

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SECUNDUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIOIOCCCLXXXIX

88L96

ID89

V.2

Library of David King.
Leavitt & Co. May 21 1884

Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΛΥΣΟΝ με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. I

ΖΕΥΣ. Λύσω σε Φῆς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πένδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἑκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλείψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἀ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅστ' αὖ πιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν;

D E O R U M   D I A L O G I.

P R O M E T H E I E T I O V I S.

Prometheus.

SOLVE me, o Iuppiter: nam gravia iam passus sum.

Iup. Ten' ut solvam, ais, cuius oportebat graviore habentis compedes, Caucaso toto super caput iniecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo, quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem furripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnum, dum ossa adipe oblecta mihi apponis, & praestantiorē partem tibi met servas, quid attinet dicere?

Lucian. Vol. II.

A

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον αἰτὸν τρέφων τῷ ἥπατι;

ΖΕΥΣ. Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν.

ΠΡΟΜ. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

2. ΖΕΥΣ. Κατασοφίσῃ με, ὦ Προμηθεῦ.

ΠΡΟΜ. Καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα ὁ Καυκάσός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι τεχνάζων ἀλίσκωμαι.

ΖΕΥΣ. Εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.

ΠΡΟΜ. Ἦν εἶπω ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιοπίστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος;

ΖΕΥΣ. Πῶς γὰρ οὐ;

Prom. Nonne ergo sat iam poenarum exsolvi tantum temporis Caucaſo affixus, quae avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore?

Iup. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati.

Prom. At non sine mercede quidem me solves, Iuppiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Iup. Tu me dolis circumvenire studes, Prometheus.

Prom. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es postea, ubi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas struere deprehendar.

Iup. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam.

Prom. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam praedicam?

Iup. Quidni?

ΠΡΟΜ. Παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.

ΖΕΥΣ. Τοῦτι μὲν ἔγνωσ. τί δ' αὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δο-
κεῖς γάρ τι ἀληθὲς εἶναι.

ΠΡΟΜ. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινανήσης τῇ Νηρηίδι· ἦν
γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθέν ἴσα ἐργάσεταιί
σε, οἷα καὶ σὺ ἐδρασας τὸν Κρόνον.

ΖΕΥΣ. Τοῦτο Φῆς, ἐκπεσεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ· πλην τοιοῦτό τι ἡ μή-
ξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαίρετω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαι-
στος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Prom. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus.

Iup. Id quidem pervidisti. Quid tum porro? videris enim
aliquid veri dicturus.

Prom. Tu ne, Iuppiter, rem habueris cum Nereide: ete-
nim, si uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo
tractabit, quo tu Saturnum.

Iup. Hoc scilicet significas, eiectum me iri imperio.

Prom. Absit omen, o Iuppiter: neque tamen non tale
quid concubittis eius minatur.

Iup. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus huius mo-
niti gratia solvat.

II.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ. Ἀλλ' εἰ καὶ τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί
μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἐτι ἄφρων.

CUPIDINIS ET IOVIS.

Cup. **A**T si quid etiam peccavi, Iuppiter, ignosce mihi:
puerulus enim sum, atque adhuc insipiens.

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πᾶ-
λὸ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώγωνα, μηδὲ πολίαν
ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέ-
ρων καὶ παιούργος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρον, ὡς Φῆς, ἐγὼ,
διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν
οὕτως ἐντροφᾶς, ὥστε μηδὲν ἐστὶν ὃ μὴ πεποίηκάς με,
σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, αἰετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως
οὐδεμίαν ἦντινα ἔρασθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδύς
γυναικὶ διὰ σέ γεγενημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν
ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦ-
ρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢ ἰδῶσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ
τοῦ δέους.

2 ΕΡΩΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνητὰς
οὔσαι τὴν πρόσοψιν.

II Ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν) Μετὰ φημισμοῦ μίγνυσθαι. V.

Iup. Tune puerulus, o Cupido, qui vetustior es multo
Iapeto: an, quia nec barbam nec canos protulisti, pro-
pterea infans haberi vis, cum vetulus sis & vaser?

Cup. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego;
cur me vincere quoque mediteris?

Iup. Vide, execrante, an parva; qui mihi quidem eum
in modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris me, sary-
rum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino
nullam, quae amaret, effecisti; neque intellexi amabilem
mulieri opera tua me factum: quin necesse habeo praeesti-
giis adversum illas uti, & celare memet: tum taurum
cycnumve amant; me si videant, moriuntur prae timore.

Cup. Merito sane, neque enim ferre possunt, Iuppiter,
mortales tuum conspectum.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλ' ἢ Δάφνη καὶ κείνον ἔφευγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐβέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυτὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἡδιστὸν ποίει σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε' ῥάδιον γὰρ τοῦτό γε.

ΖΕΥΣ. Οὐκ. ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτοῦ ἐπιτυχάνειν ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίμῃ σε.

8 Χρυσίδας) Χρυσὶς κύριον ἢ χρυσῇ φιάλῃ, ὥσπερ ἢ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρίς. V.

Iup. Qui fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament?

Cup. At Daphne illum quoque fugit, tamen comatum & imberbem. Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate, neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te redde, utrinque demissam caesariem mitra subnectens, purpuream habe vestem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympana concinne ingredere: tum tu videbis, plures te secuturas esse, quam Bacchi Maenades.

Iup. Apage: multum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu.

Cup. Quin ergo, Iuppiter, amare noli: facile hoc quidem.

Iup. Nequaquam: equidem amare velim, sed faciliore via potiri: eaque ipsa te conditione dimitto.

III.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΖΕΥΣ. ΤΗΝ τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν αἶσθα,
αἶ Ἑρμῇ;

ΕΡΜ. Ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνῆλλάγη;

ΖΕΥΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν.
ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλὰ τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ
κακοδαίμονι βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοῦ-
νομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὐπνος ὢν.

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν;

ΖΕΥΣ. Καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που
ἡ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ
διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιω
ποιήσον. καὶ τοιοῦτόν ἐστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖ-

IOVIS ET MERCURII.

Iup. **I**NACHI filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri?

Merc. Utique: nimirum Io.

Iup. Non amplius puella est ea, sed iuvenca.

Merc. Prodigiosum hoc: at quo tandem modo mutata est?

Iup. Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam novum
aliquod malum machinata est adversus miseram illam: bu-
bulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, apposuit,
qui pascat iuvencam infomnis.

Merc. Quid igitur nos oportet facere?

Iup. Cum devolaris in Nemeam, (illic uspiam Argus pa-
scit) eum interface: Io per pelagus in Aegyptum abdu-

λον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιτεμπέτω, καὶ σῶ-
ζέτω τοὺς πλέοντας.

Etiam Isin fac. In posterum fit Dea ibi incolentibus, Nilum
exundare faciat, ventos immittat, & sernet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

ΖΕΥΣ. ἈΓΕ, ὦ Γανύμηδες (ἦκομεν γὰρ ἔνθα ἔχον) ἔ
Φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμεΦος ἀγκύλον με
ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐ πτερά, οἷος ἐΦαινόμεν.
σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἀνθρώπε, οὐκ αἰτὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ κατα-
πτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ παιμνίου; πῶς
οὖν τὰ μὲν πτερά ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη
ἀναπέΦηνας;

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ὄρῃς, ὦ μεῖράκιον,
οὔτε αἰτὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι,
πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν.

IQVIS ET GANYMEDIS.

Iup. ἈΓΕ, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat,
osculare me iam, ut scias, non amplius rostrum aduncum
habere me, neque unguis acutos, neque alas, qualis vi-
debar tibi volucris specie.

Gan. Tu, homo, non aquila modo eras, cumque de-
volasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alae
istae tibi defluerunt, tuque iam alius evasisti?

Iup. At neque homo sum ego, quem vides, adolescentu-
rule, neque aquila; sed omnium rex Deorum hicce sum,
commode mutata forma.

ΓΑΝ. Τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πάν ἐκεῖνος; εἴτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ Θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναι μοι δοκεῖς.

2 ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιούντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὦ τὸν κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν Θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες.

1 Ὁ Πάν) Ὡς ποιμὴν ὁ Γα- Πάνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τι-
νυμῆδης μόνον ἡγήσατο Θεὸν τὸν μάστιν. V.

Gan. Ain, tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura?

Iup. Eumne tu solum putas Deum?

Gan. Sane; atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarium aliquis esse mihi videris.

Iup. Dic mihi, Iovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis?

Gan. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem pater maculavit? Et cuius admitti reum me furripuisti, rex Deorum? oves quidem lupi forte iam discerpserunt, in desertas impetu facto.

ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτων
γεγεννημένων, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν
Ἰδην τήμερον;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰετὸς εἶην ἀντὶ Θεοῦ
γεγεννημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσει με ὁ πατήρ, καὶ ἀγανα-
κτήσει μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι,
καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.

ΖΕΥΣ. Ποῦ γὰρ ἐκείνος ὄψεται σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπά-
ξεις με, ὑπισχνούμαι σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν
τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ, τὸν
μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νόμην.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι, καὶ ἀπλοϊκός, 3
καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐστὶ. ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα
μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάβου αὐτῶν, τοῦ ποι-

Iup. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis fa-
ctus hic nobiscum futurus es?

Gan. Quid ais? tu non deves me iam in Idam hodie?

Iup. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo
subiissem.

Gan. At requirer me pater, & indignabitur non inven-
to, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim.

Iup. Ubi autem ille te videbit?

Gan. Nequaquam [hic manere velim;] desidero enim
iam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium
ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti:
habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi
ad pactionem.

Iup. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud
plane puer adhuc! At, Ganymedes, ista quidem omnia va-

μνίου, καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ δέ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολ-
λὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρί-
δα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ,
καὶ νέκταρ πῆν. τοῦτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐ-
τὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος,
ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σὺν Φαίνεσθαι
ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαιζέτωί
μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιῶνται ἦμεν.

ΖΕΥΣ. Ἐχεις καὶνταῦθα τὸν συμπαιζόμενόν σοι τοῦ-
τον Ἑρῶτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει
μόνον, καὶ Φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

4 ΓΑΝ. Τί δέ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαί-
νειν δέησai καὶνταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ' ἀλλ' οἰνοχρήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκτα-
ρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

*Iere iube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, ete-
nim iam coelestis es, multum hinc bene facies patri pa-
triaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bi-
bes; hoc quidem aliis etiam nobis praebebis infusum: quod-
que maximum, non homo amplius, sed immortalis eris,
fidusque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique
beatus eris.*

Gan. Si ludere cupiam, quis mecum ludet? in Ida enim
multi aequales eramus.

Iup. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum;
talosque bene multos: bono animo solum esto, & hilaris,
nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

Gan. Quo autem vobis utilis sim? hiccine etiam pasto-
rem agere oportebit?

Iup. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficie-
ris, curamque geres convivii.

ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχαῖαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδῶναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἴδού, πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἶεται· ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἴση μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι προβήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιάτου Ἑρωτος;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτά σε ἀνήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἡδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ;

ΖΕΥΣ. Ναί, μετὰ γε τιούτου, οἷός ἐτί σι, Γανυμήδες, οὕτω καλός.

Gan. Id quidem haud arduum: etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium.

Iup. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar.

Gan. Suaviusne, Iuppiter, lacte?

Iup. Scies paulo post, & eo gustato porro non desiderabis lac.

Gan. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali Cupidine?

Iup. Non: sed eapropter te furripui, ut una dormiamus.

Gan. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi dormire mecum?

Iup. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcher.

5 ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος;
 ΖΕΥΣ. Ἐχει τὶ θέλκτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον
 ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδον-
 τι, καὶ διηγείτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον
 στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φβεγγόμενος μετα-
 ξυ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπε με
 κοιμηθῆσόμενον τὰ πολλά. ὥρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς
 Φῆς, ἀνῆρπασάς με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἣ
 πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς
 στρεφόμενος.

ΖΕΥΣ. Ταῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυ-
 πνήσαιο μετὰ σοῦ. Φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις,
 καὶ περιπτύσσων.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ
 καταφιλοῦντος.

ΖΕΥΣ. Εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἀπαγε αὐ-

Gan. Quid tandem ad somnum te iuvabit forma?

Iup. Habet aliquod delinimentum suave, somnumque
 molliorem inducit.

Gan. At pater fane mihi succensebat una dormienti, at-
 que enarrabat mane, quemadmodum eius intervertissem
 somnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dor-
 miebam, missa: quare ad matrem ablegabat me plerum-
 que dormitum. Curandum enimvero tibi, si idcirco, ut
 ais, furripuisti me, ut deponas iterum in terram: cetero-
 quin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi
 continuo corpus versans.

Iup. Hoc ipsum a te mihi suavissimum accidet, si vigi-
 lavero tecum: usque enim deosculabor te & amplexabor.

Gan. Tu videris: ego somnum capiam vel te dissuaviante.

Iup. Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc autem ab-

τὸν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἶνοχοή-
 σοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγῃ τὸν σκύφον.

duc ipsum, Mercuri, & ubi hauserit immortalitatis potum,
 reduc vinum nobis ministraturum, postquam docueris
 prius, quomodo porrigere deceat scyphum.

V.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΞ οὗ τὸ μεираάκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, 1
 ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἐλαττόν μοι
 προσέχεις τὸν νοῦν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη,
 ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὦμην ταῖς γυ-
 ναιξὶ μόναις χαλεπήν σε εἶναι, ὅποσαι ἂν ὀμιλήσω-
 σιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σε- 2
 αὐτῶ, ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ
 τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυ-
 σίον, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. Ex quo adolescentulum illum, Iuppiter, Phrygium
 ab Ida raptum huc subduxisti, minus me curas.

Iup. Illumne etiam, o Iuno, aemularis, tam simplicem
 & nulli plane molestum? equidem opinabar in mulieres so-
 las difficilem esse te, quaecunque consueverint mecum.

Iun. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona,
 qui omnium Deorum cum dominus sis, relicta me legiti-
 ma uxore in terram descendis moechaturus, in aurum, vel
 Saryrum taurumque mutatus: attamen illae tibi saltem in

μὲν σοι καὶ ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τοῦτ' παιδίον
 ἄρπάσας ἀνέπτης, ὦ γενναϊότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ
 ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλῇ μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λό-
 γῳ· οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα
 ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονούμενοι; σὺ δὲ καὶ
 τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ Φιλῆ-
 σας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ Φίλημά
 σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλὰ-
 κισ αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίστε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον,
 ἔδωκας ἐκείνῳ καὶ πiónτος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα,
 ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε,
 καὶ ἔβα προσηύρμωσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα καὶ
 Φιλῆς. πρῶν δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
 ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάβησο ἀστρα-
 γαλίζων μετ' αὐτοῦ, πάγωνά τεηλικούτον καθεμιμένος.
 πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἶου λανθάνειν.

terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti & huc
 evolasti, generosissime Deorum: & nobiscum nunc habi-
 tat, supra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tanta-
 ne tibi erat pincernarum penuria: defecerunt scilicet de-
 lassati Hebe & Vulcanus ministrando: & tu sane calicem
 non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius dato
 in omnium conspectu: ac suavium tibi suavius est necta-
 re: ideo ne sitiens quidem saepe poscis bibere: interdum
 etiam degustato solum poculo, praebere soles ipsi: cum-
 que biberit, receptum calicem, quantum in eo reliquum est,
 educis, unde & ipse bibit, quaque parte applicuit labia,
 ut & bibas simul & osculeris. Nuper enimvero rex &
 omnium pater, positis aegide ac fulmine, sedebas talis cum
 eo ludens, qui tantam barbam promittis. Ista video equi-
 dem cuncta, ut nihil sit, cur putes te latere.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μενέαιον οὕτω καλὸν 3
μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ
τῷ Φιλήρατι, καὶ τῷ νέκταρι; ἦν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ
καὶ ἅπαζ Φιλεῖσάί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότε-
ρον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι.

ΗΡΑ. Παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω
μενεῖν, ὥς τὰ χεῖλη προσεγγεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ
Φρυγί, οὕτως ἐκτεθηλυμένῳ.

ΖΕΥΣ. Μὴ μου λοιδοροῦ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παι-
δικῶς. οὔτεσσι γὰρ ὁ Θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθα-
κός, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ
σε παρεξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο 4
γοῦν διὰ μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τούτον ἐμπαροινεῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἄλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν

8 Ἐκτεθηλυμένῳ) Ἐκλύτῳ καὶ ἀπαλῷ, ἢ μαλακῷ, ἀστεργεῖ. V.

Iup. Et quid tantum in eo criminis est, Iuno, si ado-
lescentulum ea forma inter bibendum perbassem, & dele-
cter utrisque, osculo ac nectare? immo si permisero ipsi
vel semel osculari te, iam non amplius vitio mihi vertes,
quod anteferendum nectari arbitrer snavium.

Iun. Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, sermones:
at mihi ne contigerit usque eo infanire, ut admoveam la-
bia molli huic Phrygi tamque effeminato.

Iup. Ne tu conviciis incesse, optima, meos amores: hic-
ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis: sed tem-
pero verbis, ne te magis irriterem.

Iun. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia:
memento tamen, quam indigna propter istum pincernam
in me admittas.

Iup. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat
tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace

οἶνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἤκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλῆσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηβαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν ὁ Γανυμήδης δεσκαταπεμπτέος αὐτῆς ἐς τὴν Ἰδὴν καθαρὸς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ Φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.

- 5 ΗΡΑ: Νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιάς ὀρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἰδὴ ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθήρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

Iun. Nunc & claudus, o Iuppiter, est Vulcanus, & digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulchrum comatulum istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus avertabant te, quin biberes ab eo.

ΖΕΥΣ. Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπούσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνόχορεῖται· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάστη δις Φίλει με, καὶ ὅτε πλήρῃ ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰμῶζεται γὰρ, ἦν τις σε λυπεῖν ἐβέλη.

Iur. Angis, Iuno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi praebe calicem, & ad singulos bis suaviare me, cum plenum porrigis, cumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam afferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. Τὸν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα ἰτὸν τρόπον ἡγῇ;

ἰ Τὸν Ἰξίονα) Ἰξίον Λαπίθης τὸ γένος ὦν ἡγάγετο Δίαν τὴν Οἰωνίως. Τὸν δὲ πινθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἴδια συνεσκευάσατο ὄρυγμα γὰρ ποίησας, καὶ γεμίσας πυρρὸς, ἔβα αὐτὸν ἐνίβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἐμειλλον αὐτὸν τιμαρτεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἤλεσεν αὐτόν· καὶ λαβὼν ἰδίᾳ ἱερῷ ἀφῆκε μεταυἱοῦς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὦν ἡράσθη

Ἥρας, ἡ ἀνήγγειλε τῇ Διὶ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπέεικας νεφέλῃ τῇ Ἥρα, ἡ μίγνυται Ἰξίον, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἰπποκύνταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς καὶ ὑποπτέρῳ τροχῷ ἤσας τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ αἰέρος μαστιζόμενον καὶ λέγοντα, Χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. V.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. I XIONEM istum vides, o Iuppiter: qualem moribus esse putas?

Lucian. Vol. II.

B

ΖΕΥΣ. Ἀνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὧς Ἦρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

ΗΡΑ. Ἀλλ' ἀνάξιος ἐστὶ, ὑβριστὴς γε ὢν ὥστε μηκέτι συνέστω.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ ὕβρισε; χρή γὰρ, οἶμαι, καὶ με εἰδέναι.

ΗΡΑ. Τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτῷ τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μάλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε μῶν οὖν ἐπεῖρα τινά; συνήμι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσεις εἰπεῖν.

2 ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμέ, οὐκ ἄλλην τινά, ὧς Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμέ· ὃ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶποτε πιῦσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν,

Iup. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio.

Iun. Indignus fane; quippe iniuriæ gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit.

Iup. Quam tandem iniuriam fecit? oportet enim, ut arbitror, me quoque certiores fieri.

Iun. Quid autem aliud? at pudor impedit, ne dicam; tale facinus est ausus.

Iup. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus. An igitur aliquam tentavit? etenim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud, quod eloqui refugas.

Iun. Immo me ipsam, non aliam quandam, Iuppiter, iam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic autem & gemebat, & sublacrimabatur: si quando, ut biberam, traderem Ganymedi poculum, tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-

ἐφίλει μεταξύ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὖθις ἀφείωρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικά ὄντα. καὶ ἐπιτολὴ μὲν ἡδούμην λέγειν πρὸς σέ, καὶ ὥμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφραξάμενῃ τὰ ἄτα, ὡς μὴδὲ ἀκούσαιομι αὐτοῦ ὑβριστικά ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμέ αὐτὸν, καὶ μέ- 3
χρι τῶν Ἑρας γάμων; τοσούτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποίησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὐποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἐρωτὶ ἀλόντες· ὁ δὲ ἔρας, βίαιον

que poculum osculabatur interea, oculis admovebat, atque iterum intuebatur in me. Illa iam intelligebam amatoria esse: & diu quidem me pudebat haec apud te dicere, putabamque cessaturum hominem ab infania. At postquam blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego destituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obturatis auribus, ne audirem contumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indicatura: tu autem vide, quomodo virum ulciscaris.

Iur. Siccine infandus ille in memet ipsum, & ad Iunonis usque concubitus? adeone inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivae etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem vio-

τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίστε.

ΗΡΑ. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, τῆς ρινός, φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα ἀν ἡγῆταί σοι· καὶ ἀλλάττη ραδίως ἐς ὃ, τι ἀν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθου ἐτεκεν.

4 ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼν ἔπαιξά ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα ὃ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπαβέιν τοῦ συμποσίου· σκαῖον γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρά, καὶ ὡς Φῆς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει.

ΗΡΑ. Τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης.

lentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando.

Iun. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut aiunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocunque ducat, mutarisque facile in quamcunque iusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi Pirithoum peperit.

Iup. Tunc etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert.

Iun. Quid porro, Iuppiter? nam metuo, ne quid flagitiosum tu quoque dicas.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλα-
σάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
κάκεινος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρα-
κατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσαστο ἀνιώ-
μενος, οἷσθεις τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἀπαγε, μὴ ὤραισιν ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν
ἐπιθυμῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ
πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
συνέσται;

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰ- 5
σχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ ποτὲ
Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλῃ· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξ-
απατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰ-

6 Ἀπαγε, μὴ ὤραισιν) Σισυλοῖ- τῇ συνθείᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη,
μιστοὶ μὲν Ἀττικῶς. ὠφείλει γὰρ, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνει. V.
μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἐστὶ δὲ τοῦτο τὸ ἐν

Iup. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxeri-
mus ipsi tibi simile, postquam solutum fuerit convivium
(vigilat autem, ut credi par est, prae amore) acclinemus
iuxta ipsum: sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit,
se, quod concupierat, adeptum esse.

Iun. Apage: pessime pereat, ut qui rem supra suam for-
tem affectet.

Iup. Sustine tamen, o Iuno: quid enim ad te mali redun-
dabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus?

Iun. At nebula ista ego esse videbor, & turpe illud in
me patrabit ob similitudinem.

Iup. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Iuno fiat,
nec tu nebula: Ixion tantum decipietur.

Iun. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, glo-

σιν, αὐχίσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασιν, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διὶ. καὶ πού τάχα ἔραν με Φήσειεν αὐτοῦ, αἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὥς νεφέλῃ συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ἦν τι τοιοῦτον εἶπη, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄβλιος προσδεβείς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἄκαιστον ἔξει, δίκην διδοῦς τοῦ ἔρωτος.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

riabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus, se Iunonem iniuisse, in eodemque, quo Iovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse.

Iur. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris.

Iun. Non enim grave hoc quidem ob iactantiam.

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

Ι ΗΦΑΙ. ΕΩΡΑΚΑΣ, ὦ Ἀπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὥς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀπαβησόμενον;

ΑΠ. Ἐκεῖνό γε Φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα

APOLLINIS ET VULCANI

Vulc. **V**IDISTIN', Apollo, Maiæ filiolum modo editum? quam pulcher est, arridetque omnibus, & iam patet aliquid, quod magni boni spem facit.

Ap. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut infi-

ἀγαθὸν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ
πανουργίᾳ;

ΗΦΑΙ. Καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναίτο ἀρτίτοκον ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλε-
ψεν· ἢ τὸν Ἀρῆ· καὶ ταύτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ
κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε
τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν ταῖς 2
σπαργάνοις;

ΑΠ. Εἴση, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον.

ΗΦΑΙ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.

ΑΠ. Τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν
ἀπόλωλεν αὐτῶν;

ΗΦΑΙ. Πάντα, ὦ Ἀπολλων.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς.

ΗΦΑΙ. Νῆ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὀρῶ.

ΑΠ. Ἀλλ' ὄψει αὐτὴν που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους.

gne bonum, qui Iapeto sit senior, quantum ad astutiam?

Vulc. Eccui male facere possit recens natus?

Ap. Roga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut
Martem; illius enim eduxit, clam vagina gladium: ne me
ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

Vulc. Haec iste recens natus, qui vix movere se pote-
rat in fasciis?

Ap. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit.

Vulc. Atqui iam accessit.

Ap. Quid ergo, cunctane habes instrumenta, nullum-
que eorum tibi periit?

Vulc. Cuncta, Apollo.

Ap. Tamen inspicere diligenter.

Vulc. Ita me Iuppiter amet, forcipem non video.

Ap. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis.

ΗΦΑΙ. Οὕτως ὁξύχει ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

3. ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σταμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθές δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρωτα κατεπάλαισεν εὐθύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὰ πόδε' εἴτα μεταξὺ ἐπαίνουμένος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἐκλείφε, προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νικῇ τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καί κεινον ἂν ὑφείλετο.

ΗΦΑΙ. Γοργόν τινα τὸν παῖδα Φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τούτῳ τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

4. ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς

1 Ἐν τῇ γαστρὶ) Εὐπτάδιος Ὀδυσσ. Τ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν Ἑρμῆν, ἐκ γενετῆς συγχλωρῶσθαι πρὶν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας συλλουμένης, αἷς ἠθέλειν ἐκείνη, ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. G.

3 Ἦδη σταμύλα καὶ ἐπίτροχα) Πολύκιμψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἀπατητικά. τὸ ἐπίτροχα, ὑπειγμένα ταχίως. V.

14 Χελώνην) Τούτου μέμνηται καὶ Νίκανδρος ἐν τοῖς Ἀλεξίφαρμάχοις. G.

Vulc. Tamne acutis est manibus, ac si in utero medietatus fuerit artem furandi?

Ap. Non tu illum audivisti iam loquentem argutula quaedam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando deiecit statim, nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur, Veneris cestum surripuit, illum amplexae ob-victoriam; Iovis autem ridentis sceptrum, &, nisi gravius esset fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque surripuisset.

Vulc. Agilem quendam & alacrem puerum narras.

Ap. Non hoc tantum, sed & iam musicum.

Vulc. Id quo indicio colligere potes?

Ap. Testudinem alicubi mortuam cum invenisset, instru-

συνεπῆξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδάς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρόν, ὧ' Ἡφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ μὲ αὐτῷ Φθονεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀτκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένει τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων τὴν καίκεῖθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν.

ΗΦΑΙ. Εὖγε ὑπέμνησας ὥστε βαδιῶμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴ που ὡς Φῆς εὐρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

2 Κολάβους) Τὰ τῶν χορδῶν τῇ τῆς τῆς κιθάρης τεντάς. V. ἐπιτόνια. V.

2 Καὶ μαγάδα) Σανὶς τετράγωνα, ἑμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρόν· ταῦτα V. νος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυ- σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

mentum ex ea musicum compegit: manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum claviculis infixis, & asserculo supposito, fidesque intendens septem, canit valde tenerum quidam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipsi invidiam, qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: & virgam quandam sibi confecit mirabili virtute praeditam, qua animas ducit, deducitque mortuos.

Vulc. Hanc ipsi donavi, ludicrum ut esset.

Ap. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem [furto sublatum.]

Vulc. Recte sane admonuisti: quare ibo ad eum recuperandum, sicubi, ut ais, reperiat in fasciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. **Τ**Ι με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ἀξύτετον, εἰ καὶ λίθους δέοι μίᾳ πληγῇ διατεμεῖν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἡφαίστε· ἀλλὰ διέλέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκῶν.

ΗΦΑΙ. Πειρᾶ μου, εἰ μέμνη; πρόσταττε δ' οὖν τάλῃδες, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρή καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μὴδὲ μέλλειν ἀπολλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἱ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦΑΙ. Ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ἄξυς

VULCANI ET IOVIS.

Vulc. **Q**UID me, Iuppiter, oportet facere? venio enim, ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno ictu diffecare.

Iup. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes deiecta securi.

Vulc. Tentasne me, an insaniam? Quin impera vere; quod vis tibi fieri.

Iup. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide, ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim prae doloribus, qui meum cerebrum convellunt.

Vulc. Vide, Iuppiter, ne mali quid faciamus: acuta enim

γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν
Εἰλειθυίαν μαϊώσεται σε.

ΖΕΥΣ. Κατένευκε μόνον, ὦ Ἡφαιστέ, θαρρῶν. οἶ-
δα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.

ΗΦΑΙ. Ἄκων μὲν, κατοίσω δέ τί γὰρ χρὴ ποιεῖν,
σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ,
κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα,
τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ
ταῦτα ἔνοπλον ἤπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελή-
βεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾶ, καὶ πυρρίχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα
τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέ-
γιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βρα-
χεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς.
ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.

1 Τὴν Εἰλειθυίαν) Ἡ τῶν τιχου-
σῶν θία. V.

8 Ὑπὸ τῇ μήνιγγι) Τοῦ ἐγκε-
φάλου ὑμῖνι. V.

10 Πυρρίχizei) Ἐνοπλος ὀρχί-
ζει. V.

14 Ἐγγυήσας ἥδη αὐτήν) Ἡδὴ
κατὰ γάμου κοινωνίαν συνάψας μοι
αὐτήν. V.

securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinae mo-
rem tibi obstetricabitur.

Iup. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi,
quid conducatur.

Vulc. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim ali-
quis faciat, te iubente? Quid hoc? puella armata? Ma-
gnum, o Iuppiter, malum habuisti in capite: merito igitur
iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana vir-
ginem vivam nutries, idque armatam: profecto castra,
non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque ar-
mis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, & fu-
rore concitatur: quodque maximum est, formosa admo-
dum ac matura exstiter brevi: caesia quidem, sed ornat hoc
etiam ipsum galea. Quare, o Iuppiter, obstetriciam mer-
cedem redde illa virgine mihi desponsa.

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἡφαιστεῖ παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἴ σοι ῥάδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς.

Iur. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor.

Vulc. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt: iamque ipsam corripiam.

Iur. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΟΣ. ἘΣΤΙΝ, ὦ Ἑρμῇ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, Φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ αἰῶνιδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῇ Ἡρᾷ σύνεστιν;

NEPTUNI ET MERCURII.

Nept. ἘΣΤΙΝΕ, Mercuri, nunc convenire Iovem?

Merc. Nequaquam, Neptune.

Nept. Attamen, adesse me, renuntia ipsi.

Merc. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim: atque adeo visere non licet eum in praesentia.

Nept. Num Iunoni dat operam?

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ΕΡΜ. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο Φῆς.

ΕΡΜ. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα.

ΕΡΜ. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἄπαγε, τέτοκεν ἐκείνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὦν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγκον τινά.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτίς, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ΕΡΜ. Οὐκ' ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

Merc. Minime: sed longe aliud quiddam est.

Nept. Intelligo: Ganymedes intus.

Merc. Neque hoc: at ipse sane non optime valet.

Nept. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras.

Merc. Pudet eloqui, tale est.

Nept. At non decet apud me quippe patrum.

Merc. Peperit iam modo, Neptune.

Nept. Apage: illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius uterus tumoris ullius.

Merc. Recte ais: neque enim ille habebat foetum.

Nept. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput.

Merc. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem.

ΠΟΣ. Εὖγε ὁ γενναῖος, ὥς ὅλος ἡμῖν κυφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2 ΕΡΜ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Εἴτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῇ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ ὥς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἤκειν παρ' αὐτήν· ὥς δ' ἐπέισθη, καὶ ἤκειν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός, ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναῖκος, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὥς ἀποτελεσθεῖη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδύνων ἔχει.

Nept. Euge, ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis! at quænam est Semele?

Merc. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit.

Nept. Tum peperit, Mercuri, eius vice?

Merc. Ita plane, tamen fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gravem eius æmulationem) inducit ad petendum a Iove, cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se. Cum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est rectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exsecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, percisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμφότερα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσων, καὶ τᾶλλα ποιήτων, ὅσ' ἂν νομίζεται, ὥσπερ λεχοῖ.

Nepi. Ubinam nunc infans est?

Merc. In Nyssam ablatum tradidi Nymphis educandum; imposito Dionysi nomine.

Nepi. Ergo utrumque Dionysi istius & mater & pater est hicce?

Merc. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΗΛΙΟΤ.

ΕΡΜ. Ω ἭΛΙΕ, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὃ Ζεὺς Θεσι, ἰ
μηδὲ αὐρίον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἐνδον μένε· καὶ
τὸ μεταξύ μία τις ἔστω νύξ μακρὰ, ὥστε λυέτωσαν
μὲν αἱ Ὠραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ,
καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν.

MERCURII ET SOLIS.

Merc. SOL, ne currum egeris hodie, Iuppiter ait, nec cras, neque perendie; sed intus mane: idque temporis intervallum una esto nox longa. Quare solvunto Horae iterum equos: tu restingue ignem, teque recrea quiete post longum tempus.

ΗΛ. Καὶνὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἤκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς αἰὲ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

ΗΛ. Ποῦ δὲ καὶ ἐστίν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγε-
λῶν ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφι-
τρυῶνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν.

ΗΛ. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἰκανὴ νύξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμι-
λίας ταύτης μέγαν, καὶ πολυάβλον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν
μιά νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2 ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖται μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. Ταῦ-
τα δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (αὐτοῖ

16 Αὐτοὶ γὰρ) Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

Sol. Infolita haec, o Mercuri, atque inusitata nuntians
ades: sed numquid de via aberrare visus sum in cursu, &
extra limites equos agere, idque mihi succenset, & pro-
pterea noctem triplo maiorem die facere constituit?

Merc. Nihil quidem tale: neque semper illud erit: sed ita
nimirum usus est, ut noctem sibi fieri productiorem velit.

Sol. Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mi-
hi nuntiares?

Merc. Ex Boeotia, *Sol.*, ab Amphitryonis uxore, cum
qua una est.

Sol. Scilicet illam amans: tum porro non fatis est una nox?

Merc. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo
congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum:
is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest.

Sol. Quin ergo, quod bene vortat, consummato. At
illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Saturni, (sumus au-

γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ρέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινῶνσέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναιίου ἕνεκα χρή ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῇ μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιῶν. τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται περιμένοντες, ἐστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζῶφω.

ΕΡΜ. Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὑπνον, ἀπαγγελῶ καὶ κείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνίεναι

16 Μὴ ἀνίεναι) Γράφεται, μὴ ἀνείναι. V.

tem foli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi. quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degeht: hos scilicet fructus capient ex Iovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras.

Merc. Tace, Sol, ne infortunium tibi afferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renuntiabo iis etiam, quae Iuppiter mandavit; illa quidem ut

Lucian. Vol. II.

C

τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγεννημένην.

lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam exstitisse noctem.

XI.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

ΑΦΡ. **Τ**Ι ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὅπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένη, ἰστάναι μὲν σε τὸ ζεύγος ἀφωρῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὅς μοι τούτων αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἐὰν ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατὰγων, Ἀγχίσαν ἕνεκα τοῦ Ἰλίου, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λιβανὸν ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεираκίον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ

VENERIS ET LUNAE.

Ven. **Q**UID ista, Luna, dicunt facere te? cum adversus Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymionem dormientem sub dīvo, quippe venatorem; aliquando etiam descendere ad ipsum ex media via?

Lun. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum causa.

Ven. Hem, ille insolenter iniuriosus est: en, in me matrem qualia designavit, nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentulum, quem cum & Proserpinae amabilem fecit, ex

ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισίας ἀφείλετό με τὸν ἐρώ-
μενον ὥστε πολλάκις ἠπειλήσα, εἰ μὴ παύσεται τοι-
αῦτα ποιοῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα, καὶ τὴν Φά-
ρετραν, περιαρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερὰ ἥδη δὲ καὶ πλη-
γὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδαλῷ ὁ δὲ οὐκ
οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδωῶς, καὶ ἰκετεύων, μετ' ὀλί-
γον ἐπικέλευσται ἀπάντων. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ 2
Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δο-
κεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια,
ἥδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφα-
λὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ
περικειμένη ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει
τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο αἶσθημα. τότε τοῖνυν ἐγὼ ἀψοφητὴ
κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκῦντα, ὡς ἂν
μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖν οἶσθα τί ἂν οὖν σοι λέ-

dimidia parte mihi furripuit meos amores. Atque adeo saepe comminata fui, nisi desistat talia facere, me confracturam esse eius arcus & pharetram, immo etiam circumcisuram alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates sandalio: is autem nescio quo pacto, in praesentia quidem timefactus & supplex, post paulo oblitus est omnium. At dic mihi, pulcherne Endymion est? malum enim hoc maxime solatio mitigetur.

Lun. Mihi quidem sane pulcher, o Venus, videtur: tumque maxime, quando subiecta super rupem chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex manu paene defluentia; dextra vero circa caput sursum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum reciprocatur ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepitu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne experge-

γοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

factus subito conturbetur; rem nosti: quid ergo tibi porro dicam, quae consequuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Ι ΑΦΡ. **Ω** ΤΕΚΝΟΝ Ἔρωτος, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις κατ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδείκνυεις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένην βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλέλησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θάρρων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μεираάκιον ἐκεῖνο πο-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **Ο** FILI Cupido, vide, qualia facis: non ea, quae in terra contingunt, dico, quaecunque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quae in coelis: qui Iovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcunque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quae in me genitricem committis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appe-

θεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς
λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἄτε μα-
νικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδὴν περι-
πολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαν-
τες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχην, ὁ δὲ,
ἀνείς τὴν κόμην, ἔεται μεμηνῶς διὰ τῶν ὀράων· ὁ δὲ, αὐ-
λεῖ τῷ κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικτυ-
πεί τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν
τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοι-
οῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε
ἢ Ρέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, κελεύσῃ τοὺς
Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς
λέουσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα.

ΕΡΩΣ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς 2
ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα,
καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἠνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσιν

tat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque leonibus & af-
sumtis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sunt
& ipsi, sursum deorsum Idam circumvagantur, haec ulu-
latus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit
sibi ensē cubitum, ille effusa coma fertur furiatus per mon-
tes, alius tibiam inflat adunco cornu, alius bombum ex-
citāt pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa,
tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco
igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum
malum peperī, ne quando plane in furorem acta Rhea,
vel dixero potius mentis suae compos iubeat Corybantas
comprehensum te discerpere, aut leonibus obicere: ista
timeo, in periculo te versantem videns.

Cup. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leoni-
bus ipsis iam familiaris sum, & saepe consensu eorum
tergis, prehensoque iuba tanquam habenis eos rego: illi

με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, περιλυχησάμενοι ἀποδοιδάσι μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἀν' ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη οὕσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐΦέσθε τῶν καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθε ταύτων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μήτερ, αὐτὴ μακέτι ἐραῖν, μήτε σὲ τοῦ Ἀρεως, μήτ' ἐκεῖνον σοῦ;

ΑΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων. ἀλλὰ μεμνήσῃ μοι ποτὲ τῶν λόγων.

vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adversum me ut quidquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si ostendam pulchra, qualia sunt? vosmet autem ipsae desiderio tenemini pulchrorum: eorum ergo ne me infimuletis: hoc-cine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem, nec ille te?

Ven. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit, cum recordabere dicta mea.

XIII.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΖΕΥΣ. ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν Θεῶν.

IOVIS, AESCULAPII ET HERCULIS.

Iup. CESSATE, Aesculapi & Hercules, rixantes inter vos quasi homines: indecora enim haec, & aliena convivio Deorum.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ταυτοὶ τὸν Φαρμακέα προκατακλίνεσθαι μου.

ΑΣΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἶμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θεῖμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανασίας μετείληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιλέλῃσαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὐκ οὐν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν ὃς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, 2

12 Καὶ ἀγύρτης) Ἐπαίτης, φιλοκερδὴς. V.

Herc. Et tu velis, o Iuppiter, istum veneficum supra me accumbere?

Aesc. Sic sane decet: etenim melior sum.

Herc. Quo in genere, attonite? ideone, quod te Iuppiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti.

Aesc. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprobres ignem.

Herc. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iovis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, & in homines iniuriosos animadvertendo: tu vero praefectas herbarum radices colligis, & circularor es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui vile tamen nihil praestiteris.

Aesc. Recte narras: nam iniusta tibi flammae vestigia sa-

ὅτε πρῶν ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παϊόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὔδε μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λαιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαι σε, τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθέ, Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου· καίτοι εὐγνώμον, ὦ Ἡρακλῆς, προκατακλίνεσθαι σου τὸν Ἀσκληπιὸν, ὅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

6 Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα) καὶ Κρεοντιάδης. V.
Μεγάρων· τέκνα τοῦ Ἡρακλείδους, 12 Τὴν ξυνουσίαν) Τὴν εὐ-
Οὔτης, Θηρίμαχος, Δημοκρίτων χίαν. V.

navi, quando nuper huc ascendisti semustus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem.

Herc. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim sublatum te proiiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne Paeon quidem ipse mederi tibi possit, cranio contrito.

Iup. Finem, inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis iucunditatem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero aequum est, Hercules, priorem decumbere Aesculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ERM. ΤΙ σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ERM. Ἀξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

ΑΠ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου.

ERM. Τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ERM. Πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὥς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μεираάκιον;

ΑΠ. Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.

ERM. Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκουσίον ἐγένετο.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. QUID contrafacto vultu es, Apollo?

Ap. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriae.

Merc. Dignum certe moerore tale negotium! tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc?

Ap. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium.

Merc. Interiitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus?

Ap. Maxime.

Merc. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum iuvenem?

Ap. Meum ipsius hoc est facinus.

Merc. Num ergo te furor agitavit, Apollo?

Ap. Haud sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit.

ΕΡΜ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ ἀκούσαι τὸν λόγον.

2. ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί· ἐνέσεισε Φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ρυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας, Φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος

1 Τὸν λόγον) Τὸν τρόπον. G.

4 Ἀμειλούμενος δι... ἐγὼ...)
Οὐχ οὕτως ἐποίησεν· προτιθεῖς γὰρ εὐθείαν τὴν γενεὴν ἐπέφερε· οὕτως Ὀμηρος B. σκόπευε· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει. Ἡ ἐν ὑπερβατῷ οὕτω νοητὸν τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί οὕκ εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καὶ φαίνειν, ὅτι Ἀττικὰ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενεῆς εἰς εὐθείαν παραλαμβάνειν. G.

6 Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου) Ἀττῆ, ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου. Ἀττικὰ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενεῆς εἰς εὐθείαν περιλαμβάνειν. V.

7 Ἐνέσεισε) Ἐσείσας ἐφόνευσεν αὐτόν. G.

10 Ἐπισπόμενος) Ἐπισπόμενος ἀντὶ τοῦ ἐλχομένου αὐτοῦ μέγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπᾶσθαι· ἐπισπόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα, μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἐπόμεναι· ἔστι δὲ ποιητικόν· ἐντάσσεται δὲ γενεῇ. V.

Merc. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

Ap. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum proiicio, ut solebamus, discum in altum; Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impigit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immisissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum deiecit; atque a sanguine florem submittere ter-

ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐ-
ανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον,
ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρά σοι ἀλόγως λελυπηῖσθαι
δοκῶ;

ERM. Ναὶ, ὦ Ἀπολλον· ἡδεις γὰρ θνητὸν πεποιη-
μένος τὸν ἐρώμενον ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

3 Ἐπαιαίζοντα) Ἐπιθρήνοντα, ἐπιτραγωδοῦντα. G.

ram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium
florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo
testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor affectus?

Merc. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset,
te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo
mortuo.

XV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ERM. Τὸ δὲ καὶ χολὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ ἰ-
τέχνην ἔχοντα βάναισον, ὦ Ἀπολλον, τὰς καλλίστας
γεγαμηκέσαι, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν;

ΑΠ. Εὐποτρίαι τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ
θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ὀρῶσιν ἰδρῶτι ρέομενον, εἰς τὴν κάμιναν ἐπικε-
5 Εὐποτρία) Εὐτυχία. V.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. **E**T quale tandem, claudum istum Vulcanum, & ar-
tis opificem illiberalis, Apollo, pulcherrimas in matrimo-
nio habere Venerem & Gratiam!

Ap. Fati quaedam felicitas, o Mercuri: neque tamen id
non demiror, qui pati possint consuetudinem eius, maxi-
me quando vident sudore manantem, in fornacem prorum

κυφῶτα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὁμῶς τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσίν τε, καὶ φιλοῦσιν, καὶ συγκαθεύδουσι.

ERM. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ Φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλων, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδόμεν.

- 2 ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γούν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω.

ERM. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην ἄλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν.

9 Ἀναφροδίτος) Ἀνδρὸς καὶ ἀνεπίχαρις. V.

atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: at tamen talem amplectuntur, osculantur & una cubant.

Merc. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Iam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbior ob pulchritudinem effer te, atque ego ob palaestricum corporis habitum, & artem lyrae temperandae; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

Ap. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, haec aufugit me & odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo.

Merc. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ 3
Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κείνου ἑρᾶ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκείως τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἶει τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι;

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο, γενναῖαν ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθι-
σόμενος εἶναι.

Ap. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

Merc. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit; Venus in coelo: quae praeterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri ferrarii cura tangit.

Ap. Haec tu putas Vulcanum scire?

Merc. Sane: sed quid efficere possit, cum strenuum videri iuvenem, eumque militem: quare quiescit, sibi que temperat; nisi quod minatur, vincula se quaedam machinaturum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto.

Ap. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

ἩΡΑ. **Κ**ΑΛΑ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διί.

ΛΗΤ. Οὐ πᾶσαι, ὦ Ἡρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὗτος μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγχευε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξυνοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προδποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς

IUNONIS ET LATONAE.

Iun. **P**ULCHROS enimvero, Latona, & tu liberos peperisti Iovi.

Lat. Non omnes, Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus.

Iun. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae se fert, cuncta se scire, & iaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum

μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἑξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοῖζα καὶ ἑπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοκίου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τερατεύομενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύζεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὀρῶ καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ 2
ψευδόμεαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων.

6 Καταγοητεύεσθαι) Ἀπατᾷσθαι. V. 7 Τερατεύομενος) Ψευδολογούμενος, ἢ θαυμάσια καὶ παράδοξα μυθεύομενος. V.

constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis, frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit; plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat, se occisurum esse delicias suas disco; nec praedivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulchrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

Lat. Isti quidem liberi, hospitum interfecitrix & mendax vates, non me fugit, quem tibi dolorem afferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, αἰπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλὴ σου παρθένος οὕτω καλὴ ἐστίν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαῖοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.

ΛΗΤ. Μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδελῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὅπότεν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατή, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Iun. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, ut, postquam comperit, se visam esse ab Actaeone, verita, ne iuvenis evulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obstetricaturam fuisse, virgo si modo foret.

Lat. Arroganter, o Iuno, te effers, quia coniux es Iovis, cumque eo regnum tenes; propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te post paulo iterum lacrimantem, cum te Iuppiter relicta in terram descenderit, tauri cygnive sumta specie.

XVII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. **Τ**Ι γελάς, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἀπολλων, εἶδον.

ΑΠ. Εἰπέ οὖν, ὥς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγεῶν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἀρεὶ κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβῶν.

ΑΠ. Πῶς; ἡδὺ γάρ τι εἶναι ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρηνεν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὥς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγέννητο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐ-

9 Παρὰ) Γρ. περὶ τὴν εὐνὴν. G.

APOLLINIS ET MERCURII.

Αρ. **Q**UID rides, Mercuri?

Merc. Quia scilicet maxime ridicula, Apollo, vidi.

Αρ. Quin narra, ut & ipse re audita una tecum possum ridere.

Merc. Venus concumbens cum Marte constricta est, & Vulcanus vinxit eos captos.

Αρ. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris.

Merc. Iampridem, opinor, ista cum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem ascenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, &

Lucian. Vol. II.

D

τοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκεῖνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὔσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειράτο, καὶ ἤλπιζε ρῆξιν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε.

2 ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ ζυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέροι κατὰ νενευκότες, ζυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδέεται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρὴ τάληβες εἰπεῖν, ἐθβόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

Ap. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus?

Merc. Nondum; sed convocatis Diis spectandum praebebat adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum.

Ap. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii?

Merc. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, inidebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & alligato cum ea.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι αὖν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ;

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ αὖν, ὦ Ἀπολλόν; ἰδὲ μόνον ἐπελ-
θὼν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς
εὖξῃ ἰδὼν.

Ap. Tune ergo vinciri te patereris ea mercede?

*Merc. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide:
magnus eris mihi Apollo, nisi, cum videris, idem optabis.*

XVIII.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΓΩ μὲν ἡσυχνόμην αὖν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, Θῆλυς οὕτω καὶ διεσθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης·
μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινο-
μέναις γυναῖξι συνών, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ
ὅλως παντὶ μᾶλλον ἰσικῶς, ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ Θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος
τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώ-
σατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τρωῶνα ἔλαβε, καὶ

7 Πάνυ μᾶλλον) Πανί, V. Gr. πατρί. G.

IUNONIS ET IOVIS.

Iup. ME quidem puderet, Iuppiter, talis filii, tam fe-
minei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat co-
mam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mol-
lior iis ipsis, ad tympana tibiaeque & cymbala choreas
agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri.

*Iup. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
lieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit, incolentesque
Tmolium cepit, & Thracas sibi subiecit; sed & adversus*

τοὺς Θράκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε ἐλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδῆσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὅρῳς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρὸς; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ προσέστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς Φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων οὗτος ᾗν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

- 2 HPA. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσασθαι καὶ τὸ εὔρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὅρῳς οἷα οἱ μεθύσθοντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβρίν

2 Στρατηγικῶ) Γράφεται στρατῶ. V. 7 Ἐνθεάζων) Ἐνθουσιᾶν. G.

Indos rapto muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paululum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit maledicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poenas experiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; inprimis si quis reputet. qualis sobrius hicce foret: ubi isthacc facit ebrius.

Iun. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum eius vitem & vinum; idque tamen si videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad iniuriam versi, & plane furentes

τραπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνηνότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρῶτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ δέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδέν τοῦτο Φῆς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἰλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδέν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν συμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ᾧ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

1 Τὸν γοῦν Ἰκάριον) ἔχτειναν σθέντες ὅτι ἱφαρμακεύθησαν ὑπ' ὡς φαρμακία· ἐνόμισαν γὰρ μεθύ- ἰκείνου. V.

a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum lignonibus.

Iur. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque eiusmodi, quale Icario contigit, quidquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc aemulari videris, Iuno, & Semeles meminisse, ut quae crimineris Bacchi pulcherri- mas dotes.

XIX.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡ. ΤΙ δήποτε, ᾧ Ἔρω, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀ-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. QUID est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Iovem, Neptunum, Apollinem,

πόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοὶ ἡ δᾶς, κενὴ δ' οἷστων ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστοχος;

ΕΡ. Δέδια, ὦ μήτερ, αὐτὴν· Φοβερά γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὅποτε οὖν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ Φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσιέταιί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, Φησὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπεύρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον

14 Τῷ δορατίῳ σε διαπεύρασα.) Προσπαχουστὴν τὸ διαφθερῶ ἠθικῶς ἄμα καὶ ἀφελῶς. V.

Rheam, me quoque matrem; a sola vero abstineas Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua sit fagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus.

Cup. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus.

Ven. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti.

Cup. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praetervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tarta-

ἐμβαλοῦσα, ἡ αὐτὴ διασπασαμένη, διασθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠτείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι Φοιβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γάρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦΡ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναίαν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ 2 τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ Φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κεῖναι λόφους ἐπισείουσι, καὶ Γοργόνας προΦαίνουσιν;

ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι Φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἐὰ καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόντε,

rum iniiciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt, habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, & cum eo oculos converto, in fugam propellor.

Ven. At expavescis Minervam, ut ais, & Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iovis. Musæ vero cur tibi sunt invulneratae, & extra teli iactum positæ? an & illae cristas concutunt, & Gorgonas ostendunt?

Cup. Revereor illas, mater: nam venerandæ sunt, & semper quiddam commeditantur, & cantu distinentur; atque ipse adsto saepius illis delinitus carmine.

Ven. Age, mitte & istas, quia verendæ: at Dianam quid est, cur non vulneres?

Cup. In summa, ne consequi quidem illam licet fugien-

Φεύγουσαν αὖε διὰ τῶν ὁρῶν· εἶτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρα.

ΑΦΡ. Τίνος, ὦ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάτων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἔπει τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τόξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον.

ΑΦΡ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

tem semper per montes: tum etiam sibi proprium quendam amorem iam amat.

Ven. Cuius, fili?

Cup. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, & sagittis configat; tota denique huic rei est intenta: ceteroquin fratrem eius arcitenentem & ipsum, ac longe iaculantem.

Ven. Scio, nate, quid velis: frequenter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θ Ε Ω Ν Κ Ρ Ι Σ Ι Σ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗ, λαβὼν τοῦτ' ἡμῶν, ἀπίθι ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν βουκόλον, (νέμει

4 Λαβὼν τοῦτ' τὸ ἡμῶν) Καλὸν τὸ ἡμῶν τῶν Διὸς χερῶν δέχου.
Ἀπίθι τοίνυν σὺν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

DEARUM IUDICIUM.

IUPPITER, MERCURIUS, IUNO, MINERVA, VENUS,
PARIS aut ALEXANDER.

Iup. ΑCCEPTO, Mercuri, isto pomo, abi in Phrygiam ad Priami filium boum pastorem, (pascit autem Idae mon-

οὐ τῆς Ἰδῆς ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστὶ τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπαυδοῦμαι τὴν δίκαν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυῖας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μίᾳ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρυξ, ἐφ' ὃν ἄπτε, βασιλικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενὴς, τᾶλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μᾶμον αὐτὸν 2 ἐπιστήσκειας ἡμῖν δικαστὴν, θαρροῦσα βαδιοῦμαι πρὸς

tis in Gargaro) ipfique dic: Te, Pari, iuber Iuppiter, quandoquidem formosus ipse es, & sapiens in rebus amatoriis, sententia Deabus lata pronuntiare, quae illarum pulcherrima fit: certaminis autem praemium victrix recipiat pomum. Iamque commodum est, ut ipsaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex aequo vos amem, & si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sum iudex: iuvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

Ven. Equidem, o Iuppiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae

τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μαμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν.

ΖΕΥΣ. Ἡ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί Φῆς; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθρίασ; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαι γὰρ τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρβένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἅπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημένοι, μηδὲ κακὸν ἐντρίψῃτε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

- 3 ΕΡΜ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θάρρετε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἔστι καλὸς, καὶ τᾶλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

9 Καὶ ὅπως) Σκοπεῖτε. V.

ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem.

Iun. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin.

Iup. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini iudici, quae visitae eritis, nec malum inferatis iuveni: fieri quippe non potest, ut aequae sitis pulchrae omnes.

Merc. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viae dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, iuvenis est formosus, praeterea amoris deditus, & ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit.

ΑΦΡ. Τούτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν· πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανή μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς;

ΑΦΡ. Ἄλλως ἠρόμην.

ΑΘ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κοινο- 4
λογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδὲν, ὦ Ἀθηναῖ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα. Φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με.

Ven. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit?

Merc. Haud omnino innuptus est, o Venus.

Ven. Quid ais?

Merc. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, com-
moda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non ad-
modum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges?

Ven. Nullo consilio certe rogabam.

Min. Heus tu, iniquum agis legatum, privatim cum ea
sermones communicans.

Merc. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis
obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris?

Min. Quid ita tandem hoc curiose sciscitata?

Merc. Nescio: ait autem, se, quod casu in mentem ve-
nerat, non de industria rogasse me.

ΑΘ. Τί οὖν ἄγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὅρᾳς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' αἴου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη
 5 κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδὴν ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ

Min. Quid ergo? caelebs est?

Merc. Haud putem.

Min. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriae cupidus est, an totus bubulcus?

Merc. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod coniiicere licet iuvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in proeliis.

Ven. Viden'? nihil ego criminor, neque infunulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est.

Merc. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est, quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiae sumus: quin

ἔξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.

HRA. Ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καί μοι φαίνεται.

ERM. Ταύτη, ᾧ Ἦρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευράν, οὗ τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὄρας.

HRA. Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην.

ERM. Τί Φῆς; οὐχ ὄρας βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐ-
τωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί
τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταθέοντα, καλαυροπα ἔχοντα,
καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκιδνάσθαι τὴν ἀγέλην;

HRA. Ὅρῳ νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν.

ERM. Ἄλλ' ἐκεῖνος. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐσμὲν ἐπὶ
τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν; ἵνα μὴ δια-
ταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι.

HRA. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατα-

9 Καλαύροπα) Καλάβρο-τ ἐστὶ ὑπόσκαμβος, ἣν ἀφίῃσιν ἐπὶ τὰ τῆς
ποιμενικῆ ράβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. V.

etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; & , ni
fallor , ipsum vestrum iudicem Paridem.

Iun. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet.

Merc. Illac, Iuno, ad sinistrum respice; non ad summum
montem, sed iuxta latus, ubi antrum & gregem vides.

Iun. Atqui non video gregem.

Merc. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere
digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quen-
dam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & re-
pellat, ne protenus dissipetur armentum?

Iun. Video nunc, siquidem is est.

Merc. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in ter-
ra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus
eum desuper ex improvviso devolantes.

Iun. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoqui-

βεβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμασιν.

- 6 ΕΡΜ. Ἄλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἥρα τοῦ μεираκίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὁπότε ἦδη ἐν τῷ αἰτῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκκύβιζον τὸν καλόν. καὶ εἰ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνῆρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὀπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-

dem autem degressi sumus, tui iam muneris, Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae: etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen.

Ven. Non admodum, Iuno, istis commoveor cavillationibus tuis.

Merc. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iuppiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuncule huc veni, ab eo demissus ad invisendum puerum: cumque iam ab aquila veheretur, iuxta simul volabam, allevabamque pulchellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum surripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Iuppiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiamam morsu prehensens tollebat puerum turbatam, cerviceque reflexa

ταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβελήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαίτητής οὕτως πλησίον, ὥστε προσεῖπώμεν αὐτόν. Χαῖ- 7
ρε, ὦ βουκόλε.

ΠΑΡ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτῆδεται ὄρεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι καλάί.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ γυναῖκες εἰσὶν. Ἦραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναίαν, καὶ Ἀφροδίτην ὄρας, καί με τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρίᾳς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δίκαστῃν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνώσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἄβλον εἴση ἀναγνοὺς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρ', ἴδω τί καὶ βούλεται· Ἡ ΚΑΛΗ, Φησί,

3 (Ὁ διαίτητής) Χαρίς δικαστηρίου κριτής. G.

in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. At enim arbiter hicce prope adest: quare alloquamur eum. Salve, boum pastor.

Par. Et tu sane, iuvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma.

Merc. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, neque Mercurium misit Iuppiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone: incommodi nihil est. Iubet autem te Iuppiter, iudicem fieri harum pulchritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoris, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum.

Par. Cedo, videam, quid tandem velit: FORMA PRAE-

ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθεῖν ἐγὼ
 θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι
 παραδόξου θείας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ
 γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν
 τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὅποτέρᾳ ἢ καλλίων, καὶ
 δάμαλιν ἄλλης δαμάλειws, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ
 8 τὴν τέχνην. Αὗται δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεταγά-
 γοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι
 ῥαδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται,
 καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κεῖνο
 καλὸν ὄρᾳ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παρα-
 λαμβάνεται· καὶ ὅλως περικέχυται μοι τὸ κάλλος αὐ-
 τῶν, καὶ ὅλον περιεῖληφέν με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ
 αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώ-
 ματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδοῦς

STANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, pos-
 sim ego mortalis omnino, & rusticus, iudicem agere ad-
 mirandi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco conve-
 niat? haec enim talia diiudicare delicatulorum porius & ur-
 banorum hominum: de me autem, quae capella capellam
 forma praeftet, item iuvenca iuvencam aliam, id quidem
 forte iudicaverim ex arte. Hae vero omnes perinde pul-
 chrae, & fane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram
 traducat visum abitractum: non enim vult abstinere facile;
 sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque praefens
 probat: quod si ad aliud transierit, id aequè pulchrum vi-
 det, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque ad-
 eo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum,
 totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quem-
 admodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar
 ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si tribuam pomum.

τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ERM. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδύναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑΡ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῆ, πείσαι αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ERM. Οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περάειν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτάς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως;

ERM. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσ-
ταττε ὅπῃ καὶ θέλεις.

Huc porro accedit, haec ut sit Iovis soror & coniux, illae filiae: qui ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio?

Merc. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugas a Iove iussus.

Par. Unicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut ne infensae sint in me, quae inferiores discesserint ambae, sed solum oculorum hunc esse putent errorem.

Merc. Ita aiunt se facturas: curandum tibi nunc, ut peragas iudicium.

Par. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explore examine habeatur?

Merc. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis.

ΠΑΡ. Ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀπόδυτε, ὧ αὐταὶ σὺδ' ἐπισκόπει' ἐγὼ δ' ἀπεστράφην.

10 ΑΦΡ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθης ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῷ βεῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή.

ΑΘ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσης, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόβηται, (Φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μὴδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μὴδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόβου.

ΑΦΡ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὴν κόριν ἀφελούσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι

Par. Qua velim? nudas intueri volo.

Merc. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

Ven. Optime, Pari: equidem prima vestes ponam, ut discas, me non solas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferri: namque aequaliter sum tota, & similem in modum pulchra.

Min. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit, (est enim venefica) ne te fascinet eius ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucatam pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere.

Par. Recte monent de cestis: atque ergo depone.

Ven. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac iudicem territas? num metus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam con-

ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ Φοβε-
ροῦ βλεπόμενον;

ΑΘ. Ἰδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφήρηται.

ΑΦΡ. Ἰδού σοι καὶ ὁ κροτός.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑΡ. ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θεάς, τοῦ κάλλους, II
τῆς ἡδονῆς; οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὥς δὲ βασιλικὸν αὕτη
καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός;
ὥς δὲ ὄρα ἥδε ἡδέως; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγω-
γὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μὲν ἅλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας·
εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἐκάστην ἐπιθεῖν βούλομαι,
ὥς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι
καὶ ἀποβλέψω, πάντη τας ὅψεις περισπώμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω ποιῶμεν.

ΠΑΡ. Ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμενε.

ΗΡΑ. Περιμένω. καὶ πειδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὦρα

ferat caesium illud oculorum, si absque illo galeae terro-
re spectetur?

Min. Ecce tibi, cassis haec est demta.

Ven. Ecce tibi, cestus quoque.

Iun. At exuamur.

Par. Iuppiter prodigialis! quod spectaculum, quae for-
ma, quanta voluptas! qualis haec virgo! quam regium
ista & verendum resplendet, vereque dignum Iove! haec
autem ut suaviter intuetur! immo etiam festivum quiddam,
atque illecebrosum subrisit. Iamque ego quod satis est ha-
beo felicitatis. At, si placet, seorsum singulas etiam inspicere
volo: nam nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto.

Ven. Ita faciamus.

Par. Recedite ergo vos ambae: tu, Iuno, resta.

Iun. Resto: verum postquam me diligenter inspexeris,

σοι καὶ τ' ἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ ὄντα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα' πλὴν ἄλλ'
12 ἄπιθι, πεπράζεται γὰρ ἅπερ ἂν δοκῇ. Σὺ δὲ πρόσθι,
'Αθηνᾶ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, οὐποτε ἦττων ἅπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰὲ κρατῶν' πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδέν, 'Αθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γὰρ, ὡς ὄρᾳς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρρει δὲ, οὐ μειονέκτησεις γὰρ, καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἐνδοθι ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an placeant tibi dona, quae praemium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, iudicaveris esse forma praestantem, universae eris Asiae dominus.

Par. Non donorum spe nostra constant: iamque recede: fient in hac lite finienda, quae videbuntur. Accede tu, Minerva.

Min. Adsum tibi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pronuntiaris formosam, nunquam inferior abibis ex pugna, sed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam.

Par. Nihil, Minerva, opus mihi est bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infestatur patris imperium. At bono esto animo: nequaquam ius tuum imminuetur, etiam si donorum spes nos iudices minime commoveat. Sed indue iam vestes, atque impone galeam; satis enim vidi. Venerem adesse tempus.

ΑΦΡ. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν 13
 ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάστῳ
 τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἀκου-
 σον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὀρώσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν,
 ὅποῖον οὐκ οἶδα εἰ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακα-
 ρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα
 τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασί τὰς πέτρας, κατ' ἄστν
 ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ
 σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιτο τοῦ σοῦ
 κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ
 μὲν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἰδὴν
 αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν,
 ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἷα περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα,
 καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέ-
 γιστον, ἐρωτικὴ. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε,
 εὔ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιπούσα, καὶ παρασχούσα

Ven. En adsum prope: quin tu specta singulas partes cu-
 rate, nihil praetercurrens, verum immoratus unicuique
 membrorum. Si lubet autem, formosē, & isthaec ex me
 audi. Ego fane iam dudum, cum te viderem iuvenem &
 pulchrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat,
 beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso,
 quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in urbe vivas,
 sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fru-
 ctum capias ex montibus? quidve iuvet honesta species tua
 boves? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agre-
 stis alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mulieres,
 sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut Corintho, vel La-
 caenae, qualis Helene, aetate integra, pulchra, nullaque
 parte inferior me, quodque maximum est, amatoriae ne-
 quitiae perita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, &

ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἔψεται, καὶ συννηκίσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη· νῦν δὲ ἡδέως ἀν' ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

14 ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δέ τις τὴν ὄψιν;

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην· ἀπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ καὶ οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν ἄλλ' ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστειάν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξωμαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης;

una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin inaudiveris aliquid de ea.

Par. Nihil quidquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

Ven. Est filia Ladae, illius formosae, ad quam Iuppiter devolavit in cycnum mutatus.

Par. Qualinam facie?

Ven. Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctae & palaestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam exstiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem aetatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam sibi despondendam convenerunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias.

Par. Quid ais? nuptias iam nuptae?

ΑΦΡ. Νέος εἶ συ, καὶ ἄγραικος· ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρή
τὰ τοιαῦτα δρᾶν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ Θέαν δὴ τῆς Ἑλ- 15
λάδος, καὶ πειδᾶν Ἀφίκη ἐς τὴν Λακεδαιμόνα, ὅψεται
σε ἡ Ἑλένη· τὸν τεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴῃ τὸ ἔργον, ὅπως
ἐρασθήσεται σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ
ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐβελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
συνεκπλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γὰρ μοι ἐστὸν
δύω καλῶ, Ἴμερος καὶ Ἔρως· τούτῳ σοι παραδώσω
ἡγεμόνε τῆς οδοῦ γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως
παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ'
Ἴμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἡμερτόν
τε θήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα δεή-

Ven. Scilicet iuvenis es rudis & rusticus: ego quippe
novi, ut conveniat ista facere.

Par. At quomodo? etenim velim & ipse scire.

Ven. Tu quidem peregrinaberis ad lustrandam nimirum
Graeciam: tum ubi perveneris Lacedaemonem, videbit te
Helena: exinde iam mearum fuerit partium curare, ut
amore capta te fectetur.

Par. Id ipsum incredibile esse mihi videtur, ut, deserto
marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino
navigationi se dare.

Ven. Bonum animum habe istius quidem rei causa: na-
ti mihi sunt duo, pulcherrima forma, Himerus & Eros:
utroque tibi tradam duces viae futuros. Et Cupido qui-
dem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem ama-
re: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet
ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet

σομαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαν-
τες αὐτὴν ἀναπεύσομεν.

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφρο-
δίτῃ· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως
καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἶομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

- 16 ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν
προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμεΐψασθαι τῇ κρί-
σει. πρέπει γὰρ καὶ με νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ
ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάν-
τα γὰρ ἔνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον
τούτου τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δέδοικα μὴ μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν.

ΑΦΡ. Βούλει ἐπομόσωμαι;

10 Καὶ με κληφόρον) Φιλόχωρος
ἐν Β' Ἀτθίδος φησὶν, ὡς, Ἐριχθο-
νίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατέστη-
σαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθέναι φέρειν

τὰ κατὰ τῇ Θέᾳ, ἢ οἷς ἐπὶ κείνῳ
τὰ πρὸς τὴν θυρίαν τοῖς τε Πανα-
θηαίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομ-
παῖς. V.

etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur:
atque ita omnes certe Helenam permovebimus.

Par. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Graeciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum haec omnia facio.

Ven. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubae gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adeste, ac festum agere simul nuptiarum & victoriae meae: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare.

Par. Metuo, ne me negligas post iudicium.

Ven. Vin' iusiurandum interponam?

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπισχνούμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτήν, καὶ ἀφίξεισθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἴλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἑρωτα, καὶ τὸν Ἴμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

Par. Neutiquam: sed promitte denuo.

Ven. Recipio enimvero tibi Helenam me tradituram esse uxorem, eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adiutrix ero ad haec omnia.

Par. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces?

Ven. Ne dubita: Pothum & Hymenaeum insuper assumam.

Par. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡ. ἩΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἣν ἐβελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ'

MARTIS ET MERCURII.

Mars. AUDISTIN', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Iuppiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam: vos inde suspensi

ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζῃσθ' ἐ με, μάτην
 πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι
 ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
 καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωρίῳ. καὶ τᾶλλα
 ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἐν' ἀπάν-
 των ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθῇν·
 ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὥς μὴ καταβαρῆσεν
 αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβω-
 μεν, οὐκ ἂν πεισθῇν.

- 2 EPM. Εὐφήμει, ὦ Ἀρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ
 τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς Φλυαρίας.

AP. Οἶε γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν,
 οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν
 μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπει-
 λῆς, οὐκ ἂν δυνάμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ
 οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ

si detrahare me magna vi contenderitis, frustra laborabi-
 tis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si volue-
 ro sursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul
 ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quaecun-
 que ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos compares,
 omnibus fortiolem esse & validiorem, infutias non iverim:
 sed una iunctis tot Diis superiorem esse, ut pondere no-
 stro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pon-
 tum assumferimus, haud sane mihi persuaserim.

Merc. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia,
 ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate.

Mars. Num tu putas ad omnes me promiscue haec di-
 cturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse no-
 veram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi
 audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: me-
 mini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Iuno,

ἡ Ἀθηναῖα ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῶν σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῶν κεραυνῶ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆει μοι γελαῖν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ΕΡΜ. Σιώπα· εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

& Minerva seditione mota struētisque infidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius.

Merc. Tace: fave linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ. ΧΑΙΡΕ, ὦ πάτερ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Νῆ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σοὶ πατήρ;

ΠΑΝ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὦν τυγχάνεις;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

PANIS ET MERCURII.

Pan. SALVE, pater Mercuri.

Merc. Immó & tu quoque: sed quomodo sum ego tuus pater?

Pan. Non tu Cyllenius es Mercurius?

Merc. Ita sane: at quo pacto filius meus es?

ΠΑΝ. Μοιχιδίός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πῶγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχληα, καὶ τραγικά, καὶ οὐρανὺν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;

ΠΑΝ. Ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν, ὃ πάτερ, ἐπὶ νείδιστον ἀποφαίνει· μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ Φῆς σου μητέρα; ἥπου ἔλαθον αἵγα μοιχεύσας ἐγώ γε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἵγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἶπατε ἐν Ἀρκαδία παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ. Εἶτα τί παθοῦσα ἐκεῖνη ἀντ' ἐμοῦ τράγω σε ὅμοιον ἔτεκεν;

Pan. Per adulterium sum ex amore tibi natus.

Merc. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri potest, ut sis cum cornibus, & naso tali, & barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda super nates?

Pan. Quidquid in me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipsum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco.

Merc. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra stuprum commisi?

Pan. Non capram quidem stuprasti; sed fac, ut in memoriam redeas, si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intulisti: quid commorso digito quaeris, multumque haefitas? Icarium filiam inquam, Penelopen.

Merc. Et quid tandem est rei, quod, cum illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέ- 2
πεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σου,
ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα
δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ
δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖται σε·
ὅποτε γάρ μοι συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγω· ἑαυτὸν
ἀπείκασεν, ὡς λάβοι· καὶ διὰ τοῦτο ὁμοίος ἀπέβης
τῷ τράγω.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ
οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα Φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς
ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω
παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδία;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ κατασχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μου- 3
σικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ
Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖ-
ρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ
χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὅποσα περὶ

Pan. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadium, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito Deum habere te Mercurium Maiae & Iovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se assimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaferis hircio.

Merc. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

Pan. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, & fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: immo sodalem & thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod

Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρβένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήση.
 ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶτην δὲ καὶ Ἀ-
 θηναίοις συμμαχήσας, οὕτως ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι,
 ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει
 σπήλαιον. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ
 Πανὸς ὄνομα.

4 EPM. Εἰπέ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Παν, ἤδη;
 τοῦτο γὰρ, οἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ
 οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μῖα.

EPM. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοι καὶ
 τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου
 Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

EPM. Οἶσθα οὖν ὅ, τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶ-
 τα αἰτοῦντί μοι;

fi greges meos spectes, quotcunque circa Tegeam & per
 Parthenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio
 Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut
 virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est,
 spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges, quantum ibi
 Panis sit nomen.

Merc. At, quaeso, dic mihi, duxistin' iam uxorem, o
 Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant.

Pan. Neutiquam, pater: sum enim lascivior aliquantulu-
 m; nec contentus sum una, quacum rem habeam.

Merc. Capras videlicet inis.

Pan. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn
 in eo, & cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis
 atque observor.

Merc. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, iam pri-
 mum petenti a te?

ΠΑΝ. Πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἰδῶμεν ταῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ πρόσθι μοι, καὶ ΦιλοΦρονοῦ πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης με, ἀκούοντός γε τινός.

Pan. Impera, pater: nos autem viderimus ista.

Merc. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΤΣΟΥ.

ΑΠ. **Τ**Ι ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελ-
Φοὺς εἶναι Ἐρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον,
ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα;
ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ
μικράν περιβεβλημένος, ἀπάντων ἄρχων ὁ δὲ θῆλυς,
καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν οὔψιν. οὐκ ἂν δια-

3 Καὶ Πρίαπον) Ὁ Πρίαπος
ὑπερμέγεις εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ
ἡμιολιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν.
Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν
Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου
ὄντος Πρίαπου καλουμένου. Ἄλλοι
μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, μητρὸς δὲ ἢ
Ἀφροδίτης ἢ Διῶνης. Μνασίης δὲ
ὁ Παταρεὺς Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρία-
πον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης
υἱὸν, ἢ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας

ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδίων αἰδοῖ
ἐχομένη. εἶχε γὰρ, φασί, γλῶσσαν
μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον
λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει
τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν
γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως
ἀμεμπτον ἔχει τὸν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιό-
λιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι
φασί. C. M.

APOLLINIS ET BACCHI.

Ἀρ. **Q**UID autem dicamus? eademne matre natos, Bac-
che, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum,
dissimiles plane forma, & vitae instituto? etenim hic quidem
undiquaque pulcher arcum tractat, & potentia non medio-
cri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir,
& ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an vir-

κρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μῆδεν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλόν· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλειαν, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφοι.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλόν· ἐκείνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κᾶμνοντας.

ΑΠ. Οἷε γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥγε καὶ παρεσκεύασται, ἣν τις Ἑλλήν ἀφίκεται ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυστατομένη τὰς σφαγὰς;

2 ΔΙΟ. Εὖγε ἐκείνη ποιῶσα. Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγῆσομαι, πρῶτῃ ἐν Λαμ-

go: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam.

Bac. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus huius discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi sane eodem geniti patre saepius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur.

Ap. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti.

Bac. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident, quod Diana hospites maeter apud Scythas; tu autem vaticineris, & fanes aegrotos.

Ap. Putanne sororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, ut, si quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, averfata caedes.

Bac. Iure quidem illa merito. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper

ψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῆειν τὴν πόλιν, ὃ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῶ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστάς ὁ γενναῖος αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΠ. Ἐπεῖρα σέ;

ΔΙΟ. Τοιοῦτόν ἐστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως συγγνωστός γάρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπεῖρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἐπὶ σέ ἄν, ὦ Ἀπολλων, ἀγάγοι τὸν πῆραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὥς καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι.

ΑΠ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γέ, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

Lampfaci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem cum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere.

Ap. Tentabat te.

Bac. Rem tenes.

Ap. Tu autem quid ad haec?

Bac. Quid aliud quam risi.

Ap. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulchrum tentavit.

Bac. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formosus & comatus; ut vel sobrius te Priapus adoriatur.

Ap. At cavebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

XXIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

1 ΕΡΜ. **Ε**ΣΤΙ γάρ τις, ὦ μήτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀβλιώτερος ἐμοῦ;

ΜΑΙ. Μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μὴδέν.

ΕΡΜ. Τί μὴ λέγω, ἔς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον θεῶν καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομεῦντα καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκοιμημένον παρατιθέναι τὴν ἄμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μὴδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-

MERCURII ET MAIAE.

Merc. **E**ST NE enim aliquis, mater, in coclo Deus miserior me?

Mai. Ne dixeris, Mercuri, tale quidquam.

Merc. Ne dixerim, qui tot negotia fustineo solus, lassitudine confectus, inque tot ministeria distractus? mane quidem mox atque surrexi, everrere symposium oportet, & postquam instravi concionem, tum ordine disposui singula, apparere Iovi, & perferre quoquo versus nuntios ab eo sursum deorsum indies ingens spatium emetientem: cumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda est ambrosia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium est molestissimum, ne nocte quidem dormio solus Deorum;

λὰ δὲ με καὶ τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ
 νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
 γὰρ ἴδανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαιστραῖς
 εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκ-
 διδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμε-
 ρισμένον. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν 2
 ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ἄδου εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκά-
 στην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ κείνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ
 οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυ-
 στήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται Ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαΐας
 τῆς Ἀτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκον-
 τά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἧς
 ἦν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μὴδὲ
 ἀναπνευσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκε-
 ψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησὶν,
 ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγό-

sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere,
 defunctosque prosequi, & adesse ad tribunal. Mihi scilicet
 non satis sunt, quae de die facio, cum in palaestris ver-
 sor, in concionibus praeconem ago, rhetoras edoceo, sed
 praeterea quae ad mortuos spectant administranda sunt mi-
 hi in tot partes obeundas diviso. Atqui Ladae liberi alter-
 nis uterque in coelo & apud inferos degunt: mihi autem
 singulis diebus & haec & ista sunt facienda. Alcmenae &
 Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati, epulantur
 curarum expertes: ego Maia Atlantis filia natus ministro
 illis. Quin immo iam modo venientem me Sidone a Cadmi
 filia, ad quam me miserat visurum, quid agat puellā, an-
 tequam respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem Da-
 naen: tum inde in Boeotiam, inquit, profectus in transitu
 Antiopam vise. Iamque plane confectus animum despondi:
 atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem

ρευκα ἤδη. εἰ γοῦν μοι δυνατόν ἦν, ἡδέως ἂν ἡξιώσασθε πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἐὰ ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμψθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem serviunt.

Mai. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te iuvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives sunt, qui amant.

XXV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

Ι ΖΕΥΣ. ΟΙΑ πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μεिरανίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθεὶς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψα-

IOVIS ET SOLIS.

Iup. Q^UALIA patraſti, Titanum pessime! perdidisti quae in terris sunt omnia, adolescentulo insipienti concredito curru; qui haec exussit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abduſto igne: utque paucis dicam, nihil est, quod non conturbarit, & confuderit: ac nisi animadverſa re deiecissem illum fulmine, ne reliquiae

νον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἂν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν
ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ
ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἡλ-
πιστα τηλικούτον γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἤδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγ-
μα, καὶ ὥς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίῃ τῆς ὁδοῦ, οἴχεται
πάντα; ἡγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ
συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀφ-
νιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν,
ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίστε, καὶ ἄνω καὶ κάτω
ὅλως ἐνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρή-
σαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο 2
ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλα-
9 Ἀφνιάζουσιν εὐθύς) Τοὺς χαλινοὺς ἀπορρίπτουσι. V.

quidem hominum restarent: talem nobis optimum illum
aurigam, & currus agitatore[m] emisisti.

Sol. Peccavi, Iuppiter: sed ne acerbius feras, si morem
geffi filio multum supplicanti: unde enim sperare potui tan-
tum fore mali?

Iup. Non tu sciebas, quanta indigeret accurat[i]one haec
res, &, si quis tantillum evagetur a via, actum esse de
omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque de-
ceat continere summa vi fraena? si quis enim relaxet, ha-
benas aspernantur statim: quemadmodum videlicet istum
quoque distulerunt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra,
interdum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat,
partem; tum sursum & deorsum, ac plane quo vellent
ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

Sol. Isthaec equidem omnia noram, ac propterea reni-
tebar diu, nec mittebam ipsi mei currus agitationem.

σιν' ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεβέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ ἔς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἴτα ἐς τὸ κάτω αὐτῷ ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῇ εἶναι τῶν ἡνίων, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβάς τοσούτου πυρός, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ᾗσθοντο αὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μείρακιου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ᾗδ' ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοί, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν πὸ πένθος.

3 ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν

Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immisissis habenis in sublimis ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, cum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruunt, & gravia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille iam, quam meruit, habet poenam, & mihi, Iuppiter, satis est supplicii luctus.

Iup. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen

οὖν συγγνώμην ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὄμειον παρανομήσης, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ὅπσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρῶδέστερος. ὥστ' ἐκείνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θάπτετ' ἔτι πρὸς τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα περ' ἔπεσεν ἐκδιφρευθεὶς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἵχειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων πάντων.

ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo eius, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subiunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. ΕΧΕΙΣ μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναμι αὐτούς.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθές ἡμῖν συγγενόμενος, ἐκείνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

APOLLINIS ET MERCURII.

Αρ. P. ΟΤΙΝ ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux? nam equidem, ut discernam eos, non est.

Merc. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux.

ΑΠ. Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ.

ΕΡΜ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων, ἀ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσони συμπλέων ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὡνησας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τά γε ἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ ὧσιν τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκου ὀνόματι· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ζύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

2 ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφείας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ

Ap. Quo pacto dignoscis? similes enim.

Merc. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quae accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Iasoni focius navigabat: alter autem nihil tale praefert, sed purus est atque integra facie.

Ap. Gratum inprimis fecisti, qui me docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne stella, iaculum in manu, & equus utrique albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

Merc. Fraternalis amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum,

ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ξυνετήν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴγε οὐδ' ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστ' ὥς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς θητοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὢν, ἡ δὲ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἡ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχῶνται, τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν που ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem.

Ap. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quī enim hoc fieri possit, cum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit? Attamen, sicuti ego vaticinor, Aesculapius medetur, tu luctari doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam, aut Diis, aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu?

Merc. Neutiquam, illis haec est mandata provincia, ut ministrant Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sic ubi nautas hieme vexatos viderint, confidere in ea navi, illaque vectos fervare.

Ap. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

ΔΩΡ. **Κ**ΑΛΟΝ ἐραστήν, ὦ Γαλάτεια, Φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμῆνέναι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκᾶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ἐστίν, ὅποῖός αὖν ἤ.

ΔΩΡ. Τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ἂν ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἄμορφώτατον, μονόφθαλμος, οἷε τὸ χένος ἀῆσαι ἂν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν;

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς Φῆς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρώδεις γάρ ὅ, τε ὁφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὀρῶν, ἢ εἰ δύο ἦσαν.

α' Ἐνάλιοι διάλογοι εἰς ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθεύμενα διαπαιζέται. G.

DIALOGI MARINI.

DORIDIS ET GALATEAE.

Dor. **P**ULCHRUM amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum istum pastorem, insanire in te.

Gal. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscunque sit.

Dor. Quid ergo? si vel Iovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam?

Gal. Neque hirtum illud eius, &, ut ais, ferum omni plane pulchritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.

ΔΩΡ. Ἐσικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑΛ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πᾶν οὐνεδιστικὸν 2 τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν· καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ Φθόρου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτε, ἀπὸ τῆς σκοπιάς παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἵτης, καθὼ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἥ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέιχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιεράστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ἐπίφθονος οἷε γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγείται καλὰ. Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὅπότε ἄν ἐέ- 3

Dor. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

Gal. Haud certe amatum: verum illam nimiam opprobrii libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia pascens aliquando, cum a specula ludentes nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omnibus ipsi pulcherrima sum visa: ideoque soli etiam mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma meliorem esse, & amore dignam: at vos despectae fuistis.

Dor. Tu si pastori & lumine defecto pulchra fuisti visa, ideo te talem putas, cui invidemus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob causam, quod affueverit caeco & laesi: cuncta igitur his similia ducit pulchra. Ceterum ubi volueris disce-

λήσης μαβεῖν, οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν οὔψιν, ἀπὸ πέ-
τρας τινός, εἵποτε γαλήνῃ εἶη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδε
σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χροᾶν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαι-
νεῖται δὲ τοῦτο, ἢ μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρυθρῆμα.

ΓΑΛ. Καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἢ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐρα-
στὴν καὶ τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἢν τινα ἢ ποιμὴν,
ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινέι· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε
ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

- 4 ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδον-
τος, ὅποτε ἐκώμασε πρῶν ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτῃ Φίλῃ,
ὄνον ἂν τις οὐγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πηκτὶς, οἷα;
κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρα-
τα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγῶσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει
ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῶδον, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο

14 Κόλλοπι) Ὁμφ τῆς κιθάρας. V.

re, qualis tibi sit facies, a rupe quadam, si quando tran-
quillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contem-
plare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam ex-
quisite: illud autem non laudatur, nisi enitescat candori
immixtus rubor.

Gal. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel
istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, five
nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis re-
bus excellit, & musicus est.

Dor. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quan-
do comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit pro-
pitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra
qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem
quasi manubria erant, quibus cum iugum addidisset, at-
que alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, mo-
dulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vo-

δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἥχῃ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλεν, οὕτω λάλος οὔσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠσχύνετο, εἰ Φανείῃ μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον. Ἐφερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀδυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς οὐκ ἂν Φθονήσείε σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ᾧδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοθάγος, ὥς Φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶῃς αὐτοῦ.

ciferaretur, aliud lyra subfonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum. Immo ferebat etiam amabilis iste in ulnis ludicrum, urfae catulum, hirsutia sibi plane similem. Quis non invidet tibi, Galatea, talem amatorem?

Gal. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosior-em scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat.

Dor. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudivorus, ut aiunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

II.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΚΥΚ. Ω ΠΑΤΕΡ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταρά-
του ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμαμένω
ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὕτω ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ
δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζε-
σθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ἂν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου
δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐ-
θαρσῆς ὢν;

2 ΚΥΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνα-
στρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς
ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πᾶμα (πέ-
τρα δὲ ἔστι μοι παρμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσά,

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

Cyc. **P**ATER, qualia sum passus ab illo scelerato ho-
spite, qui, cum inebriasset, excaecavit me dormientem
aggressus.

Nep. Quis ista, Polypheme, est ausus?

Cyc. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit,
extraque teli iactum erat, Ulyssēm sibi nomen esse dixit.

Nep. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio do-
mum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud
valde forti sit animo?

Cyc. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam mul-
tos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui ia-
nuae operculum, (hoc saxum mihi est ingens) ignemque

ἐναυσάμενος δ' ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχείας, ἥδ' ἔμην, καὶ εὖοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πίοντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπασθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθες 3
μετὰξὺ τυφλούμενος. ὁδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ'· ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν πέτρην ἀπὸ τῆς θύρας.

13 Ἐξέθες) Ἐξήκωσας. G.

feci, succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut aequum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum vertebatur, nec amplius omnino apud me eram; denique in somnum devolutus sum. Ibi ille, raso ad acuendum vecte, & ambusto insuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

Nep. Quam tu altum obdormivisti, fili, qui non exilueris, dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto effugit? nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit amovere petram a ianua,

ΚΥΚ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀΦεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιώντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρὲς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῶ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

- 4 ΠΟΣ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαβεν ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολᾷν οἰηθέντες με, ὥχοντο ἀπίοντες. οὕτω κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνιάσέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν σύμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ, Φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πῆρῶσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι

Cyc. Immo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam cum confedissem iuxta ianuam, venabar manibus expansis, solas praetermittens oves ad pastum, praeci-piensque arieti, quaecunque par erat illum facere pro me.

Nep. Intelligere mihi videor, sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopos quanto poteras clamore advocasses adversum eum.

Cyc. Convocavi, pater, & venerunt: sciscitanti autem infidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum ducentes confestim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te.

Nep. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis caccitati oculorum mederi non possim, fortunam

αδύνατον, τὰ γούν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσσεσι πλεῖ δὲ ἔτι.

tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΠΟΣ. ΤΙ τοῦτο, ὦ Ἀλφεῖ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμ-
πεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς
ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν δια-
χυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστῶς, καὶ γλυκὺ
φυλάττων τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέιγῃ,
οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἔρω-
διοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν πον, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν
σεαυτόν.

ΑΛΦ. Ἑρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Ποσειδόν,
ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ALPHEI ET NEPTUNI.

Nep. QUID hoc est rei, Alphée? solus aliorum illapsus
in pelagus nec commisceris salo, ut quidem mos est flu-
viis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare con-
cretus, ac dulci servato liquore, non permixtus praeterea
puruſque properas, nescio quo pacto in profundum te de-
mergens, ut gaviae solent & ardeae: & videris emerſu-
rus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus.

Alph. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare
ne arguas: amore captus enim & tu fuisti saepius.

Lucian. Vol. II.

G

ΠΟΣ. Γυναικὸς, ὦ Ἀλφειέ, ἡ νύμφης ἑρᾶς, ἡ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δέ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ρεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῶτις ἐστὶ Σικελικὴ Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

2 ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειέ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστὶ, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' ἀπίθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπὲ, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν.

Nep. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereidum ipsarum unam?

Alph. Nequaquam; sed fontem, Neptune.

Nep. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit?

Alph. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

Nep. Novi fane non inveniutam, Alphee, Arethusam: immo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea.

Alph. Ut tu vere nosti fontem Arethusam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero.

Nep. At abi, & esto felix in amore. Immo istud etiam mihi expone; ubi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, cum illa sit Syracusis?

Alph. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando.

ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλία μίγνυσσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

Nep. Bene mones : quin tu perge ad dilectam ; cumque emerferis a mari , mutua conspiratione miscetor fonti , & unam in aquam coite.

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

MEN. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἔπιθανον, ἐνάλιον γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐςλέοντα ὁπότε ἀλλαγεῖς, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

MEN. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων· αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνώμενος.

ΜΕΝΕΛΑΙ ΕΤ ΠΡΩΤΕΙ.

Men. **A**t aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile ; quippe marinum ; & arborem , id quoque ferri potest : quin in leonem quando mutaris , ne id quidem plane extra fidem est : verum , si & ignis fieri possit , qui in mari habitat , id valde admiror , ac minime credo.

Pro. Ne mireris , Menelaë : nam ita res est , fio.

Men. Vidi ipse equidem : sed videre mihi , quod pace tua dictum velim , praestigias quasdam admoveere huic rei , oculosque fallere spectantium , dum ipse nihil tale fis.

- 2 ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναϊότατε, τὴν χεῖρα· εἴση γὰρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσεστιν.

MEN. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολὺ-
πουν ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθύς οὗτος εἰδέναι.

MEN. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺπουν εἶδον. ἃ πάσχει δέ,
ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

- 3 ΠΡΩΤ. Ὅποια ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς
κοτύλας, καὶ προσθὺς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας,
ἐκεῖνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτόν, καὶ μεταβάλλει τὴν
χρῶαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὥς ἂν λάβῃ τοὺς ἀλιεῖας,

Pro. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis re-
fideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas
memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, id-
que negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam
species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fue-
ro, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, vi-
dearne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adfit.

Men. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu.

Pro. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vi-
disse nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare.

Men. Immo polypum vidi: at naturam eius libenter di-
dicerim a te.

Pro. Ad quamcunque petram accesserit, aptaveritque
acetabula, & agglutinatis haeserit cirris, illi similem se red-
dit, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat pisca-

μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερός ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' εἰ-
κὼς τῷ λίθῳ.

MEN. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῶ παραδοξότε-
ρον, ὦ Πρωτεῦ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πι-
στεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν;

MEN. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν
αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

tores nihil diversus, proptereaue nec conspicuus, sed pla-
ne similis isti lapidi.

Men. Ista narrant: tuum autem illud multo est incredibi-
lius, Proteu.

Pro. Nescio profecto, Menelaë, cui sis alteri fidem ha-
biturus, quam tuis ipsius oculis denegas.

Men. Videndo sane vidi: sed res est portentosa, idem
ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις ἱ
παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλή-
θη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν
ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάτ-

PANOPES ET GALENES.

Pan. **V**IDISTIN', Galene, heri, qualia designarit Eris
inter coenam in Theffalia, quod non & ipsa fuerit vocata
ad convivium?

Gal. Equidem haud una vobiscum fui: Neptunus enim
iussit me, Panope, nullis fluctibus agitatam ac tranquillum

τειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἐρίς μὴ παροῦσα;

ΠΑΝ. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμψθέντες. ἡ Ἐρίς δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι; ἢ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ᾧ Γαλήνη ἐπεγέγραπτο δέ, Ἡ ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἄφροδιτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο. Κάπειδ' ὁ Ἑρμῆς ἀνέλόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιεῦντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προῦχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκείνες, αὐ-

interea servare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?

Pan. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcherrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum, PULCHRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit, ubi Iuno, Venus & Minerva decumbebant. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereides conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus praesentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Iuppiter diremisset eas, ad manus res pervenisset. Ille tamen, Ipse quidem, inquit, iudicium non interponam ea

τὸς μὲν οὐ κρινῶ, Φησί, περὶ τούτου, (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἤξιον) ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδὴν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλόκαλος ἂν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ Θεαί, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδὴν.

ΓΑΛ. Καί τις ἔξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατούσαν;

ΠΑΝ. Ἦδη σοι Φημί, οὐκ ἄλλη κρατήσῃ, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μή τι πάνυ ὁ διαιτητὴς ἀμβλυώτῃ.

de re; (quamquam hoc ut faceret, istae magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulchriorem formarum elegans spectator; neque is profecto iudicaverit male.

Gal. Quid ergo Deae, Panope?

Pan. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis affuturus erit mox, qui nuntiet nobis victricem.

Gal. Iam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ,
ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙΤ. ΕΠΙ τὴν Λέρνην, ὦ Πόσειδον, παραγίγνεται καὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίῳ παῖδα ἰδῶν.

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTUNI.

Τρι. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aequatum virgo, res plane pulcherrima: haud equidem scio formosior me puellam vidisse.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινά, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὐ μένουν· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πενήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τούνομα· ἐπυθόμην γάρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

2 ΠΟΣ. Μόνῃ δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους εἰς Λέρναν;

ΤΡΙΤ. Μόνη πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδροφορεῖν.

ΠΟΣ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἰωμεν· ἥδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας, καὶ σχεδὸν που κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἐστὶν ἰούσα εἰς τὴν Λέρναν.

5 (Ὁ Δαναὸς δὲ) Τούτων τῶν πενήκοντα πατήρ. V.

Nep. Ingenuamne dicis, Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam?

Tri. Nequaquam; sed Danaï istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, & ad opus suis manibus faciendum instituit, atque etiam mittit aquam hausturas: ad cetera porro ministeria condocescit, ut impigrae sint.

Nep. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam?

Tri. Sola: valde autem siticulosum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est semper aquam eo ferre.

Nep. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, cum persecutus es, quae spectant ad puellam: quare adeamus ad eam.

Tri. Eamus: iam enim tempus est aquisitionis; & fere, ni fallor, in media versatur via petens Lernam.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἰδοῦ σοι οὕτως ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟΣ. Εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. καὶ περὶ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρνην, ἐγὼ μὲν λοχίσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκόπει ὅπου· ἂν αἰσθῇ προσιοῦσαν αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Αὐτὴ σοι πλησίον.

ΠΟΣ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρθένος· ἀλλὰ 3 συλληπτέα ἡμῖν ἔστιν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστι.

Nep. Itaque iunge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos iugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime.

Tri. Ecce tibi istum delphinorum ociffimum.

Nep. Bene: avehamur; tu vero iuxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco: tu prospecta; cumque senseris adventantem illam.

Tri. Haec ipsa tibi prope adest.

Nep. Pulchra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est.

Amy. Mi homo, quo me correptam ducis? plagarius es, & videris in nos ab Aegypto patruo immixtus esse: quare invocabo patrem.

Tri. Tace, Amymone: Neptunus hic est.

ΑΜ. Τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν κατέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγθόμαι ἢ ἀβλία καταδῦσα.

ΠΟΣ. Θάρρει, οὐδὲν δεινὸν πάθης· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

7 Οὐχ ὑδροφορήσεις) Κατεκρίθησαν γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες, ἃς ὁ μύθος φησὶ, ἐν ἅδου ὑδροφορεῖν

εἰς τετρημένον πῖθον, ἀνθ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμοκλήτρους ὄντας διεκρήσαντο οὐκ εἰ οἴκῃ. V.

Amy. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim affers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.

Nep. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: immo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi, percussa tridente hac petra, prope maris aestum: tu vero felix eris, fororumque sola non feres aquam mortua.

VII.

ΝΟΤΟΤ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΤ.

1 ΝΟΤ. ΤΑΥΤΗΝ, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλοῦς ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναὶ, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς

3 Διεκίρησεν) Ἐξεπαρθένευσεν, οἷοναὶ δίδτεμα. G.

ΝΟΤΙ ΕΤ ΖΕΡΗΥΡΙ.

Νοτ. ILLAM ergo, Zephyre, iuvenecam, quam per pelagus in Aegyptum Mercurius ducit, Iuppiter vitiauit amore captus?

Ζεφ. Ita est, Nore: neque tunc tamen erat iuvenca,

ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἐώρα ἐρῶντα τὸν Δία.

NOT. Νῦν οὖν ἐτι ἐρᾷ τῆς βοός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἔστ' ἂν διανήξηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

NOT. Ἡ δάμαλις θεός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε; ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὃν τινα ἂν ἡμῶν ἐβέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. Θεραπευτέα τοιγαροῦν; ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινα γε οὔσα· νῆ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕΦ. Ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλῃ αὐβίς ἐποίησε;

sed filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione fervida, quod vehementer videret amare Iovem.

Not. Igitur etiam nunc amat illam vaccam?

Zeph. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnaviget, ut partum ibi enixa (uterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

Not. Haec iuvenca ut Dea fiat?

Zeph. Omnino, Note: & praeerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcunque nostrum voluerit, emittat, aut prohibeat flare.

Not. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

Zeph. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque evasit in terram: vident, ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcherrimam iterum effecerit?

ΝΟΤ. Παράδοξα γοῦν ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχλήλα τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος εἶδε τὰ πρακτέα.

Not. Mirabilia fane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro iuvene caninam faciem sumserit?

Zeph. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciendum.

VIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Ι ΠΟΣ. ΕΥΓΕ, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰὲ Φιλάνθρωποι ἔστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· οὐδὲ περιεΐδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

Nep. **R**ECTE vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Isthmum detulisti exceptum, cum a Scironiis faxis cum matre incidere in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Taenarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώ-
πους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες
γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχῆσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ
τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ 2
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλου-
τήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἰκαδὲ
εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπι-
βὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
λὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ
Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
(ἡκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ
ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-
βόντά με, καὶ ἄσαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόν-

Del. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus;
ex hominibus quippe ipsi in pisces versi.

Nep. Immo equidem accuso Bacchum, qui vobis proe-
lio navali victis formam mutavit, cum decuisset in potesta-
tem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quo-
modo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

Del. Periander, opinor, delectabatur eo, & saepius ar-
cessibat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a ty-
ranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methy-
mnam ad ostentandas opes. Quare conscensa vectoria na-
vicula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum fer-
re se auri & argenti, ubi medium Aegaeum tetigerunt,
insidiantur ipsi nautae. Tum ille, (auscultabam enim omnia
adnatans navigio) quandoquidem id vobis constitutum est,
inquit, at ornatu sumto, decantatoque leſso sponte finite

τα εἶσατε ρίψαι ἑμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἤσέ πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναβέμενος αὐτὸν, ἐξηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τῆς Φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεώς.

me prolicere memet ipsum: mox citharoedi habitum indurus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enatavi ad Taenarum.

Nep. Equidem laudo te ob studium illud musices: dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditaе cantionis.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΠΟΣ. **Τ**Ο μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ

NEPTUNI ET NEREIDUM.

Nep. **F**RETUM illud angustum, quo puella delapsa est; Hellepontus ab ea vocetur: cadaver autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis.

Ner. Néutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago,

ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἵ-
κτιστα ὑπὸ τῆς μητρυῖας πεπονθυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλ-
λως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐ-
τὴν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῳ τε-
θάφεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ,
ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμ-
πεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διακομένη εἰς τὸ πέλα-
γος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν
θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης.

ΝΗΡ. Ἀλλὰ κακείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένους
τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟΣ. Οὐκ ἐχρὴν οὕτω πονηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ Διο- 2
νύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.

ΝΗΡ. Αὕτη δὲ ἄρα τί παβοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ
κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae
miseranda fuit a noverca passa.

Nep. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro
decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod
dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabi-
tur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post
paulo eadem & Ino patietur, praeceptque cadet ab Atha-
manante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua par-
te protenditur ad mare, gerens praeterea filium in ulnis.

Ner. Sed illam quoque servare nos oportebit, gratifican-
tes Baccho: nam nutrix praebeuit illi mammas Ino.

Nep. Haud oportebat tam malam: sed Baccho gratiam
illam negare, Amphitrite, non aequum est.

Ner. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete,
cum frater eius Phryxus absque periculo vehatur?

ΠΟΣ. Εικότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγέισα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατῆς ἐγένετο τῶν κερατῶν τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἐπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

NHP. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Nep. Et merito quidem: nam iuvenis est, ac potest sustinere se adversus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, cum incendisset vehiculum prorsus inusitatum, & prospectasset in profundum immense patens, obstupescens, aestuque simul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amisit arietis cornua, quae hactenus prehensa tenuerat, & defluxit in mare.

Ner. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti?

Nep. Oportebat: sed fatum multo Nephelle potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΙΡΙΣ. ΤΗΝ νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Ποσειδόν, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕψαλον ἐπινήχουσθαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στήσον ἤδη, καὶ ἀνά-

IRIDIS ET NEPTUNI.

Ir. INSULA ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, testa fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Iuppiter, e vestigio

Φηνον, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βε-
βαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γὰρ τι
αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράζεται τοῦτο, ὦ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως παρ-
έξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ μηκέτι πλέουσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητῶ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῖσθαι· ἥδη γὰρ
πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ
μὴ οὗτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι
δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγά-
λῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν
ὠδίνων ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτός ἐστιν·
ἀΦανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟΣ. Σύνιμι. στήθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυσθι αὖθις ἐκ
τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε.

constitue, inque lucem profer, & fac iam ut conspicua
in Aegaeo medio stabiliſque maneat, firmata immotis ra-
dicibus: non enim nullus erit eius usus.

Nep. Iamiam factum erit, Iri: verumtamen quem prae-
bebit ipſi uſum in lucem educta, neque amplius innatans?

Ir. Latonam in ea inſula oportet partum deponere: iam
nunc enim male a doloribus habet.

Nep. Quid ergo? non idoneum eſt coelum, in quo pa-
riat? hoc ſi minus, at tota ſaltem terra nonne excipere
poſſit Latonae partus?

Ir. Minime, Neptune: nam Iuno iureiurando gravi ob-
ſtrinxit terram, ne praeberet Latonae commodam parien-
do ſedem: iam iſthaec inſula iurata non eſt, quippe non-
dum conſpicua.

Nep. Rem teneo. Conſiſte, inſula, atque emerge iterum
ex profundo, nec porro ſub undis ferare; ſed fixa mane,

Lucian. Vol. II.

H

καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα
 δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες,
 διαπορβιεύσατε τὴν Λητὴν εἰς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἅπαν-
 τα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν,
 τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμω-
 ρήσει τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι
 εὐτρεπῆ. ἔστηκεν ἡ Δήλος· ἡκέτω ἡ Λητὴ καὶ τικτέτω.

ac fuscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcherri-
 mos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo;
 cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc vel-
 ut oestro exagitat illam territans, infantes, mox atque
 nati fuerint, ulciscuntur, ac poenas expetent pro matre.
 Tu renuntia Iovi, omnia esse parata: constitit Delus; ve-
 niat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Ι ΞΑΝΘ. **Δ**ΕΞΑΙ με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα·
 κατὰσβεσόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;

ΞΑΝΘ. Ἡ Φαιστος. ἀλλ' ἀπὴν θράκωμαι ὅλως ὁ
 κακοδαίμων, καὶ ζῶ.

ΘΑΛ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

XANTHI ET MARIS.

Xanth. **R**ECIPE me, Mare, gravia passum; restingue
 mea vulnera.

Mar. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exuffit?

Xanth. Vulcanus: immo torrefactus sum plane ego mi-
 ser, & ferveo.

Mar. Quam vero ob causam tibi iniecit ignem?

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύον-
τα τοὺς Φρύγας ἰκέτευσα, ὁδ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς
ἐλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας
τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς Φοβηθεὶς
ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε 2
γὰρ πλησίον που ὦν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ
ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι, Φέρων ἐπῆλθέ μοι·
καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὥπητσε δὲ
καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αἶν-
τὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ δεῖν ὅλον
ξηρὸν εἶργασται. ὅρας δ' οὖν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν
ἐκκαυμάτων.

ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ
αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δὲ, ὡς Φῆς, ἀπὸ
τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν
ῥώμησας, οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν.

Xanth. Ob filium Thetidis: cum enim occidentem Phry-
gas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitte-
ret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, mise-
ratus infelices irruì tanquam undis merfurus, quo territus
abstineret se a virorum caede. Ibi tum Vulcanus, (forte
enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, &
quodcunque in Aetna, & sicubi uspiam collecto, imperum
in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque
assavit infelicissimos pisces & anguillas: ipsum vero me
cum effervesecisset, parum abest, quin totum aridum red-
diderit. Vides igitur, quomodo sim affectus ab istis incen-
dii notis.

Mar. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut par erat:
sanguis a cadaveribus; aestus, ut ais, ab igne. Neque id
immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non ve-
ritus nec cogitans Nereidis esse filium.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Xanth. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum?

Mar. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

Ι ΔΩΡ. ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγεννητὸν ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάρσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δ' ἔνεκα, ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα;

DORIDIS ET THETIDIS.

Dor. QUID lacrimare, Theti?

Thet. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum infantem eius modo natum: iussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans.

Dor. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia?

ΘΕΤ. Ἀκρίσιος ὁ πατήρ αὐτῆς καλλίστην οὔσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβάλων. εἴτα τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω εἰπεῖν· Φασὶ δ' οὖν τὸν Δία, χρυσοὶ γενόμενον, ῥῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτὴν δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε καὶ ὑπὸ τινος μεμοιχεῦσθαι οἰθεῖς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε καθίετο; 2

ΘΕΤ. Ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρί, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὦν τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν.

2 Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον) Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

Thet. Acrisius pater eius forma praestantem servabat virginem, ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: aiunt tamen, Iovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quae, recepto in finum defluente Deo, gravis fit facta. Hoc cum sensisset pater, ferus aliquis & aemulatione fervidus senex, aegerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

Dor. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur?

Thet. Pro se quidem tacebat, Dori, aequo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcherrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare. Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.

ΔΩΡ. Καὶ μὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾷσιν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν ΣέριΦον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτήν, τοῖς ἀλιεῦσι τοῦτοῖς ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπασαντες σώσουσι δηλονότι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολίσθω μῆτε αὐτὴ, μῆτε τὸ παιδίον οὕτως ὃν καλόν.

Dor. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui iam sunt?

Thet. Neutiquam: natat enim haecenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit.

Dor. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus iniicimus in retia Seriphiis istis? hi nimirum extractam servabunt.

Thet. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

Ι ΕΝΙΠ. ΟΤΙ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τὰ ληθῆς ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεῖς ἐμοῖ, διεκόρησας τὴν παιδα· ἡ δὲ ὤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρέιχεν ἑαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ

NEPTUNI ET ENIPEI

En. NON bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaisti puellam: at illa putabat, a me haec se fuisse passam; ideoque praebebat sese.

Nep. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puel-

Βραδύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς Φοιτώσης ὅσημέραι παρὰ σε, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἥ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε, εὐχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐβρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝΙΠ. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρω- 2
τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι,
καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶν, ἀφελῇ κόρην οὔσαν.

ΠΟΣ. Ὅψε ζήλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρό-
τερον ὢν. ἡ Τυρῶν δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπανθεν, οἰομένη ὑπὸ
σοῦ διακεκοῤῥῆσθαι.

ΕΝΙΠ. Οὐ μένουν· ἔφης γὰρ ἀπιδὼν ὅτι Ποσειδῶν
ᾔσθαι ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο
ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστή-
σας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα,
συνῆσθαι τῇ παιδί· ἀντ' ἐμοῦ.

lam tam pulchram ventitantem quotidie ad te, pereuntem
amore despiceres, atque etiam laetareris aegre faciendo.
Illa interim ad ripas tuas moesta oberrabat, atque ingressa
imo, & se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero
fastidiosum te gerebas erga illam.

En. Quid ergo? propterea ne oportebat te praeripere
meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptu-
no, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam?

Nep. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius
superbe sprevisfi: nihil autem Tyro mali contigit, cum
putabat virginitatem suam a te imminui.

En. Haud ita fane: dixisti enim, cum abires, te Neptu-
num esse; quod & maximum in modum illam pupugit:
ea quoque in me iniuria redundavit, quod tu vicem meam
gaudia tunc ferres; & circumlecto purpureo fluctu, qui
vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ οὐκ ἔθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

Nep. Quippe tu polebas, Enipeu.

XIV.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Ι ΤΡΙΤ. ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κη-
Φέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν
παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε.

NHP. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίταν; ἢ ὁ ΚηΦεύς, καθάπερ
δέλεαρ προβεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχίσας
μετὰ πολλῆς δυνάμεως;

ΤΡΙΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν
Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν
τῇ κιβωτῷ ἐμβληθεὶς ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητρο-
πάτορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐτούς.

ΙΦ. Οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ
μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

ΤΡΙΤ. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

TRITONIS ET NEREIDUM.

Tri. C E T U S ille vester, Nereides, quem in Cephei filiam
Andromedam immisistis, nec puellam laesit, ut arbitrami-
ni, & ipse iam interiit.

Nep. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca pro-
posita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum
multa manu?

Tri. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Da-
naëis filium, quem cum matre in cista proiec-tum in mare
ab avo materno servastis, eorum misertae.

Iph. Novi, quem dicas: credibile est eum iam iuvenem
esse, ac valde strenuum, pulchrumque aspectu.

Tri. Hic interfecit cetum.

ΙΦ. Διατί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σωστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡΙΤ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἀθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελαῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθά ἦσαν.

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμαχοὺς ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός.

ΤΡΙΤ. Διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ὥχετ' ἀποπτάμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδὼν; ἀθέατοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι.

ΤΡΙΤ. Ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἢ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπί-

Iph. Quam ob causam, Triton? haud enim fane salutis praemia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

Tri. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant.

Iph. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via.

Tri. Per aërem: nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit.

Iph. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit, nihil aliud amplius postea videat.

Tri. Minerva clypeum praetendens, nam talia enarrantem eum audiui Andromedae, & Cepheo postmodum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in spe-

δος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχευ
 αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ
 λαίᾳ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
 πην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέ-
 3 γρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν
 παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πε-
 τόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέ-
 τρας προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην,
 ᾧ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθε
 τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην
 αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν
 δὲ ἀλοὺς ἔρωτι, ἔχρῃ γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοή-
 θεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερόν,
 ὡς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεα-
 νίσκος, πρόκαπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται·
 τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα· λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ

15 Πρόκαπον ἔχων τὴν ἄρπην) Κόπτειν προκειμένην, ἐτοίμην. V.

culo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusae: tum Per-
 seus, correpta laeva manu coma, inspectans in imaginem,
 dextraque harpen tenens defecuit eius caput, & ante quam
 expergefierent forores evolavit. Ubi vero ad hanc mari
 praetensam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans
 Andromedam conspicatur expositam in petra quadam pro-
 minente clavis affixam, pulcherrimam Dii! demissis capil-
 lis, seminudam multum infra mammas: ille primum mise-
 ratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii: tum
 sensim amore captus (oportebat enim fervari puellam)
 opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde ter-
 ribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens
 iuvenis, capuloque promptam habens harpen, hac manu
 ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem verte-

τέθνηκε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε
τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑπο-
σχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδῇ κατιοῦσαν ἐκ τῆς
πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὔσης. καὶ νῦν γαμῶ ἐν τοῦ Κηφέως.
καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον
οὐ τὸν τυχόντα εὔρετο.

NHP. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί 4
γὰρ ἡ παῖς ἡδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει
τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. Ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
τηρ γε οὔσα.

NHP. Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ
ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρω-
μεν οὖν τῷ γάμῳ.

bat: inde cetus igitur interiit, & obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam. Perseus au-
tem, solutis vinculis virginis, porrecta manu sustentavit
suspensio pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nu-
ptias celebrat in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare
inveniret.

Ner. Equidem non admodum, quod factum est, gravi-
ter fero: nam quid puella nocebat nobis, si quid mater su-
perbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma
nos anteire?

Dor. Immo sic doluisset ob filiam amissam, quippe mater.

Ner. Ne ultra meminerimus, o Dori, istorum, si quid
barbara mulier supra sortem suam effutierit: satis enim
nobis poenarum dedit filiae periculo consternata. Laetemur
ergo nuptiis.

XV.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

1 ΖΕΦ. ΟΥ πάποτε πομπήν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟΤ. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι.

ΝΟΤ. Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζόμεν' ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὦν λέγεις.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟΤ. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν;

5 Ὡ Ζέφυρε τὴν πομπὴν) Πομπὴ· ἢ πρόπαιμψις, καὶ ἢ πείμψις παρὰ Θεουκυδίδη. V.

Z E P H Y R I E T N O T I.

Zeph. **N**UNQUAM equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo sum & flo: tu autem nonne vidisti, Note?

Not. Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut quanam erant, qui ducerent?

Zeph. Iucundissimo spectaculo caruisti, quale nullum videas in posterum.

Not. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: immo etiam flando percurri partem Indiae, quanta mari contingitur eius regionis: nihil ergo eorum novi, quae dicis.

Zeph. At tu Sidonium Agenorem vidisti?

Not. Sane; Europae patrem: quid tum postea?

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγῆσομαί σοι.

ΝΟΤ. Μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστῆς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα 2 παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πᾶν ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαϊᾷ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὥς μὴ ἀπολισθάνοι· τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

15 Ἠνεμωμένον) Ἀνέμῳ πεπλωμένον. G.

Zeph. De illa ipsa narrabo tibi.

Not. Num hoc, Iovem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam.

Zeph. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta; iam nunc audi. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus assumtis comitibus: ibi Iuppiter, tauro cum se affimilasset, una ludebat, pulcherrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Iuppiter ad mare festinavit ferens illam; iamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio, laeva apprehenderat cornu, ne deflueret; altera vento agitatam peplum continebat.

3 NOT. Ἦδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἑρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδῶ παραπολὺ, ὦ Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρείχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν ἔρωτες δὲ παραπετώμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίστε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δάδας φέροντες, ἦδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγενηῶς, προδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ.

Not. Iucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, nantem Iovem, portantemque dilectam.

Zeph. Immo quae postea consequuntur iucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustroque ad se attracto laeve sedatumque se praebeuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores solum eorum, quae fiebant, affectabamur. Amores porro iuxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam fummis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hymenaeum: Nereides vero emerfae adequitabant in delphinis applaudentes, seminudae pleraeque: tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conscenso curru, assidentem lateri Amphitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat na-

ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ
κόγχῃς κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ
νύμφῃ. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. 4
ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο·
ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην
εἰς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὀρῶσαν·
ἡπίστατο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόν-
τες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.

NOT. Ὡ μακάριε Ζέφυρε τῆς Θέας. ἐγὼ δὲ γρύ-
πας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἐώρων.

6 Δικταῖον) Σπύλαιον ἐν Κρήτῃ
οὕτω καλούμενον. V.

νότος ἀπὸ τῆς Λιβύης πνέει, ἐνθα
οἰκοῦσιν οἱ Αἰθιοπες. V.

10 Μέλανας ἀνθρώπους) Ὁ γὰρ

tanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in con-
cha decumbentem, flores omnigenos inspargentem spon-
sae. Haec a Phoenicia usque ad Cretam sunt facta. Post-
quam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius
exstabat, sed prehensa manu Iuppiter abduxit Europam in
Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis, iam
enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos
impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

Not. Te beatum, Zephyre, spectaculo: at ego gryphas
interea, & elephantos & nigros homines videbam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

1 ΔΙΟΓ. Ω ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΣ, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιβῶναι αὐρίον) ἢν πού ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὐροῖς δ' αὖν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἡκειν

1 Νεκρικοὶ Διάλογοι) Ἐν τούτοις τοῖς διαλόγοις διαπαίξαι βούλεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ ἄδου λεγόμενα· καὶ διὰ τοῦτο Νεκροὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένους, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ἄνωμασε. *** Πολυδεύκην) συνέβη τὸν μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητὸν· τὸν δὲ Πολυδεύκην, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης) Ἀμφω μὲν ἦσαν υἱοὶ Διὸς διδύμοι ἐκ Λή-

δας τῆς Λακαίνης, θνητότητα καὶ ἀθανασίαν τῷ . . . . . κεκληρωμένοι· ὑπερβολὴ δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἔκτες ἀλλήλων διάγειν προκημένοι· μὴ δὲ . . . . . εἴσι, τὸν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαρεδρεύειν, ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους . . . . . ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων περιπολεῖσι. ἄλλὰς τε καὶ συ . . . . ἀνθρώποις, ὡς ὁ μύθος φησὶ, καταχεχρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο . . . . . ὡς ὄθην αὐτοῦ τὸ τνικᾶδε λαχρόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περινοστεῖν. V.

MORTUORUM DIALOGI.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Diog. O Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis, (tuum enim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem, (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo, altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi satis, quae super terram geruntur,

ἐνθάδε πολλῶν πλείων ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγωνιζομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἀνθ. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἰ που εὐροὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὦδον ἐκ καθαரசίου, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ᾧ Διόγενες· ὅπως 2
δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποῖος τίς ἐστι τὴν ὄψιν;

ΔΙΟΓ. Γέρον, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυ-

10 Ἑκάτης δεῖπνον) Τῇ Ἑκάτῃ δειπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια τυχὸν τῶν ζώντων. τινὲς δὲ ἀμὰ καὶ ἀκατασχέαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνείτο, ἔργῳ δὲ τῶν

ἀπορούντων εἰς εὐπορίαν. τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιντο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δειπνῶν τούτων Μίνιππος ἀμὰ φαγὼν ἀὰ τίθησκειν ἀπεπτήσας τούτῳ, διακαμφθεὶ αὐτόν. V.

funt derisa, venire huc multo plura irrifurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quae post vitam sint consecutura? hic vero non defines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem, ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos, tam humiles, nulloque insigni distinctos. ex solo eiulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates coenam iacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

Pol. At ista renuntiabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qualis est facie?

Diog. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni
Lucian. Vol. II.

ρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτύ-
χαῖς τῶν ρακίων ποικίλον· γελᾷ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ
τεὺς ἀλαζόνας τούτους Φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί
τι τοὺς Φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα
ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύου-
σιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα
ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

ΠΟΛ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἄστονον εἶναι φήσου-
σι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμᾶζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὧ Διόγενες, ἀπαγγελάω.

3 ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὧ φίλτατε Πολουδέυκιον,

vento apertum, & applicatis pannorum affumentis varium:
ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter men-
daces philosophos illudit.

Pol. Facile est eum invenire ab istis quidem indicis.

Diog. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam phi-
losophos?

Pol. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit.

Diog. Ergo in summa serio ipsis denuntia, ut desinant nu-
gari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo,
& eiufmodi perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

Pol. Sed me indoctum & disciplinae expertem esse di-
cent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

Diog. Tum tu plorare illos a me iube.

Pol. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

Diog. Divitibus autem, suavissime Pollucule, nuntia ist-

ἄπαγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοις συντιθέντες, εὖς χρὴ ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλινα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστίν, ἢ νῦρα εὐτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡρεῖν κόνις, Φασί, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσι σὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν

4 Ἐνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν) ἔστι τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναυ-
Ἐτίθεσθαι γὰρ Ἕλληνας ἐν τῷ στό-
ματι τοῦ θέντος τοῦ Χαράνος. V.

haec a nobis: Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post?

Pol. Et illa dicentur ad eos.

Diog. Immo etiam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod aiunt, una Myconus, crania nuda pulchritudine.

Pol. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulchros & robustos.

Diog. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, misereque deplorantes

ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμάζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκκελύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελάω.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

inopiam, dic, ne lacrimas neque eiulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos esse visuros, qui istuc in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque, moribus solutis eos a pristina severitate descivisse.

Pol. Cave, Diogenes, de Lacedaemoniis quidquam dixeris; equidem non patiar: quae vero ad alios mandasti, renuntiabo.

Diog. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Ἡ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι ΚΡΟΙΣ. ΟΥ Φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὲ τὸν κύνα παροικούντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

Croes. **N**ON ferimus, o Pluto, Menippum istum canem iuxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum,

ΠΛΟΥΤ. Τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν;

ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὕτως, τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελά, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίστε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστί.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτα Φασίν, ὦ Μένιππε;

MEN. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεβρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνίων αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρὴ· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι.

4 Ἐγὼ δὲ Κροῖσος) Λυδὸς ὁ Σαρδανάπαλος. V.
Κροῖσος· Φρύξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος 12 Περιέχονται) Ἀντίχονται. G.

Plut. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus?

Croes. Quando nos ploramus & gemimus, istorum remiscientes, quae supra affuerunt, Midas hicce auri, Sardapalus iste multae luxuriae, ego vero thesaurorum, iridet, & conviciatur, mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est.

Plut. Quid ista dicunt, Menippe?

Men. Vera, Pluto; odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res superas: gaudeo propterea, dum dolore eos afficio.

Plut. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati.

MEN. Καὶ σὺ μαραινέεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὦν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

2 MEN. Καὶ μὲν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ παυσομένου μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰ δῶν, καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

MEN. Οὐκ' ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἄξιούντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφηρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

Men. Tunc etiam deliras, Pluto, qui calculum adiciās eorum suspiriis?

Plut. Neutiquam: sed nolim equidem seditionem vos movere.

Men. Atqui, pessimi Lydorum & Phrygum & Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse desitutum: quocunque enim iveritis, persequar aegre vobis faciens, occinens ac deridens.

Croes. Istaec nonne contumelia est?

Men. Non est: sed ista, quae vos faciebatis, dignos, qui adorarentini, vos gerentes, liberis hominibus insultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate, omnibus istis spoliati.

Croes. Multis, Dii, magnisque possessionibus.

Mid. Quanto quidem ego auro!

ΣΑΡΔ. Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς.

MEN. Εὖγε οὕτω ποιεῖτε· οὐδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δέ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΤΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῶν. πρέπον γὰρ ἂν ταῖς ταιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

Sard. Et. ego quanta luxuria!

Men. Euge, ita institute: lamentamini quidem vos: ego vero illud NOSCE TE IPSUM, saepius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

III.

MENIPΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MEN. ΣΦΩ μέντοι, ᾧ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, ^Ι νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκέιτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι.

2 Ὁ Τροφώνιε Τροφώνιος οὗτος, ἥρατι τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθῆναι θεός, σπύλαιον τι λοφῶδες ὑπελθὼν ἡμῶν ἐκείσε διεφάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῷ σοιούτῳ σπηλαίῳ μαντείας χάριν ἐσιόντες ἐξήρχοντο ἀπηγρυμνέοντες τὰς ὕψεις, καὶ ἀμειδίως διετίδουν καὶ ὄχλοι καὶ δύσκολοι τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς χρόνον ἀφ' οὗ ἐπικράτησεν ἡ παροιμία κατὰ τῶν τραχὺ τὸ ἦθος ἔχοντων καὶ δυσεισέυχτων καὶ δυσπροσιτῶν, ἔς Τροφώνιου μεμάντευται. V. Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλό-

δοξος· ποιήσας οὖν ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἶκημα, εἰσελθὼν ἐμαντεύετο· καὶ λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν· ἔγκαιοι κῆταν δὲ δαιμόνιον τι τῆς μαντείας ἐτέλει. Εἰσέρχοντο οὖν ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χερσίν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλίχαρ οὖσιν ὄφισι διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχωσιν. G. Τροφώνιος καὶ Ἀμφίλοχος ἥραες ὄντες ἐμαντεύοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπέμειναν μαντευόμενοι. G.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

Men. ^Vos autem, Trophoni & Amphiloche, mortui cum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur.

ΤΡΟΦ. Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

ΜΕΝ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐδοξάζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτερατεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.

ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδημηκέναι Λεβαδεία τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίστεις σὺ τούτοις.

2 ΜΕΝ. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναῖς γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητεία διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ.

9 Λεβαδεία) Τόπος, ἐν ᾧ ἔμαν-
τεύετο Τροφώνιος. G.

12 Ταῖς ὀθόναῖς) Τοιοῦτα γὰρ
ἔχρῳτο Τρόφος οἱ μαντεύομενοι εἰς

Τροφονίου. G.

14 Νεκρὸς εἶ) Παρὰ ὑπόνοιαν.
Ἐφελον γὰρ λῆγειν, ὅτι μαντεύει,
εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

Amph. Quid ergo? nosne in causa sumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur?

Men. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, & praedicere possētis rogantibus.

Troph. Menippe, Amphilochus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

Men. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quemadmodum nos, sola praestigiarum fraude diversum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros est? ignoro enim.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ Θεοῦ σύνθετον.

MEN. Ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὡς Φῆς, μήτε Θεός· καὶ συναμφοτέρον ἐστίν. νῦν οὖν ποῦ σου τὸ Θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὦ Μένιππέ, ἐν Βοιωτία.

MEN. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτε μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Troph. Ex homine quiddam & Deo compositum.

Men. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit?

Troph. Oracula edit, Menippe, in Boeotia.

Men. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορβμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα ἡμοῖ ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐτῷ ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῇ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον.

ΕΡΜ. Ἀγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.

MERCURII ET CHARONTIS.

Merc. **R**ATIONES ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis.

Char. Ineamus sane, Mercuri: melius enim, certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiae.

Merc. Ancoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis.

ΧΑΡ. Πολλοῦ λέγεις.

ΕΡΜ. Νῆ τὸν Ἀιδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπατηῖρα δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Γίβει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο.

ΕΡΜ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.

ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίθει.

ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγότα, καὶ ἡλους δέ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑΡ. Εὐγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν φῆς;

3 (Τροπατηῖρα) Τροπατηρ ὁ κατ-
έχων τὴν κόπην δεσμός. V.

5 Καὶ ἀκέστραν) Ἀκέστρα ἡ βελὸν ἢ μείζων, ἣν νῦν σακχαράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκείσθαι ἥτοι συρράπτειν τὰ διεργαγέτα της ὀβί-
νης· τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασίν, ἐπεὶ καὶ ἡπύτρια καὶ ἡπύτις, καὶ ἀκέ-
στρια καὶ ἀκεστρίς οὗς νῦν ράπτας

καλοῦσι. Κρὴ δὲ εἰδέναι, ὥς οἱ πα-
λαιοὶ γυναῖξιν ἐχρῶντο εἰς ταύτας
τὰς ἐργασίας. V.

9 Τὴν ὑπέραν) Ὑπέρα τὸ τοῦ
κέρκας τοῦ ἰστού σχοινίον, ὃ ἀνίσταται
καὶ διατείνεται· γέγονε δὲ καὶ ἀπὸ
τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν
ἀφένγων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατεῦν-
των. V.

Char. Magno dicis.

Merc. Per Plutonem, ipfis quinque drachmis emi; & strophum alligando remo binis obolis.

Char. Pone quinque drachmas & binos obolos.

Merc. Et acum ad velum farciendum: quinque obolos omnino perfolvi.

Char. Et hos adscribe.

Merc. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentēs rimae, & clavos item, & funem, unde hyperam conficisti; duabus drachmis haec cuncta.

Char. Euge, vili ista quidem pretio sumfisti.

Merc. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais?

XAR. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἣν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀβρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδαίνειν ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορβμία.

ERM. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδῶμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὥς ἀν' ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.

XAR. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὥς ὄρας, ἀΦικνούνται ἡμῖν εἰρήνη γάρ.

ERM. Ἀμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶσθαι οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυματαῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκω τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανών, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὥχροι γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλους, ὥς ἐσίκασι.

2 Ἀβρόους) Ἀβρόων τινῶν κατελθόντων. V.

Char. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

Merc. Ergo nunc ego confidebo, pessima quaeque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam.

Char. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax.

Merc. Praestat ita se rem habere, etiamsi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nostri quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & faucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublati, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiam sibi invicem, ut quidem videntur.

XAP. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ERM. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Char. Valde scilicet expetendae sunt.

Merc. Proinde neque ego videri possum peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

V.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤ. ΤΟΝ γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγενηκότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι;

ERM. Ναί, τὸν Σικυώνιον Φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἑρμῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἶγε οἶόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰσπασον ἐΦεξῆς ἅπαντας.

ERM. Ἀτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

PLUTONIS ET MERCURII.

Plut. SENEM nosse, illum, inquam, valde provectum aetate, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hereditatem vero qui venentur quinquaginta mille.

Merc. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem?

Plut. Eum, Mercuri, vivere sine, ad nonaginta annos, quos vixit, admensus totidem alios, siquidem fieri possit, & plures etiam. Verum adulatores eius, Charinum iuvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes.

Merc. Alienum plane videri queat hoc tale.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μένου, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖ-
νοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκείνων; ἢ τῶν χρημά-
των ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ
μιαρῶτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύ-
ουσιν, ἔνγε τῷ Φανερώ· καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλευόν-
ται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπὸ σπινθύνῃ, ἢ
ῥαΐσῃ· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν.
διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐ-
τοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ 2
κακείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοῦς, καὶ ἐπελπίζει·
καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἐοικῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν
νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται,
ζῶν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσ-

8 Προαπίτωσαν) Προαπέρχον-
ται. V.

II Ἐπελπίζει) Ἀπατᾷ καὶ εἰς
ἐλπίδας ἄγει ἢ ἐμβάλλει. G.

Plut. Neutiquam; sed iustissimum: quam enim illi tan-
dem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vin-
dicandis inhiant, nulla generis propinquitate coniuncti?
Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia cum optent,
tamen eum observant in proparulo quidem; & quando ae-
grotat, quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta: ne-
que tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si
melius habuerit: & plane varia quaedam est & versuta ho-
minum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immor-
talis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

Merc. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: mul-
tum & ille perbelle deludit eos, & spe vana laetatur: immo
etiam semper moribundo similis valetudine est multo quam
iuvenes firmiore; hi vero iam forte inter se divisa securi
pascuntur, vitam beatam sibi adscribentes.

Plut. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, re-

περ' Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων,
τὸν ὄνειροποληθέντα πλούτων ἀπολιπόντες, ἡμέτωσαν ἤδη
κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ
σοι ἤδη αὐτοὺς κατ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα' ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀν-
τὶ γέροντος αὐτῆς πρωθήβης γενόμενος.

Ἰ. Ἰόλεως) Ὁ τοῦ Αἰάντος πατήρ
τοῦ Λοκροῦ, ὃς ἰσχυρεῖται ὑπὲρ γη-
ρος τελευτῆσαι. G.

4. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων) Τὸ
ἐν τῇ συνθεσίᾳ, ὑπόμεινον. V.

pubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis,
detrufi iam veniant mali male mortui.

Merc. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim iam
tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt.

Plut. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro se-
ne denuo primae pubertatis iuvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

ΤΕΡΨ. ΤΟΤΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τε-
θ' ἀναί τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεή-
κοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιοτάτον μὲν οὖν, ὦ Τερψίω, εἶγε ὁ
μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Terps. I STANE res, o Pluto, iusta, ut ego vita discedam
triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex
Thucritus vivit adhuc?

Plut. Iustissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat

παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΥΤ. Καὶνὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποβήσκειν τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεισθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέρ-
γῃρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιπούς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέτας τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμούς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἶδόςτα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγελά-

neminem optans emori amicorum; tu contra per omne tempus infidiabaris ipsi, avide exspectans hereditatem.

Terps. Non enim oportebat, qui senex esset, neque amplius uti divitiis ipse possit, abire vita, locumque cedere iunioribus?

Plut. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato & Natura constitutum est.

Terps. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita nasum, graniis oculos habeat oppletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quod-

μενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρῶμενεστάτους νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτόγε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βόυν πολλάκις ἐκφέρει.

- 3 ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδίστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἀτεκνοὶ εἶεν. οἷ δὲ ἔντεκνοὶ ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων

2 Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε) Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐν-
αντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω

ποταμῶν χαροῦσι πηγαί· ἐκ γὰρ
τῶν πηγῶν οὐδέποτε ἄνω, κάτω δὲ
μᾶλλον χαροῦσι. V.

dam sepulcrum, ab adolescentibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod proverbio vulgatur, Currus bovem saepe effert.

Plut. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernatur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut alienis inhiatis, & orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis ab iis defossi; resque illa plerisque iucundissima accidit; nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum, si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole careant: nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant.

συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραδτάς ἔχουσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσφυγέντες.

ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα Φίς. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πό- 4
σα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν; καὶ ὅποτε ἐσίοιμι, ὑποστῆναι, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττός ἀτελής, ὑποκράζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβῆσιν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἐπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεῇ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἰτία γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντί-

6 Ἀποσφυγίτης.) Καταγυλασθῆναι. V.

Quamquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odifse se fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sectati; liberi autem & natura, sicuti iustum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt dentibus emundati.

Τερψ. Vera sunt, quae dicis: ecce enim Thucritus a me profecta quot dona consumpsit, semper mox morituro similis, &, quando intrarem, altum gemens, ex imoque pectore, quasi ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam inscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne me superarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis insomnis iacebam dinumerans singula, disponensque: immo haec ipsa mihi mortis exstitit causa, insomnia, in-

δες· ὁ δὲ, τοσούτον μοι δέλεαρ καταπιῶν, ἐφειστήκει
 θαπτομένῳ πρώην ἐπιγελῶν.

5 ΠΛΟΥΤ. Εὖγε, ὦ Θούκριτε, ζώης ἐπιμήκιστον,
 πλούτων ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν· μηδὲ πρό-
 τερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κό-
 λακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον
 ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεβνήξεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γάρ, καὶ
 Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ
 ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ἐπιμήκιστον, ὦ Θού-
 κριτε.

quam, & curae: hic vero, tanta mihi esca deglutita, ad-
 stabat, cum terrae mandarer pridie, multo cum risu.

Plut. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime,
 divitiis simul abundans, & tales deridens; neque ante tu
 quidem moriaris, quam fueris profecutus omnes istos adu-
 latores.

Terps. Id quidem, o Pluto, & mihi iam gratissimum erit;
 si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus.

Plut. Bono sis animo, Terpsion; etenim & Phidon, &
 Melantus, & plane cuncti eum praevertent sub iisdem cu-
 ris huc deducti.

Terps. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thu-
 crite.

VII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝ. ΣΥ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ ἰμὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλεόν τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἷσθαι παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο οἷσθαι γὰρ καὶ σύ που Πτοιοδώρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃν σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπιτομὴν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδω-

ZENOPHANTAE ET CALLIDEMIDAE.

Zen. **T**u autem, o Callidemide, quomodo mortem optetiisti? me quidem, cum parasitus essem Diniae, & plus quam satis erat ingurgitasset, fuisse suffocatum nosti: ade-ras enim mihi morienti.

Cal. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quid-dam praeter opinionem evenit. Nec tu, credo, non nosti Ptoeodorum senem.

Zen. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse?

Cal. Illum ipsum semper observabam, promittentem, me relicto herede, se moriturum. Cum autem illa res in lon-gissimum protraheretur, Tithonumque senex annis exce-deret, compendiosam quandam viam ad hereditatem ex-cogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis,

ρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδόῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπαμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν.

ZHN. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον εἶναι ἔοικας.

2 — ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μισθολογὸς κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἐτέραν ἐμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀΦάρμακτον ἐπέδωκεν· εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελάς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.

ZHN. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέγων δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἴ-

1 Ἐπιεικῶς) Πάνυ. G.

simulatque Ptoeodorus petiisset bibere; (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum manumissurum.

Zen. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

Cal. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices in promptu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infusum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto mihi venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? ridens, ο Ζηνόφαντες? atqui non decebat sodalem virum irridere.

Zen. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista?

Cal. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum

τα συνείς, οἶμαι, τὸ γεγεννημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, εἰά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασται.

ZHN. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἤκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν.

repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quae servus a poculis patrasset.

Zen. Enimvero neque tu ad compendiarium istam debueras te convertere: venisset enim tibi hereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. ΤΟΥΤΟ ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνῃ ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ὁ ἄθλιος, οὐς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰ μὰ παραλιπῶν.

ΔΑΜ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο;

ΚΝΗΜ. Ἐρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα

CNEMONIS ET DAMNIPPI

Cnem. Hoc illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem.

Dam. Quid indignaris, o Cnemon?

Cnem. Tu, quid indigner, rogas? heredem invitus relinqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, praeteritis.

Dam. Quinam illud accidit?

Cnem. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mor-

ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θερα-
πείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέ-
σθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοι-
πα τὰ μὰ πάντα, ὡς καὶ κεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ
πράξειε.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ
διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέ-
χους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰ μὰ,
ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγ-
κατασπάσας.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλῆα·
ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἐοικα· οἰμῶζω τοιγαροῦν.

tis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insu-
per videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum
in publicum, quo illum scripseram heredem bonorum meo-
rum omnium, ut ille vicissim me aemularetur, idemque
faceret.

Dam. Quid igitur ille?

Cnem. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
ignoro. Ego sane repente sum mortuus, testis mihi in ca-
put incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupus
quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto.

Dam. Neque hoc tantum, sed & ipso te piscatore. Ita-
que dolos adversum te instruxisti.

Cnem. Ita quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

ΣΙΜ. **Η**ΚΕΙΣ ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς.

ΠΟΛ. Ὅκτῳ ἐπὶ τοῖς ἑννεήκοντα, ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ὑπερήδιστα, εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τοῦτο δοξεῖ.

ΣΙΜ. Παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενής, ἄτεκνός τε προσέτι, ἠδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ 2 παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

Sim. **A**DVENIS aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad hos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit.

Pol. Octo annos supra nonaginta vixi, Simyle.

Sim. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, cum tu admodum septuagenarius esses, obii.

Pol. Supra quam dici potest suavissime, quamquam hoc tibi plane mirum videbitur.

Sim. Mirum enimvero, si tu vetulus & imbecillus, & praeterea liberis carens, delectari fructu vitae potuisti.

Pol. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimae, & unguenta, & vinum fragrans, & mensae vel Siculis deliciores.

ΣΙΜ. Καὶ τὰ ταῦτα ἐγὼ γάρ σε πάνυ Φειδόμενον ἠπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐπέύρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰγαθὰ καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα πρᾶσ' ἔγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα.

ΣΙΜ. Ἐτυράνησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ' ἄλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.

ΣΙΜ. Ἐγέλασα' ἐραστὰς σὺ τηλικαύτος ὢν, ὁδόντας τέτταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ Φαλακρόν, ὡς ὄρᾳς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερῆδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὃν τινὰς αὖ καὶ μόνον προσέβλεψα.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σὺ τινὰ ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδί-

15 Ὡσπερ ὁ Φάων) Ὁ Φάων, ἐραστὴς αὐτοῦ, ἐπὶ γέρον ἦν, ὡς λέγουσι, γέρον ὃν διεβίβασε μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V. τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἡ Ἀφροδίτη

Sim. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram.

*Pol. At affluebant mihi, vir optime, ab aliis haec com-
moda. Summo mane statim ad ianuas salutarum ventitabant
frequentes: tum postea omnis generis dona afferebantur,
ex quocunque terrarum angulo praestantissima.*

Sim. An regnasti, Polystrate, post meum obitum?

Pol. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero.

Sim. Ridere libet: amatores tu ea aetate, dentes quatuor habens?

*Pol. Ita me Iuppiter amet, primarios quidem civitatis:
illi me vetulum, & uti vides, calvum, lippum praeterea,
& fenili muco fluentem, mirifica voluptate colebant; isque
eorum erat beatus, quemcunque solum adspicerem.*

Sim. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio

την ἐκ Χίου διεπόρθημευτας, εἰτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε
κῆον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιεράστον;

ΠΟΛ. Οὐκ' ἀλλὰ τοιαύτος ὢν, περιπόθητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὕτως πολὺς ὢν, ὅ
ἐπεὶ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ Θαυμάσιε,
ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν
ἀπολέλαινκα, μονανουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ
ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς
ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο
ἐν τῇ περὶ ἐμὲ Φιλοτιμίᾳ.

ΣΙΜ. Τέλος δ' οὐκ πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτη-
μάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ Φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον

transvexisti, quae tum tibi optanti dederit esse iuvenem
& pulchrum denuo, atque amabilem?

Pol. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar.

Sim. Aenigmata loqueris.

Pol. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui
orbis senibus & locupletibus insidiatur.

Sim. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulchri-
tudinem, ab aurea scilicet Venere profectam.

Pol. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fru-
ctus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe super-
buis aspernabar, & excludebam eorum nonnullos aliquan-
do: hi vero contendebant inter se, & alius alium praece-
dere conabantur studio & obsequiis erga me.

Sim. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus
iniisti?

Pol. Palam singulos illorum heredes me relicturum esse

ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώ-
τερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
κας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι Φράσας.

4 ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον;
ἥπου τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρα-
κίων τῶν ὠραίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

ΣΙΜ. Ἦδὴ μαυθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονο-
μεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὀλεθρὸς, ὃν ἤδη καὶ αὐ-
τοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ
μού· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαϊς ἀριθμεῖται, ὑπεξυρη-
μένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγε-

15 Κόδρου) Κλέανθος Πύλιος ὢν
ἀπὸ Πύλου (νῆσος δὲ αὕτη τῆς Πε-
λοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἔλθων πο-
λέμου καταλαβόντος, καὶ μονομά-

χησε Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθη-
νῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀ-
θηναίων· καὶ νικήσας ἐβασίλευσε.
Τοῦτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

dictitabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem
se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas me-
cum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

Sim. Quem ultimae scriptum heredem habuerunt? num-
quid aliquem genere propinquum?

Pol. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescen-
tulum forma commendabilium Phrygem.

Sim. Quid aetatis circiter, Polystrate?

Pol. Annos admodum viginti natum.

Sim. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur.

Pol. Vel sic tamen multum illis dignior, qui heredita-
tem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipsi
iam optimates affectantur. Is igitur heres meus fuit, &
nunc summo loco natis annumeratur ille mento raso deli-

νέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς συνετώ-
τερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλά-
δος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

catulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior,
Nireo formosior, Ulyxe prudentior esse perhibetur.

Sim. Nihil hoc ad me: vel imperator sit Graeciae, dum-
modo ne isti hereditatem capiant.

X.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡ. **Α**ΚΟΥΣΑΤΕ, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μὲν ἰ
κρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν
ἐστὶ, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα,
οἰχῆσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσούτοι ἅμα ἤκετε,
πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμ-
βῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα ὁπό-
σοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

CHARONTIS ET MERCURII, ET MORTUORUM
DIVERSORUM.

Interlocutores

CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS,
LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

Char. **A**USCULTATE, quo statu nostrae sint res: par-
vula vobis, ut videtis, est scaphula, & nonnihil vetustate
labefacta, rimisque crebris perfuit: si inclinaverit in alteru-
tram partem, pessum ibit everfa: vos autem tot simul ad-
venitis multis onusti sarcinis singuli. Cum istis itaque re-
bus si ingressi fueritis, metuo, ne postmodum poeniteat,
vos maxime, qui nare non novistis.

NEK. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν;

XAP. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή· τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθημεῖον. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδὲνα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ Ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2 EPM. Εὖ λέγεις· καὶ οὕτω παίησωμεν. Οὔτεσι τίς ὁ πρῶτός ἐστι;

MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν.

EPM. Ἐμβαίνει, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν

6 *Ἐπιπλα) Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ἔγγειος. V. Τὰ εὐαφρότατα τῶν σκεύη, εἶον ἐπιπόλαιος κτῆσις, καὶ κτημάτων παρὰ τὸ ἐπιπολᾶζειν. ἔστι δυνατόν πλεῖσθαι, ἀλλ' οὐκ G.

Mort. Quid ergo facto opus est, ut prospera navigatione utamur?

Char. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, supervacuis istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic ceperit vos navicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, & supellectilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque navalem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque scapham conscendere cogito.

Merc. Recte mones; eoque modo faciamus. Hicce primus quis est?

Men. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculusque in paludem sunt abiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem.

Merc. Inscende, Menippe, virorum optime, primamque

προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐΦ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπι-
σκοπῆς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; 3

ΧΑΡΜ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· οὗ τὸ
Φίλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ
ἐπὶ τῶν παρεῖῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει κα-
λῶς, εὐζῶνος εἰ ἐπίβαινε ἤδη. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐ- 4
τοςὶ, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῶν τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἤκειν τύ-
ραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε
ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται.

9 Ὁ βλοσυρὸς) Καταπληκτικός. G.

sedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes:
Pulcher hicce quis est?

Charm. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cuius oscu-
lum binis talentis aestimabatur.

Merc. At enim exue formam, & labia cum ipsis oscu-
lis, & comam promissam, ruborisque florem genis insiden-
tem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: iam in-
gredere. Tu vero cum purpurea veste & diademate, vultu
truculentus, quis tandem es?

Lamp. Lampichus Geloorum tyrannus.

Merc. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?

Lamp. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire
virum tyrannum?

Merc. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino:
quare depone ista.

Lamp. En tibi divitiae sunt abiectae.

ΕΡΜ. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπερσφίαν βαρῆσει γὰρ τὸ πορφρμεῖον συνεμπεσόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἐτι; πάντα γὰρ ἀΦῆκα, ὡς ὀρᾷς.

ΕΡΜ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἰδοὺ σοι ψιλός εἰμι.

5 ΕΡΜ. Ἐμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺσαρκος, τίς εἶ;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ΕΡΜ. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαιόστραις ἰδών.

5 Ἐφεστρίδα) Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἥτοι μανδύς· καὶ χλαμύδα καὶ πόρπη καλούμενον. G.

Merc. Praeterea fastum abiice, Lampiche, & despectiorem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint.

Lamp. At faltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum.

Merc. Neutiquam: verum & ista mitte.

Lamp. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi.

Merc. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, ista, inquam, omnia dimitte.

Lamp. Ecce me tibi plane nudum.

Merc. Ingredere nunc scapham. Tu autem obesus, carniū mole gravis, quis es?

Dam. Damasias athleta.

Merc. Ita fane videris: novi enim, ut qui te saepe viderim in palaestris,

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερβείς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἰδοὺ σοὶ γυμνός, ὡς ὀρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε. Καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν ὁ μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύμενα.

13 Πόλις ἀνεκήρυξεν) Ὡς εὐεργέτην δηλονότι. G.

Dam. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum.

Merc. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnis obtegariis: quamobrem istas exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero tantum pede imposito. Immo etiam coronas istas abiice, & praeconia.

Dam. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequalem pondere.

Merc. Sic praestat esse levem: itaque naviculam conscende. Tu quoque divitiis positus, o Crato, & mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec maiorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te praeconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemorata.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάβοιμι;

7 ΕΡΜ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλεις; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο Φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἡρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν αἴθρῃ γὰρ εἰρήνη, 8 καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαδὺν πύργονα καθειμένους;

ΜΕΝ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρμῆ, μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὅφει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῶ ἱματίῳ κρυπτόμενα.

ΕΡΜ. Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃ μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσῃ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτή- 3 Ὁ ἔνοπλος.) Ὅτι στρατηγός. G.

Crat. Invitus equidem, abiiciam tamen: nam quid faciam?

Merc. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?

Strat. Quia vici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, & praemiis me civitas honoravit.

Merc. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque praeferens, superciliis arrectis, in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit?

Men. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se iube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita.

Merc. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Iuppiter! quantam inanem ostentationem gerit, quantam inscitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quaestio-

σεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίαν· ἢ Δία καὶ χρυσίον γε τουτί, καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δέ ἀπόθου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοῖνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πῶγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, 9
ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὥς ὀρᾷς· πέντε μῶν τρίχες εἰσὶ τοῦλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

9 Πεντηκόντορος) Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν καπηλατουμένη. V.

nes impeditas, disputationes spinosas, & sententias perplexe involutas: immo etiam inutilem laborem valde multum, nugaeque non paucas, & quisquilias, ac minutas disceptationunculas: quin & per Iovem nummulos istos aureos, & praeterea suaviter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollietiem; neque enim me fallunt, quantumcunque studiose praetegas ea. Tum porro mendacium deponere, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus consendas, quae te quinquaginta remorum navis accipiat?

Phil. Depono igitur ista, quandoquidem ita iubes.

Men. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem sane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt.

Merc. Recte mones; & istam remove.

Phil. Quis autem erit, qui detondeat?

Lucian. Vol. II.

L

ΕΡΜ. Μένιππος οὐτοσί, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπῃ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος.

ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

ΕΡΜ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός.

ΜΕΝ. Εὐγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ΕΡΜ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάβαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἔμβηθι δ' οὖν.

ΜΕΝ. Ἐν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Μένιππε;

§ Τὴν κινάβραν) Κινάβρα, ἡ τῶν τῶ πάντας σιαίνειν ἴσως διὰ καὶ κινάβρων λέγει τὴν πῆραν. V.

Merc. Menippus ille, capta securi nautica, praecidet eam pro codice ufus scala navali.

Men. Minime, Mercuri: verum ferram mihi porrige: nam hoc quidem magis ridiculum.

Merc. Securis est satis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, deiectis ibi fordibus hircinis.

Men. Vinne paulum etiam demam de superciliis?

Merc. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit; nescio cuius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expavescis? quin ocius incende.

Men. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet.

Merc. Quidnam, Menippe?

MEN. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελάς.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦΦά γε καὶ πάνυ εὐΦορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα. Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τᾶλλα βάρη τῶν λόγων. 10

ΡΗΤ. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.

ΕΡΜ. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπασθῶ· πέτασον τὰ ἱστίον, εὐθύνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

10 Καὶ βαρβαρισμὸς) Ἐν σχήματι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἕνεκεν· ὥς τὸ, οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ, καὶ τὰ παραπλήσια. V.

Men. Adulationem, Mercuri, quae multum in vita utilitatis ipsi attulit.

Phil. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguae libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides.

Merc. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam affluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera.

Rhet. Ecce enimvero, pono.

Merc. Bene habet, solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: ancora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis fit. Quid ploratis,

- 11 Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ Φιλόσοφος
 σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδηλωμένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῇ, ἀθάνατον ὤμην τὴν ψυχὴν
 ὑπάρχειν.

MEN. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ERM. Τὰ ποῖα;

MEN. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ
 νύκτωρ ἐξιών, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κε-
 φαλὴν κατελήσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυ-
 πεία· καὶ ἑωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀρ-
 γύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δέ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών;

- MEN. Πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέ-
 12 σαντος μηδενός. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, οὐ κραυγὴ τις
 ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοῶντων;

ERM. Ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀΦ' ἐνός γε χώρου·

2 Δεδηλωμένος) Πεπορθημένος. V. 9 Χαμαιτυπεία) Πορτεία. V.

inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba
 fuit evastata?

Phil. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opina-
 bar animam esse.

Men. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungere.

Merc. Qualia?

Men. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, ne-
 que de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput ob-
 volutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo ma-
 ne decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum acci-
 piet: haec urunt eum.

Phil. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse?

Men. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.
 Verum interea dum caedimus sermones, nonne clamor ali-
 quis auditur tanquam a terra vociferantium?

Merc. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione:

ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γε-
λῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδιά
νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κεῖνα ὑπὸ τῶν παιδῶν βάλλε-
ται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα
ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ
Κράτῳ τούτῳ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κω-
κύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξίν ἐπὶ τῷ Δαμα-
σίῳ· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν
δὲ κεῖσθαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλί- 13
γον ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυ-
πτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότε ἂν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπε-
πλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,
εὐθείαν ἐκείνῃ προΐόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορβμεὺς ἄλλους
μετελευσόμεθα.

etenim hi in concionem coëuntes laeti rident cuncti ob Lam-
pichi mortem: eiusque uxor comprehensa tenetur a mulie-
ribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur
largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyo-
ne, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Crato-
nis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens
præstet lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero
nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque ia-
ces solus.

Men. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter
ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis con-
crepantes, quando frequentes sepelient me.

Merc. Fortem te praeestas, Menippe. Sed quoniam in por-
tum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi:
ego vero & portitor alios arcessemus.

MEN. Εὐπλοῖτε, ὦ Ἑρμῇ προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει καὶ τὰς καταδίκας Φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Men. Prospera fit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscuiusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΚΡΑΤ. ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἡ μὲν ἀνάνειρ, ἡ ἐγὼ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κρατῆς, ἐβεράπευσον ἀλλήλους;

ἢ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο) Ὁμηρος
ἤσάγει παλαιότητας Ὀδυσσεία καὶ
Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσ-
σεία, ἢ κοῦφισόν με, ἢ κουφίζω σε.
Αἰνίττεται οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ

στίχου, ὡς τοῦ Ἀρισταίου λέγοντος,
ἢ κοῦφισόν με, ἢ κουφίζω σε· τούτ-
ῃστιν, ἢ προκρίμισόν με, ἢ προκο-
μίζω σε. V.

CRATETIS ET DIOGENIS.

Crat. MOERICHUM opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis affluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cuius consobrinus Aristaeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tolle me, aut ego te.

Diog. Quid ita, Crates?

ΚΡΑΤ. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιῶνται ὄντες καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ Φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεῖς τῶν αὐτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγγράπτο. οἱ δὲ ἐβεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρῶν τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὄνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ τὰ τέλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρρεπε.

ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι 2 γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἀμφῶ τεθνήσκειν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ εἰς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἀμφῶ συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέ-

Crat. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hereditatem aetate aequales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeas Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem, antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, sive ab astris coniectarent futura, sive ex somniis, sive Chaldaeorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lanceisque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

Diog. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium.

Crat. Ambo mortem obierunt eodem die; hereditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervenerunt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis praesagio divi-

σθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν.

- 3 ΔΙΟΓ. Εὐ' ἐποίησαν. Ἡμεῖς δέ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε εὐξάμεν Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομῆσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πύθον, καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγετες. ἃ γὰρ ἔχρην, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

1 Εἰς Κίρραν) Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν τῷ Κερινθιακῷ κόλπῳ ἡ Σικυάν. Ἡ δὲ Κίρρα ὁρᾷ δὲ κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ὅπου γυν τὸν χρυσὸν φασὶ C. addunt.

2 Τῷ Ἰάπυγι) Ἀνίμω. G.
4 Εὐ' ἐποίησαν) Ἀντὶ τοῦ Ἰάπυθον, Ἀττικῶς. G.
7 Ἐκ κοτίνου) Ἐξ ἀγριελαίου. V.

nantes haec ita fore. Moerichus enim & Aristeas cum Sicyone traicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapygem incidissent, everfa navi perierunt.

Diog. Bonum factum. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hereditatem nanciscerer eius baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas heres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque choenices lupinorum duos habentis.

Crat. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat, tu ab Antisthene adeptus es hereditatem, ego a te, multo maiorem graviorisque momenti, quam Persarum imperium.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα Φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθέλους, καὶ σοὶ ἐτι πλείω καταλιπών. 4

ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐβεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομῆσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυνάμενός· οἷόν τι πᾶσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐταὶ παρθέναι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

13 Στέγειν οὐ δυνάμενός· Δέχεται, βαστάζειν. V.

Diog. Quae tu bona dicis?

Crat. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem.

Diog. Memini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibi quoque etiam ampliores reliquisse.

Crat. At ceteri non curabant eiusmodi possessiones, neque nos affectabatur talis hereditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent.

Diog. Quippe: neque enim habebant, ubi recondere accepta a nobis talia bona, diffluentes prae luxu, veluti rupta verustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protinus & diffluebat, cum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danaï filiabus istis, quae in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν καὶ ταῦτα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἔξουσιν κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

Crat. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ,
ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΕΜΕ δὲ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΑΝ. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἑνδοξοὶ γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῶν ἡ ἔρις;

L U C I A N I S C I P I O.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

Alex. ΜΕ par est praeponi tibi, Afer: melior enim sum.

Han. Neutiquam; verum me.

Alex. Ergo Minos causam disceptet.

Min. Quinam estis?

Alex. Hic Hannibal Carthaginienſis: ego Alexander Philippi filius.

Min. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est?

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-
γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες
ἴσασι, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ
ἐμοῦ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

ΜΙΝ. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶ-
τος ὁ Λίβυς λέγε.

ΑΝ. Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα 2
καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον
οὗτος ἐνέγκαιτό μου. Φημί δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου
ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὁμῶς ἐπὶ μέ-
γα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι,
καὶ ἄξιοι δοξάντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμή-
σας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ,
μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεῖς· καὶ τοὺς γε Κελτί-
βηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων,
καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἥριδανὸν ἄ-

Alex. De primae sedis iure: fert enim hic se praestan-
torem exstitisse imperatorem me. Ego vero, quemadmo-
dum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui
ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia.

Min. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, cau-
sam tuam age.

Han. Id quidem unum, Minos, me iuvat, quod hic loci
Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem
parte prae me quidquam habeat praecipui. Eos autem po-
no maxime laude dignos esse, quotcumque cum initio ni-
hil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processer-
unt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti.
Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, cum pri-
mum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum prae-
fui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtiberos in pote-
statem redegi, Gallos occidentales devici, superatisque ma-

παντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρῶσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προυχούσης πόλεως ἤλθον· καὶ τοσοῦτους ἀπέκτεινα μίᾳς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίουσιν αὐτῶν μεδίμοις ἀπομετρηῆσαι, καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀρμενίους υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παρα-
 3 διδόντας εὐθὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. ἐπεὶ οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσῳ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκρά-

13 Πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν) τοῦ πολέμου λαβὼν, ἢ κατεργάσω,
 Ἄλλ' καὶ σὺ, Λίβη, Ἀμίλκα τοῦ εἰργάσω· V.
 καὶ Βάρκα πατρὸς τὴν παρασκευὴν

gnis montibus, quae circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestre Italiae subieci; ad suburbia usque primariae urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modis sum mensus, inque fluvii cadaverum pontes struxerim. Haec omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam. Alexander autem, cum paternum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usus secundo fortunae impetu: at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum &

τησεν, ἀποστὰς τῶν πατρῶων προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ ἐς δαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμια-
 Φόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς Φίλους, καὶ συνελάμβα-
 νεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ
 ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπι-
 πλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ιδίῳ
 τὴν ἑμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐ-
 γνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὢν,
 καὶ ἀπαιδέυτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οὔτε Ὁ-
 μηρον, ὥσπερ οὗτος, ῥαψωδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει
 τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ Φύσει ἀγαθῇ χρη-
 σάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων Φημὶ
 εἶναι. εἰδ' ἔστι καλλίων οὗτοσι, διότι διαδήματι τὴν κεφα-
 λὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά' οὐ
 μὴν διὰ τούτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγι-

8 Βάρβαρος ὢν ... καὶ οὔτε Ὁμηρον ...) Ἐφρονεῖ γὰρ Ἀλέξαν- δρος μέγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ στίματος ἀει-
 μρον ...) πρεφέρειν τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου. V.

Arbelis superior fuit, pertaesus patrii moris adorari vole-
 bat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi ratio-
 nem degeneravit: tum impie trucidabat inter convivia ami-
 cos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego con-
 tra praefui aequo iure patriae, atque ubi me domum ar-
 cessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vesti-
 gio parui, meque privatum praebui: condemnatus tuli ani-
 mo moderato casum. Haec feci barbarus & expers discipli-
 nae Graecae, neque Homeri, prout hicce, carmina reci-
 tando decantans, nec sub Aristoteli sophista doctrinis im-
 butus, at sola usus natura bona. Haec sunt, quibus ego
 Alexandro praestare me fero: ille autem si pulchrior est,
 quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas
 ista forte maiestatem habent; attamen idcirco praeferendus
 non existimetur viro strenuo, atque artibus imperatoriis in-

κοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ περ τῇ τύχῃ κεχρημένου.

MIN. Ὁ μὲν εἰρηκεν οὐκ ἀγεννῇ τὸν λόγον, οὐδ' ὥς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

- 4 ΑΛΕΞ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν' ἱκανῇ γὰρ ἡ Φήμῃ διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς Φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέειπὼν ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλειπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεῖνὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιοι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μά-

13 Ἀγαπᾶν ἄρχειν) Κατέχειν ἀρκεῖσθαι. V.

Afructo, qui sollerti prudentia plus, quam fortuna fuerit usus:
Min. Hic certe dixit masculam orationem, nec qualem ab Afro expectasses, pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

Alex. Nihil oportebat, Minos, homini tam audaci; factis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui iuvenis adhuc ad rerum administrationem aggressus imperium turbatum continui, & percussiores parentis supplicio sum ultus: tum percussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno proelio fui superior; Lydiaque capta,

χη' καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν,
 καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν,
 ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμενε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νε- 5
 κροὺς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορβ-
 μεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχε-
 δίας διαπηξάμενους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι.
 καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ἀξιώων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν
 Ἀρβήλοις διηγῆσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς
 ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ
 Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸν
 Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τοὺς Φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμινάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς
 ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι, παρὰ τὸ
 μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες

Ionia & Phrygia, in summa proxima quaeque subiiciens
 perveni ad Iffum, ubi Darius exspectabat cum immensa co-
 piarum multitudine. Exinde, Minos, vos non praeterit,
 quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor qui-
 dem affirmat, non suffecisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus
 iunctis multos eorum traiecisse. Equidem ista agebam ipse
 me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulchrum
 ducens. Et ne tibi, quae Tyri sunt gesta, quaeque Arbelis,
 enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem
 feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum subegi: Scy-
 thas etiam, minime contemnendos viros, transgressus Ta-
 naïm magna devici equestri pugna: amicis benefeci, inimi-
 cos ultus sum. Quod si Deus etiam videbar hominibus, ve-
 niam illi merentur, ob magnitudinem rerum gestarum tale

6 περὶ ἐμοῦ. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν Φυγῇ ὦν παρὰ Προυσία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανευγύατον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχυρί, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισ' νόμιμον δέ, ἢ προφανές οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδιστε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, ἐταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ Θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δέ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἐὼ μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἐπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἶρηκα. σὺ δέ, ὦ Μίνως, δίκασε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7 ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

9 Καθηδουπαθῶν) Εἰς ἡδονὰς καταναλίσκων. V.

quiddam de me sibi persuadentes. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum erat fraudulentissimum crudelissimumque hominem. Nam quomodo superarit Italos, mitto dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in proeliis iustum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur, qualia fecerit Capuae, meretriculis affixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi, parvifactis orbis occidui rebus, in Orientem irruissem, quid grande praestitissem Italia incruente capta, Libyaeque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum subirent, ac dominum fateerentur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa de multis sufficiunt.

Scip. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris.

MIN. Τίς γάρ εἰ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἔρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καβελῶν
Καρχηδὸνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλας μάχαις.

MIN. Τί οὖν καὶ σὺ ἔρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἦττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου
ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ Φυγεῖν κατα-
ναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς
πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ, ὁ
νενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιώ;

MIN. Νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς, ὦ Σκηπίων· ὥστε
πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σὺ
εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρό-
νητος ὢν.

Min. At quis tu, virorum optime, aut unde domo di-
cturus eris?

Scip. Italus Scipio, imperator, qui fregi Carthaginem,
Afrosque devici magnis proeliis.

Min. Quid igitur porro tu dices?

Scip. Alexandro quidem me concedere, verum Hanniba-
lem anteire, ut qui victum illum pepuli, fugamque tur-
pem capeffere coëgi. Quomodo non impudens igitur hicce,
qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio,
qui eum superavi, comparari sustineo.

Min. Ita me Iuppiter amet, æquum loquere, Scipio:
quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi se-
cundus esto: postea, si videtur, Hannibal, ne ipse quidem
facile contemnendus.

XIII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛΕΞ. Ὅρα, ὦ Διόγενης· οὐ παράδοξον δέ, εἰ ἀνθρώπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδὴ· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὀμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατήσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι.

ΑΛΕΞ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σὺ νῦν δὲ ὀρᾷ.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Diog. **Q**UID hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Alex. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii.

Diog. Igitur Ammon mentiebatur, te praedicans suum esse filium, cum tu interea Philippi fores.

Alex. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem.

Diog. Atqui etiam de Olympiade similia quaedam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse.

Alex. Et ego non fecus ista, quam tu, audiebam: nunc

ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσαν θεὸν εἶναι σε νομίζοντες. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, 2 τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενης· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαι τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενης;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προστάτην αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῶ. Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔβαψαν; 3

video, nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse.

Diog. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti?

Alex. Nescio fane, Diogenes: nam nihil, antequam morerer, mandavi quidquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccae annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes?

Diog. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Graecia, te suscepto iam modo imperio adulari, praefectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Dils adiungebant, templaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio. At quae-so, ubi te Macedones sepeliverunt?

ΑΛΕΞ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἥν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν ἄδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θεϊότατε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, σὺδ' ὁ Κέρβερος ἐν 4 καταφρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἥδεως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς Φέρεις, ὅπότε ἂν ἐννοήσης ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπistas, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνῶντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ

16 Καὶ τὰ μεγάλα θυρία) Τούς ἐλέφαντας λέγει. V.

Alex. Etiamnum Babylone iaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemaeus fatelles, si quando otium agat a turbis, quae nunc urgent, se in Aegyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Aegyptiorum Deorum.

Diog. Non ego rideam, Alexander, cum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, cum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, fatellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Braetra, imma-

μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινία λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν μὴ οἶσθαι βέλβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης;

ΑΛΕΞ. Σοφὸς πάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτό-
τατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα
μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ κατεχρήτο
μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θαυπέων, καὶ ἐπαινῶν
ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γαθοῦ,
ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ
τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς
λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενης, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης.
πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας,

nes belluas, honorem, & gloriam; idque praeterea, insignem esse curru vestum, religatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunae dona?

Alex. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quae spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambizioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulchritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: praestigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapientia, ut

τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἀ κατηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

- 6 ΔΙΟΓ. Ἄλλ' οἶσθ' ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανθὼν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε; καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπᾶσθαι το, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἑδράσας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

7 Καὶ γὰρ Κλεῖτον) Τὸν σωμα- τὸν φιλόσοφον, ὃς λέντε συγκαθ-
τοφύλακα, ὃν μεταξὺ εὐαχύνμενον. εἰρχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθά-
τῇ δέρατι διεπείρει. Καλλισθένην δὲ ρη. V.

doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

Diog. Ar scin' tu, quid facias? remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore parulo ductam bibe, iterumque bibe & saepius: sic enim defines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur iniurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe saepius, ut dixi.

XIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

1 ΦΙΛ. ΝΥΝ μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἕξαρνος γέ-

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Phil. NUNC sane, Alexander, infitias haud iveris, te fi-

νοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμ-
μωνος γε ὦν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίπ-
που τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμί· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευ-
μα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν
σεαυτὸν ἐξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησαν
με, καὶ οὐδεὶς ἐτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῶ μάχεσθαι·
ὥστε ῥᾶον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαίων ἀνδρῶν, ὃς 2
δειλοῖς ἀεὶ συνηέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ
γέρρα οἰσύνια προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον
ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκά-

12 Συνηέχθης) Συνανεστράφης.

V. *ibid.* Τοξάρια) Ἀκόντια. V.

ibid. Καὶ πελτιδία) Μικρὰ ἀσπι-
δίσκια. V. τετόξωνα. G.

ibid. Καὶ γέρρα) Περσικὰ μὲν

ἴστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπα-
σμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης
τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. V. μι-
κρὰ ἀκόντια. G.

13 Οἰσύνια) Εἶδος ἱτέας. G.

lium esse meum: nequaquam enim mortuus fores, siqui-
dem Ammonis esses.

Alex. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta
nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oracu-
lum, conducibile ratus ad res gerendas.

Phil. Quid ita? conducibile tibi videbatur praeberere te-
met decipiendum a prophetis?

Alex. Non illud dico: sed barbari stupore percussi me for-
midabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo
se pugnare.

Phil. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui
cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, peltas
minutas, scuta denique viminea prae se proiiciunt? Grae-
cos superare labor erat, Boeotos, Phocenses, & Athenien-

δων ὀπλιτικόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἡ-
λείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ
Θράκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι,
ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
δαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἀβρῶν, οὐκ οἶ-
σθα, ὥς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες
ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων,
ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

- 3 ΑΛΕΞ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαι γε, ᾧ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν
ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ
διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ἀνούμενος τὰς νίκας,
ἐκράτουσιν αὐτῶν οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχό-
μενος εἰψυσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα.
καὶ τοὺς Ἑλλήνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον·
Θηβαίους δὲ ἰσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον.

10 Οὐ διασπᾶσας) Οὐ διασχί- στάσεις ἐνέβαλιν ἐν ταῖς πόλεσιν.
σαι· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων V.

ses: tum Arcades gravis armaturae, Thessalum equitatum,
Eleorum iaculatores, Mantinensium cetratos milites, aut
Thracas, Illyrios, quin etiam Paeonas subiicere, hoc prae-
clarum: Medos autem, Persas & Chaldaeos, auro nitentes
homines ac molles, non meministi ante te a decem illis mil-
libus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse su-
peratos, cum ne manus quidem gradumque conferre susti-
nerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam
se darent.

Alex. Attamen Scythae, pater, & Indorum elephanti
haud sane contemnendi; quos equidem non factione mota
divisos, nec emta proditione victoria, superavi tamen: ne-
que peieravi unquam, promissamve fidem fefelli, aut perfidum
aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro, hos
sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem forte inaudi-
visti quibus suppliciiis sum persecutus.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλείτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνῶντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδὺν, ὡς Φασί, μετενέδυσ, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθευ, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμμοῦ τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὐσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικά γὰρ ταῦτα.

ΑΛΕΞ. Τὸ Φιλοκίνδυνον, δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἔπαυκεις, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς

5 Κἀνδυν) Ἰμάτιον. V.

Δύσανδρον. V.

9 Ἄνδρας) Καλλισθένην καὶ

16 Ὀξυδράκαις) Ἑθνος. V.

Phil. Novi isthaec omnia: Clitus enim renuntiavit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coenam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit. Tu praeterea Macedonica chlamyde proiecta, mutato, ut aiunt, in candyn Perficam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, aemulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephaestionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, eiusque matre, & natarum curam habuisse: haec enim regia sunt.

Alex. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pa-

τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα;
 ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαίνῳ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ
 καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὲ τὸν βασιλέα,
 καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἦ-
 κιστα συνέφερε· θεὸς γάρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης,
 καὶ βλέποιν σε φοράδην τοῦ πελέμου ἐκκομιζόμενον,
 αἵματι ρέομενον, οἰμῶζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα
 γέλωσ' ἢ τοῖς ὀρώσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόνος καὶ ψευδόμαν-
 τις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν
 ἐγέλασεν ὀρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, θεό-
 μενον τῶν ἱατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὅποτε ἤδη τέλην-
 κας, οὐκ οἶει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην
 ἐπικερτομοῦντας, ὀρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην
 κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σω-

8 Ἀμμων) Οὗτος Ζεὺς παρὰ Λί-
 νιν· πρὸς τοῦτον Ἀλέξανδρος χρη-
 σίμῳ ὑπεσπόμενος ἦλθε, καὶ ἤκουσε,

Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

14 Μυδῶντα) Ἐκρέοντα, σισημ-
 μένον. V.

ter, non laudas, nec quod in Oxydracis primus defilue-
 rim intra murum, totque acceperim vulnera?

Phil. Non laudo, Alexander: non quod pulchrum esse
 non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exer-
 citu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum mini-
 me conducebat: Deus enim cum videbare, si quando vul-
 nerareris, viderentque te portatum proelio efferri, cruore
 manantem, ingemiscentem vulnere, haec utique ridendi
 materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, fal-
 susque vates arguebatur; prophetae vero adulator. Et
 quis non risisset, si videret Iovis filium animo deficientem,
 implorantem medicorum operam? Nunc vero, cum iam
 mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem
 divinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, cum vident
 cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex
 lege corporum omnium? Praeterquam quod illa, quam di-

μάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀΦηρέτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα Φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, 6 ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καί τοι τὴν Ἀορνὸν ἐκείνην, εὐθ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην.

ΦΙΛ. Ὅρᾳς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν.

cebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

Alex. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule & Baccho comparant: quin immo Aornum, illam inaccessibleem avibus rupem, cum neuter illorum ceperit, ego solus subegi.

Phil. Viden', ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho aequiparas te ipsum? nonne te pudet, Alexander, nec factum dediscas, teque ipse cognoscas, & iam intelliges te mortuum esse?

XV.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ΑΝΤ. Οἷα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεά τ

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

Ant. QUAELIA pridie, Achilles, ad Ulysssem a te sunt di-

σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλῳ ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡκροά-
μην γάρ, ὅποτε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ἂν θητεύ-
ειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ὧ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη,
μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν
ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχον-
τος Φιλόζων ἴσως ἔχρην λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν
Φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ
αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχρὴ, καὶ ἐναντιότης πρὸς
τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἔξον ἀκλεῶς ἐν τῇ
Φθιώτιδι πολυχράνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προεῖλου τὸν
μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

- 2 AX. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι
τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὰ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγ-
νοῶν, τὰ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν
δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μά-

Et de morte, quam humilis animi minimeque digna utrif-
que praeceptoribus Chirone & Phoenice! auscultabam enim,
quando dictitabas, malle te in terra vitam degentem merce-
nariam operam praestare cuiquam inopum, cui victus co-
pia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: ista
abiectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam de-
corum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei
filium, heroum omnium promptissime se periculis offeren-
tem tam demissa de se cogitare pudendum plane, & multi-
modis discrepans a rebus in vita gestis; ut qui, cum lice-
ret inglorium in Phthiotide diuturnumque regnum possidere,
ultra praetuliſti coniunctam cum pulchra laude mortem.

Ach. Nestoris fili, tunc equidem inexpertus rerum infe-
rarum, ignarusque, utrum ex duobus praestaret, miseram
istam gloriolam anteponeram vitae: nunc vero iam tan-
dem intelligo, illam esse infructuosam, quidquid etiam fu-

λίστα οἱ ἄνω ραΐψωδήσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῶ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβῆς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμὲν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦ- 3
τα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποδινήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς δια-
τεταγμένοις. ἄλλως τε ὅρας, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ
ἔσμεν οἶδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται
πάντως. Φέρεي δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγ-
ματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὅρας τὸν Ἡ-
ρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς
ἄνδρας, οἱ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς

peri garriant, inter mortuos autem aequalia honoris iura:
neque forma illa, Antiloche, nec robur adest; sed iacemus
omnes sub eadem caligine similes, & nulla parte alter ab
altero diverfi: neque Troianorum umbrae pertinescunt me,
neque Achivorum observant; verum aequalitas iuris exacta,
mortuique similes, ignavi fuerint an fortes. Ista me torquent,
& graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

Ant. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ira visum
fuit naturae, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem
legi obtemperandum est, neque oportet gravari iussa: at-
que etiam vides, sodalium quot circa te simus; Ulysses au-
tem iam iam aderit omnino: affert quippe solarius societas
rei malae, & quod eam non ipse solus perpetiatis. Vides
Herculem & Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui,
puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emi-

ἀναπέμφειε θητεύοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.

- 4 AX. Ἐταιρική μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾶ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χεῖρους ἐστέ, καθ' ἥσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες.

ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελές τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ Φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ferit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

Ach. Qualis sodalem decet, est haec admonitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam aeternam angit; ni fallor, & vestrum unumquemque: quod si minus fatemini, tanto peiores estis, qui taciti eodem dolore afficiamini.

Ant. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse proloquendi fructum videmus: filere igitur, & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

- 1 ΔΙΟΓ. ΟΥΧ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμενον ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ρόπαλον, ἡ λεοντῇ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἴτα τέβνηκε Διὸς υἱὸς

DIOGENIS ET HERCULIS.

Diog. **N**ON Hercules est hicce? haud sane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, statura; plane ipse Hercules est. Et diem obiit supremum, Iovis filius qui sit?

ῶν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γὰρ σοὶ ἔθνον ὑπὲρ γῆς ὡς Θεῶ.

HPA. Καὶ ὀρθῶς ἔθνες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς Θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἰδῶλον εἰμὶ αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις εἰδῶλον τοῦ Θεοῦ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα Θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;

HPA. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλούτῳ παρ- 2 ἐδῶκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

HPA. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς σὺν ἀκριβῆς ὦν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα;

HPA. Ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.

Quaeso te, pulcherrimis victoriis inclite, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo.

Herc. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, & habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum.

Diog. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio?

Herc. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

Diog. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice mortuus es.

Herc. Sic fere se res habet.

Diog. Qui ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Aeacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem?

Herc. Exacte scilicet similis eram.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῇ λέγεις· ἀκριβῶς γὰρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3 ΗΡΑ. Θρασύς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἷου θεοῦ εἶδωλόν εἰμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἶδωλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνατε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδου πάρει;

ΗΡΑ. Ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελαῖντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἀκουσον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθυκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν συνανῶ συνέστι τοῖς θεοῖς.

Diog. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipse esses: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercules, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

Herc. Audaculus es, & loquax: quod si non destiteris cavillari me, iam senties, qualis Dei sim simulacrum.

Diog. Arcus quidem expromptus, & ad manum: sed ego quid te metuam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, cum is vivebat, aderasne ipsi tunc etiam eius effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis, segregati, ille ad Deos evolavit, tu simulacrum, ut par erat, huc ad inferos advenisti?

Herc. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quidquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iovis erat, in coelo inter Deos agit.

ΔΙΟΓ. ΣαΦῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, Φῆς, ἔτεκεν 4
ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
Φιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ὥστε ἐλελήθετε διδυ-
μοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡΑ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥάδιον, συνβέτους δὲ
ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἵπποκένταυρός τις
ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖ-
σθαι ἐκ δυῶν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον
ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διός, τὸ
δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς 5
ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἰ-
δωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν
Ἡρακλέα.

Diog. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcme-
na sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone con-
ceptum, illum ex Iove: quippe nobis latuerat, geminos
esse vos eadem matre prognatos.

Herc. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus.

Diog. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos
esse Hercules, eosque in unum conflatos: nisi forte quasi
Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo &
Deus.

Herc. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex bi-
nis, anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus
anima sit in coelis, quae erat ex Iove, ego autem mortalis
illa pars apud mortuos?

Diog. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode
dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum;
adeo ut periculum sit, ne triplicem iam conficias Herculem.

ΗΡΑ. Πῶς τριπλοῦν;

ΔΙΟΓ. Ὡδὲ πῶς· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

ΗΡΑ. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογένοους τοῦ Σιναυπέως εἰδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὀμήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

10 Ψυχρολογίας) *Ἦτοι ψευδολογίας. G.

Herc. Quid ita triplicem?

Diog. Hunc fere in modum: si unus aliquis in coelo fit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta iam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori.

Herc. Te hominem audacem & sophistam! quis tandem es?

Diog. Diogenis Sinopenſis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium praestantissimis versor, Homerum tamque frigidas eius fabulationes deridens.

XVII.

MENIPPOTY KAI TANTALOTY.

1 MEN. Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρη, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστῶς;

MENIPPI ET TANTALI.

Men. Quid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adſtans?

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ διψοῦς.

MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί;

TAN. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἰσθῇται με' ἣν δέ ποτε καὶ ἀρύσασμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ θάνατο βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρῦεν οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.

MEN. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τανταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία που τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἀν' ἐτι ἡ διψῶς, ἢ πίνοις;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὥς σῶμα οὔσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ Φησὶ 2

Tant. Quia, Menippe, enecor siti.

Men. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, five magis etiam hauriendo cava manu?

Tant. Nihil iuvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam.

Men. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tantopere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui & esuriendi & sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas?

Tant. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti afficiatur anima mea velut corpus.

Men. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais

τῷ δίψει καλᾶζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἡ δέ-
διας, μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον
μετὰ τούτον ἄδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῳς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς
καταδίκης, τὸ ἐπιθυμῆν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρέεις, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ
δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου ἢ Δία, ὅστις
τούναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων κυνῶν δεδηγμένοις
πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλεβoron, ὦ Μένιπτε, ἀναίνομαι
πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
πίεται τῶν νεκρῶν ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥς-
περ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ
ὑπομένοντος.

9 Οὐ τὸ ὕδωρ) Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυνὸς δαχθεὶς δειλιά τὸ ὕδωρ. G.
fitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi mo-
lesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem
non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua fun-
cti hinc alterum in locum migremus.

Tant. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars
poenae, ut desiderem bibere nullius potus indigus.

Men. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris,
mero scilicet, ita me Iuppiter amet, helleboro, qui con-
traria ratione atque illi, quos rabiosi canes momorderint,
affectus sis, non aquam sed sitim abhorrens.

Tant. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bibere:
hoc mihi modo contingat.

Men. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque
alius quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri nequit.
Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta poena
fitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΕΡΜΟΤ.

MEN. ΠΟΤ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, ὦ Ἑρμῆ; ἰ
ξενάγησόν με νήλυν ὄντα.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκείνο
αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιά, ἔνθα Ὑάκινθος τέ
ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς,
καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρ-
χαῖα κάλλη πάντα.

MEN. Ὅστ' ἄ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν
γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά.

ERM. Καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ
θαυμάζουσι, τὰ ὅστ', ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

MEN. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν δια-
γνοίην ἔγωγε.

3 Νήλυν ὄντα) Νήλως, ὁ νεωστὶ ἐλθών. V.

M E N I P P I E T M E R C U R I I.

Men. **U**B I autem pulchri sunt & pulchrae, Mercuri? viae
ducem te mihi praebe, quippe hospiti & novo advenae.

Merc. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respi-
ce, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, &
Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; sum-
matim, vetustae formae omnes.

Men. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata,
similia pleraque.

Merc. Atqui illa sunt, quae omnes poëtae admirantur,
ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris.

Men. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego qui-
dem non dignoverim.

ΕΡΜ. Τοῦτὶ τὸ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

- 2 ΜΕΝ. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλληγνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν;

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι Τοιᾷδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἀμορφα δηλονότι αὐτῷ δοξεῖ ὅτε μένται ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροῖαν, κάλλιστά ἐστιν.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρείου, καὶ ραδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμΦιλοσοφεῖν

7 Καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι) Ὅμηρος,
Οὐ γέμισις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιᾷ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

Merc. Istud cranium est Helena.

Men. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceciderunt Graeci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit?

Merc. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus aerumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcherrimi sunt.

Men. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare.

Merc. Otium mihi non est, Menippe, philosophari te-

σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κείσο
καταβαλὼν σεαυτὸν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη
μετελεύσομαι.

cum: quare delecto loco, ubicunque velis, iace prostrato
corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΑΙΑΚ. ΤΙ ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσ-
πεσών;

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμι-
τελῇ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν τε τὴν νεόγα-
μον γυναῖκα.

ΑΙΑΚ. Αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ
ποιούτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον.

ΜΕΝ. Οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν
Πάριον, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ

ΑΕΑCΙ, ΠΡΟΤΕCΙΛΑΙ, ΜΕΝΕΛΑΙ,
ΑC ΡΑΡΙΔΙC.

Αεac. QUID stranguas, o Protefilaë, Helenam, impetu
in eam facto?

Prot. Quod propter eam, Aeace, interii, imperfecta do-
mo relicta, & vidua, quae modo fuerat nupta, uxore.

Aeac. Incusa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris
causa in Troiam duxit.

Prot. Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.

Men. Non ego, vir optime, sed iustius Paris, qui mei
hospitis uxore praeter omne ius ac fas rapta se proripuit:

δίκαια ἄρχετο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄρχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος.

ΠΡΩΤ. Ἀμεινον οὕτω. σέ τοιγαροῦν, ὦ Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἄδικα ποιοῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι ἔρωτικός γάρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δέ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐβέλῃ καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2 ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις. εἶθε οὖν μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ᾤν.

ΑΙΑΚ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. Φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἔρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδὲνα ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαβόμενος τῆς νεογά-

hic enim non a te solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mortis exstiterit causa.

Prot. Ita quidem praestat; atque adeo te, inominate Pari, non dimittam unquam e manibus.

Par. Iniusta feceris, Protefilaë, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocunque velit, cui non possit resisti.

Prot. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur!

Aeac. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse exstiterisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protefilaë, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellebatis ad Troa-

μου γυναικός, ἐπεὶ προσέφερεσθε τῇ Τράϊαδι, οὕτω Φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὁρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιά;

dem, tam audacter & desperate ante alios exfluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuiſti.

Proi. Enimvero pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque flaminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas.

Aeac. Recte. Quid igitur istos accusas?

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

ΜΕΝ. ΠΡΟΣ τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν αἴδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ράδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· οὕτως μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τούτον, ὅς σε διεπέρασε καὶ τὴν

² Πρὸς τοῦ Διονύσου) Ἐν ἄλλῃ, ^{ibid.} Περιήγησαι) Εἰς λεπτόν Πρὸς Πλούτωνος. G. διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΠΙ ΕΤ ΑΕΑCΙ.

Μεν. **P**ER Plutonem, Aeace, quaeso comes mihi monstra, quae in Orco sunt, omnia.

Aeac. Haud pronum est, Menippe, omnia: quaecunque tamen praecipua summatim percurri possunt, disc: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te trans-

λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη εὔρακας ἐσιών.

MEN. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἴτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2 MEN. Βαβαῖ, Ὅμηρε, οἶά σοι τῶν ραψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμαρφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακε, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κυρὸς ἐστίν. οὗτος δὲ Κροῖστος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης.

MEN. Εἴτα σέ, ὦ κάβαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἐφρίττε ζευ-

2 Καὶ τὸν βασιλέα εἶδον) Τὸν 13 Σαρδανάπαλος) Λέγεται Σαρδανάπαλος κατὰ τινὰς μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατὰ τινὰς δὲ τρυφερότατος. V.

4 Ἐνδόξους) Ἐπισήμους. G.

vexit: & lacum & Pyriphlegethontem iam vidisti, quando haec loca intrabas.

Men. Scio ista, & te custodem esse portae infernalis: regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos ostende; atque inprimis eorum insignes.

Aeac. Hic Agamemnon; ille Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus: tum Ulysses, deinde Ajax, & Diomedes, & praestantissimi Graecorum.

Men. Papae, Homere, qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi iacent abiecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque magnae, imbecilla vere capita! Hicce autem, Aeace, quis est?

Aeac. Cyrus est: hic autem Croesus; atque apud eum Sardanapalus; qui super istos, Midas: ille vero Xerxes.

Men. Ex te, purgamentum hominis, horrescebat Grae-

γύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ἁρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖτός ἐστι τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδ' αὖτως διαβρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

MEN. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσκτύζομαί γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βούλεις σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; 3

MEN. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

MEN. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλον, ἢ ὅ, τι ἀνέθελγης.

ΠΥΘ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μῆρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.

cia iungentem Hellespontum, perque montes navigare desiderantem? Qualis autem & Croesus est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi.

Aeac. Neutiquam: diffringes enim cranium ipsius molle ac muliebre.

Men. Enimvero conspuam omnino effeminatum istum.

Aeac. Vin' tibi demonstrem etiam sapientes?

Men. Ita per Iovem.

Aeac. Primus hicce tibi Pythagoras est.

Men. Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocunque nomine velis appellari.

Pyth. Sane tu quoque, Menippe.

Men. Non tibi aureum femur amplius est?

Pyth. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.

MEN. Κυάμους, ὦ γαβέ' ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δὸς μόνον' ἄλλα παρὰ νεκρῶν δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκίων ἐνθάδε.

4 ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος' καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι' ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾶς.

MEN. Ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ Φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις ὅλος ἐξηγηκῶς, τίς ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἰτίας παρών.

MEN. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος,

3 (Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Κυάμους, βουλευταὶ βουλὰς κατισχυάζον. V. φηφους, αἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ 10 (Ἐξηγηκῶς) Ἐκβράσας. G.

Men. Fabas, optime, quae quidem edules tibi non sunt.

Pyth. Praebe tantum: alia sunt apud mortuos decreta: etenim didici nihil hic esse simile fabis & capitibus parentum.

Aeac. Hicce autem Solon Execestidae filius, & Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides.

Men. Hi tristitiae immunes, Aeace, foli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericus panis, qui pustulis totus effloruit, quis est?

Aeac. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit.

Men. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres?

Emp. Atra quaedam bilis, Menippe.

Men. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiae tumor,

καὶ πολλὰ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρη-
πίσιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα
ᾧησεν· Ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ,
πού ποτε ἄρά ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος λη-
ρεῖ τὰ πολλά.

MEN. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπου ἐνθάδε
ἐστίν.

ΑΙΑΚ. Ὅρᾳς τὸν Φαλακρόν;

MEN. Ἀπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων ἀν εἴη
τοῦτο τὸ γνῶρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

MEN. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

MEN. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

MEN. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά-

ι Κόρυζα) Μαρία· τῶν γὰρ ἀνοήτων ἐκ τῶν ῥίνων μύζαι τρέχουσι. G.

& multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis
crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commen-
tum iuvit; patuit enim, esse te mortuum. Socrates vero,
Aeace, ubi tandem est?

Aeac. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque.

Men. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset.

Aeac. Viden' istum calvum?

Men. Omnes utique sunt calvi: idque adeo omnium fue-
rit indicium.

Aeac. At simum istum dico.

Men. Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

Socr. Mene quaeris, Menippe?

Men. Maxime, Socrates.

Socr. Quid agitur Athenis?

Men. Multū iuvenum philosophari se praedicant: & ha-

γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαντό
τις, ἄκροι φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς εἴρακα.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ εἴρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀ-
ρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου
ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθὼν.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν;

ΜΕΝ. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τά γε
τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγε-
νησθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γάρ,
οἶμαι, τάληθες λέγειν) οὐδὲν εἰδότα.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ
εἰρωνεῖαν ὥντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6 ΜΕΝ. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ
τοῦ Κλεινίου.

6 Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους)
Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων
ἐπορεύετο. G.

15 Ὁ τοῦ Κλεινίου) Ἀλκιβιά-
δης. V.

bitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi
philosophi.

Socr. Valde multos vidi.

Men. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus,
atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Sicu-
los tyrannos edoctus.

Socr. De me vero quid sentiunt?

Men. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes
adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sci-
visse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil
scientem.

Socr. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi me-
ram ironiam interpretabantur factum meum.

Men. Quinam hi circa te sunt?

Socr. Charmides, Menippe, & Phaedrus, Cliniaeque filius.

MEN. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦθα μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἦδ' ἰον πράττομι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατακείσο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔτι καὶ γοῦν οὐκ ἐλίγα γελάσονται, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβη διαφύγων. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε.

MEN. Ἀπίθι καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

Men. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque despicias pulchros.

Socr. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur.

Men. Nequaquam: ad Croestum enim & Sardanapalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens.

Aeac. Iamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vives, Menippe.

Men. Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΤ.

MEN. Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων ἔσῃ καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὅποτε κατῇ πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δὲ σὲ θεὸν ὄντα

MENIPPI ET CERBERI.

Men. CERBERE, nam cognatus sum tibi, quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quan-

μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπότ' ἐβέλοις.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσίεναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐβέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰς τὸν χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἐτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖῳ κατέσπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδιὰ ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

2 ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί, καὶ ὅλως,

3 Ὡς Μένιππε....) Γρ. ὦ Μένιππε, ἐδοκεῖ ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσίεναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον. Ὅντας τὸ κείμενον. Γ.

do descendebat ad vos: par est, te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, cum velis.

Cerb. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti & imperterritito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morfu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

Men. Ergo subdolos erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem?

Cerb. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores.

περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἶπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροῖ, καὶ ἀνδρείαι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἑλεγχος ἀκριβής.

MEN. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα;

ΚΕΡΒ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆεστε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμῶζειν παραγγείλαντες ἅπαν.

In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possum, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum.

Men. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum?

Cerb. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ. ΑΠΟΔΟΣ, ὦ κατάρατε, τὰ πορβμία. I

MEN. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος Φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορβμευσάμην.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

a Ἀπόδος) Ἀπόλυε, solve. G.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

Char. REDDE, scelerate, portorium.

Men. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon.

Char. Redde, inquam, pro eo, quod te transvexi.

Men. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

Lucian. Vol. II.

Q

XAP. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

XAP. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ᾧ μίαρ', ἢ μὴ ἀποδῶς.

MEN. Καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον.

XAP. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τσοῦτον πλοῦν.

MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2 EPM. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτί-
νειν τῶν νεκρῶν.

XAP. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

MEN. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον πα-
ράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις;

XAP. Σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον;

10 Ὑπερεκτίτειν τῶν ν.) Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν δίδόναι. G.

Char. Estne aliquis, qui obolum non habeat?

Men. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo.

Char. Enimvero fauces tibi praecludam, detestande, nisi dederis.

Men. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam cra-
nium.

Char. Frustra igitur navigaveris tam longam naviga-
tionem.

Men. Mercurius pro me tibi solvat, qui me tradidit tibi.

Merc. Per Iovem, belle mecum agatur, si mortuorum
etiam vice solvendum mihi sit.

Char. Missum te non faciam.

Men. Quod ad istam quidem rem attinet, vel subducto
navigio assiduus esto flagitator: attamen quod non habeo,
qui tandem accipias?

Char. Tu nesciebas, obolum esse tibi apportandum?

MEN. Ἦδὲν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

XAR. Μόνος οὖν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι;

MEN. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἦντλησα, καὶ τῆς κάπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

XAR. Οὐδέν ταῦτα πρὸς τὰ πορθημῖα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θεμὶς ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. 3

XAR. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

XAR. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θελεῖς, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον.

XAR. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀ-

Men. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? proptereane oportebat non mori?

Char. Solus igitur gloriabere gratis te navigasse?

Men. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam.

Char. Nihil ista faciunt ad portorium: obolum perfolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

Men. Quin ergo me rursus abduc in vitam.

Char. Pulchre sane; ut plagas insuper eapropter ab Aea-co accipiam.

Men. Ergo desiste negotium facessere.

Char. Ostende, quid in pera geras.

Men. Lupinos, si lubet, & Hecatae coenam.

Char. Unde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? & qualia fabulabatur inter navigandum, vectores omnes

πάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων,
οἰμωζόντων ἐκείνων.

ΕΡΜ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπόρθμευ-
σας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούθενός αὐτῷ μέλει. οὗτός
ἐστὶν ὁ Μένιππος.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ.

ΜΕΝ. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δῖς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

deridens, & iocis incessens, solus cantans iis gementibus.

Merc. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? li-
berum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus.

Char. At si te unquam prehendero.

Men. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

ΠΡΩΤ. **Ω** ΔΕΣΠΟΤΑ, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε
Ζεῦ, καὶ σὺ, Δῆμητρος θυγάτερ, μὴ ὑπερίδῃτε δέησιν
ἐρωτικὴν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τίνας δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγ-
χάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλά-
κιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθα-

PLUTONIS ET PROTESILAI.

Prot. **O** domine, & rex, nosterque Iuppiter, & tu Ce-
reris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam.

Plut. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?

Prot. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylacius, commi-
lito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium ve-

νῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀφελθεῖς πρὸς ὀλίγον ἀνα-
βιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε,
πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχη.

ΠΡΩΤ. Ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀἰδανεύ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς
γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἐτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλο-
πῶν, ὠχρόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀπο-
βάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναι-
κὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι
καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔτιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὰ Λήθης 2
ὑδωρ;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρ-
ῶγκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περίμενον· ἀφίξεται γὰρ ἐκεῖνη
ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δέήσει.

perunt, interii: oro autem, ut, accepto in breve tempus
commeatu, in vitam redire mihi liceat.

Plut. Istum amorem, Protefilaë, omnes mortui amant:
quo tamen eorum nemo potiatur.

Prot. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor, sed
uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui,
consensaque navi me proripui: deinde miser, dum in li-
tus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxo-
ris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel
paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

Plut. Non tu bibisti, Protefilaë, Lethes aquam?

Prot. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethaei li-
quoris vehementiae magnitudine vincebat.

Plut. Quin ergo mane atque exspecta: aderit illa aliquan-
do; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ φέρω τὴν διατριβὴν, ὧ Πλούτων' ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἷσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστίν.

ΠΛΟΥΤ. Εἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον;

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν καὶ κείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

3 ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ὧ Πλούτων' Ὀρφεὶ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκυστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ Φαῖναι; πᾶς δὲ καὶ κείνη προσήσεται σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; Φοβήσεται γὰρ, εὐ οἶδα, καὶ Φεύζεται σε καὶ μάτην ἔση τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

Prot. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse iam captus fuisti, & novisti, quale sit amare.

Plut. Et quid te iuvabit unum diem reviviscere, cum post paulo sis eadem lamentaturus.

Prot. Puto me persuasurum ipsi, ut comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi.

Plut. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

Prot. At faciam, ut reminiscere, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineae meae Alcesti com meatum dedistis Herculi gratificati.

Plut. Tunc voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosae tuae sponse venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? immo perterrefiet, fat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθικόμενον ἐν τῇ ράβδῳ, νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐθις ποιήσον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

1 Οὐκοῦν. . . . .) Τῆς Περσε- τσιλάου. G.
φόνης ὁ λόγος δεομένης ὑπὲρ Πρα- 4 Παστοῦ) Θαλάμου. G.

Prof. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protefilaus, eum potenti virga contactum iuvenem statim efficiat pulchrum, qualis erat ex thalamo nuptiali.

Plut. Quoniam hoc Proserpinae quoque placet, duc illum ad superos iterum, Mercuri, & redde sponsum. Tu, Protefilaë, memineris, unius diei accepisse te commeatum.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΜΑΤΣΩΛΟΤ.

ΔΙΟΓ. Ω ΚΑΡ, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιώεις;

ΜΑΤΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄχρι Μι-

DIOGENIS ET MAUSOLI.

Diog. Tu Car, ob quam rem magnum spiras, omnibusque nobis praeferri postulas?

Maus. Primum ob regnum, Sinopenfis, ut qui rex fuerim Cariae universae, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam subegerim, & Milerum usque pro-

λήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνήμα παρμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλικὸν οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἔππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὖρη τις ἀν' ῥαδίως. οὐ δακῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

- 2 ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΥΣ. Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνες ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἀν' τοῦ ἐμοῦ· Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηγήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσε-

gressus pleraque Ioniae debellarim. Deinde, quia pulcher cram & magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassī monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitum, equis virisque exactissime assimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor iure ob ista superbius efferri?

Diog. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri?

Maus. Omnino ob ista.

Diog. Sed, formose Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus iudicem de pulchritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent, oculis sumus spoliati, naresque simas gerimus. De

σιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἰσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ἑρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφρεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΥΣ. Ἀνόνητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότη- 3
μος ἐστὶ Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότημος, ὦ γενναϊότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἑρεῖ ἐαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς

sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video, quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

Maus. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes?

Diog. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebar: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui com-

βίην βεβιωκὸς ὑψηλότερον, ὧ Καρῶν ἀνδραποδωδέστα-
τε, τοῦ σοῦ μνήματος. καὶ ἐν βεβαιότερῃ χωρίῳ κατ-
εσκευασμένον.

memorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit publi-
miorem tuo, Carum abiectionis mancipium, monumen-
to, inque tutiore loco conditam.

X X V.

NIREΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι NIP. **Ι**ΔΟΥ δὴ Μένιππος οὐτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορ-
φότερός ἐστιν. εἶπε, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;
MEN. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

NIP. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης.

MEN. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσί-
της; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἤλίκον σε Ὀμηρος ἐκεῖ-

10 Ὀμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς) Ὁ- ὕμνησε διαφέροντως εἰς κάλλος μετὰ
μυρος γὰρ τὸν ἐκ Σκύμνης Νιρία γε Ἀχιλλεία. V.

NIREI, THERSITAE, ET MENIPPI.

Nir. **E**CCE enim, Menippus hicce iudicabit, uter sit for-
mosior. Dic, Menippe, non pulchrior tibi videor?

Men. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire com-
modum est.

Nir. Nireus & Therfites.

Men. Uter ergo Nireus, uter Therfites? nondum enim
hoc manifestum.

Therf. Iam unum hoc in rem meam teneo, quod similis
sim tibi, & nihil tantopere praecellas, quantum te Ho-

νος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπὼν· ἀλλ' ὁ Φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, οὐδέν χειρῶν ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὅρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ἤγῃ.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν.

MEN. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος 2 ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅστ' ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐθρυπτον τὸ σόν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὰ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὲν ἔρου' Ὀμηρον, ὁποῖός ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε;

2 Ψεδνός) Μαδαρὲς, ἀραιόθριξ. V. 10 Ἀλαπαδὸν) Ἀσθενίς. V. merus iste caecus laudavit, omnium formosissimum appellans: sed ille ego, cui caput in acutum definens, & rari crines, nihilo inferior visus sum iudici. Expende vero, Menippe, quemnam formosiorē ducas?

Nir. Me certe filium Aglaiae & Charopis, qui pulcherrimus homo sub Ilium veni.

Men. Non quidem sub terram, ut puto, pulcherrimus venisti; sed ossa similia; cranium autem ea re sola nimirum discernatur a Therpsitae cranio, quod fractu facile fit tuum: molle enim illud & minime virile geris.

Nir. Verumtamen sciscitare Homerum, qualis essem, cum inter Achivos militabam.

Men. Somnia mihi narras: ego quippe, quae conspicer, & nunc habes; ista, qui tunc vixerunt, noverint.

Nir. Non ego hicce sum formosior aliis, Menippe?

MEN. Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Men. Nec tu, neque alius est formosus: nam aequo iure in Orco versantur, & similes omnes.

Thers. Mihi quidem hoc suffecerit.

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

MEN. **Η**ΚΟΥΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμῆσαις ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς δέ σε ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

MEN. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾷν τὸ Φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε πακί-

M E N I P P I E T C H I R O N I S.

Men. **A**UDIVI, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupivisse mori.

Chir. Audivisti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, cum immortalis esse potuissem.

Men. Quid est, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis?

Chir. Dicam ad te hominem haud insipientem: non erat amplius iucundum frui immortalitate.

Men. Non iucundum erat vivum videre lucem?

Chir. Non, Menippe: etenim iucundi naturam ego qui-

λόν τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, Φωτὸς, τροφῆς αἰ ὦραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα πατέρα πατέρω· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αἵδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάντῃ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδέεις τούτων ἁπάντων ἐσμέν.

MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ.

ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φῆς;

dem varium esse quiddam & non simplex duco: cum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eadem, & quae fierent cuncta, per seriem singula velut alterum alteri adhaerens sequerentur, exfatigatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas.

Men. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc advenisti?

Chir. Non illibenter, Menippe: est enim aequus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tantopere differt, in luce verferis, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus.

Men. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat.

Chir. Quid ita?

MEN. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦ-
τὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσ-
κορῇ ὁμοίως ἀν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζητεῖν
τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον.

ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἀν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. Ὅπερ οἶμαι καὶ Φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκε-
σθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφό-
ρητον οἶεσθαι.

Men. Nimirum si eorum, quae in vita sunt, par semper
& idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, cum
sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vi-
tam, quod opinor fieri nequit.

Chir. Quid ergo faciat aliquis, Menippe?

Men. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit
prudens, acceptis fruatur, contentusque sit praesentibus, ni-
hilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΔΙΟΓ. ἈΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγο-
μεν ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσον-
τες, ὁψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἳοὶ τινὲς εἰσι, καὶ τί ἑκα-
στος αὐτῶν ποιεῖ;

ΔΙΟΓΕΝΙΣ, ΑΝΤΙΣΘΗΝΙΣ, ET CRATETIS.

Diog. ANTISTHENES & Crates, otium agimus: quare
quid vetat, quo minus abeamus recta ad descensum Aver-
ni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, qua-
les tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat?

ANT. Ἀπώμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θάμα
ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύνοντας αὐτῶν ὄραν, τοὺς δὲ
ἰκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ
ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας,
καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον.

ΚΡΑΤ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅπό-
τε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· εἰκας γάρ τινα παγ-
γέλοια εἶρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν·
ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδαρος τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέ-
τερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροΐτης
ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδαρος, ἐπεφόνετο γὰρ ὑπὸ
ληστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσίνα, οἶμαι, βα-
δίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε· καὶ
τὰ παιδία τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ

16 Ἀνεκαλεῖτο τῆς τέλμης) Καὶ αὐτὸν ἠτιάτο τῆς τέλμης. G.

Ant. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit
iucundum, hos eorum lacrimantes videre, illos supplican-
tes, ut dimittantur, quosdam aegre descendentes, & quam-
vis in caput proturbet Mercurius, tamen resistentes, & su-
pino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe.

Crat. Ego enimvero persequar vobis, quae vidi, cum
descenderem, per viam.

Diog. Narra, quaeso, Crates: nam videre quaedam per-
ridicula dicturus.

Crat. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant,
& in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arfaces
Mediae praefectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Cithaeronem,
Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in
manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat,
voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi

ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλ-
λων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθεράς χωρία πανέρημα ὄντα
ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγε-
το· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
3 τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς
γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρ-
βαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει πέζος βαδίζων, καὶ
ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος
αὐτῷ συνετεθνήκει, μᾶ πληγῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες
ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς
τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπή-
λαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας·
ὑποστάς δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσειέται
τὸν Ἀρσάκου κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποβείς τὴν σάρισσαν αὐ-
τόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

4 ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μᾶ πληγῇ τοῦτο
γενέσθαι;

9. Ἀμφοτέροι διαπαρέντες) Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων διαχρίντων. G.

Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bel-
lis prorsus evastata transeunda, binos tantum servos secum
duxerit; idque cum phialas quinque aureas & cymbia qua-
tuor secum haberet. Arfaces autem iam aetate provecta,
& fane non illiberali facie, barbaricum in morem indigna-
batur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum
sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum uno
ictu uterque caderent perfossi a Thrace quodam peltasta in
congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Ar-
faces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios
provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submis-
so corpore, amolitur Arfacae contum: tum ipse e vestigio
obiecta farissa eum simul & equum transfigit.

Ant. Qui potest, Crates, uno ictu hoc confici?

ΚΡΑΤ. Ρᾶστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλawn-
 νεν εἰκοσάπηχυν τινα κοντόν προβεβλημένος· ὁ Θραξ δέ,
 ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρ-
 ῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σα-
 ρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ
 στέρνον, ὑπὲρ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος· αὐτὸν διαπεύραν-
 τα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμ-
 παῶς ἄχρις ὑπὸ τὴν πογὴν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ
 ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγανάκτει
 δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππευς
 κατιέναι. Ὁ δὲ γέ· Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπα-
 λὸς τῷ πόδε, καὶ οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ' ὅπως βαδί-
 ζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες,
 ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν
 ἐπιβαίνοντες ἀκροποδῇ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ
 καταβαλὼν αὐτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστα-

4 Τῇ σαρίσσι) Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G.

γ Ἐς τὸν βουβῶνα) Βουβῶν περὶ τὴν γαστέρα τόπος. V.

Crat. Facillime, Antisthenes: hic enim irruebat, viginti cubitorum conto proiecto; Thrax vero, postquam pelta demovit ictum, sic ut cuspis eum praeteriret, tum genu nixus excipit sarissa praelata impetum, & vulnerat equum sub pectus, qui prae ardore, cursusque vehementia semetipso in telum induebat: eadem Arfaces opera transfoditur per inguen penitus usque sub ipsas nates. Vides, quid, quoque modo acciderit, non viri, sed equi potius facinus. Attamen moleste ferebat, pari se cum aliis esse loco, volebatque eques descendere. Oroetes autem privatae fortunae homo, pedibusque debilis admodum, ne stare quidem humi, nedum ingredi poterat: accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, cum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare cum prostratus iaceret, nullaque machina surgere vellet,

σθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6 ANT. Καὶ γὰρ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αὐτούς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χάρπαι, ὥς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἑναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἑτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7 ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρναν, ξεναγὰς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄβλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λε-

9 Βλεψίας τε ὁ δανειστής) Γρ. τὸν πόλεμον. V. Ὅς μισθῶ τοὺς
Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. G. στρατιώτας συνέγει. G.

10 Ξεναγὸς) Ὁ ξένους στρατιώ-
τας ξυνάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς

14 Ἀπεσκληκέναι) Κατεξήρα-
σθαι. V.

optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

Ant. At ego, cum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi accurrerem ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in traiectu vero hi quidem lacrimabantur & nau-seabant, ego contra valde oblectabar iis.

Diog. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nasci fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piraeo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium veneno sublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisse; idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in

πτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον Φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰ-
 δὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι
 αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφη, ὑπ'
 αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-
 τὸς, ἐννενηκοντάετης ὢν, ὀκτωκαιδεκάετει νεανίσκῳ τέτ-
 ταρας ὀβολοὺς παρείχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν, (ἔστενε
 γὰρ καὶ κεῖνος, καὶ κατηράτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτίᾳ τὸν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε
 ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἡγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων.
 ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπι-
 πλάστων, καὶ στεναγμῶν ἐάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ
 Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν
 ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
 κληρονόμοις, εἰς αἰὲ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν
 ἔμοιγε οὐ τὴν τυχούσαν τερπωλὴν παρέσχον τότε στέ-
 νοντες. Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν' ἀποβλέ- 8

modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego
 vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset.
 Tum Damidi accusanti filium, Atqui non iniusta passus es,
 inquam, ab eo tu, qui talenta cum possideres admodum
 mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos; octo-
 decim annorum iuveni quatuor obolos praebebas. Tu ve-
 ro, Acarnan, (gemebat enim & iste, dirisque Myrrtium
 prosequabatur) quid in simulas amorem, non temet ipsum?
 qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus proe-
 lium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque
 fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad
 Blepsiam attinet, se ipsum accusabat primus multae demen-
 tiae, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis
 heredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille pu-
 tans. Mihi enim vero non vulgarem delectationem praebye-
 runt tunc gementes. Sed iam ad Orci ostium sumus: con-

πειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους.
 βαβαί πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύν-
 τες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ
 πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἄρα τὸ Φίλτρον
 9 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; Τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι
 βούλομαι. τί δακρύεις τηλικούτος ἀποθανών; τί ἀγα-
 νακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος;
 ἤπου βασιλεὺς ἦσθα;

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν
 τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι.

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 τὰ ἐννεήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλᾶμου καὶ ὀρμιᾶς

13 Ἀπολιπόντα . . . .) Γρ. τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 Ἀπολείποντα ἵναί. οὐδὲν τοιοῦ- τὰ ἐννεήκοντα. G.

tueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papae:
 multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni praeter
 istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamen-
 tantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus
 eos tenet vitae amor? Illum equidem aetatis provectissimae
 hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mor-
 tuus? quid indignaris, optime: idque senex cum huc ad-
 veneris? an forte rex eras?

Mend. Haudquaquam.

Diog. At certe satrapa?

Mend. Neque istud.

Diog. Num ergo divitiis affluebas? idque adeo dolorem
 tibi creat, quod, multo luxu relicto, mortem obieris.

Mend. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum
 nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea

εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσ-
εἶτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Εἴτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες;

ΠΤΩ. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθνᾶναι δει-
κόν, καὶ Φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μεираκιεύῃ πρὸς
τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορβιμέως. τί οὖν
αἶν τις ἐτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε αἱ τηλικούτοι Φι-
λόζωοι εἰσὶν; οὐς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν
τῷ γῆρα κακῶν Φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις
ἡμᾶς ὑπὶδῃται ὡς ἀπόδρασιν βουλευόντας, ὁρῶν περὶ
τὸ στόμιον εἰλουμένους.

7 Τὸ χρεῶν.) Εἰμαρμένην. V.

sustentabam insigniter egenus, prole carens, praeterea clau-
dus, hebetique visu.

Diog. Tum tu talis vivere sustinuisti?

Mend. Sanequam: iucunda quippe erat lux; mori contra
grave ac fugiendum.

Diog. Deliras, senex, & iuveniliter atque inepte fato ad-
versaris, cum tamen annis ipsum Chironem aequas. Quid
iam dicat aliquis de iuvenibus, ubi id aetatis homines vi-
tam amplexantur, quos oportebat confectari mortem, tan-
quam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne
quis nos suspectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
hoc ostium obversantes.

XXVIII.

MENIPΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

MEN. Ω ΤΕΙΡΕΣΙΑ, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι γ

T MENIPPI ET TIRELIAE.

Men. TIRELIA, caccusne sis, non amplius dignoscere fa-

διαγνῶναι ράδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα
κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἀν
εἰπεῖν ἔχουσ, τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς· ὅτι μέν-
ται μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρω ἐγένου μόνος, ἀνὴρ
καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοι-
γαροῦν εἶπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράβης ἡδίοτος τῶν βίων,
ἐπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος;

ΤΕΙΡ. Ἀμείνων ἦν παραπολὺ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναι-
κεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀν-
δρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
οὔτε παρ' ἐπαλξιν εἶσθαι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρε-
σθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

2 ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπί-
δου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς
ἀβλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον
ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἶπέ μοι (ὑπέμνησε γὰρ με τὰ τῆς

cile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum
restant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter
Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse, & utrumque
te solum, marem ac feminam, ex poetis audivisse memi-
ni. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, utrum ex-
pertus fueris suavius vitae genus, cum mas fores, an
femina?

Tir. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita femi-
nini sexus, quippe magis negotiorum expers: tum domi-
nantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse
est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in
concionibus altercari, neque in iudiciis versari.

Men. Non tu audivisti, Tiresia, Euripidae Medeam, qua-
lia dixerit deplorans muliebrem secus, tanquam miseram, at-
que intolerandum ex puerperii dolorem sustinentem. Ve-
rum dic mihi, (nam admonuerunt me isti Medae iambi)

Μηδείας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ἦσθα,
ἢ στέραι καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

ΤΕΙΡ. Τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς;

MEN. Οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀποκρι-
ναι, εἴ σοι ῥάδιον.

ΤΕΙΡ. Οὐ στέραι μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως.

MEN. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβου-
λόμην εἰδέναι.

ΤΕΙΡ. Εἶχον δηλαδὴ.

MEN. Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μό-
ριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκη-
σαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πύγωνα ἐξήνεγκας;
ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης;

ΤΕΙΡ. Οὐχ ὥρῳ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς
δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

4 Ἀπόκρισις) Ἀπὸ τοῦ διαχωρίζε. V.

peperistine aliquando, cum mulier eras, an sterilis & par-
tus expers degisti in illo vitae statu?

Tir. Quid illud, Menippe, rogitas?

Men. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, si
tibi promptum.

Tir. Haud sterilis eram, neque tamen peperii.

Men. Satis est: nimirum an matricem habuisses, vole-
bam scire.

Tir. Habebam scilicet.

Men. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars
muliebris obstruckta fuit, mammae emarcuerunt, & virile
membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex fe-
mina masculus evasisti?

Tir. Non video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere hæc ita fuisse facta.

MEN. Οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατὰ ἔστω, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3 **ΤΕΙΡ.** Σὺ οὖν οὐδὲ τᾶλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὅπότ' ἂν ἀκούσης ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκαόνος θυγατέρα;

MEN. Πῶς ποὺ καθόλου ἐντόχῳ, ἔσονται ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἑμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἑμαυτοῦ εἶναι;

ΤΕΙΡ. Ὅρᾳς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπὶ ῥωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμβήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν.

MEN. Ἐτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλ-

2 Βλάκα) Εὐθύη, ἀκότον· εἰρήνην δὲ οὐτως, ὡς μὴδὲ κῆρυξ
ται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούργου, αὐτὰ χρῆσθαι. V.

Men. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed velut infusum, re non explorata, fierine possint, necne, probare.

Tir. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus exstitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam?

Men. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam, quid dicant: tu autem, vir optime, cum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti?

Tir. Ecce enim ignoras, quae ad me spectant, omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Iuno me visu privaverit, Iuppiter autem mitigaverit, arte vaticinandi donata, calamitatem illam.

Men. Adhuc tu, Tiresia, affixus haeres mendacijs? Ve-

λά κατὰ τοὺς μάντεις τοῦτα ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῶν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

rum hoc quidem solemni vatum more facis: soletis enim vates nihil fani & veri proloqui.

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἡ ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεά; καὶ πρῶν οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἤξιώσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἐταῖρον, ἀλλ' ὑπεραπτικῶς μεγάλα βαίλων παρήλθες.

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι τῆς μαρτίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντέξεσθαι ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἡξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονεῖν τι κρατεῖν ἁπάντων;

ΑΙΑΣ. Ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γὰρ μοι ἦν ἡ

ΑΙΑCIS. ET AGAMEMNONIS.

Agam. Si tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinatus, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque alloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti.

Ajax. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum iudicio.

Agam. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vincere omnes?

Ajax. Sane, hac quidem in parte: nam generis iure ad

πανοπλία, τοῦ ἀνεψιῦ γε οὖσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείρασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἀθλῶν. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἑσώσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἥξιον εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

2. ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἥ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὥρεχθαι δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ

me pertinebat tota haec armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo praestantiores detrectastis certamen, & controversiam mihi praemiorum nullam movistis. Verum Laërtiae filius, quem ego saepe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui possideret arma.

Agam. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, cum oporteret hereditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium allata proposuit.

Aiax. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit.

Agam. Venia dignum, o Aiax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Troianis iudiciis.

Aiax. Equidem scio, quaenam me condemnaverit: sed

θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυνάμην, ὧς Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηναῖ τοῦτο ἐπιτάττοι.

fas non est dicere quidquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim, impetrare a me nequeo, Agamemnon, et si hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ.

MIN. Ο ΜΕΝ ληστής οὗτος Σώστρατος ἐς τὸν Πυρι-
φλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὧς Ἑρμῇ, παρὰ
τὸν Τιτύον ἀποταθῆις, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ
αὐτὸς τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος
ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοι-
κεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἀκούσων, ὧς Μίνως, εἰ σοὶ δίκαια δοξῶ
λέγειν.

MIN. Νῦν ἀκούσω αὐτίς; οὐ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὧς
Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονῶς;

MINOIS ET SOSTRATI.

Min. HIC quidem latro Sofstratus in Pyriphlegethontem
iniiciatur: ille sacrilegus a Chimaera dilaceretur: iste ty-
rannus, Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
praecordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad
Elysium campum, Beatorumque insulas incolite, pro eo,
quod iusta feceritis per vitam.

Sofl. Audi, Minoῦ, si tibi iusta videar dicere.

Min. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es,
Sofstrate, maleficii, totque homicidiōrum?

ΣΩΣΤ. Ἐλέγεμαι μὲν ἄλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κο-
λασθήσομαι.

ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ
γάρ τι ἐρήσομαί σε.

ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλ-
λους διακρίνωμεν ἥδη.

2 ΣΩΣΤ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πάτερα ἐκὼν
ἔπραττον, ἢ ἐπέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ
πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκεῖνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα
δρῶμεν.

ΜΙΝ. Ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννη-
θέντι τὰ πρακτέα.

ΣΩΣΤ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου Φοιεύ-

Sofl. Sum sane convictus: considera tamen, an iuste sup-
plicio sim afficiendus.

Min. Omnino; siquidem dare meritas poenas iustum est.

Sofl. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim
rogare te volo.

Min. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis iudicium
iam reddamus.

Sofl. Quaecunque egi in vita, utrum sponte mea egi,
an fatali stamine destinata mihi fuerant a Parca?

Min. A Parca videlicet.

Sofl. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur
nos, illi ministrantes haec facimus.

Min. Prorsus, Clothoni quippe, quae unicuique nato in-
iunxit, quae facienda forent.

Sofl. Si quis ergo occiderit aliquem necessitate adactus

σειέν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεῖς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ Φόνου;

MIN. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ἐν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν.

ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαφιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἦν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραφτέον;

MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ οὐκ ἐκεῖνο εἶπεῖν ἔχει τις αὖ, ὡς ἀντιλέγειν

ab alio, cui contradicere non poterit vi compulsus, velut carnifex aut satellites, ille iudici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages caedis?

Min. Nimirum iudicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipsum enssem; is enim administer est, utpote instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit caedis causam.

Soft. Perbene, Minos, qui uberius illustres & cumulatius exemplum meum. Si quis porro, mittente domino, ipse veniat aurum argentumve apportans, utri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum?

Min. Mittenti, Sostrate; quippe minister tantum erat, qui portavit.

Soft. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Clotho imperabat; illos contra praemiis & honore afficias, qui administralunt aliena bona? illud enimvero dicere quis ne-

δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.

MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ ληστῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀπολύσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολάζεσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

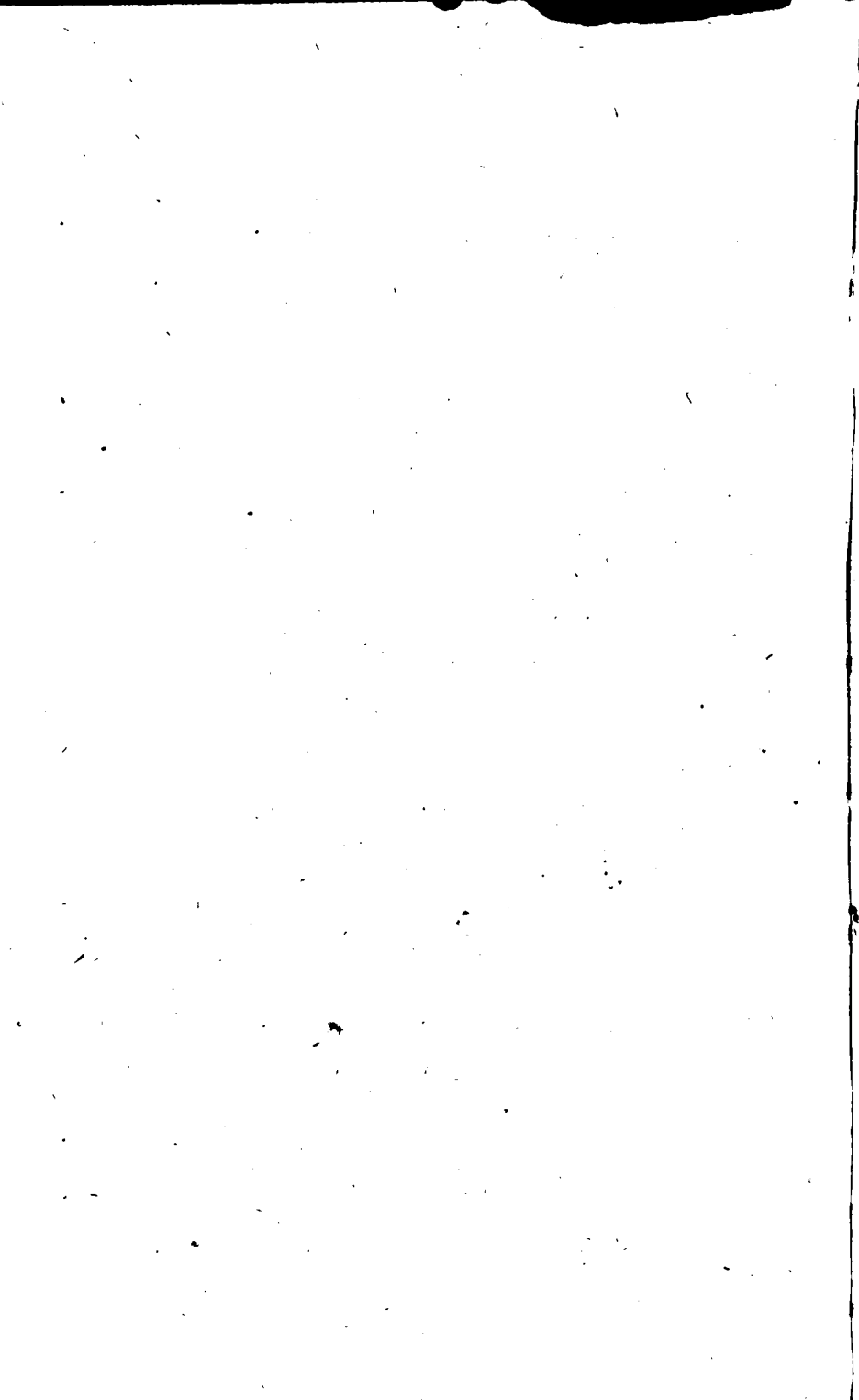
queat, resisti potuisse rebus, quae summa cum necessitate imperabantur.

Min. Sostrate, multa videas alia non ex ratione fieri, si rem accurate explores. Verum tu quidem eum propositae quaestionis fructum feres, ut non latro solum; sed & sophista videare. Solve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At cave, ne alios quoque mortuos similes interrogatunculas proponere doceas.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 5. l. 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ I. Pag. 7. l. 8. Οὐ πτερὰ) οὐδ' αὖ πτερὰ I. Pag. 8. l. 12. Ἡμῶν) ἡμῖν sola F. ἡμῶν ex P. quoque notatur. Porro I. ὁ πρῶτον καταχέας ἡμῶν non male. *ead.* Ὑπεράνω) Ita S. A. Reliquae ὑπὲρ ἀνω. Pag. 10. l. 3. Ἐδῆ) ἐδῆ & πῆ notatur ex P. l. 6. Ἀθάνατος) ἀλλὰ θεὸς ἀθ. I. Pag. 11. l. 3. Γάλακτος) καὶ γάλ. I. quod restitui volebat Solanus. l. 15. Γανύμηδες) ὁ Γαν. I. Pag. 12. l. 8. Τὰ πολλὰ) ὡς τὰ π. I. Pag. 13. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deest in edd. prioribus: habet sola I. Pag. 14. l. 1. Ἰδαῖον) εἰκαῖον P. L. l. 3. Ἡμῖν) Defuit in prioribus edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. marg. A. i W. νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν I. l. 11. Ὑπόλοιπον) ἐπιλοιπον I. *ead.* Αὐτός) ὁ παῖς I. Pag. 16. l. 6. Ἡδέως ταῦτα) Ἡρα. ἡδίω ταῦτα. Z. G. marg. A. i W. sed personis non mutatis. l. 7. Ἐμπρέπει) ἔπρεπε G. Pag. 17. l. 7. Δέειδι) δεῖδι marg. A. i W. Pag. 18. l. 8. Ὅσον καὶ αἰσχροῖς) ὅσων καὶ αἰσχρῶν. L. Pag. 21. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) ἐξαπατήσεται B. i. B. 2. Pag. 22. l. 6. Συμπεριενεχθήσεται) Ita recte utraque B. In ceteris vitiose συμπερινεχθήσεται. l. 20. Προσγελᾷ) προσμειδιᾷ L. Pag. 23. l. 5. Τοῦ) ἐκ τοῦ L. l. 8. Ἐκινεῖτο) ἔστηκε τὸ P. ἔστηκε τὸ I. Pag. 24. l. 6. Ὑφέλων) ὑφελὼν G. L. l. l. 8. Τὸ σκηπτρον) ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκηπτρον F. I. In P. ἦλθεν ἐπὶ non existit. Pag. 25. l. 2. Κολάβους) καλάμους priores edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κολάβους G. L. margo A. i W. ubi & μαγάδα pro μαγάδιον. Pag. 26. l. 4. Μῖα πλ. διατεμ.) Haec notantur in Exc. P. μῖα πληγὴ διατεμεῖν) γρ. διακομ. | . λίθον | . διαταμεῖν. l. 7. Εἰ μέμνη) ἢ μέμνηας L. Pag. 27. l. 1. Ἀναιμωτὶ) ἀναιμωτὶ F. & veteriores edd. in margine A. i W. notatur ἀνεμωτὶ. Aldus. l. 5. Τί γὰρ χρὴ π.) τί γὰρ οὐ χρὴ marg. A. i W. l. 8. Ὑπὸ τὴν μήνιγγα) Scholiast. V. τῇ μήνιγγι. Pag. 29. l. 9. Ἐπεσήμεινεν) ἐπεσήμενον P. l. marg. A. i W. Pag. 31. l. 7. Ὅσ' ἂν) ἂν A. P. margo A. i W. Pag. 32. l. 2.

Lucian. Vol. II.

Q

Παραγγέλλων) Priores edd. παραγγελλῶν. Sola *F.* παραγγέ-
λων. *l.* 16. Αὐτοῖ) Schol. *V.* notat variam lectionem μόνος.
Ea est in *L. I.* Pro ἐσμέν margo *A. i W.* ἰσμέν. *Pag.* 33. *l.* 1.
Παρά) Ita *F. I. V.* 2. *S. A.* Reliquae περί. *H. Steph. Thef. T.*
II, p. 293, etiam παρά. *l.* 8. Μένουσιν) Sic scribitur in *A.*
P. L. I. V. 2. marg. *A. i W.* Ceterae μὲν οὖσαν. *l.* 10. Τοιαῦ-
τα) τοιούτων *P. L.* *l.* 15. Ἐπέστειλε) Ita *G. L. I. V.* 2. marg.
A. i W. In reliquis edd. ἀπέστειλε. *l.* 16. Ἀνέναι) In aliis
scribi ἀνέναι notatur a Schol. *V.* *Pag.* 35. *l.* 10. Ὑποβαλλό-
μενος) Hunc in modum *P. L.* margo *A. i W.* Priores edd. ἐπι-
βαλλ. *l.* 14. Περικειμένη) ἐπικειμένη *L.* *Pag.* 38. *l.* 6. Ἡ) ἡ *L.*
Pag. 40. *l.* 1. Διεφθαρμένος τῷ σώματι) *Th. Mag.* Διεφθαρὸς τὸ
σῶμα. Posterior etiam *L.* *Pag.* 41. *l.* 7. Οἰβάλου) Sic recte *L. P.*
S. A. marg. *A. i W.* Reliquae edd. οἰβάδου. *Pag.* 42. *l.* 1. Τὸν
λόγον) τὸν τρόπον *I.* *l.* 5. Ὑπεροψίαν) Post ὑπεροψίαν inferit *G.*
ἐβούλευσε. *l.* 6. Τοῦ Ταῦγέτου) Sic invenitur in *L. I. B. i.* 2. *S.*
A. marg. *A. i W.* Ceterae edd. τὸ Ταῦγετον. *Pag.* 43. *l.* 3.
Ἐπαιάζοντα) ἐπαιανίζοντα *C.* *l.* 15. Αὐτὸν ὄντα) ὄντα τὸν *I.*
Pag. 44. *l.* 6. Εὐεξία) εὐγλωττία *L.* *Pag.* 45. *l.* 6. Ἀρη) Ita sola
P. Reliquae omnes Ἀρην, quod prave mutatum a Bourdelo-
tio. Quam varie flectatur Ἀρης, monet Sylburgius ex Lafcari
Not. ad Clenard. p. 572. *Pag.* 47. *l.* 8. Φονεύσει) χονεύσει marg.
A. i W. quod ego, quale sit, non intelligo. *Pag.* 49. *l.* 13.
Ἐγγενήντο) ἐγέννητο *F.* In sequentibus edd. recte emenda-
tum. *Pag.* 51. *l.* 1. Δεδείσθαι) δεδέσθαι omnes edd. excep-
tis *I. & V.* 2. *l.* 14. Παντί) πάντ *C.* quod vitiose scriptum
pro ea lectione, quam reperit Schol. *V.* Πανί. *Pag.* 52. *l.* 2.
Στρατιωτικῶ) στράτῳ *C. & Schol. V.* *l.* 7. Ἐπεχείρησε) *F.*
ceteraeque edd. excepta sola *P.* ἐπεχειρίσε. *l.* 14. Ἐπαινέσε-
σθαι) Ita *F.* quod merito reduxit *S.* cum priores vel vitiose
ἐπαινέσθαι vel male ἐπαινείσθαι exhiberent. Mox εὐρημα so-
la *P.* Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum
tinentur. *Pag.* 53. *l.* 1. Τραπόμενοι) τρεπόμενοι al. marg.
A. i W. *l.* 10. Εἰ γε) ἢ γε *L.* marg. *A. i W.* ἢ τε *P.* *Pag.* 54.
l. 1. Πέαν) Ἦραν pleraeque edd. Πέαν *P. L. I. V.* 2. marg. *A. i*
W. *l.* 16. Διαπειρώ) *F.* διαφθερῶ. sic & *V.* *Pag.* 55. *l.* 1. Αὐ-
τῇ) αὐτῇ *C.* *Pag.* 56. *l.* 2. Ἡδῆ) Deest in *I. V.* 2. *l.* 6. Καί)
Omissa vacula in *B.* 2. *P.* *l.* 17. Θεῶν κρίσις) Ἡ κρίσις τῶν
τῶν θεῶν, Ἦρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης *O.* *Pag.* 57. *l.* 1.
Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ) Deficit in *O.* *l.* 8. Νενικηκίας) Ita
O. V. 2. *S. A.* In ceteris edd. prave νενικρίας. *l.* 12. Τούτου)
τουτοῦ *L.* *Pag.* 58. *l.* 3. ΗΡΑ) καὶ Ἀθ. *O.* *l.* 8. Ἐπινεύεις)

ἐπινεύσεις *I. l. 10.* Κακὸν) κακὸν ἔργον ἐντρ. *I. Pag. 59. l. 1.*
 Πρὸς ἐμοῦ) πρὸ *O. P. l. l. 2.* Πότερα) πότερον *O. l. 9.* Ἡρό-
 μιν) ἠρώμιν *H. l. 1. l. 10.* Κοινολογούμενος) κοινῶλ. edd. primae:
 in *B. 2.* & posterioribus bene correctum. *l. 13.* Εἰρετο) ἥρετο
O. Poeticam formam omnes edd. servant. *Pag. 60. l. 3.* Τί
 δὲ) τί δαί *O.* fatis commode. *l. 10.* Καί) Abest ab *O.* *Pag. 61.*
l. 2. Πού) Sic in *O. L. Edd.* omnes habuerunt ὅπου. *l. 7.* Οὐ-
 τῶσι) οὐτοσί *O. l. 9.* Καλαύροπα) καλάβρ. *O. P. l. 12.* Ἄλλ'
 ἐκείνος) Ἐκείνος ἄλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν *G. L. l. 15.* Καταβε-
 βήκαμεν) Priores edd. κατεβεβ. *Pag. 62. l. 7.* Ἄλλ' οὖν) Omit-
 tunt *O. P. l. I.* Ego cum ceteris edd. retineo. *l. 14.* Αὐτοῦ) αὐ-
 τὸς *O. P. L. marg. A. i IV.* Placet vulgata. *l. 16.* Δακῶν)
 ἔχων *O. P. L. marg. A. i W.* *Pag. 63. l. 2.* Ἀποβεβλήκει)
 ἀπαβεβλ. *P. l. 8.* Ἐπιτῆδειαι) ἐπιτῆδαι *F.* in ceteris emenda-
 tum. ead. Ὀρεοπολεῖν) ὄρεωπ. *O. l. 15.* Τὸ ἄθλον) τὸν ἄθλον
 omnes edd. priores: τὸ *O. L. l. I.* *Pag. 64. l. 6.* Δάμαλιν) Prio-
 res edd. δάμαλις. Δάμαλιν *O. & marg. A. i W. l. 11.* Ἐπ' ἄλλο)
 Priores edd. ἐπ' ἄλλῳ. *Pag. 65. l. 6.* Πείσαι) πείσον *O. L. l. 9.*
 Οὕτω) οὐ *O. l. I.* *Pag. 66. l. 3.* Ἀπεστράφην) ἀποστραφεῖν *O. P.*
l. marg. A. i W. l. 6. Τῷ) τὸ *F. l. 7.* Καλῇ) Post hanc vocem
 interfert ed. *I.* Iola: Πα. ἀπόδυσθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. *l. 8.* Ἀ-
 ποδύσθ) ἀποδύσθης *P. l. l. 14.* ΠΑΡ.) Ἐρ. marg. *A. i W. Pag. 67.*
l. 5. Ἀποδυσώμεθα) ἀπεδυσάμεθα marg. *A. i W. l. 7.* Αὐτῇ) αὐ-
 τῇ marg. *A. i W. l. 9.* Ὡς δὲ ὅρα ἥδε ἥδε ὥς) ὥς δὲ ὅρας ἥδε ἥδε ὥς
I. sed in *V. 2.* plane scriptum est ὅρα. *l. 16.* Περιμένω) περιμε-
 νῶ marg. *A. i W. Pag. 68. l. 1.* Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου
 τῆς ἐμῆς) Priores edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod
 reposui, est totum in *O. & G.* nisi quod hic aberat τὰ ante
 δῶρα. *l. 10.* Ἀθηνᾶ) ὦ Ἀθηνᾶ *O. l. 14.* Ἐπίθου) ἐπίθες *O.*
Pag. 69. l. 3. Μελῶν) μερῶν *O.* Nihil est frequentius in Codd.
 horum vocabulorum confusione. *l. 12.* Ἀργόθεν) Cunctae
 priores edd. Ἀργῶθεν. Ἀργῶθεν in *O. l. 16.* Εὖ) Addidi, quod
 in omnibus edd. defuit, ex *O. Pag. 70. l. 9.* Γυμνὰς) γυμνῇ
O. l. 15. Δέ) δὴ *P. Pag. 71. l. 4.* Ὡς) Nullae edd. habue-
 runt: sequendam putavi auctoritatem *O. l. 12.* Δύω) δύο *H. l. 1.*
l. 13. Ὀλως) ὄλος *O. Pag. 72. l. 1.* Ἀκολουθεῖν) συνακολουθεῖν
O. l. 2. Ἀναπέισμεν) ἵνα πείσωμεν. *P. marg. A. i W. l. 3.*
 Ταῦτα) Priores edd. τάχα. Ταῦτα itidem in marg. *A. i W.*
l. 10. Πρέπει γὰρ) πρέπει γὰρ ἂν *P. πρέπει γὰρ ἂν I. V. 2.*
 ead. Νικηφόρον) κανηφόρον εἶναι ὑμῖν π—. *G. P.* νικητιφόρον vi-
 tiose *I. l. 13.* Τούτου) τουτουῖ *O. l. 14.* Ἀμελήσεις) ἀμελήσης
O. quod magis usitatum. *l. 15.* Βούλει) βούλει οὖν *I. V. 2.* βού-

λει τέ σοι. O. Pag. 73. l. 7. Ἀξεις) ἔξεις O. l. 8. Πόθον) Πει-
 θὼ A. i W. ead. Πρὸς) ἐτι πρὸς O. l. 10. Δίδωμι τὸ μῆλον) δίδωμι σοι τὸ μ. l. V. 2. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest
 in O. Pag. 74. l. 1. Βιάζησθε) Ita l. & V. 2. Reliquae βιάζε-
 σθε. minus recte. l. 7. Καταβαρήσειν) καταπονήσειν l. Pag. 75.
 l. 1. Ἐπεβούλευσαν) ἐπεβούλευον l. Pag. 76. l. 1. Ἐξ ἔρωτος)
 ἐξαίρετος l. notaturque in margine A. i W. l. 6. Ὅσα) ἐπόσα
 P. l. V. 2. A. i W. l. 7. Ἀποφαίνω) ἀποφαίνεις P. l. V. 2. A. i
 W. l. 9. Ἡπου) μήπου C. Pag. 77. l. 6. Συνῆν) συνείν l. l. 12.
 Παρὰ) Ita Fl. B. 1. & 2. P. S. περὶ male l. Ald. Fr. H. Wech.
 Pag. 78. l. 4. Ἡρέθη) ἡρέθη F. ἡρέθη A. i. l. V. 2. l. 11. Ταῖς)
 ταῖς οὖν l. V. 2. ead. Ἐπιβαίνεις) ἐπιχειρεῖς A. P. l. marg.
 A. i W. l. 13. Πίτυι) Πυθοῖ A. P. l. l. Pag. 79. l. 1. Ἡμεῖς)
 Hic praefigebatur in margine A. i W. Ἐρ. ea persona mox
 deleta: tum ιδῶμεν. In P. εἶδ. l. 13. Διακρίνας) διακρίνειας
 C. Atticorum more: διακρίνας F. Pag. 80. l. 10. Ξενοκτο-
 νεῖ) Ita recte V. 2. S. A. In F. A. l. P. fuit ξενοκτενεῖ. Pag. 81.
 l. 4. Μέσας νύκτας) μέσας τὰς νύκτας l. V. 2. l. 14. Καὶ νή-
 φοντα ἂν σοι) νήφοντά σοι ἐτι τὸν Πρ. l. νήφ. σοι ἂν τὸν Πρ. V. 2.
 Pag. 82. l. 4. Μηδὲν) μηδὲ ἐν τι l. peius ἐν τι V. 2. Pag. 83.
 l. 9. Οἱ μὲν . . . υἱοὶ) Ita B. 2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ.
 υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλλ. υἱὸς καὶ Σ. Pag. 87. l. 8.
 Γὰρ καὶ) δὲ F. Pag. 88. l. 8. Διδάξας) δεῖξας F. quod nisi
 Mss. auctoribus mutandum non fuerat.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς) σκοπῆς O. L. l. 6. Πρό-
 ποσι) ποσὶ O. l. 12. Ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν, καλὴ) Ita P. Post ὄψιν F.
 καὶ ἐδ. Priores edd. ἐνδεεῖ καλὴ τὴν ὄψιν. Pag. 92. l. 4. Ἐπι-
 πρέπη) ἐπιπρέπει O. l. 6. Κἂν τοῦτον ἔχω) ἔχω τοῦτον. O. Pro
 κἂν l. & marg. A. i W. καί. l. 7. Ὁ δὲ) ὁ δὲ γε O. Pag. 93.
 l. 4. Βρυχωμένω) Cunctae edd. βρυχομένω male: est enim α
 βρυχάομαι. Pag. 94. l. 14. Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶ-
 μα) ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores edd. Pag. 95.
 l. 6. Ἐπιβουλότατον) Ita G. P. l. V. 2. ἐπιβουλευτότατον prio-
 res edd. l. 10. Γε) Deest in P. Pag. 96. l. 2. Καθίσας) καθήσας
 F. cuiusmodi typorum peccata in ea ed. occurrunt plura, ut
 in initio huius dialogi μεθήσας pro μεθύσας, non digna sane,
 quae commemorentur. l. 13. Οὐδ' ὁ πατήρ) Od. l. 525: Ὡς
 οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴησεται οὐδ' Ἐροστῆχθων. Pag. 97. l. 11. Ὅπου)

ἄποι I. V. 2. Pag. 98. l. 9. Αὐτῶν) αὐτὰς I. V. 2. marg. A. 1 W. quod praetulero. l. 12. Παρ' ἐκείνην) ἐκείνην I. V. 2. A. 1 W. Reliquae edd. vitiose ἐκείνης. Pag. 99. l. 2. Ξυναυλίζ μίγνυσο) Ξυναυμίζνυσο. C. P. Pag. 100. l. 5. Προσένεγκέ μοι) προσένεγκά μοι A. 1. l. V. 2. S. l. 7. Κάειν) Ita vetustae edd. eaque reperitur in Xenophonte scribendi ratio: vid. H. Stephan. Thes. T. II, p. 174. P. male καίιν. S. καίειν. Pag. 106. l. 4. Πάθης) μὴ πάθης F. Pag. 107. l. 3. NOT.) In F. A. 1. l. Ζεφ. ea persona mox omissa: errorem manifestum sequentes edd. correxerunt. Pag. 108. l. 1. Ταῦτα) ὁρῶ ταῦτα P. Pag. 109. l. 4. ΠΟΣ. καὶ μέμφομ.) Haec, omisso Neptuni nomine, praecedentibus annectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καταν. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Ποσ. πῶς δ' οὖν P. L. Pariter C. sed neglecto Ποσ. quod secuti sumus: priores edd. ὅπως γοῦν. l. 14. Ἐγένοντο) Ἐγένοντο F. l. V. 2. In ceteris edd. ἐγένετο illud praefendum duxi. Pag. 110. l. 6. Φιλομουσίας) φιλοτιμίας F. notatumque in margine A. 1 W. l. 14. ΝΗΡΗΙΔΩΝ) Νηρηίδων omnes edd. excepta I. ubi Ἀμφιτρύτης. repositum hoc etiam in A. 1 W. Pag. 111. l. 5. Ἐφην) Ita G. P. l. V. 2. S. A. marg. A. 1 W. In ceteris edd. ἔφης. ead. Τρωάδι ἐν τῇ Χερ.) Ita priores edd. verum Τρωάδι ἢ ἐν τῇ X. G. P. l. 6. Παραμύθιον ἔσται) παρ. οὐ μικρὸν ἔσται G. P. fuggerunt: quod non negligendum videbatur. l. 11. Χαρισμένους) χαρισμένους G. P. L. marg. A. 1 W. quod reddidi pro χαρισάμενος priorum edd. Pag. 112. l. 1. Δύναται) δυνατὸς G. P. L. l. 4. Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Θάλπει G. tum συσχεθεῖσα G. P. A. 1 W. l. 6. Ἐπείληπτο) Priores edd. ἀπείληπτο. ἐπείλ. P. notaturque in marg. A. 1 W. l. 23. Ἀποσπασθεῖσαν) τὴν ἀποσπ. G. Pag. 113. l. 15. Ἀνάδυθι) ἀνιθι P. Pag. 114. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι) εὐθέως μετελεύσεται B. l. 7. Εὐτρεπῇ) εὐπρεπῇ priores edd. praeter B. 2. quae recte εὐτρεπῇ, quemadmodum in G. L. ead. Ἡ Λητὼ) ἡ Λήτω ἥδη καὶ P. Pag. 115. l. 13. Θολερὸς) θολερῶς P. L. l. V. 2. A. 1 W. in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. l. 14. Φῆς) ἔφης P. Pag. 116. l. 17. Ἐπεὶ) εἶπε, ἐπεὶ B. Pag. 117. l. 10. Καθίετο) Priores edd. καθίκετο. l. 14. Ἐμειδία) ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L. Pag. 119. l. 6. Προκρπάσαι) Ita G. Priores edd. προσαρπάσαι. Pag. 120. l. 1. Σὺ γὰρ) ναί, σὺ γὰρ C. Pag. 121. l. 4. Τοῦτον τῷ βασιλεῖ) τοῦτον deest in P. l. 5. Ἐνθα ἦσαν) Ex G. P. Defunt in prioribus edd. Idem Codd. mox ἢ καὶ τινὰς ἄλλους. Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) ἰδεῖν ἐς P. Pro ἰδεῖν I. eis: sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermissum.

l. 6. Ταύτην Αἰθιοπίαν) τῆς Αἰθιοπίας P. Pag. 123. l. 7. NHP.)
ΙΦΙ. L. l. 10. ΔΩΡ.) Ante fuit in edd. TP. sed P. habuit, omis-
 sa persona, πλὴν ὅτι οὕτως quod ferri posset. *Pag. 124.*
l. 10. Τὶ καὶ μέρος) δὲ καὶ μέρος τι P. l. 12. Εἶδες) οἶδας A. i
W. Pag. 126. l. 12. Αἱ πολλαὶ) τὰ πολλὰ P. L. l. 15. Παρ-
σχουμένην) Ita P. L. quod probavi. Priores edd. παροχούμε-
νός τε. Pag. 127. l. 7. Ἐφ' ὃ, τι) ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 6. Ἡ ἐν Λυκείῳ) εἰληθεροῦντα P. γρ. quam acces-
fionem, si plures Codd. confirment, non adsperner. Pag. 129.
l. 2. Τὸ) P. obf. in quibusdam Codd. deesse. l. 12. Ἀπαγγε-
λῶ) ἐπ. B. 2. vitiose. Pag. 131. l. 9. Ἡ μελ.) εἰσι μελ. P. In
enotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασί, quod
paulo post sequitur. l. 11. Φασί) εἰσι L. Pag. 132. l. 10. Ἀπ-
ένεγκαι) ἀπένεγκε O. Nihil interest, utrum probes. Similis
variatio p. 100 l. 5. l. 22. ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΙΟΥ) καὶ Μένιππος
C. Πλούτωνος καὶ Κροίσσου O. l. 25. Μετοικήσωμεν) Ita O.
B. 2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. Pag. 133. l. 4. Ἐγὼ
δὲ) Κροίσσος addit O. & Schol. l. 7. Οἰμωγὰς) συμφορὰς O.
Male, vide Necyom. § 18. Pag. 135. l. 10. ΑΜΦΙΔΟΧΟΥ)
Deest in O. F. Pag. 136. l. 8. Κατέλθοι) κατέλθῃ O. Pag. 137.
l. 3. Σοὺ τὸ θεοῦ) Σοὶ τὸ θεῶν O. Tolerari potest, si refingas,
σοὶ τὸ θεῶν ἐκείνο ἡμ. l. 7. Ὅλος) ὅλος O. Haec saepenumero
in Codd. confunduntur, ut diiudicari fere nequeat, utrum
auctor dederit. l. 18. Ὅρισθαι) In hoc reponendo securus sum
consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine A. i
W. Accedit priscarum edd. una litera deficiens ὀρίσαι, quod
S. mutaverat in ὀρίσαι. Pag. 138. l. 4. Πέντε) ε. F. hic tan-
tummodo. l. 9. Ἠλους) Vitiose F. ἥλος. l. 11. Ὠήσω) Ita O.
B. 2. W. P. S. Veteres edd. depravate ὀνήσω. Pag. 139. l. 9.
Ὀφλημα) ὀφείλημα O. l. 10. Ἀνάπλεω) ἀνάπλεοι P. V. 2. I.
margo A. i W. quod minus Atticum. Ἀνάπλεω F. A. H. ut
saepè scribitur in Codd. Pag. 141. l. 1. Οὔμενον) οὔμενον F.
Pag. 142. l. 7. Προθήβης) προθήβης post F. aliae quaedam edd.
Recte I. V. 2. W. S. A. Pag. 144. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Ita G.
P. L. & I. Reliquae edd. ἐπιχαίρετε. Pag. 145. l. 1. Συνιέντες)
Ita G. C. P. ἀνέντες F. Reliquae edd. συνέντες. l. 4. Δορυφορή-
σαντες) δωροφορήσαντες P. S. A. l. 6. Ἀποσμυγνέντες) κατα-
γελασθέντες G. P. L. Pag. 147. l. 8. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλού-

σιον) τὸν γέροντα, τὸν ὑτεκνον, τὸν πλούσιον. Ζην. ᾧ σε δεῖ. P. l. 10. Ὑπισχνούμενος) Ὑπισχνούμενον P. l. 11. Ἐπ' ἐμοὶ) ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ I. Pag. 149. l. 5. Εἰ καὶ) καὶ deest in G. l. 15. Ἀκούσιος) ἀκουσίως L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas secutus sum. l. 16. Ὁ ἄθλιος) ἀθλῖος G. L. quod non spernendum. Pag. 150. l. 10. Ἀγκιστρον) ἀγκυστρον veteres edd. prout saepe in membranis haec vox exaratur. Pag. 152. l. 3. Ἐπέρρει) Ex G. L. Cunctae edd. ὑπέρρει. Pag. 154. l. 12. Αὐτοὶ) αὐτῶν P. Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.) Hae voces, ut res postulabat, ex G. sunt desumptae. l. 11. ΧΑΡ.) Ἑρμῆς O. ead. Ἡρίν) Exstat in O. omnes edd. ὑμῖν. Pag. 156. l. 1. ΝΕΚ.) Ἑρμ. O. ead. Εὐπλοήσομεν) εὐπλοήσωμεν O. l. 4. Δέξαιτο) δέξαιτο O. l. 7. Ἀποβάθραν) ἐπιβάθραν C. L. l. 13. Ἀπερρίθων) Ex O. C. P. & W. Idem notatum in A. i IV. Priores ἀπορρίθων. l. 18. col. 1. Ὅσα) ὅση Ex G. C. & V. Pag. 157. l. 9. Ὁ βλοσυρὸς) ἀλευργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque edd. recte S. alterum σ detrahit. Pag. 158. l. 1. Τύπον) πλοῦτον O. male. Pag. 159. l. 7. Ἀληθῶς) Deest in O. l. 14. Εὐεργέτην δηλονότι) Scholii loco habent C. Pag. 160. l. 3. Βαβαί) Defuit in O. l. 5. ΣΤΡΑΤ.) Ita l. V. 2. Νεκρὸς G. P. l. 7. Ἐν γῇ) ὑπὲρ γῆς P. l. 16. Ἀλαζονείαν) Sic W. P. S. verustae edd. ἀλαζονίαν. l. 17. Κενοδοξίαν) καinov. O. Pag. 161. l. 4. Γε) Abest in O. l. 6. Λέληθε) λέληθε O. quod minime reiiciendum. l. 9. Ἐμβαινούς) ἐμβαινός O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαινός, cuius vice reliquae omnes ἐμβαινοῖς. l. 13. Μνῶν τρίχες εἰσι) μναὶ εἰσι τρίχες C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι O. F. Forte fuerit a Luciano, πέντε μναὶ εἰσι τριχῶν et si nec repudiandum sit τρίχες. Pag. 162. l. 2. Ἀποκόλει) ἐπικόλει L. ead. Ἐπικόπω) ἐπικόπτω G. P. A. i IV. ubi praeterea notatum, Ἐπικόπτω forsan legendum. l. 8. Βούλει) Με. βούλει. P. l. 11. Ἐπῆρκεν) ὑπῆρκεν O. ead. Ἀνατείνων) ἀνατείνειν O. prave. Pag. 163. l. 1. Κολακσίαν) Ex O. Edd. omnes κολακίαν. l. 6. Γε) Sic O. Cunctae edd. γάρ quod si retineretur, deleri omnino debebat ὄντα. l. 12. Ἦν ἰδού) ἦν ἰδε P. εἶεν, ἰδού B. 2. quod sine dubio editoris. l. 14. Ἀνελώμεθα) ἐλώμεθα O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium. Pag. 165. l. 8. Γυναιξίν) ταῖς γυναιξίν margo A. i IV. l. 12. Ὠρουμένων) ὠρουμένων O. F. quasi ab ὠρνασθαι. Pag. 166. l. 2. Πάντως) Defuit in edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa. Pag. 167. l. 7. Εἴτε) οὔτε l. οἴτε margo A. i IV. l. 9. Ἀριστέϊ) Ἀριστέα G. L. ed. Steph. Pag. 170. l. 8. ΣΚΗΠΩ.

ΝΟΣ) Sola *P. Σκιπ.* Pro *Μίνως F. Μίνως*, ut supra *ἐμβαίνης* pro *ἐμβαίνης*. *Pag.* 171. *l.* 6. Ὁ Λίβυς) Sic omnes edd. excepta *P.* quae ὁ Λίβυ praefert. *l.* 9. Ἐνέγκαιτο) *I.* typorum vitio ἐνέγκαιτο. *l.* 12. Ὀλίγων) Depravate *H. & P.* ὀλίγων. *l.* 16. Ἀπαντα) Priores edd. ἀπαντας, excepta *W.* In margine *A.* *l.* *W.* τοὺς π. τὸν Ἡ. ἀπαντας notatum reperi. *Pag.* 172. *l.* 15. Καὶ) Per errorem in *I. & V.* 2. expreflerunt eam figuram, quae ἐς designat. *Pag.* 174. *l.* 12. Οὐκ ἡξίωσα) καὶ οὐκ ἡξ. *I.* *Pag.* 175. *l.* 12. Εἶλον) εἶχον Schol. *l.* 16. Παρὰ) πρὸς *L.* *Pag.* 176. *l.* 2. Ὀν) Defuit in *B.* 2. *P.* *l.* 8. Ἐταίραις) ἐτέραις solemnī labe *I. V.* 2. *H. S. A.* *Pag.* 177. *l.* 8. Σκηπίων) Hoc solo loco Σκιπίων *I. V.* 2. *l.* 9. Αὐτὸν) ἐμαυτὸν *P.* vitioſe. *Pag.* 178. *l.* 3. Καὶ) Ex *O.* In ceteris Codd. atque edd. deest. *l.* 11. Βλέπεσθαι) κλέπεσθαι *O.* *l.* 12. Ἐξηπατῆσθαι) Ita recte *O.* Emendandum erat cunctorum edd. vitium, ut Grammaticae legibus ſatiſfieret. *l.* 13. Πατέρα σου) παρ' ἐαυτοῦ σε εἶναι *O.* *Pag.* 179. *l.* 4. Γὰρ) δ' ὑπεπτ. *O.* *l.* 8. Τι) τινη *O.* quod placet. *l.* 15. Καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι) οἰκοδομοῦντες σοι νεὼς *O.* *Pag.* 180. *l.* 6. Καὶ) Adiungendum videbatur ex *O.* *l.* 7. Ἀνουβιν) Hunc in modum *O.* Edd. omnes Ἀνουβιν. *l.* 8. Γενέσθαι) γενήσεσθαι *O.* Utrumque probum. *Dial.* XI, οὐδ' ἂν πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. *l.* 10. Ἐς τὸ εἶσω) Ita recte *O. P. I. V.* 2. margo *A.* *l.* *IV.* Reliquae edd. εἰς τὸν εἶσω. *Pag.* 181. *l.* 1. Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα) Bene *F. & V.* 2. ſine diſtinctionis nota, quam ceterae edd. aſſumſerunt. *l.* 5. Βέβαια) *F.* ſolemnī errore βαιβαια. *l.* 11. Ἐς) *O.* πρὸς, & μοχ ἐπὶ τὰς πράξεις) utrumque male, & contra Graeci ſermonis ſcriptoriſque noſtri uſum. *l.* 15. Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε) *O.* ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε quod probo. *Pag.* 182. *l.* 1. Ἐκείνοις) Ea voce, quam *O.* praebuit, *Lucianum* auxi. *l.* 9. Ὀρμῶντας) *I.* ὀρῶντας quod, niſi tyποθηтарum errori ſit adſcribendum, *Francini* παραδιόρθωσις eſt. *l.* 14. col. 1. Καλλιſθένην) *C.* interponunt hic Κλειτοſθένην, mendoſe; nam ibidem & Καλλιſθένην compareret. *l.* 26. *A. K. Φ.*) Verſo ordine *O. Φ. καὶ A.* *Pag.* 183. *l.* 12. Πελτάρια) Scholiaſt. πελτιδία. *Etymol.* p. 712, v. 18, ἀσπιδίſκια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. *Pag.* 184. *l.* 1. Θετταλὴν) *G. P. L.* Θετταλικὴν. Alterum amat Noſter: Θεσσαλὰς τινὰς ῥῥῶας, *Δ. E. I.* *l.* 3. Παιῶνας) Sic pleraeque vetuſtae: perperam *H. P.* Παιῶνας. *l.* 11. Διαſτήſας) *G. P. & Scholiaſt.* διαſπάſας) utrumque aequè commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat diiudicare ſit difficile. *Pag.* 185. *l.* 10. Τοιούτους) *P. τοσούτους*, *Pag.* 186.

l. 3. Εἶναι δῖμαι) *O. οἶμαι εἶναι. l. 4. Τοιοῦτο*) *O. τὸ τοιοῦτο* recte. *l. 6. βλέπειν*) Sic *O. V. 2. S. A.* vitiose in ceteris βλέπειν. *Pag. 187. l. 1. Τὸ χρήσιμον δ*) *O. τοῦτο δ' χρήσιμον ἔστι* unde Solanus fingebar, τοῦτο δ' χρ. ἔστι. *l. 7. Ἀορνν*) *G. P. L. Ἀορνν. Pag. 188. l. 16. Ὅτι μάλιστα*) Ita *W. ὁτι μάλιστα* *F.* quomodo solent eiusmodi voculae in vetustis Codd. & antiquis edd. scribi. Reliquae edd. ὅ, τι μάλιστα. *Pag. 190. l. 8. Δέδοκται*) *Ex G. W.* neque aliter *H. Stephan.* edi iussit. Edd. reliquae perperam δέδοται. *l. 9. Τοιαῦτα*) *Sola l. ταῦτα. l. 23. Λεοντή*) Sic *F.* eo tantum peccans, quod i subscribat, & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt λεοντή. *Pag. 192. l. 3. Παρὰ*) *A. 1. H. 1. περὶ* vitiose. *l. 7. ΔΙΟΓ.*) Bourdelotius in *P.* personam Diogenis transtulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum edd. omnium sumus secuti. *ead. Τόξον*) *G. O. ξύλον. l. 8. Τεθνεὼς*) *O. τεθνηκώς. l. 10. Παρὰ*) Sic *O. F. l. V. 2. H. St.* Ceterae περί. *l. 14. Ἐπίτηδες*) *O. P. οὕτως.* Iungi possent, οὕτως ἐπίτηδες. *Pag. 193. l. 2. Ὑπ'*) *O. ἐπ'. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτός*) *O. οὐ γὰρ αὐτοί. F. οὐ γὰρ αὐτός. l. 10. Ψυχῆς καί*) *O. ψυχῆς τε καί. Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ*) *O. P. ἐλύθη. l. 6. Καὶ ὦν*) *O. ὦν καί. l. 10. Σύνειμι*) *O. Σύνων, & μοχ καταγελῶ. ead. Ψυχρολογίας*) Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque edd. est, reddidi ex *G. O. C. P. I. & V. 2. Pag. 195. l. 1. Ἀπόλλω*) Ἀπόλλω *F. l. 6. Ἀρύσσωμαι*) Ἀρύσσωμαι *P. l. minus commode. l. 8. Αὐθις*) Deest in *O. l. 10. Τί γὰρ*) τί δὲ *O. Pag. 196. l. 3. Εἰς*) ἢ *O. P. l. Pag. 197. l. 4. Μοί*) Priorae edd. μέν. *O. μοί*, quod probavi repetitum in huius dialogi fine, atque alibi saepe. *l. 5. Αὐτὸ*) Abest ab *O. 2. & F. ead. Τέ ἐστι*) κείται *O. 3. Pag. 200. l. 15. Ἄλλον*) Deficit in *O. Pag. 201. l. 4. ΠΡΩΤ.*) Omissa fuerat haec personae notatio in *F. & A.* verum in ceteris & *A. i IV.* margine recte restituta. *l. 14. MEN. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.*) Additur Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους in *B. 2. l. 15. Πλούτωνος*) Διονύσου *C.* absurde. *ead. Περιήγησαι*) διήγησαι *O.* perperam. *Pag. 202. l. 4. Ἐπισήμους*) ἐνδόξους *O. C. P.* Prioris interpretatio. *l. 12. Καὶ παρ' αὐτῷ*) δ' ὑπὲρ αὐτῶν *I. O. (αὐτῶν)* Ita notavit Solanus, & mox pro τούτους ex *P. αὐτόν.* Apparet in his aliquid esse turbatum. *Pag. 203. l. 12. Ἐθέλεις*) ἐθέλεις *O. Pag. 204. l. 3. Ἴσον*) εἰσι *O.* vitiose. *l. 10. Ταῖς φλ.*) τὰς φλυκταίνας *O. P. margo A. i IV.* quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος. *Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον*) *P. L. I. margo A. i IV.* In *F.* ceterisque edd. ἄξιον reclamante sensu. *l. 17. Τάγε*) τά τε *l. Pag. 206. l. 3. ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. MEN. ἀλλὰ*

ἑώρακας &c.) In prioribus edd. excepta *I.* ordine continuo : ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Re-
stitutam lectionem plane praeferunt *O. I. & P.* nisi quod ἑω-
ρας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam *G.* ἄκροι φιλόσοφοι
μάλα πολλοί. Σοκ. μ. π. ἑώρακα. Μεν. ἄλλα ἑώρακας. *I. 10.*
Καὶ ταῦτα) Prioribus edd. πάντα ἐγνώκεναι ταῦτα. *Pag. 207.*
I. 1. Μέττει μεγίστην ἀσκεῖς *O.* margo *A. 1 W.* *Pag. 208. I. 3.*
Παντάπασι) Deest in *O. C. I. 4.* Ἀτρέπτῳ) ἀτρέστῳ *P. ead.*
τῷ πρ.) Voculam τῷ habent *O. C. & F. P.* in ceteris edd. de-
ficit. *ead.* Προσιέναι) προσίσθαι *O. L.* omiffis, si recte capio
Solani annotationem, καὶ οὐ πᾶν δεδιέναι quod uti sper-
nendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic
iamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum
non obscure demonstrat. *Pag. 209. I. 16. KAI M.) X. M. καὶ*
Ἑρμοῦ P. I. 17. Πορθμία) πορθμεῖα O. 3. F. Pag. 210. I. 5.
Σου) σε G. L. I. 10. Ὀναίμην) ὠναίμην O. 3. ἑοναίμην P. L. ὠνά-
μην margo A. 1 W. Pag. 211. I. 5. Ἐπελαβόμεν) συνεπελ.
O. 2. non male. I. 6. Ἐπιβελτῶν) ὀδυρομένων addit O. 2. Non
probo onus orationis inutile. I. 7. Πορθμία) πορθμεῖα O. 3. P.
Offendunt vel πορθμεῖα, vel πρὸς τὸν πορθμεῖα. I. 11. Προσλά-
βω) παραλάβω O. 2. prave. I. 12. Μὴ ἐνόχλει οὖν) τὸν μηδ' ὀ-
τιοῦν κεκτημένον μάτην O. 2. Non absurde videatur accedere,
praefertim ob ea, quae Charon subiicit. Pag. 212. I. 19.
Φυλάκιος) Φινάκιος O. Φυλακήσιος margo A. 1 W. Pag. 213.
I. 4. Τύχη) τύχοι O. Hoc genus saepissime variant librarii.
I. 15. Περίμεινον) παράμεινον O. & μοχ κἀκείνη. Pag. 214.
I. 6. Λήψη) λήψαι O. quae est Attica forma raro scriptoribus
inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro
λήψη. I. 15. Προσῆσεται) Ita O. P. L. In edd. fuit προσβῆσεται.
Pag. 218. I. 8. Εὐμορφότερος) Ita O. Prioribus edd. excepta W.
εὐμορφώτερος. Idem ter in sequentibus huius dialogi emenda-
tum est vitium. I. 13. Πότερος οὖν) Secutus sum O. In omni-
bus edd. οὖν secundo πότερος erat subiectum. Pag. 219. I. 3.
Ὅρα σὺ δὲ) Sic G. P. L. Ante in cunctis edd. fuit, ὦρα δέ σοι.
Pag. 220. I. 3. Μὲν καὶ) O. interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ, quod
non sperno. Pag. 221. I. 8. Ἀφ' οὗ) In margine A. 1 W. no-
tatur: Legendum forte ἐφ' οὗ, quod nullius pretii. I. 14. Περι-
στῇ) περιπέση P. L. margo A. 1 W. Multo praeferat vulgata.
Pag. 223. I. 9. Ἐρεῖν) ἑωρακέναι C. P. quod recepta lectione
non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τοῦ
ἔρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco puta-
ret. I. 12. Ὅροιτης) A. P. L. margo A. 1 W. Ἡρώδης. I. 13.

Ἰσμηνόδωρος) Μηνόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Boeotorum proprium ab Ἰσμενο flumine. Pag. 424. l. 3. Ἐπήγετο) ὑπήγετο prave Mf. Bourdel. l. 14. Αὐτός) Adscivi, quod Graevius ex Mf. notavit Priores edd. οὗτος. Pag. 225. l. 11. Ὀροίτης) Ἡρώδης A. L. Pag. 226. l. 10. Πειραιῶς) Πίσης A. P. L. margo A. 1 W. absurde. Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοι) ἀποθάνοιεν L. l. 15. Παρέσχον τότε) Ita F. & W. Reliquae peius παρέσχοντό τε. Pag. 228 l. 13. Τεθνάναι) ἵεναι C. l. 17. col. 1. Ἀπολείποντα ἵεναι) Corrupti Codicis varia lectio. Pag. 229. l. 8. Λέγοι) Omnes edd. λέγει excepta B. 2. quam secuti sumus. Pag. 230. l. 1. Ὀμοίως) Ita G. P. L. I. & margo A. 1 W. Ceterae edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit Bourdelotius scripti Codicis lectionem, κενὰ μόναι χῶραι forte, κενά μόναι δὲ αἱ χ. l. 8. ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν) O. F. ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. παραπολὺ &c. quam lectionem, demta distinctione, non mirabor, si quis praefendam putet. Pag. 231. l. 6. Ὅμως) ὅλος O. P. L. Causa non est, cur placeat. l. 11. Ἀπετάκησαν) Edd. priores ἀπετάθησαν. Pag. 232. l. 5. Ὅτι) Ex C. P. Defuit in prioribus edd. Pag. 233. l. 7. Ἐμέλλησας) ἐμέλλησας F. P. S. Vitiosius ἐμέλισας P. A. 1. V. I. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας: neque aliter margo A. 1 W. l. 15. Δέ) δὴ B. 2. Pag. 234. l. 2. Ἀπείπασθε) O. ἀπείπατε. Pag. 236. l. 6. Ὅπως) ὡς P. Pag. 237. l. 6. Τῷ πρώτῳ) Ante haec inserit P. τὸν θυμὸν· δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ. l. 13. Ποιεῖς) ποιῶν φανῇ, εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὕ. γ. ὧν ἡ Κ. π. τιμήσεις δὲ τοὺτους τοὺς δ. B. Quae talia sunt, ut Lucianum auctorem habuisse non difficulter credas.

ANNOTATIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 1. l. 7. Κείρεσθαι τὸ ἦπαρ) Eleganter adhibetur hic verbum *κείρεσθαι*, *tonderi*, quia fingitur iecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. § 5. CLER. Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. If. Voss. ad Catull. p. 126, qui huius loci meminit. Dion Chrys. p. 92 B. *κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ*. Gregor. Nazianz. Stelit. II, pag. 110, & Schol. Eleganter Phot. Ep. 82, *Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεὶ τὸ ἦπαρ ἀετὸν ἐφιστῶντες τὸν κείροντα*. Nost. in Iov. Conf. § 17. Virginem Trapeiam apud inferos hoc supplicio affecit Sil. Ital. XIII, 839: — *tondetur praeccordia rostro Alitis* —. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ πῦρ ἔκλ.) Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Hesiod. Theog. v. 567. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 52. Servius in Virg. Ecl. VI, facula adhibita ad rotam solis. LEED.

ead. l. 10. Ἄ μὲν γὰρ ἐμὲ ἔξηπ.) Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. Hygin. in Astr. Poët. II, 15; ex cuius verbis facile intelligas, quod scribit hic Lucian. COGN.

Pag. 2. l. 1. Τοσοῦτον χρόνον) Aeschylus dicit in Prometheus, Prometheus aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. COGN. Annos triginta Hyginus tradit, Fab. LIV & CXLIV. SOLAN.

ead. l. 7. Μηνύσω πάνυ ἀναγκ.) Interpone *τι* μηνύσω τὸ πάνυ ἀναγκαῖον. HEMST.

Pag. 3. l. 1. Παρὰ τὴν Θέτιν) Ovid. Metam. I hoc vaticinium attribuit Proteo; sed Lucianus hic videtur Aeschyli poetæ & aliorum sequi sententiam. COGN.

ead. l. 4. Μινδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης) Proteum apud Ovidium praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorē; apud Lucianum Prometheus ista Iovi mantinari, (sic enim loqui maluit summus antiquariae dictionis affectator) Themis

dem apud Lactantium, observat Dausq. Annot. ad Q. Calabrum p. 70. Vide porro, si tanti est, Barth. Adv. LII, c. 13. Apollodor. III, p. 233 ed. Salm. *Ἐγίοι δὲ φασιν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθέα, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν.* HEMST.

ibid. Τῇ Νηρηίδι) Id est, Θέτιδι. GUYET.

ead. l. 10. Σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος) Aquila ab Hercule iam pri-
dem occisa, vinctus tamen manebat Prometheus. SOLAN.

* *Pag.* 4. l. 1. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ) Sic D. D. VII, τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. BOURD. Respicit ad id, quod habet Hesiod. Theog. v. 120, ubi Amorem antiquissimum Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. CLER. Ἰαπετοῦ) Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quae mater Coeli, a quo Iapetus. Hesiod. Theog. 116. Alibi tamen Noster Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII, & passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον dicit, addit Θ. Δ. VII; ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ. SOLAN. Elegantissimum est Cupidinis apud Longum II, p. 34, de se suaque aetate testimonium, quod conferri meretur. Hesych. Ἰαπετός, ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος ἀρχηγός. legendum paene credo, Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ διασυρμῷ, ἀρχαῖος: nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales superesse solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus & iam delirantibus per contumeliam ponitur. Aristophan. Nub. v. 994, & Suid. in Ἰαπετός. Eustath. ad Od. Ep. 1528, οἱ λίαν πρεσβύται Τιβωνοὶ ἐσκόπτοντο, ὡς καὶ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί. Synes. Ep. IV, p. 181 A. ὁ Ἰαπετός Ἀμάραντος. Vid. Moer. Attic. in Ἰαπετός ἀντὶ γέρον. Ad astutiam & calliditatem, quae multis annorum experientis colligitur, Noster retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetustissimi, tradidit. Antagoras apud Diogen. L. IV, 26, Ἡ σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων Ἔρος εἶπεν. Vid. Excerpta praestantissimi Wolfii ex Damascio de Princ. p. 256, 257. HEMST.

ead. l. 9. Σάτυρον, ταῦρον, χυμῶν) Sic D. D. XVI. Inde Iupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII, & Dicafter. & locis innumeris huius operis. BOURD.

ibid. Κύκνον) Isocr. Ἐλ. p. m. 327, κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius est, quam ut addam. Addit idem, αἰεὶ δὲ μετὰ τέχνης ἀλλ' οὐ μετὰ βίας θηρώμενος. V. Anthol. I, 38: Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χυμῶς, δὲ ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. SOLAN.

ibid. Ἀερὸν) Bis, primo ut Ganymedem in coelos porteret; secundo ut Aetherem in coturnicem versam secum abriperet. Vide Ovid. Met. X, f. 4, & VI, f. 2. LEED.

ead. l. 11. Μαγγανεύειν) Μαγγανεία, γοντεία. Suid. μάγανα, γοντεύματα. Hesych. μαγγανεύειν, γοντεύειν. Schol. Aristoph. ad Plut. p. 35. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Πῶς οὖν &c.) De Branchio notat Iungerm. ad Long. pag. 236, ex hoc loco, praeterea monens in ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς οὖν, quomodo, inquit, non hercle semel tantum ibi peccatum est. HEMST.

ibid. Ὁ Βράγχος) Quem hic Apollinis amasium Lucianus, a Statio filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: Alex. ab Alex. VI, 2. SOLAN.

ead. l. 3. Κομήτην) Iul. Poll. lib. 2, cap. de Tonforib. Philostr. Heroic. & lib. 1 Anthol. Apoll. Rhod. lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. Propert. Ecl. II, lib. 3. Stat. de Coma Earini. Horat. atque illi χρυσοὶ βόστρυχοι. Aelian. ποικ. cap. 21 l. 1. Id. D. D. XVI, & Pseudom. haec notissima. BOURD.

ead. l. 6. Καθεμιένος βόστρυχους) Sic post, βαδὼν πῶγωνα καθεμιένον. Piscat. § 11. vide Brod. BOURD.

ead. l. 7. Τῇ μήτρᾳ) Sic Dial. Iun. & Iovis. Virg. 4 Aen. Senec. Herc. fur. μήτρα κοσμοῦς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. ἀνυμίτρης. Long. lib. I. BOURD. Tegmen hoc capitis parum virile habitum, vel inde constat, quod a Iunone inter ea recensetur, quae indicio erant, Bacchum luxu perditum & effeminatissimum esse, Θ. Δ. XVIII. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίδας) V. Const. Lex. v. & Pollucem. SOLAN.

ibid. Εὐρυθμα βαίνει) Ut antea. dixi alibi. BOURD.

ead. l. 16. Αὐτοῦ) Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Iuppiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτοῦ nam non antecessit ἔρως. CLER. Si αὐτοῦ abesset, sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero, & positum intelligo pro τοῦ ἔρῳς ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἔρῳς, votis atque amoris fructu potiri. Ἐπὶ ταῦτοις αὐτοῖς, sub hac ipsa conditione. Antonin. Liber. c. 23, Ἐρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο. paulo aliter in fine praecedentis dialogi. HEMST.

in Schol. l. 1. Φινάλην) Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. HEMST.

Pag. 6. l. 6. Τῷ τρόπῳ) Id est, τίνι ἢ τίνι scribendum? GUYET. Fefellit Guyetum accentus, quem si demas, ipsum est illud τίνι, quod scribi volebat. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Ἥρα) Iunoni id iterum adscribit Lucianus ἐν. Δ. VII. Ovidius aliter, apud quem Iuppiter ipse Iunonis metu Io in vaccam mutat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔστω θεός) Sic Dial. Noti & Zeph. BOURD.

ibid. Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω) Vide Men. cap. 9, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα· & Baif. 50, 1. Noster etiam Ἀλεξ. c. 44 πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud Plutarchum de Plac. Phil. IV, 1, aut Herodotum, de Nili incremento scribentes. Virg. Aen. IX, 31, Cum refluit campis & iam se condidit alveo. SOLAN. Nihil est quaerendum, praeterquam quod interpretes dederunt, attollere Nilum: efficere, ut Nilus exundet: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Isin praefesse voluerunt Aegyptii; immo lacrimis eius, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare. Pausan. X, p. 881: καὶ τῶν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὥς τὰ αὐξοντα τὸν ποταμὸν καὶ ἀρδεῖν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δακρυὰ ἐστὶ τῆς Ἰσιδος. HEMIST.

Pag. 7. l. 1. Ἀναγέτω) Id est, regat. GUYET.

ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπέμπέτω) Memini, cum placeret ἀποπεμπέτω, ventos sive procellas & tempestates avertat: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probro: ventos secundos ac ferentes immittat. Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud Xenoph. Symp. p. 522, v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους Schol. Apoll. Rh. in Arg. lib. IV. ὁρμαῖς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν Dion Chrys. p. 13 C. θεοὶ &c. ὁρείρους μοι ἐπιπέμπουσι Long. Pastor. IV, pag. 145. Contra δὲ πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι Lyf. pag. 105, v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδικοῖς Zaleuc. Prooem. LL. apud Stob. p. 279. Demosth. in Timocr. p. 792 A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν, Dion Chrys. p. 73. Hesych. in Ἐμπουσα. Schol. Apoll. Rh. ad III, 860. hinc quemadmodum ἀπιτομπαί, sic & ἐπιτομπαί, maiorum morborumve immisiones, quorum causas geniiis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in Diofcor. Noth. pag. 476 G. 478 E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo poeta de Vir. Herb. quem post Aldum recentavit I. A. Fabric. B. G. III, c. 26, v. 22, 165. ibi, quid sibi velint interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tute-

lam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Ifidis templis. Schol. Iuven. ad Sat. XII, 17: *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Ifidis ponere.* HEMST.

ibid. Σωζέτω τοὺς πλεόντας) Sic D. D. XXVI. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ πτερά) Ex l. est. Reliquae οὐ. SOLAN.

ead. l. 16. Πρὸς τὸν καιρὸν) *Ad tempus* interpretes. Intelligi voluit Lucianus, opportune, utilitatisque meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτευσέσθαι, ἀρμόττεσθαι, *tempori servire.* HEMST.

Pag. 8. l. 1. Ὁ Πᾶν ἐκείνος) Panem arripuit Lucianus ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes Lucianus observaret. Hirco sibi fieri ab Atheniensibus testatur Pan in Bis Accus. § 10: ἐπιλέξαμενοι τράγον ἑνόρχην δούουσι. Μοχ' ἐνθα ἔστηκεν, *ubi statua eius est collocata.* SOLAN.

ead. l. 2. Σύριγγα οὐκ ἔχεις) In Dial. Pan. & Mercur. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex Orpheo Hymno Panis. Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. BOURD.

ead. l. 5. Ἑνόρχην) Ex Theocrit. qui ἐνόρχαν dixit: ex eo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Τὸ σπήλαιον) De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Acc. tangit Long. l. 2. Aristoph. Achill. Tat. l. c. BOURD.

ibid. Ἀνδραποδιστής) Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὀμιλίας μισθόν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ᾧ ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat &c.* COGN.

ead. l. 9. Βωμὸν εἶδες) Graeci Iovem Ὀμβριον venerati sunt; ut testatur Strabo & Pausanias; & Τέτιον, ut Arrianus & Phurnutus. Latini *Pluvium* verterunt. Tibullus: *Arida nec pluvio supplicat herba Iovi.* Seneca lib. Nat. Qu. IV hoc carmen Ovidio tribuit. COGN. Huius arae meminit Homer. Iliad. 9: Γάργαραν, ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυεῖς. BOURD.

ibid. 'Εν τῷ Γαργάρῳ) Ab Homero mutuatur, qui saepe Iovem in Gargaro Idae montis vertice collocat. Il. Θ, 47: Ἰδην δ' ἵκανε πολυτιδάκα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυεῖς· adde Ξ, 292, 352, Ο, 152. Indidem hausit Epicharmus in fabula Troibus, Ζεὺς ἀναξ ναῖον Γάργαρ' ἀγάννιφα· locus est apud Macrob. Saturn. V, c. 20, ubi multa de Gargaris. Aram Iovis autem in Gargaro fuisse, praeter Homerum testatur etiam Plutarch. de Flum. p. 44: Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἰδην, τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare poëtis cognomen Iovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίῳ Il. Ω, 291. Porro Iuppiter ἀπάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὁμβρῶν τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut Diodor. ait V, p. 234 C. quas sui muneris partes non infimas cum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex, iterum eius personae rationem habet: illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Iovis epitheta Τέτιος, Βρονταῖος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητής· de primo dixerunt, hoc Luciani loco adducto, Brod. Miscell. II, c. 21, Gataker. ad Marc. Antonin. V, § 7, Bergler. ad Alciphron. III, Ep. 35. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπεράνω) Ita S. & A. At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνὴρπασας, ὃ βασιλεὺς τῶν θεῶν) Ita recentiores plerique: aliter Homer. Iliad. γ, v. 234, Τὸν καὶ ἀνὴρ εἶφαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχόειν· ut observavit Schol. Apoll. Rh. ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209, Ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνὴρπασε Δέσπης ἄελλα. Echemenes in Creticis non a Iove Ganymedem, sed a Minoë fuisse raptum tradidit, Athenaeo teste XIII, p. 601 F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I, p. 776 E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδην μῦθον καταγοροῦμεν, ὥς λογοποιήσαντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenſes, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἀρπασθῆναι τὸν Γανυμήδην ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ τόπον δεικνύντες Ἀρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυρσίνας διάφοροι πεφύκασιν, ut scribit Athenaeus, & Eustath. ad Il. Ξ, p. 986, v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Iove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo Lucianus est amplexus, multum adest, ut res liquido constet: sunt e-

nim, qui veram aquilam, sed tamen iussu Iovis, hoc facinus perpetrassent, Eratosthenes, Hyginus, alii. HEMST.

Pag. 10. l. 6. Ἀστέρα σου) Aquarium notat, quem Gany-medem esse perhibent: licet ἄστρον κυρίως sit, non ἀστήρ A-quarius. COGN. Brodaeus verba descripsit Cognatus e Miscell. II, c. 21. videndus idem ad Anth. I, c. 83, Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt. Eratosth. Catast. c. 26. ex eo Schol. Arati ad Phaen. v. 282. Serv. ad Aen. I, 32, inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit. Hygin. Poët. Astron. H, c. 29. quamquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducit insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V, § 17: Ζεὺς τὸν ἄετον συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἀρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Iovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit iuris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis infereret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. Suid. in Παιδικὰ & Kuster. HEMST.

ead. l. 11. Ἀστράγαλός) Hoc quidem oppido festive Lucianus, ne scilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, si puero delicato nihil in promptu sit, quo tempus iucunde terat. Sed Apollonius Rhodius temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carnine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Iapeto prior astutissima vastitiae istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis fane versibus pinxerat Apollonius, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cuius artificem tabulam enarrat Philostr. in Icon. p. 872. Neque hoc Olearium fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex Apollonii v. 119 eluamus: καὶ ῥ' ὁ μὲν ἦδ' ἢ πάνπαν ἐνίπλεον ὃ ὑπὸ μαζῶν Μάργος ἔρως λαίης ὑποίσχανε χεῖρὸς ἀγροστῶν istud πάνπαν, quod fuis in edd. ostendunt H. Stephanus & Hoelzelinus ne verbulo quidquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑποίσχανε suo nomine, quod sustentet, destituitur: reddideris κόλπον, iam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146, Μείλια δ' ἔκβαλε πάντα: e sinu nimirum, ubi congești erant: mox etiam v. 155 recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, Philostratus accedat, πλήρη τῆς νίκης τὸν κόλπον ἀνασεύων. HEMST.

ead. l. 15. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξι) Sic apud Heliodor. lib. 7. sic fine huius Dialogi, ὡς χρὴ ὀρεγείν τὸν σκύφον. BOURD. *Eris a cyathis* Budaëum vertisse, testatur H. Steph. Th. T. I, p. 1209. Euripid. Troad. v. 820: Μάταν αἶρ, ὃ χρυσέαις εἰν οἶνοχόαις ἀβρὰ βαίνων λαομεδόντιε παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πληρωμα, καλλίσταν λατρείαν. argutum est illud ἀβρὰ βαίνων nam honeste catamitum & recte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδούναι & ἀναδούναι πατήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἔκπομα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Hesych. legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. BOURD.

ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruperunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. Ecce iterum laetis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum. IENS.

Pag. 12. l. 13. Φιλῶν γὰρ διατελέσω) Iam ab initio dialogi delicatissimum Ganymedis osculum Iuppiter petiverat. Quasi facultatem explorandorum osculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aïta cuiuscunque poëtae venustissimo v. 35: Ἡ πῶν τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ Λυδῇ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. Lucianum interpretatur Ovidius Luf. in Priap. p. 66: Quodque Iovi dederat, qui raptus ab alite sacra Miscet amatori pocula grata suo. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Πίνοντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem donare credebatur degustatum nectar aut ambrosia. De Ixione Schol. Homer. ad Od. Φ, 304, γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθνήναι. Apul. Metam. VI, pag. 183: Porrecto ambrosiae poculo, sume, inquit, Psyche, & immortalis esto: vide Elmenhorst. Pricaeus ibi hunc Luciani locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ' ὅσον οἶον τε καὶ ἀμ-βροσίας καὶ νέκταρος ἀκηρατὸν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγάλῃ ψυχῇ, δύναται τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ αἰδίους, αἰδίων γε ἐπιστήμονας: ita legenda sunt haec in Iamblichi Protr. pag. 4. HEMST.

ead. l. 8. Μὲν προσέχεις τὸν νοῦν) Inter alia poni solet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obsequitur, blanditiis officiosis prolecat amoremque demereri studet: sic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores. Aristoph. Pl. v. 151; Pac. v. 983, Κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς. Alciph. I Ep. 32: ἔοικας κνίσαι τὸν ἑπερίδην βε-

βουλήσθαι ὥς ἔλαττόν σοι νῦν προσέχοντα· ibi Berglerus hunc locum notat, saepeque omitti τὸν νῦν observat. HEMST.

ead. l. 16. τὴν νόμῳ γαμετὴν) Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege convenisset in manus: in Tim. § 17 locutio plena, ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότω παίδων γνησίαν. Δις Κατ. § 29. Δ. Ἐτ. VII, νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienses autem maxime debebant observari in contrahendis nuptiis εἰ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut Plato ait. Utitur hoc loco Burmannus ad Calpurn. Flacc. p. 820. HEMST.

ead. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deerat Satyrus in vulgatis: ex I. restitui. Alibi saepius eodem alludit; ut supra in Prom. & in Dial. Iov. & Cup. & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiae de Antiopa intelligendum docet. V. & Ovid. Met. VI, 110, & Paus. I. SOLAN.

Pag. 14. l. 1. Ἰδαῖον τοῦτ' ἐπαῖδιον) Aristonis Epigr. Anth. I, c. 83: Προμένα κάλλει Γανυμήδεος εἶπε πῶθ' Ἥρη θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adsciscendum duxi, quamquam nihil magnopere interfuit ad sensum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu mavis Atticae venustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur: solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ἀθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare: rarius & paulo magis reconditum illud Demosthenis adv. Phaen. p. 1024 A. ἡγησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εὐδὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, subito impetu, nullaque mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. p. 521 A. τίνες ὥς ἀληθῶς εἰσιν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖν ἅπαντες. His tamen consideratis, non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucianus. Maligne vero ἐπαχθέν· nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, obducere meretriculam, pellicem, superducere: unde γυναῖκας ἐπείσακτοι· clarius etiam in sequentibus luno mentem suam aperit. HEMST.

ead. l. 2. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.) Omnino ex Mf. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν omittitur. GRAEV. Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν &c. Mf. Gr. P. vero & ed. I. ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis edd. exstat. Quid sit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν, fateor me nescire: τῷ λόγῳ quid sit, dictum est supra ad Tim. c. 5. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπολαβὼν) *Auferens: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἀρπά-
ζειν* sic ἀρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος Long. l. 3. Stat. de Glau-
cia: *Inceptas quis ab ore dapēs libataque vīna Auferet, & dulci tur-
babit cuncta rapina?* BOURD. Vid. Doufam ad Ovid. A. A. I,
v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἔνθα προσήρμοςας τὰ
χείλην, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet
καὶ φίλῃς. Hoc quam paene non potuerint praeterire libra-
rii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοςας autem, ut
modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis ex-
plicata illa vis Aor. 1. HEMST.

ead. l. 12. Προσήρμοςε τὰ χεῖλην) Notabam has amoris in-
eptias ad Heliod. l. 4. Eustath. sive Eumath. de Ismin. Agath.
in Anthol. Long. Tat. BOURD.

Pag. 15. l. 10. Θηλυθρίας) Ὁ κατακεκλασμένος, τεθλυμένος
διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θηλυθρίαὶ τριχοπλάσται εἰσίν. In-
terp. Aristoph. Θεσμοφ. Sic antea θηλυμίτρης. Hefych. Suid.
BOURD.

ead. l. 15. Τὸν σὸν υἱὸν) Quid ita Iunoni filium Vulcanum
exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem
redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod
Hesiodus alique de Vulcano posteris persuaferunt, adopta-
re; Iunonem scilicet, cum Vulcanum conciperet, Iovi ma-
rito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπηνέμιος, περὶ Θυσ. § 6,
ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἔνεκα: saepe accidit huic
particulae, ut intercideret. HEMST.

in Schol. Ἀσελγῆ) καὶ ἀσελγῆ Solanus. HEMST.

Pag. 16. l. 6. Ἠδέως ταῦτα) Ἀν ἡδέα; GUYET. Ex Mf. re-
stituendus est perturbatus in editis locus. Cum Iuppiter de-
scripsisset Vulcani sordes & squalorem, qui Diis ministrarat,
subiicitur, ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεί-
νος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Lucia-
ni: *suavia haec sunt: adeoque multum ille pocillator cohonestat
Deorum convivium.* Sed Mf. Ἠρά. ἡδίω ταῦτα. Ζεὺς. οὐ γὰρ καὶ
παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Iun. *suaviora haec
sunt.* Iup. etenim iam olim ille pincerna non decebat convivium
Deorum. Iuno ait, suaviora haec sunt, videre oblitum fuligi-
ne Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito
praebentem. GRAEV. Ἠδέως ταῦτα omnes impressi. Mf. Gr.
aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum
addidimus. SOLAN. Graevii Codex non magnam, nec tamen
nullam affert opem: Iunonis personam interponi debere, mi-
nime concedo. Vera Luciani manus sine dubio fuit: ἡδίω ταῦ-

τα· οὐ γὰρ; καὶ παρὰ πολὺ &c. Iovis ea sunt false uxorem ir-
 ridentis: *Suaviora sunt ista: nonne? atque multum interest, ut hic*
pincerna (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commenda-
 tione, quam descripsi) *magis deceat symposium Deorum: Gany-*
medes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus, & di-
gitis roséis, sciteque ministrat poculum. Usus elegans particula-
 rum οὐ γὰρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem
 fugere non potest, ironiam adiuvat: vid. Aristoph. Av. v.
 612, Ecclez. v. 760. saepe in Platone. Illud ἐπισταμένως ὀρέ-
 γειν apud Xenoph. K. Π. I, p. 6, est καλῶς οἰνοχεῖν καὶ εὖ-
 σχημόνως, κομψῶς οἰνοχεῖν καὶ καθαρίως ἐγγχεῖν, σπουδαίως
 καὶ εὐσχημόνως πῶς προσενεγκεῖν καὶ ἐνδύναμι τὴν φιάλην.
 HEMST.

ead. l. 11. Ἥδιον τοῦ νέκταρος) Sic apud Hesiod. Scut. Herc.
 τὰ σφιν πολὺ φέρτερα δοίης. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν κομήτην) Praeter alios de formosissima
 Ganymedis coma resciverat Callimach. Epigr. LVI: Ναρχὶ
 πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ. HEMST.

Pag. 17. l. 1. Λυπεῖς, ὧ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, κάμωδ
 &c.) Poterat sine crimine Benedictus integram servavisse in-
 terpretationem Micylli: *Aegritudine, Iuno, te ipsam afficis,*
nil aliud; & mihi amorem eo magis incendis: quam vides teme-
re ab eo truncatam. GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Διονέως) Scriptum erat Οἰονέως, quod
 sic mutavi ex Schol. Didym. ad Il. A, 268, & Il. Ξ, 317; ubi
 pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Barnes. Διονέως, ut in priore
 Scholio, reponit. SOLAN. Retinui Οἰονέως, cuius rationem
 petere licet a Munckero ad Hygin. F. 155, p. 227; ubi docet,
 quam varie Ixionis foci nomen scribitur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐνθα) Solanus huius vice substituerat ἐκεῖ, qua
 auctoritate non monens. Ἐνθα satis usitatum, praesertim ap-
 ud recentiores, pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, malletm
 εἶτα. HEMST.

ibid. l. 9. Ἰερῶ) ἰθρῶ clare in Mss. legebatur. Forte emen-
 dandum διακαθαρίσας, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus e-
 nim fuit Ixion a Iove, ut testatur I. Tzet. Ch. IX, Hist. 273,
 qui dicit, focerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab a-
 liis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. CLER. Sed
 in V. ἰερῶ non ἰθρῶ exstat. SOLAN. Pro ἰθρῶ Matth. Sladus red-
 diderat μισθῶ· qua coniectura non video multum profici. Lo-
 cus sine dubio corruptus: sed iam non vacat, ut extundamus
 aliquid sincerius, ungues male mulcare. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Δὲ) Eam particulam merito interposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 7. Δήσας) Debuerat scripsisse *ἐνδήσας* vel *προσδήσας*. Paulo ante ἢ *μίχνυται* E. A. prave: correxit Solanus. HEMST.

Pag. 18. l. 1. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὃ ἦρα, καὶ συμποτικὸν) Vertunt, *hominem esse benignum, Iuno, & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus: *χρηστὸς* Latinis est homo *commodus*, facilitate morum insignis. Plaut. Mil. *conviva commodus*. Cicer. pro Murena: *Nemo Catone praeavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis*. Sic inferius in Dearum iudicio: *ἰκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ, comoda quidem, sed rustica*: ubi interpretes, *sat quidem formosa*. sed talia ἔσα κούρις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρκάλοι vertit *insolentes*, cum sint, *inepti, decori rudes*. GRAEV.

ibid. Χρηστὸν) Bene monuit Graevius de vocis huius potestate: sed idem iamdudum viderat Des. Herald. Anim. in Salmat. Observ. ad I. A. & R. I, c. 8, § 6. Dion Chrys. p. 468 B. *συμποτικός τις καὶ κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις*. HEMST.

ead. l. 3. Ὑβριστής γε ὂν) Clariss. Heinf. ad Maxim. Tyr. dixi ad Petron. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπειρά) Πειρᾶν ad venerem sollicitare, pudicitiam alicuius tentare. Pindar. Π. B, 62. quem locum habebat in mente Scholiaf. Homer. ad Od. Φ, 303, ubi fabulam Ixionis narrat: *Διὸς ἀκοίτιν ἐπειρᾶτο*. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus est: melius Schol. Aristoph. ad Equit. v. 514, *προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης*. Conatus est Iunonem comprimere, Hygin. F. LXII. propius ad Graecam locutionem, *Illic Iunonem tentare Ixionis ausi*, Tibullus: *Iunonem de stupro interpellare*, Lactant. ad Stat. IV, 539; *de stupri iniuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. HEMST.

ead. l. 15. Ὅ δ' ἔ) Forsan ὅτε δέ videntur enim id poscere sequentia, *ταῦτα ἡδὲ συνίην ἐρωτικά ὄντα*. SOLAN.

Pag. 19. l. 10. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν) Irati Iovis abrupta oratio. Video commode servari posse *ἐπ' ἐμέ*: nec tamen non praeferam *εἰς ἐμέ*, quasi vellet intellectum ὑβρίζει sic sane secutus fuerit ipse suum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. § 10. Paulo post si pro ὁμοῖα ἡμῖν legeretur ὁμέστιοι ἡμῖν, mutatum nollem. Ὀμέστιος & συνέστιος θεῶν frequenter Ixion dicitur. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ δὲ ἄρως) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Long. lib. 2. Heliodor. lib. 4. & Δ. Θ. XXIII, ἀπάντων ἀρχων. BOURD.

Pag. 20. l. 4. Ἄγεις σε καὶ φέρει) Vix credas, interpretes, quid Lucianus voluerit, affecutos fuisse: sensus est, *te subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν vi-
θorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνευ νό-
μου καὶ δίκης ἀγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. Polyæn. ad
alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Synesf.
Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam plu-
ribus exemplis illustravit Erasmi. Prov. in Ἄγουςι καὶ φέρου-
σι. HEMST.

ibid. τῆς ῥινός φασιν ἔλκων) Unde ductum, haud proclive
est definire: certe a feris equisve petitur. Sed ad rem ipsam
illustrandam lege, si lubet, quid apud Lactantium poeta non
insultus de triumpho Cupidinis scripserit, in cuius pompa
Iuppiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur
catenatus, I, 11. SOLAN. Quibus in locis occurat apud No-
strum, annotavit Erasmus in *Naribus trahere*. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα) Vid. Th. Muncker. ad Hygin.
Fab. 155, p. 227. HEMST.

ead. l. 9. Πειρίθου) *Diam* Hyginus vocat, ex qua Iuppiter
Pirithoum suscepit. SOLAN.

Pag. 21. l. 3. Ἀγρυπνῇ) Structura postulat: ἐπειδὴν λυθῇ,
καὶ κείνος ἀγρυπνῇ. HEMST.

ead. l. 6. Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο) Nescio, cur mutatum: sic enim
reposueram, non ὥραιον. Proverb. de quo Aristophan. alii;
σεσολοικίσται μὲν ὥφειλε γὰρ μὴ ὥρας ἴκοιτο. Verum tamen
Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. 5. Soloecismum
notarunt Grammatici. BOURD. An scribendum? μὴ ὄναιτο
τῶν ὑπὲρ α. GUYET. Potestne stultius & absurdius quidquam
verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum
consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et ta-
men absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus,
μὴ ὥραισιν ἰκοίμην, nunquam ego venustatem consequar: cum sint
imprecationis formulae ex Aristophane haustae. Latini di-
cunt, *male pereat, Dii Deaeque eum perdant, qui rem supra suam
sortem affectavit.* Potuissent tamen, saltem Bourdelotius, haec
emendare, cum If. Casaubonus δ πανν Animadv. lib. II, c.
14, in Athen. tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum ob-
servavit elegans hoc dicendi genus, & explicarit scitissime.
GRAEV. Casaubonus explicat in notis ad Athen. II, 14, cum
imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente

citiozem. Alii tamen scriptores ὄρας non ὥραισι scribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5, & Ἐτ. Δ. X. SOLAN. Dicturum se promissit ad hunc Luciani locum Kuhn. Obs. ad Diogen. L. II, 34; cui consilio diem supremum intervenisse credo. Bifetus etiam profert ad Lyfistr. Aristoph. v. 1036. A Casaubono dissentit D. Heinsius L. Theocr. p. 341, existimans formulam imprecandi esse desumptam a navigationibus, quia ὄραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud Comicum Lyfistr. v. 329. utrius verior habenda sit opinio, alias opportunius dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) Monstrum vocabuli vides (in ed. Salm.) Rectius editio Basil. ἔξαπατήσεται. Sed puto verum Luciani esse ἔξαπατηθήσεται immo sic antiquissima editio Flor. Simili mendo laborant posteriores editiones, cum μοχ συμπερινεχθήσεται legitur, quod conspicitur etiam in Florentina & Aldina: sola Basileensis συμπερινεχθήσεται id quod probum est. IENS.

Pag. 22. l. 6. Τροχῶ) Meminit I. Brodaeus Misc. II, c. 10. Pindarus τετράκνημον δεσμὸν vocavit, τετράκνημον τροχὸν Schol. Apoll. Rh. ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi huius vel explicuerit, vel emendarit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπὸ τῆς μ.) Ἀν' ὑπέρ; GUYET.

ead. l. 20. Προσγελᾷ) Cito ridere fuit praefagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2, Sect. I, c. X, § 12. CLER.

Pag. 23. l. 1. Ἐν τῇ πανουργίᾳ) Usitatus ēs vel eis τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & Xenoph. K. Π. V, pag. 76, v. 13, ὃ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κύρε' similem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. HEMST.

ead. l. 8. Ἐκινεῖτο) Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & ed. I. ἔστηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔστηκε punctum admirationis ponendum. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ὀξύχειρ) Poll. II, 149, ὀξύχειρ γὰρ καὶ ὀξύχειρία τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἰρηται, τὸ δὲ παρὰ Ἀλέξειδι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilisate promptum*: nam *aduncae manus* interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione hominēs dicuntur ὀξύχειρες qui manum avidam in patinas immittit Nicomacho apud

Athen. VII, p. 291 D. — δειπνῶν δὲ πᾶς Τάλλότρια γίνε-
ται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto Theo-
critus affecit Epigr. XX, τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα·
quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξύ-
χειρίαν ὀρχησταῖς & pantomimis Pollux tribuit IV, 97; Ἰη-
φοπακταῖς five praeftigiatoribus Sext. Empir. adv. Mathem.
II, § 39, qui τὰς τῶν δεωμένων ὀφείεις δι' ὀξύχειρίαν κλέπτου-
σι· eandem vocat εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ τάχος τῆς
κάμψεως τῶν δακτύλων Schol. Gregorii Nazianz. in Orat. de
Athanasio. Apud Philonem Iud. de Vit. Mos. p. 609 C. Aegy-
ptius operum exactior, τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀπνευστὶ καὶ
ὀξύχειρᾳ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξύχειρία,
quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in Diogen. L.
VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit Ho-
rat. I Od. 10, *Callidum quidquid placuit iocoso Condere furto* :
ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. HEMST.

ead. l. 5. Προκαλεσάμενος τὸν ἔρωτα) Leg. προκαλεσάμε-
νος τὸν ἔρωτα· sic videtur legisse interpres, cum transfert,
heri provocato Cupidine. Statim pro ὑφέλων τὸ πῶδε Mss. ὑφε-
λὼν τὰ πῶδε; quasi pedes illi surripuerit: quamvis & vulga-
tum possit ferri. GRAEV. Vel προκαλεσάμενος edendum fuit,
ut haberetur ratio Benedicti, vertentis *provocato Cupidine*;
vel versio retinenda fuit Micylli, *heri autem vocato ad se Cupi-
dine*. Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neu-
tro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut
patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκεῖνος προσίεται
μὲ καὶ προκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Vi-
deo simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente il-
lo διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν ἔρωτα, ubi cum Mi-
cyllo Benedictus, *propterea te mihi amorem praeripere oportebat*.
In Piscatore dicunt Philosophi de Luciano, ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ
ἀλόγα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν· ubi vertunt, *nam*
cum isle vir iudicio vellet experiri, haud absurde provocare videtur.
At in hac locutione vix est differentia inter τὰ provocare &
iudicio experiri velle: & in praecedentibus non tam provocat,
quam admonet modestiae philosophos, ne se indemnatum
occidant, atque adeo convenientius videatur προκαλεῖσθαι.
GRON. Προκαλεσάμενος) Haec menda, sed quae tamen fal-
lere vix potest, locis compluribus infedit: restituendum erat
vel sine Mss. προκαλεσάμενος. Adstipulatur Duker. ad Thu-
cyd. V, 41. Apollod. I, p. 57, τὸν ἀρίστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν
προεκαλεῖτο· recte Faber προεκαλεῖτο vel προῦκαλ. HEMST.

ead. l. 6. Ὑφέλων) Ita praeter Mf. Gr. L. & ed. I. SOLAN. Teneo vulgaram lectionem ὑφέλων, quam fatis tuetur κατ-
επάλαισεν luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut
adversarios in terram deiiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσῦ-
ρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Mace-
done pugna, quam describit Diodor. Sic. XVII, 615 C. *sub-*
ducere pedes Curt. IX, c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλ-
κειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae iunxit Poll. I,
187. eleganter Curt. IV, 9, 18, cum modo saxa lubrica vesti-
gium fallerent, modo rapidior unda subduceret. Cum probata fue-
rit haec potestas in ὑφαίρειν τοὺς πόδας, deliberabimus, an
scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod Grae-
vius addit, quasi pedes illi surripuerit, malle viro magno non
excidisset: nisi quis huc pertinere censeat Senecae, pedes ab-
sulit, Praef. lib. IV Nat. Qu. p. 743; quam metaphoram a
luctatoribus esse sumtam volunt. HEMST.

ead. l. 8. τὸ σκῆπτρον) In Cod. Flor. scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ
σκῆπτρον. BOURD. Fl. & I. ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior
longe vulgata lectio. Sceptrum enim surripuit, sed fulmen ut-
pote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P.
non agnoscit ἦλθεν ἐπὶ. SOLAN. Mihi sane non constat, quid
recentiores editores impulerit, ut insuper haberent, quod
Florentinae fuerat impressum, ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quando-
quidem illa phrasid nihil habet, quod fastidiendum videatur:
nam saepius ἐρχεσθαι ἐπὶ τι non consilium tantummodo aut
conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem
sic intellige, aggressus est sceptrum surripere, atque adeo re-
vera surripuit. Etsi iam omissum in A. 1. & H. Francinus ta-
men in Iuntinam revocavit, dubium ex scripto Cod. an Fl. Id
solum me retinuit, ne Luciano redderem, quod in P. abfuisse
notatum reperiēbam. HEMST.

ead. l. 14. Χελώνην) Ex hymno Homeri in Merc. (v. 47.)
Vide Scalig. ad Manil. pag. 420. VORST. Oculis haec omnia
subiicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777, exhibita ex gem-
mis lyrae figura. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐστάθιος) P. 1870, v. 54: ὦ (Ἐρμῇ)
λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρῶσθαι τὴν κλεπτοσύνην,
ὅς τῆς μητρὸς Μαιᾶς συλλουομένης αἰς ἠδελφὲν ἐκείνην, αὐτὸς ὑφε-
λόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἐκρυψε. Ad hanc normam ista sunt re-
figenda, nisi quod συλλουομένης recte scribitur. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. τὸ) Solanus τὸ δὲ ἐπίτροχα. IDEM.

ibid. l. 6. Ἀλεξίφαρμάκος) v. 557. HEMST.

Pag. 25. l. 1. Πήχεις ἑναρμύσας) De partibus lyrae vide Dialogum Marimum I, & II. Vossium de Poëm. Cant. CLER.

ead. l. 2. Καλάμους ἐμπήξας) Κάλαμοι sunt aerea fila, protensa iuxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde interpres vertit *calamos*: nam calami pulsati non resonant. CLER. Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imperitissime versam: χελάνην που νεκρὰν εὐρὺν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις γὰρ ἑναρμύσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντείνανμενος ἐπταχορδὰς, μελωδοῖ πάντῃ γλαφυρὸν, ὃ ἤφαιστε. In ed. Salmu-riensi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachii enim adaptatis, & superinducto iugo, deinde calamis infixis, & subiecto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis, elegans adeo & concinnum quiddam modulatur*: non sane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero, ut olim observavit maximus Scaliger ad Manilium: sed cum in illo queritur omissum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βοείου προσαρμύσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, verum erat, si καλάμους scripsisset Lucianus, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset eius descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mf. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *raxilli*, vel *claviculae*, quibus *fides* in *lyris* intenduntur. Homero *Odyss.* φ dicuntur *κόλλοι*. ῥηιδίως ἐτάνυσσε νέω ἐπὶ κόλλοις χορδὰς, *Facile intendit nova clavicula fides*. Ubi Eustathius: κόλλοι δ' ἡ παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὕτω φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τραχήλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν. quaere ibi plura. Vides, ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat Scaliger, qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria*. Hyginus *brachia* vertit: ζυγὸς vero, five ut aliis ζύγωμα, *iugum*, est transversum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subiiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie agglutinatur musicis instrumentis,

olim supponebatur, ut erudite Scaliger ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & iugum addidit, & affixit claviculas, & subiecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit.* Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in colloquio Doridos & Galateae, excepto *μαγαδίω*. Αὐτὴ ἡ πικτίς οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πῆχεις ὥσπερ ἦσαν ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάλας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέφας, ἐμελῶδει ἀμουςόν τι καὶ ἀπῳδόν. Sic legendus iste locus lepidissimus: Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum iugum adiecisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absonum canebat: legendum autem οἷα, solummodo, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλλοπα dici, qui dicitur κόλλαβος in dialogo superiore. Cranium cervi erat πικτίς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πῆχεις: sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. GRAEV. In exemplaribus vulgaris legitur *μαγαδίον* & *καλάμους*, mendose pro *μαγάδας* & *κολλάβους*. Ita Moschop. in sua constructione locum allegat; & huius lectio magis quadrat sensui, quam usitata. *Hartung. Th. Crit. T. II, p. 638.* Vox *κολλάβους*, quam exhibent P. L. Gr. Mf. & Schol. quamque ego etiam ex Mf. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem huius lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis Graevii notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. pag. 199. Observandum denique, Nostro *κόλλοπας τῆς κιθάρας* alibi dici. Vid. Z. τρ. c. 10. SOLAN. Quamquam *κάλαμος* olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset Lucianus, scribendum fuerat *κάλαμον ἐμπήξας*. Otto quidem Sperlingius Diff. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74, Lucianum melius affirmat extulisse *καλάμους ἐμπήξας* nam erant duo calami arte iuncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur: sed haec dicenti sine veterum auctoritate, non aegre feret, si fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc instrumento musico necessarii: error

autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολλάβους exarare moris erat, ut apud Thom. Magist. in Κόλοπας unde ob similitudinem β & μ, praesertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto est positum. Verum est, Lucianum Δ. Ἐν. I, Iov. Trag. § 10, adv. Indoct. § 10, κολλόπας usurpare, quod eundem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: sic enim praecipit Phrynich. p. 32, Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγει κόλλοπας sed nihil obstat, quo minus ab ea lege, quam saepe iudicio non levitate migravit, in hoc etiam loco recesserit Lucianus; inprimis quoniam illa aetate, qua scripsit, longe frequentior erat usus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipso Phrynicho manifestum est, qui vulgatum deterioris vocabuli consuetudinem castigare necesse habuit, & ad veteris Atticismi praescripta revocare: in antiquis sane scriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας Plato de Rep. VII, pag. 703 B. τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας plura collegit eximius ille Leopardus Emend. XIX, cap. 16. sed κόλλαβος tamen, ex quacunque dialecto in usum communem venerit, notae esse satis vetustae, non pauca sunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in Hesychio comicum: Ἐκκολλαβήσαντα, ἐκλακέντα, ἐκφρονήσαντα. Grammatici quoque κολλάβους, quoddam est panis genus ab Aristophane aliisque memoratum, ab horum verticillorum similitudine dictos volunt: vid. Schol. ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quiue Luciani aetati fuerunt suppres, iam nihil est isto vocabulo tritius. Iamblich. de V. P. § 118, τὴν δὲ πόσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἄνωθεν σύμμετρον περιστροφὴν haec in Nicomacho totidem verbis exstare p. 13, monuit Kusterus: Schol. Homeri parvus ad Il. I, 187, ab eoque ne litera quidem discrepans Etymol. in Ζυγός Athanas. in Psalm. p. 1241, ubi, quale sit ψαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἰσι τὸν πασσάλισκος παρὰ τὸν πῆχυν τοῦ ψαλτηρίου στρεφόμενοι ἔτεινόν τε τὴν χορδὴν καὶ ἐχάλλον quae paene eadem leguntur in Euthymii Zygabeni Praef. ad Psalm. p. 185, & apud plures alios. Olim autem paxillos hosce fuisse confectos de corio calloso & durato, si quid omnino Grammaticis est credendum, ambigi non potest: vid. Hesych. in Ἐκκολλόπασσ. Κεράσβολα vocabantur, ut idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι

alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι atque haec ipsa est ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους distare arbitror, quam vel pronuntian-
di depravatione, vel dialecti discrimine. Hos igitur κολλάβους Luciano restitui par erat, quem vere Graevius observavit ac-
commodasse lyrae descriptionem ad sui temporis mores: locum enim illum Hymni in Mercurium, cum haec scriberet, in animo fuisse Nostro mihi sane non tam compertum videtur, quam credi voluit Scaliger ad Manil. V, 319; fierique facile potest, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oportere eodem respexisse, qui in lyrae a Mercurio inventae descriptione parum a Luciano discedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον Hartungus ex Moschopulo probat; quod Leopardus commemorans, iudicium suum non interponit: ferrem equidem, si μαγάδα, quod Scholiastes habet, scriberetur: sed nihil est, cur μαγάδιον satis usitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero Grotium ad Phaen. Arati p. 7, & ad Imag. p. 54, 55. Res ipsa de veterum lyra, eiusque tum partibus, tum pro diverso temporum intervallo differentia non tantum intricatior est, quam ut paucis expediri queat, sed magnorum etiam hominum erroribus insignis: neque id adeo mirandum; cum eiusmodi sit haec materia, quae nisi lenta diuturnaue meditatione, saepe, quae prius placuerant, verso stilo inductis, subigi se patiatur ac moliri. HEMST.

ibid. Μαγάδιον) Μαγάς ab aliis dicitur. V. Philostr. p. 778. Equuleum nostri vocant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπτάχορδός) Consentiant omnes, Mercurium esse lyrae repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: sunt, qui dicant, primo fuisse tantum tres, sunt qui quatuor. Videat, cui liber, Macrob. Saturn. I, 19, Pol. Virg. de rerum invent. I, 15, Diod. Sic. I & V. Sentit cum Luciano Horat. I, 15: *Tuque testudo resonare septem Calida nervis*. LEED.

ead. l. 4. Κάμη — κιθαρίζειν) Si recte hic Lucianus, erravit Torrentius, qui in Horat. Od. 21, I, sic ait: *lyra sibi concessa, Orpheum Apollo docuit; at postea, inventa a se cithara, ei lyram concessit*. Aliquid autem interesse inter *lyram* & *citharam*, satis hinc liquet; sed quid id sit, laborat quidem ostendere Martinius in Lexico ad vocem *lyra*, at quam feliciter iudicet alius: ego ab eo in hac re parum redii instructior. LEED.

ead. l. 8. Ὑπόπτερος) Lilius Gregorius in Mercurii Syntagma scribit, vidisse se Mercurii imaginem in libro quodam

antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis iuvenili, facie imberbi, cum alis supra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marsupium continebat, quod supra caput hirci iacebat: sinistra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & galus suberant. Vid. Macrob. COGN.

ibid. (Ῥάβδον τινὰ) De Mercurii virga Homerus Od. 5; cuius verba expressit Virgil. IV Aen. v. 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit, Dat somnos adimitque, & lumina morte resignat.* Ab aurea autem virga dictus est Mercurius χρυσόρραπις. COGN.

ead. l. 9. Ψυχὰ γωγῇ) Virg. Aen. IV, 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit.* Homer. Od. E, 47. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγὼ — ἔδωκα) Vulgo traditur, hanc virgam ab Apolline Mercurio fuisse traditam, accepta ab eo lyra. Vide Serv. in Aen. IV, 242. LEED.

in Schol. col. 1. l. 3. Μαγάδα) L. μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. SOLAN.

ead. Σαῖς τετραγ.) Haec tonidem verbis habet Suidas, ex quo emendandus est Hesychius. Vid. H. Stephan' Ind. Thef. in Μαγὰς, quem nec Luciani locus praeteriit, Olearium ad Philostr. Vit. Soph. I, p. 487. HEMST.

Pag. 26. l. 7. Εἰ μέμνηα) Longoliani exemplaris ἢ μέμνηας corrigentis ingenio an vetusto Codici si tribuendum, non satis mihi paret. Quamquam sensum faciat non plane absurdum, (parum enim abesse videri potest ab infania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Iovem: quare lectioni vulgatae iubens acquiesco. HEMST.

Pag. 27. l. 2. Μαιώσεται σε) Nonnulli dicunt, Iovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo, quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. LEED.

ead. l. 5. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν) In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem A. 1 W. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te iubente: usitatae loquendi formulae, τί οὐ ποιεῖν; τί οὐ φέγγεσθαι ἢ λέγειν; τί οὐ πάσχειν; Et si sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam re-

texo: commodum est, quid enim aliquis faciat? id est, frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te iubente. Sic, τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; Θ. Κρ. § 9. HEMST.

ead. l. 6. Κόρη ἐνοπλος) Fabulantur poëtae, a Iove devorata Mήτηρ qua devorata, mox Minervam concepisse. Iuppiter, inquit Hesiodus Theog. v. 886 & seq. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, Procli & Moschopuli hunc in locum annotata adeat. Clemens etiam, Epiphanius, Theophilus huius fabulae mentionem faciunt. Addunt, Vulcanum securi Iovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφαγενής dicta est. Lucanus lib. IX: *Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.* & alius: — *Quae de patrio vertice nata Dea est.* Hoc & Lucianus ridet. COGN.

ead. l. 10. Πυρρίχιζει) Vid. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Iov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρρίχιζει, Dea belatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν saltans. Pyrrichen qui principes instituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretensis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius eius Pyrrhus five Neoptolemus; verum etiam Dioscuri: sed hi quidem Minerva modos praecinente. Schol. Pindar. ad Π. B, 127, inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paulo plenius, quam apud Athenaeum in fine lib. IV. Epicharmi locum sine dubio cogitavit Aristid. T. I, p. 26 C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῇ (Ἀθηνᾶ) πυρρίχιζουσι ὑπ' αὐτῇ non est ipsius dictu, ut Canterus, neque sub ipsa, ut I. Meursius Misc. Lac. II, 12; sed id, quod significaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσάσθαι, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. HEMST.

ead. l. 13. Γλαυκῶπις) Sic de Sylla Plut. p. 826 A. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατὸν οὖσαν, ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. SOLAN.

ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο) Male Guyetus mutat. Caesia quidem; sed ornata hoc etiam ipsum cassis: caesii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedecet: hoc Grammatici spectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκῶπι, καταπληκτικὸν, ἐμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκὸν καὶ καταπληκτικὸν ὅπως ἔχουσιν. De Sylla
Lucian. Vol. II.

Plutarch. T. I, pag. 451 E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατον οὖσαν ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φεβρωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adpectus cum grata pulchritudine parum videri convenire: sed torvitatem istam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Iud. Dear. § 5, ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque Luciani locum usurpavit Nic. Heinsius ad Ovid. A. A. II, 659. Philostr. Iun. Icon. c. VIII, Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὀρώσα, ζὺν ἀόρευστῶν τε τῷ ἦθει τὴν παρειὰν ἐπιφωτίζουσα. Stat. Theb. II, 715: *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Cassis & adperso crudescit sanguine Gorgo.* Multa sunt in utriusque linguae poetis, quae Palladis eam speciem depingant. Fortitudinis imaginem similiter expressit, sed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum est, Eustath. de Iſm. Amor. II, p. 37: ὅλη στρατιῶτις πλὴν τοῦ προσώπου, εἰ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἔχει videtur excidisse) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν κόρυς περιαστράπτει τὴν κεφαλὴν καὶ ταύτην κατακασμεῖ. Ceterum γλαυκῶπι non Minervam solum Homerus, sed Lunam etiam Empedocles & poetae phisici vocarunt, cuius appellationis explicatam rationem legere licet apud Plutarch. T. II, p. 934 C. 929 C. Hos auctores libenter sequebatur philosophus in scena Euripides, cuius, γλαυκῶπις τε στρέφεται μῆνι, protulit Schol. Apollon. Rh. ad I, 1281. HEMST.

ibid. Καὶ τοῦτο) Καὶ ταύτην. GUYET.

in Schol. col. 2. l. 1. Περὶ κίξει) Mutaverat etiam M. Sladus; & pro ὀρχίζει ὀρχεῖται hoc quidem rectius; sed alterum est recentioris Graecismi. HEMST.

Pag. 28. l. 6. Πάδιον οὖτω, ποίει) Haec in *Flor.* quae prescripti Codicis vestigiis insitit, leguntur indistincte: sequentes edd. nec minus interpretes οὖτω prioribus adiunxerunt, cum sine dubio pertineat ad ποίει. Nota est Vulcani ad Minervae connubium frustra adspirantis fabula: vid. Eratosthen. Catast. c. XIII, Philostr. Icon. II, c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima, (quinque numerant, qui propius arcana priscorum numinum inspexerunt) iuncta fuit Vulcano, itidem vetustissimo, Coeli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cuius in tutela Athenae, quas ipsa nimirum urbium antiquissimam condiderat, dicuntur fuisse: Cic. de N. D. III, § 55, 59; Clem. Protr. p. 72 D. Arnob.

IV, p. 135, Augustinus. Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, sed filiam esse tradiderint: Iul. Firmic. de Err. Pr. Rel. p. 20; etiam Clemens, ut videtur, in Protr. p. 17 C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Iovi non Vulcanum, sed Prometheus, alii scripserunt. Apollodor. I, p. 111: ὡς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέστη χρόνος, πληξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὕπλοις ἀνέβη. Is quoque tenere se non potuit, quantacunque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam affectaret: cuius immodestae spei crimen ad Caucasum affixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolēbant, Prometheus vicem miserti, solis Iovi ac Minervae sacra facere noluerunt, cum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec Duris Samius apud Schol. Apollon. Rh. ad II, 1253. Pindari Schol. ad O. VII, 66: Οἱ μὲν Παλαιόνα λέγουσι ῥῆσαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθεῶ. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem Euripidem Ion. v. 455; quamquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat Barnesius. Palladem autem ἐνοπλον vel σὺν ὕπλοις ex vertice patris profluisse, Stesichoro primum affirmanti posterius crediderunt, teste Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκίῳ ἄνθος ἰδέσθαι, apud Procl. in Tim. Plat. I, p. 51. HEMST.

ead. l. 7. Ἀδυνάτων ἐρᾶς) Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum: Νῆσος τίς ἐστι φυτάνυμον ἅμα λαχούσα Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα· Ἐνθ' Ἡφαιστός ἔχων χεῖρες γλαυκῶπιν Ἀθήνην. BOURD. Vide Ἑρμ. cap. 51, & Eurip. pag. 728 B. SOLAN. Proverbiorum in numerum retulerunt Zenobius & Suidas, Ἀδυνάτα θηρᾶς. Apud Stobaeum inter Chilonis dicta pag. 45, Μὴ ἐπιθύμει ἀδυνάτα. Sed ipsam hanc formulam ab Euripide sumsit Noster: in Herc. Fur. v. 318, — ἄλλως δ' ἀδυνάτων οἰκ' ἐρᾶν. Oraculum illud Byzantinum existat in Achill. Tat. II, p. 93; qui lectus facile detegat incogitantiam Bourdelotii. HEMST.

ead. l. 19. Οὐκ ἂν ἰδοίς αὐτὸν) H. Stephan. App. de D. A. p.

198 monet, ἰδεῖν in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cuius significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν significatur alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν idem esse, quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu huius potestatis Atticis tribuendo secutus est Scholiaften Thucyd. ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aequae in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τοῦ ἰδεῖν neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum eiusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Dukerum ad Thucydidis locum. HEMST.

Pag. 29. l. 8. Οὐκοῦν) G. Budaeus C. L. G. p. 908, cum in hoc loco prolato scripsisset, οὐκοῦν ἐλελ. addit: *Sed in hoc posteriore οὐκοῦν mihi legendum videtur περισπωμένου.* Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, edd. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπείσημαινεν) Hoc, an ἐπείσημηνεν, legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτοῦ ἢ γαστήρ. HEMST.

ead. l. 13. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν) Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοκάς κόνις apud Lycophr. v. 316, qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen Euripides — τοκάδα τὰν Διογύνοιο Βάκχου Hippol. v. 559; ex quo plura dedit exempla H. Steph. in Thet. Τοκάς λέαινα Theocrito Eid. XXVI, 21. HEMST.

ead. l. 14. Ἐν τῷ μηρῷ) Solent Phoenices ortum cuiuspiam ab alio verbis exprimere, quae sonant Lat. *egressus est ex eius femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Iove ortum ducente: circumstantiae enim fietae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit *Zemela*, quod virginem viro maturam apud Thalmudicos sonat. CLER. Haec tradiderat Clericus ad Hesiodi Theog. v. 940. HEMST.

Pag. 30. l. 8. Ζηλότυπος) Sic antea Dial. Iun. & Iov. & de Sacrif. Senec. Herc. Fur. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβρυον ἑπταμηνιαῖον) Consentit Cornut. de Nat. D. cap. 2: Ἐτεκε δὲ καὶ τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνιαῖον παρὰ τῆς Σεμέλης: pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud Stephan. & Suid. in Νάξος, tributumque a Iunone iam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas

folas *ἐκτάμνηα τίπτειν* quamquam huius rei tam memorabilis nulla sit apud Diodorum Sic. mentio V, p. 224, 225, ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo Lucianus instruxit: plures alibi, & quidem valde diffitis in locis. Theocrit. Eid. XXVI, 33: *Χαῖρος μὲν Διονύσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφάντι Ζεὺς ὕπατος μέγαν ἐπιγουνίδα δῆκατο λύσας* quem locum ignorare se fatetur Burmann. ad Ovid. Metam. III, 314. potuerat didicisse ex Diodoro Sic. III, p. 140, qui poëtae in Hymnis istos versus ponit: *Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμοέσση Φασίν, οὗ ἐν Νάξῳ, δῖον γένος Εἰραφιῶτα, Οἱ δ' ἐ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βρυθδινῆντι &c.* Homeri sint, an verius Herodori, sub cuius nomine duos profert Schol. Apollon. Rhod. ad II, 1215, nunc disceptare non vacat; neque etiam, rectene, an secus, veterum Scholiastarum eruditissimum magni erroris insinularit G. Cuper. Obs. IV, p. 89. Id notandum, *Δράκονον* hic scribi, quemadmodum a Strabone & in Euphorionis Epigrammate, cum *Δράκονον* Stephanus habeat: quod ne temere cum Berkelio mutes, intercedit Nonn. Dion. IX, 16: *Καί μιν (Bacchum de femore Iovis prodeuntem) ἔσω Δρακόνιο λεχώϊον ἀμφὶ κολώνην Πήχεϊ κολπαθέντι λαβὼν Μαιήτιος Ἑρμῆς Ἡρόθεν πεπότητο* —. Hic etiam de patre rubentem Dionysum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teste Pausan. III, p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus Burmannus dicto loco, & inprimis, quem advocat, If. Casaub. de Satyr. Poës. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. HEMST.

Pag. 31. l. 2. Ἐς τὴν Νύσσαν) Callim. Hym. Iovis. BOURD. *ead. l. 7. Ὅς ἂν*) Angl. ἄ. BOURD.

ead. l. 21. Αἰῶνας) Ex Homero. BOURD. Hes. Θεογ. 901, Ovid. Met. II, 118. SOLAN.

Pag. 32. l. 2. Παραγγέλων) Flor. *παραγγέλων*, spatiolo ante λ relicto, quod alteri literae sufficiat. Legi debuit *παραγγέλλων*, quamquam cunctae post primam edd. expresserint *παραγγέλων* quod quidem hoc in loco sane non est opportunum: *καινὰ ΤΑΥΤΑ* postulat *παραγγέλλων*. Porro in scriptis Codd. nihil est frequentius, quam ut altera duplicatarum omitatur. Mox recte *ἀγγέλων* tamen in *Flor.* fit ibi quoque *ἀγγέλων*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία) Male ordinatae sunt personae. Denuntiat nempe Mercurius Soli Iovis

nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum fisset; opus namque Iovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Iuppiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis*, *quacum Iuppiter concubit*, *amore eius captus*. Et una nox non sufficit? subiicit ille. Pater τὰ, ἐρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas: EP. Ἐκ Βοιωτίας, ὃ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυῶνος γυναικὸς, ἣ συνέστιν, ἐρῶν αὐτῆς. HA. Εἶτα οὔχ ἱκανὴ νύξ μία; IENS. Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Iuppiter, statim ac cum femina eum esse audisset exclamat, *Amans! Scilicet*. Frigebit, si Mercurio tribuatur. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοὶ) L. & ed. l. μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Or. c. 34, & Or. c. 4, Xenoph. ed. St. p. 130, 33, ubi delendum μὴ & Plat. ed. Baf. p. 142 B. SOLAN. Conflueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *soli sumus & sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503, Thesmoph. v. 479, Plato de LL. VIII, p. 910 E. Philostr. V. A. T. VI, p. 271: Μεταστησάμενος δὲ ὁ Τῖτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ εἶπεν, ὃ Τυανεῦ, γενόμενα de V. S. II, p. 618, v. 36: πῦσιν ἐπειδὴ αὐτοὶ γενόμεθα. Αὐτὸς pro solus, *seivntis ab aliis*, etsi fatis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit interpretes. Theocr. Eid. IV, 15: — αὐτὰ λείπεται Τῶστέα —; XXVI, 2: — αὐτὰ εἰδῶσι, *solae, sine virorum comitatu*: hoc si D. Heinsio, quod alioqui fatis sciebat, fuisset in promptu, verissimam lectionem non ivisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II, p. 604, v. 12: ἐκαθήμεθα ἐσκληθέντες οἱ μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μέσοι, τὰ μεῖράνα δὲ αὐτοί. Ita sumendum in Nigr. § 18, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos ipse. Serv. ad Aen. VIII, 682, apud Aetium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipse (Agrippa) superavit. Vid. I. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Us. Ἀντεξν. II, p. 513, C. A. Dukerum ad Thucyd. III, 65; V, 60. HEMST.

Pag. 33. l. 1. Παρὰ) Mendose hic in plerisque περί. Fl. I. S. & A. recte παρὰ. V. Δικ. c. 37, μηδὲ μίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X absque praepositione usurpat ἀπόκοιτος. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐκοιμᾶτο) Κοιμᾶσθαι, συνεῖναι, κοινοῦναι, καθῶδαι, verba, quibus utitur pro Latino solere. BOURD.

ead. l. 8. Μὲν οὖσαν) Male Angl. μένουσαν. Nullus enim fenfus efflet. BOURD. Μένουσαν duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & ed. I. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲν οὖσαν quod vel sine ulla auctoritate illico mrandum fuerat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπέστειλε) Scribe ex Mf. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, quae Iuppiter mihi mandavit. GRAEV. Genuina lectio ἐπέστειλε, quam praeter Mf. Gr. habent etiam L. & ed. I. vulgatae ἀπ— mendose. SOLAN. Idem mendum haecenus occupat Lyfidis Epistolam in fine: παντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμῶν Δνάσκοια Βισταλίᾳ τῇ αὐτῆς θυγατρὶ τὴν αὐτὰν ἐπιστολὴν ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν ἐπιστέλλειν ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί, Hesych. Vid. Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 3. HEMST.

Pag. 34. l. 13. Ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα) Aristaen. I Ep. 8: καὶ τὴν αὐτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι μητέρα, ibi vide Iosf. Merc. HEMST.

ead. l. 16. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεῖράκιον) Τὸν Ἀδωνιν. GUYET. Hic Assyrius est pro Syro: verba haec saepe miscent veteres; quod fecit in hac ipsa re Bion, cuius vide luctam Adonidis in Eid. I. CLER. Perquam eleganter Alciphro. I Ep. 39: σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἀδωνιν περιέψυχες, μήπου καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Περσεφόνῃ παραλάβῃ. ibi Berglerus opportune hunc Luciani locum annotavit. Vid. Orphei Hymn. LV. HEMST.

Pag. 35. l. 1. Ἐξ ἡμισείας) V. Theocr. Scholiaften. Barthius Adv. pag. 124 laudat Bionis Idyll. I, v. 54. Proserpinae fabulam tangit Ovid. Met. X, 519. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς πυγὰς τῷ σαιδ.) Sic Dial. Iovis, Herc. & Aesc. Dixerunt ad illud Perf. Solea puer obiurgabere rubra. BOURD.

ead. l. 10. Ὑποβαλλόμενος) P. & L. pro ἐπιβ. SOLAN. Ἐπιβαλλόμενος defendi poterat: sed commodius efficit, quod dedimus, nemo facile dissitebitur. Noster alibi, πορφυρίδας ὑποβεβλημένος. Theocrit. Eid. XXVII, 53: Ἄλλ' ὑπὸ σούς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἥνιδα βάλλω. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπικεκλασμένη) Sic de Merc. cond. c. 3. laxa cervix, Perf. sic ὄμμα κεκλασμένον. BOURD.

ead. l. 17. Οἷσθα· τί ἂν οὖν) Nullae edd. post οἷσθα distinctionem habent, nisi quod in V. 2. ἐκταραχθεῖν, οἷσθα, τί ἂν οὖν &c. Tantilla res interpretibus errandi tuit causa. HEMST.

Pag. 36. l. 11. Καθαίρεις) Dixi ad Petron. Cl. Casaubon. ad Theophr. BOURD.

ead. l. 13. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις) Migrare Lucianum illam Grammaticorum legem, quae discrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ, Kusterus observat ad Aristoph. Plur. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. 10. Par est Veneris de filio Cupidine querela in Apollon. Rh. Argon. III, 94; ubi plura sunt, quae cum Lucianeis componi merentur. HEMST.

ead. l. 14. Πέαν) *Opem* vertit Lactantius, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia*. V. Julian. Or. V, & Sallust. in libro de Diis c. 4. SOLAN.

Pag. 37. l. 4. Ἄττι) De nomine huius non adeo consentiunt auctores. Ab Ovidio & Catullo vocatur *Atys*. Diod. Sic. III eum vocat Ἄττιν. Apud Macrobius Sat. I, 21, legas *Atinīs* & *Atinē*, quasi a nominativo Ἄττις, vel Ἄττιν. Lucianus neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἄττην nisi fortasse idem etiam sit ille, cuius meminit sub eodem nomine in Achaiciis Pausanias. LEED. In varia abeunt Codd. Ἄττις hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27 in omnibus legitur, quamquam & ibi O. Ἄττην habet. SOLAN.

ibid. Οἱ Κορύβαντες) Dixerunt ad Claudian. 1 de Rapt. Prof. BOURD.

ead. l. 5. Πῆχυν) Erasmus vertens, *penem ense defecat*, in errorem ridiculum traxit Benedictum & alios: melius huic locutioni consulturn in Dea Syr. § 50, *τάμνονταί τε τοὺς πήχας*. Cybeles & Bellonae sacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent. Propert. II, El. 18: *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Vid. Maneth. I, 244, V, 179, Senec. de Vit. Beat. cap. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, N. Heins. ad Valer. Flacc. III, 234. HEMST.

ead. l. 6. Αὐλεῖ τῷ κέρατι) Antequam Pronomus invenisset αὐλοὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδεύς, triplex tibia-rum fuit genus, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut ostendit Pausan. IX, p. 734, 735. Phrygiis sive τοῖς Ἑλύμοις, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀνά-νυον, *aduncum cornu & reflexum*, teste Poll. IV, 74. Athenaeus itidem exponens Ionis illud, ἐκτύπον ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ρυθμῷ, οὕτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γὰρ οὗτος, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσι ἀναλογουν τῷ τῶν σαλπίγγων κῶδωνι. IV, p. 185 A. Scio, nihil absurdi commissurum, qui τρέχοντα ρυθμὸν exposuerit, *conciuos, incitatos modos*: praeterea, sic digeri posse poetae verba in iambos, ut

per metri legem τρέχοντι ῥυθμῷ sollicitare non sit integrum : verum, quandoquidem in laceris reliquis, praesertim brevissimis, ratio versuum constituendorum admodum est lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τρήχοντε ῥυθμῷ, insolentiore quidem vocabulo, sed cui fulcrum supponit Nicander a Stephano etiam indicatus Ther. v. 521, τρήχοντι πάγῳ· quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum, quem adglutinatum cornu exasperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit Aristid. Quintil. III, p. 147, qui Lunae fuerit ob figuram falcatam consecratus: καὶ τὸν κερασφόρον αὐλὸν ἀνῆλθαν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μνηοειδεῖ τοῦ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, καὶ βαρυτάτον ἐπίσης προσλαμβάνομένη κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβάνομενον autem οἱ νεώτεροι τὸν φερόντα τῆς ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut Plutarchus ait de Anim. Procr. p. 1029 B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est, cur tibiam Bercynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας sive cornu: Latini quidem frequentissime. Seneca Troad. v, 781, *Revocante flexo concitos cornu modos*. Interea dum quis explanandum suscipiat, quid sit *revocare modos*, legerim equidem *reboante*; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit in *revoante*, *revocante*, obscurum non est. Lucret. IV, 549, *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ulstro citroque ducta*, nonnullis etiam peius interpretantibus de tuba, sed *ἀναγέοντα*, *curvata*, *retro flexa*. Eiusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, huius versiculi scripturam in quibusdam Codd. & edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est If. Vossius ad Catull. p. 228, haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae scripsit I. Fr. Gronovius Obf. I, c. 17 ad finem. Apul. de Deo Socr. p. 49: *Aegyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus*, *Graeca plerumque choreis*, *Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choralium*. Ceraularum a Salmasio restitutum Pl. Ex. p. 87 A. verissime, ut collatus hic ipse Luciani locus evincit. HEMST.

ead. l. 7. Τυμπάνῳ) Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur, cuius sonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis, quae collidebantur, & quorum sonitus voce κτύπος commode describi-

tur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Annot. Henr. Hammondi 1 Corinth. XIII, 1. CLER.

ead. l. 9. Δέδια τοίνυν ἅπαντα) Mirum, si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripserat Lucianus, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuris habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus reperierit. IENS. Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τι τοιοῦτο, eiectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse I. Iensio prorsus assentior. Ἀπομαίνεσθαι notat H. Steph. in Thes. T. II, p. 769, aliquando capi pro simplici μαίνεσθαι, & significare, furere, insanire, vel, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc Luciani loco ἀπομανεῖσα, furore percita, ἐμανεῖσα. Secutus est eam rationem Guyetus; & merito quidem: argutus enim dicit Venus, metuo equidem, ne plane in furem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaeque menti restituta, te discerpi iubeat a Corybantibus, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἐαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα, vix fero: quanto rotundius, & Venere, ni fallor, dignius exhibit, ταῦτα νῦν Δία, κινδυνεύοντά σε ὀρῶ. HEMST.

ead. l. 10. Ἀπομανεῖσα) Id est, μανεῖσα. GUYET.

ead. l. 11. Ἐν αὐτῇ) Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἐαυτῇ, sana. GUYET.

ibid. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.) Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδεραστεῖν, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait, se vereri, ne Rhea, ubi tandem mentem a furore collegerit, vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, μανία, ut sit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανία ὄσα. At ubi diligentius verba confidero, est elegans ellipsis τοῦ, μανία, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανεῖσα relinquitur subaudienda: plane uti in Toxaride c. 10, καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. Et hic subaudiendum νίκην quasi esset, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. Ac quicumque in iis superior sit,

ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam prædicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo creto certamine: Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud Euripidem in Phoenissis v. 11: Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο. h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο id enim nominis pater imposuit. Ita apud Lucianum in Vera Hist. lib. I, c. 36, & c. 10 in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο h. e. hoc nomine appellabatur. ita & Theocriti Scholiastes ad Eid. 13, loquens de Argo navi, αἶτ, τοῦτο γὰρ ἡ ναὺς ὀνομάζετο, h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum Livium eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17: *Hi iam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, *quod nomen, h. e. quantum ad quod nomen.* Sed ellipsis haec est multo, quam plene oratio, mollior. IENS.

Pag. 38. l. 2. Αὐτὴ — ἐκέλη) V. Liv. I, 19, 58; II, 28; III, 10: ubi his familia invenies. SOLAN.

ead. l. 3. Ὅαν) Tota: ut, totus in armis, totus venisti. PETHON. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ ᾠ (Ἄττι) Ἄττι Flor. supra tamen Ἄττι fati apparet, Ἄττι esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec editio fuit expressa. An Ἄττι usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentissime solent Ἀττιδος, Ἀττιδὶ nunquam aliter in oratione quinta Iuliani. Phot. Ep. 49: Τῷ Ἀττιδὶ μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἑλλήσι σοφισταί. Ἄττις non minus usitatum: de Dea Syr. § 15. Festus Diaconi in Italia. Nicand. Alexiph. v. 8 — ὀργαστήριον Ἄττω ubi vide Schol. Plutarch. Ἐρωτ. p. 756 C. Ἀτται καὶ Ἀδωναῖοι. neque aliter Pausan. VII, p. 566, ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil notat, Damasc. apud Phot. pag. 561. Laconibus eam formam Hesychius ut propriam videtur assignare. Adde I. Scaligerum ad Catulli Atyn vel Attinem, H. Stephan. Ind. Thes. in Ἄττις, Salmas. ad Solin. p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adiuncto μὴ τοῖνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, quae sunt? ceterum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulchrorum: ne me ergo peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione Luciano restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. HEMST.

Pag. 39. l. 1. *Φαρμακία*) Interpretatus sum ad Petroni: *Pharmace responde*: sic Θ. Κρ. c. 10. BOURD.

ead. l. 2. *Προκατακλίνεσθαι μου*) Interpres habet, *priorem accumbere*, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere, & vertere, *supra me accumbere*. Postea idem interpres vertit, *priore loco accumbere*: dicendum fuit, *superiore*. CLER.

ead. l. 4. *Ὁ ἐμβρόντητε*) Acumen habet duplex vocabuli potestas involuta: vide, quae notavimus ad Tim. § 1. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit & μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert Apollod. III, pag. 213, & Schol. Euripid. ad Alc. v. 2; ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contentas, eluere non ab re fuerit: apud eum ergo scribe ἀνέστησε, pro ἀνέστη, τοὺς Φινείδας pro τὰς Φονίσσας, aut, quod prave reposuit Barnesius, τὰς Φονίσσας τὰς Προΐτου θυγατέρας pro τὰς Κροίσου θ. quas emendationes facile praestabunt Sext. Empir. adv. Gramm. I, p. 271, & Schol. Pindar. ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus annumeratur, auctore Panyasi: quod cum Schottum praeteriret, male versatus fuit in explicando Zenobio C. I, n. 47. Vide Suidam in Ἀναβιβῶναι & Ἀλσωπος. Aesculapii munere novissimus Hippolytus in Dianae gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Iuppiter, Deorum honores stupendae artis miraculo labefactum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu post placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, si Luciano credimus, in coelestium ordinem recepit, inque astris, quamquam hoc quidem inter Astronomos non plane constet, Ophiuchum vel Anguitenentem esse iussit. Eratosth. Catast. c. VI. quem locum videtur designasse Hygin. in Poët. Astr. II, cap. 14. Verum sive Heraclitus aliquis, sive quispiam alius de Incredib. c. 26, fabulosum illud fulmen Iovis, quo conflagravit Aesculapius, febriculam interpretatur, quam scilicet tantus medicus depellere non potuerit: *ιατρικὴν νικήσας καὶ ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ὤλετο*. Quid spectaverit Allatius, illud *ιατρικὴν νικήσας* vertens *celebrem in medicina*, neutiquam assequor: mihi dubium non est, quin scribi debeat *ιατρικὴν ἀσκήσας* ut in Apollod. Bibl. III, p. 213, *τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολὺ*. p. 227, Oenone *ιατρικὴν καὶ μουσικὴν* (forte *μαντικὴν*) ἥσκει. Mox οὐκοῦν Graevii si fuerat a vetustis membranis aut editionibus traditum, nihil aliud utique desiderassemus:

nunc οὐκουν cur ab hac sede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. HEMST.

ead. l. 5. "Α μὴ θέμις &c.) Quia scilicet mortuum fuscitaverat Hippolytum, a Iove fulmine percussus. V. Ὁρχ. cap. 45, & Virgil. Aen. VII, 761. Tangit iterum Noster Περ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκουν) Videtur scribendum: οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὁμοία βεβίωται ἡμῖν; Ergone aequalia & similia sunt, quae a nobis gesta sunt in vita? GRAEV. Οὐκουν) Sic supra. Infra Dialogo sequenti. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον) Sic Vit. Auēt. c. 18, quo loci Cynicae sectae Deus praefes Hercules. BOURD.

ead. l. 12. Πιστόμοος) Huius nominis tragoediam fecit Sophocles, ex qua versus citat interp. Apollon. Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic Aesculapius, Agyrtae dicuntur. BOURD.

ead. l. 15. Ἐγκαύματα) Vide Notas ad D. M. XI. HEMST. in Schol. Ἐπαίτης) Etymol. p. 14: Ἀγύρται, λωποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius Suidas: Ἀγύρτης, πτωχός, ὀχλαγωγός· ἐπαίτης φιλοκερδής, ἢ συρφετάδης. Priora sumsit a Schol. Sophocl. ad Oedip. Tyr. v. 395. tum distinctione separanda sunt ἐπαίτης & φιλοκερδής, quemadmodum in nostro Schol. contra quod apud eum praecedat, cuius, quia nullum sensum elicere poterat, versionem praetermisit Kusterus, demta distinguendi nota sanum est ac facillimum: ὁμιλίαν, οἷαν ἐκεῖνος ἐθηρᾶτο, πρὸς ἀγυρτεῖαν τινὰ δρασυνομένην· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτεῖαν pertinere. Ceterum istius in Aesculapium iacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia sunt circulatorum vilissimum medicorum genus, verisque medicis exosum: iungit Hippocrat. περὶ Ιερ. νουσ. in initio μάγους τε καὶ καθαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζδνας· isto probroso nomine Aesculapium infamat Hercules. HEMST.

Pag. 40. l. 1. Διεφθαρμένος τῷ σώματι) Apud Thom. Magistrum legitur διεφθορὸς τὸ σῶμα. Cuius lectionis pars posterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Πρ. c. 12, & Θ. Δ. XVIII, ubi translate mollem significat. Hoc nihil ad rem, inquires. Vide ergo Παρασ. cap. 8, ubi haec verba reperies: τοὺς μὲν ζυγντρίβοντας, τοὺς δὲ καὶ πάντας διαφθαρεντας. Aut peccasse dicces Lucianum, aut hallucinatum bonum Thomam Magist.

SOLAN. Credo veram esse Thomae lectionem in Διέφθορα. Etiam si Lucianus carpat illum usum τοῦ διεφθορα passivum in Soloece. § 3, ipse tamen non veretur saepe discedere ab strictis Atticis regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irriteret, Sophistas & Grammaticos secutus fixerat. Τὸ σῶμα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare iustum in τῷ σώματι ista labes mentem corruptit sententiae Pythagoreae in Iamblichi Protr. c. II, p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερά μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ τῷ σώμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν διακειμένῳ κακῶς. Arcerium hic nihil vidisse, satis pater: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus, HEMST.

ead. l. 2. Τοῦ χιτῶνος) Ovid. Met. IX, 152, 213 & 130. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐδούλευσα) V. Clem. Alex. p. 15 B. SOLAN.

ead. l. 4. Παίόμενος) Ovid. IX Heroid. SOLAN. Meminit huius loci Cresfollius Th. Rhet. V, c. 6; ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a Casaubono egregie fuerat illustratus ad Sueron. August. cap. 82, male tractat. HEMST.

ead. l. 6. Μελαγχ.) Eurip. & Seneca Herc. fur. SOLAN.

ead. l. 9. Μῆδὲ τὸν Παίηνα &c.) Quo spectaverit Lucianus, indicat forma vocis poetica: nimirum ad Homeri Il. E, 401, 899. Dicitur autem quasi proverbio: Apollon. Arg. IV, 1511, ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcunque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est, Οὐδ' ἦν Παίηων, εἴ μοι Δέμις ἀμφαδὼν εἰπέειν, Φαρμάσση — quem locum commode protulit L. Bos Obf. Crit. p. 44. Vid. Phalar. Ep. I. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὴν γυναῖκα) Μεγάρων) Haec ita distincti, ut nomen uxoris Scholium sit. SOLAN.

ibid. l. 2. Μεγάρων) Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam Matth. Sladus: in V. male praeterea Κροτιάδης & Μηγάρων, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit Euripides in Tragoedia cognomine, itidemque Seneca, quamquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. Hygin. F. XXXI, XXXII, CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subducerent tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane Diodor. Siculus, cuius, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV, p.

153 B. 164 D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἄθλους τὴν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνῶκισεν Ἰολάῳ, διὰ τὴν περὶ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτευσάμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιήαν. Sed profecto res tota est lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνήμα, οὐδὲν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς Ἑπεσιν ἐποίησαν, teste Paus. IX, c. 11, qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poetarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Megara dimissa ad Diodorum accedit X, p. 870: ταύτην γυναῖκα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπέμφατο ἀνὰ χρονον, ἅτε παίδων τε ἐστερημένος τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἡγούμενος (malim ἀγόμενος, vel propius ἡγμένος) οὐκ ἐπὶ ἀμείνονε τῷ δαίμονι. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sane magis constat: quatuor recenset Scholiastes noster; uno minus Euripid. Herc. Fur. 474, nomine tamen nullum signans, quod nec Seneca fecit: ergo citandus est Apollodor. II, p. 107, qui nos doceat, ἐξ ἧς (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δημοκόων. Hyginus praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Iam si Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, respondebit scilicet — χαλκουργὸν ὄκτῳ θανόντων, τοὺς Μεγάρας τέκεν οἱ Κρεοντὶς υἱούς· ibi insignis est Scholiastae veteris nota prolatis auctoritatibus grave scriptorum diffidium affirmantis: inter alios Aeneas Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit Apollod. II, p. 151, ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρεοντὸς, Θηρίμαχος, Δηϊκόων, Κρεοντιάδης, Δηϊών· sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deïonis oblitus tres tantum ediderit: sciendum est, hoc Apollodoro saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumferit. Sed nimirum error aliquis facile subreperc potuit in tam numerosa heroum fortissimi prole. quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum conseceris: itaque suspicari licet, Megarae filiis additum fuisse unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. Pherecydes apud Scholiasten Pindari Glenum nominat: is Glenus Deïanirae fuit filius. Schol. Sophocl. ad Trachin. v. 54: ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Ὑλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὀλίτης· non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus atque intestabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponsore

Diodoro IV, p. 168 D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας νεοτέρους τοῦ Ἰλλου υἱούς δύο Γυνέα καὶ Ὀδίτην observant in aliis exemplaribus legi Γληνέα, quod omnino rectum est; nam Γυνέα dum quis inveſtiget, multum erit laboris infumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuum. Hac occasione iuvandus est Apollodor. II, p. 151, cuius inquinatissimo loco nemo, quod sciam, haecenus opem tulit: ἐκ Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως Ἰλλος, Κτήσιππος, Γλυκισονείτης quos duos in unum mirifico facinore librarii conſlant, ſeiungere nescivit interpres: expediam illigatos: Γλῆνος vel Γλῆνεus, Ὀνειτής, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνύτης. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐνωχίαν) Matth. Sladus & Solanus ἐνωχίαν. HEMST.

Pag. 41. l. 7. Τὸν Οἰβάλου) V. Philostr. Imag. p. 798. Vetiustiores edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus Lucianus Oebali filium facit. Idem enim tradunt Philostratus iunior p. 88, & Hyginus. Ovidius etiam *Oebalidem* vocat X, 196, V & XIII, 396, 588. Alii Amycli filium tradunt. V. Nicandri Scholia a Meurfio emendata, & Ioh. Tzetzis Var. Hist. I, 11, & Apollodor. III, p. 87 B. Nec audiendus Apollodorus, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V, 222. SOLAN. Quas turbas dederit vitiata primarum edd. scriptura, cognoscere licet ex Regio ad Ovid. Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, Hygin. F. 271. ubi vide Munckerum, & I. Meursii Regn. Laccon. c. 2. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, versum etiam in odoratum sui nominis fruticem. Vid. Galen. περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους lib. IX, ubi Philonis epigramma, quo medicamenti ἀνωδύνου, sive dolorem sedantis, compositionem descripsit, interpretatur: meminit etiam Aufon. Ecl. VI, 11. Ovid. Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter Martialis XIV, Ep. 173: *Fleſcit ab inviso morientia lumina disco Oebalius Phoebi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat Lucilius apud Nonium in *Contendere* p. 258: *Huncine ego unquam* (inquam malebat D. Heinſius; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendit?* — Satis apparet, sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel Lucilius, vel is, quem loquentem indu-

xit, iocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse.
HEMST.

Pag. 42. l. 1. Λόγον) Sola ed. I. hic τρόπον habet. Reliquae & ipsa Coll. λόγον, quod ut non infrequens servavimus.
SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.) Patet, in his verbis esse ἀνακλόουθον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπεροψίαν. Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse iamdudum amabat, sed neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum ieci, ut solebamus; sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput puero impegit. At Graevius ex Ms. post eandem hanc vocem locat ἐβούλευσε, infidatus est: & certe id videtur requiri; sed puto vitio typothetae secus id pro ἐπεβούλευσε excusum esse. IENS.

ead. l. 4. Ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων) Vides pendere sensum, & nihil esse, ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων. Sed omissa est vox, ex Ms. restituenda: ἦρχ μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν ἐβούλευσε, ἔργω μὲν &c. iamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium infidias struxit. GRAEV.

ibid. τὴν ὑπεροψίαν) Lenire voluit asperitatem orationis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐβούλευσε, sive potius ἐπεβούλευσε: sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe veterum in scriptis eiusmodi ἀνακλόουθαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatæ, saepe studio quaesitæ, quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docehimus. HEMST.

ead. l. 5. Ἐγὼ μὲν ἀνέριψα) Locum huic similem vis? adi Dial. Apoll. & Bacchi seu Θ. Δ. XXIII & XV, & apud Xenoph. Cyrop. IV ed. St. p. 66, 27. SOLAN.

ead. l. 6. Δίσκον) Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. VORST.
ibid. Ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί, ἐνέσεισε) Non debuerat haec distinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, cum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. GRON. Τοῦ Ταῦγέτου saniores edd. I. B. 2. 6. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταῦγέτον, & ipse
Lucian. Vol. II. T

Scholiasfes, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. *Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.*

ead. l. 11. Ἀρύκλας) Unde oriundus Hyacinthus, vide Ovid. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ὀμηρος B.) Immo Od. M, 73, quod passim in Scholiis hīcse laudatur. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον) Legendum τὸ Ταῦγέτον. Dicitur enim etiam οὐδετέρως, ut docet Stephanus in Ethniscis: & observandum, hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτον. Verum mihi non constat, an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum coniungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe, ei coniungi. CLER. Scholiasfes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca eius, ut edita sunt, ponamus, ὁ δὲ ἀπὸ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa πτώσις non εὐθεΐα, sed αἰτιατική foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui iunctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. IENS. Tό. C. M. τὸ & τοῦ. SOLAN.

ibid. l. 7. Ἐπισπόμενος) Ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενον μέγα) Sic vitiose A. & mox ἐπισπόμενον δέ recte mutavit Solan. HEMST.

ibid. l. 11. Μικρὸν) Deest litera O, etiam in Cod. M. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἐντάσσεται) L. συντάσσεται ut ad initium Nigrini, δοτικῇ συντάσσεται nunquam aliter loquuntur veteres Grammatici. HEMST.

Pag. 43. l. 2. Γράμματα ἐπ.) Literae ΑΙ, ΑΙ, quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Aiacis fabula putanda est. Certe florem in filvis purpureum vidisse me memini, cuius puncta facile a poetis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. Ovidius & Moschus idem narrant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπαύλοντα τῷ νεκρῷ) Salmasius, quia notae utriusque a veteribus descriptae parum consentiunt, poetās alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores, statuit: illum esse xyrin, iridem agrestem, vel gladiolum Latinorum: vide Plinian. Exerc. p. 860, 861, & Hyl. Iatr. c. XXII. Quidquid fere

veterum est poetarum, literis funestis & ἐπαιαζούσαις τῶν νε-
κρῶ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non
vulgaria promittit N. Heinf. ad Ovid. Metam. X, 215. Pausan.
II, p. 195, Hermionenses refert annum egisse festum co-
ronatos: πλέκονται δὲ οἱ στεφανοὶ σφισιν ἐκ τοῦ ἄνθους, ὃ κα-
λοῦσιν οἱ ταύτῃ κομμοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ
μεγέθει καὶ χρώει· ἐπεστι δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμμα-
τα. Scribi debere κομμοσάνδαλον, patet ex Clearchi verbis
apud Athen. XV, p. 681 C. ὅρα τοὺς κομμοσάνδαλον ἀνέυ-
ροντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς
ΚΟΣΜΟΝ συμπάτησαντες ἐξετραχίλισθησαν expedita qui-
dem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior,
cuius intellectum nihil adiuvit I. Meurf. Misc. Lac. II, 17.
non aliter variis in locis Comicorum pag. 685, & Poll. VI,
106. Ruellius etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ce-
terum, ut Plinius observat, duplex hyacinthum fabula co-
mitatur: cum Luciano multi conspirant: Lutat. ad Stat. Theb.
IV, 223, bene a Barthio restitutus; Serv. ad Virgil. Ecl. III,
106, hoc insuper addens, *Est autem quasi lilium rubrum desig-
nans primam Hyacinthi litteram*: ex quibus patet, unde nata
sint in Ovidii libris antiquis illa verficuli, quem modo indi-
cavi, lectionum, ut ait Heinsius, monstra. Prudent. περὶ
Στεφ. H. X, 191: *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, &
dicavit florulentum subcubam*. Philostratus Ep. LXI: *Οὐκ εἶδες
οὖν Ὑάκινθον; οὐδ' ἐστεφανώσω τοῦ τραύματος;* quorum ver-
sione novissima vix est, ut quidquam ineptius fingi possit:
& an non eum amoris vulnere coronam meruisse putas? longe aliud
spectabat Philostrati sophisticum acumen: *Non tu vidisti, er-
go Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vul-
nere prodit & sanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Aiacis
cruore in enses Hectorum incumbens ortum esse confir-
mant: testis luculentus, pro aliis etiam, Euphorion versi-
bus egregiis, quos Theocriti Scholiastae referimus acceptos
ad Eid. X, 28: Περφυρέν ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἔοιδ' ὦν
Ῥοιτεῖνς ἀμάθοισι δ' ἐδουπότος Αἰακιδάο Εἵαρος ἀντέλλειν γε-
γραμμένα κοκκίουςαν hunc in modum e membranis corrupta
verba Casaubonus expolivit Lect. Theocr. c. XI, a cuius
emendatione quare diversus abierit Salmasius Exerc. Plin. p.
733 B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam
in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime
nulquam non corriperebatur, in proclivi erat reponere φημεις,
cuius vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις.

Verum enimvero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod Casaubonus distinguendo, Salmasius certioribus etiam argumentis patefecit ad Solin. pag. 88o F. etenim εἶαρ hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria; vid. Hesych. in *Εαρ, Εἶαρ, *Ἡαρ, *Ἡεροπότης, *Ἰαρά, *Ἰαροπότης, & Fragm. Callimachi Bentl. n. CCI, CCXLVII, Oppian. Halieut. II, 618, & Schol. quae tamen potestas ceteroquin Salmasium ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906, ubi Scaliger immerito castigatur. Iam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poëtici coloris, γεγραμμένα κωκυθούσαν, *ipsis* *literarum* *notis* *luctum* *gemitumque* *prodentem*. Porro fabulam utramque cum reperiret Ovidius, ingeniose coniunxit Metam. X, 208, XIII, 397. deinde secuti sunt eum Servius, aliique Grammatici. HEMST.

in Schol. *Ἐπιθρήνοντα) *Ἐπιθρήνοντα alterum ne Graecum quidem. HEMST.

ead. l. 15. Τὸ δὲ καὶ χολὼν &c.) Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidi nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. *Ἡφαιστον apposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II & XXIV, quamquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adiutam malim: Τὸν δὲ καὶ χολὼν ὄντα τὸν *Ἡφαιστον &c. HEMST.

ibid. *ὄντα τὸν) Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, absque τὸν. Optime, mea quidem sententia, I. quam expressimus. SOLAN.

ead. l. 17. Τὴν Χάριν) Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera eius χαριέντα, *elegantia*. CLER.

in Schol. *Ἀπ.) ἀτυχία) Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. εὐτ. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσίν τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι) Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusativum & possunt & habent, quasi & ipsum gau-

deret eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud Livium XXXIX, cap. 11: *Si quid ad eas (leges) addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore*. Hic unum addi potest proprie ad τὰ, ad eas referri: apud eundem XXXV, c. 19, *odi odioque sum Romanis*. Apud Ciceronem quoque in Verrina c. 54 dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae fatelles, in Sicilia omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare. Certe τὸ colloqui, quod hic cum eodem, quo cognoscere & attentare, casu constituitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. IENS.

ead. l. 7. τῇ λύρᾳ) Lyrae quidem, uti supra visum, (Dial. VII) inventor Mercurius. Sed Musicen inter praecipuas eius dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII, & Horat. Carm. I Od. X. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀναφρόδιτος) H. Steph. Gr. L. Thes. T. I, p. 613, postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse a Venere alienum, invenustum, positis etiam his Luciani verbis addit: *quod quidam exponunt*, adversa Venere natus. Non aliter invenustum capit venustissimus Muretus in Terent. Andr. A. I, Sc. V, 10: *rebus amatoris infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον*. Graecus ille Samosatensis: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλος ἀναφρόδιτος &c. & venustas interdum est ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? ubi tamen Nonius legit vetustatis; sed falso, ut puto. Haec Muretus. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Ἐν τῇ Δήμῳ σύνεστιν) De Charite praeter Venerem Vulcano iuncta res est nota: Aglaïam ὀπλοτάτην Χαρίτων vocat Hesiod. Theog. v. 945; Thaliā nonnulli, teste Eustath. ad Il. Σ, pag. 1148. Homerus nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμον, Καλὴν, τὴν ὅπῃ περικλυτὸς ἀμφιγυήεις Il. Σ, 382: quod Pausanias observat IX, p. 781, ubi de Gratiis egregia multa. Vid. Cornut. de N. D. cap. 15, pag. 163; c. 19, p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicitè prospectum voluerit, (Lucianus enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere coniugali, sive in coelo versaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcherrimae coniugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non fuc-

currit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur Schol. Homer. ad Il. Ξ , 230. ibi quaesitum est apud veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur Iuno Somnum conventura Lemnum a principe poetarum adire fuerit iussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem eius Charitem; cuius germanam Pasitheam, quae sororis in contubernio vivebat, cum Somnus efflictim amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis aspectu abesset, in Lemno defedisse. At Homerus & Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit, nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuisse credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum strepitus coelestium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poetarum non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri taberna fabрили Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, si quid operis moliretur, migrare iusserunt ad insulam aliquam Aeolium aut Lemnum, datis insuper (nam Homerus plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) aerumnosi laboris ministris Cyclopibus. Ita Callimach. H. in Dian. Apollon. Rh. Arg. III, Virgil. Aen. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque secus, quod magis mireris, in Homeri Od. Θ . Illam quidem Anacreon, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; sed diverso consilio, ut operam fociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτόν malleum καὶ στρατιώτην ἀν' etsi non me fugiat usus aliquis τοῦ αὐτοῦ haud valde dispar, de quo alibi dicam. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιμηχανήσασθαι) Perspicuum est, legendum ἐπιμηχανήσασθαι. IENS. Ἐπιμηχανήσεσθαι Iensu emendatio est. In libris nostris omnibus ἐ-σασθαι legebatur. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ οἶδ' α) Non solus Lucianus haec dicentem inducit Apollinem. Gravissimus poeta Homerus Odyss. Θ , 336, eadem ferme habet; eoque credo factum, ut Lucianus, qui eum perpetuo suggillat, Dialogum XVII scripserit. Locosior Ovidius & a quo talia exspectes l. c. & II de Arte Am. 561. SOLAN.

Par. 46. l. 7. Κατακεκόσμηκεν) Vide Ovid. c. 8, & Ovid. Met. II init. SOLAN.

ead. l. 8. Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς) Qua fronte Lucianus Iunonem hic inducit asserentem, Vulcanum a Venere diligi

aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. SOLAN. Locutionem illustrat Bergler. ad Alciph. pag. 120, Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθην ὑφ' ὑμῶν. Dion Chrys. Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρήσιμός τε. HEMST.

ead. l. 11. Οἷα ἐσθίει) Hęc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide, quae monuimus ad Prometh. § 17. CLER.

ibid. Ξενοκτονοῦσα) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Ovid. 3 de Ponto, Achill. Tat. lib. 8. BOURD.

ead. l. 13. Πάντα εἰδέναι) Callimach. Hym. Apoll. Τέχνη δ' ἀμφιλαφής οὐ τις τόσον ὕσσον Ἀπόλλων. Apul. Florid. 1, Aristoph. in Plut. Orpheus, Homer. H. εἰς Ἀπολλ. BOURD.

Pag. 47. l. 1. Κλάρω) Vide Ἀλεξ. c. 8, & Clem. Alex. p. 9, τὸν Κλάριον, τὸν Πύθιον, τὸν Διδυμέα, τὸν Ἀμφιάρεω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἀμφίλοχον. V. Schol. Apoll. Rh. p. 128. SOLAN.

ead. l. 2. Διδύμοις) Origen. Cell. I, p. 55, 1. SOLAN.

ibid. Λοξᾶ) Momus in Apollinem Δικαστήρ. Sic in Alexand. sic in Iove Tragœd. & passim. Λοξίας Apollinis cognomen-
tum. BOURD.

in Schol. l. 2. Μυθεύμενος) Leg. μυθεύμενος. CLER. Μαν-
τευόμενος) In ed. A. & C. M. legebatur μυθεύμενος. Ego cer-
ta coniectura ductus mutavi. SOLAN. Mihi placuit μυθεύμε-
νος: idque omnino retinendum videbatur. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Μαρσύας) Apul. loc. cit. Julian. Imp. Epist. ad Iambl. BOURD.

ibid. Αἰ Μοῦσαι) Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. HEMST.

ead. l. 4. ἄθλιος) Addi solet articulus. nisi forte legendum ἄθλιος, sed edd. verant, nec sequens patitur ἀδίκως. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ αὐτὴ οὐσα) Tantum abest, ut ornet senten-
tiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Lon-
ge dispar erit ratio, si legas ἀγνή: quod percommodum hoc
in loco. Scilicet Homerum, ut solet libenter Lucianus, teti-
git: Ἀρτεμις ἀγνή in Odyssæa satis frequens. Dianam virgi-
nem intactam, quae puerperis affideat, & opem invocata
praestet, aequae ac Noster, rident patres Ecclesiastici, nec
ad rem pertinere quidquam credunt, quod a veterum Theo-
logis affertur, eandem esse & Lunam; quae cum sit τῆς γε-
νέσεως ἀρχὴ, isto munere iure merito fungatur. HEMST.

Pag. 50. l. 4. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον) Talia describit Vulca-
ni vincula Homerus Od. Θ, 275, — κόπτε δὲ δεσμούς Ἀρ-
ρήταυς, ἀλύταυς, ἅφρ' ἔμπεδον αὐθι μένοισιν & v. 299, Καὶ

τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φευκτὰ πέλονται. Ideo δαεσμά 'Ηφαιστεία proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit Suidas, adiecto Eunapii, huius enim esse recte censuit H. Valesius, insigni loco, qui imitationis Homericæ vestigia clare præfert, ὃ δὲ τρίσιν ἅμα συγκατελιηµένος πάθεσιν ὥσπερ 'Ηφαιστείοις δαεσμοῖς ἀρρήκτοις, ἀλύτοις, ἔµενε γὰρ ἐν αὐτοῖς ἔµπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quæ copiosius indidem profertur in 'Αρβαζάκιος. Huius autem subtilissimi reris nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab Homero cum araneæ tela comparentur: ἀφανὴ δαεσµὰ paulo ante Noster, & Aelian. de Anim. II, c. 30, δαεσµὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ 'Ηφαιστου τὰ Ὀμήρεια. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ δαεσµα ἡδιστον ἐμοὶ ἐδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γυγνόμενον τὸ ἔργον) h. e. illud vero iucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa (μονονουχὶ αὐτὸ γυγνόμενον τὸ ἔργον) ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos iam ante dixerat ἐν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgatus interpres. Quæ deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere coniunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quæ in eodem hoc iocoso argumento habet Ovidius Metam. IV, v. 185: *Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas, Admisitque Deos. Illi iacuerunt ligati Turpiter. Atque aliquis de Dis non tristibus optat Sic fieri turpis.* IENS.

ead. l. 10. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον) Poterat scribi, μονονουχὶ ἐν αὐτῷ γυγνόμενον τῷ ἔργῳ modo, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. Barth. ad Claudian. Epith. Pall. & Celer. v. 130, Keuchen. ad Seren. Samon. v. 610, Commentatores ad Petron. p. 404, Bergler. ad Alciphro. p. 413. HEMST.

ibid. Γυγνόμενον τὸ ἔργον) Id est, coitus. GUYET.

ead. l. 14. Ἐφθόβουν τῷ Ἀρσῇ) Torus quidem dialogus ex Homero deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poetam ipsum legeris Od. Θ, 335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323, qui ad iucundissimum spectaculum advolarint: inde Noster Mercurium fecit hæc a se

iam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit Paulo Silentiario, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII, Epigr. 54. In Amoribus, *εὐτυχέστατος θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἀρης*. Lucianus *ζυνδεδεμένοι, δεδεμένῳ, δεδεσθαι* quae forma Thomae videtur elegantior, quam *δεθεὶς, δεθῆναι*. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Οὐκοῦν καὶ δεδεῖσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ) Num ergo & vinciri te sic patereris? ocius emenda *δεῖσθαι* vel *δεδῆσθαι*. Quid enim sibi vult *δεδεῖσθαι*? IENS. *Δεδέσθαι*) Ex ed. I. est, cui suffragatur L. reliquae omnes *δεδεῖσθαι* mendose. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐγὼ μὲν) Repetit omnia huius Dialogi in Bacch. Eurip. Nonn. Ovid. alii. BOURD.

ead. l. 11. Μίτρα) Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum Lucianum alibi apparet. Quin & *θηλυμίτης* per probum hic Bacchus vocatur. COGN.

ead. l. 14. Παντί) In veteribus Codd. *πάνυ* & *Πανί* fuisse testantur Scholia; quod ego olim amplectebam. Nunc genuinam esse scripturam *παντί* censeo, quia *cuius similem potius, quam sibi*, melius videtur, quam *Panī similem*. SOLAN.

ead. l. 15. Θηλυμίτης) Dicemus ad Bacch. c. 4, ubi de expeditionibus eius plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Iuppiter adstruit: & merito quidem; nam *χορείς* aptior & iocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur, Horatio teste II Od. 19, v. 25; quos tamen rumusculos parum secundos iam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. HEMST.

in Schol. Πανί) Sic videtur legisse pro *παντί*. Vid. Not. SOLAN. Cum in nonnullis Codd. exstiterit *πάνυ μᾶλλον* pro *παντί*, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice *τοῦ πάνυ* alibi reperiri *Πανί*. Ed. A. *τῷ πατρί*) *Πανί*. HEMST.

Pag. 52. l. 2. Στράτῳ) Schol. & Coll. SOLAN. Nulla fuit causa, cur mutarem *στρατιωτικῶν* τὸ *στρατιωτικὸν* pro militibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pausaniam p. 423, Herodianum, satis familiare, ut τὸ *ἱππικόν*, τὸ *ναυτικόν*, τὸ *ἐλληνικόν*. HEMST.

ead. l. 9. Καταδῆσας) Vid. Ovid. Met. III, Fab. 8. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐδέεις φόβος) Nolim vertere, non est quod invideas: non enim invidebat Iuno Baccho, sed eum reprehendebat. Verterim potius: non debet hoc ei creare invidiam, hoc

est, *odium*. Solent invidia & odium esse coniuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. CLER.

in Schol. Στρατηγικῶ) Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. SOLAN. Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro *στρατιωτικῶ*. HEMST.

Pag. 53. l. 2. Ἰκάριον) Hygin. fab. 130. SOLAN. Icarum faepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenom. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam Aeliani locum de Anim. VII, cap. 28, ut eum interpositae negantis particulae soliusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτεναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτον πιουσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πῶ οὐ θάνατον εἶναι τὸ πρᾶχθῆν, ἀλλ' οἶνηρόν κάρον, νενόσηκαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοῦ Διονύσου τιμωροῦντος τῷ πρώτῳ γεωργῷ τῶν αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Iam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres diffideant, commemorare non videtur operae pretium. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπιζηλοτυπεῖν) Habet Stephanus, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica pervenisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν saepius ista particula vitiata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. § 13. neque aliter statuisse videtur Brodaeus ad Anthol. I, c. 13, Ep. 2, proferens, *ζηλοτυπεῖν ἑοικας*, ὃ Ἡρα. Εἶγε omnium edd. non videbatur mutandum: quamvis in *A. 1 W. ἥγε* itidem notatum reperiam. HEMST.

ead. l. 10. Ἥγε) Sic L. ἥτε P. Impressi εἶ γε. SOLAN.

ead. l. 25. τί) Huius dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit Georg. Sabinus, qui ad huius videtur imitationem confectus, nec minus est elegans. COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μεθυσοδότης) Lege *μεθυσοδόντες*. De Icario vide Hygini Fab. 130, & Poët. Astronom. lib. II, c. 4. IENS. Idem observaverat Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 54. l. 1. τὴν Ἥραν) Insignis haec Iuntinae ed. emendatio, quam confirmant insuper P. & L. reliquae enim omnes Ἥραν. At Iunonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. Clem. Alex. p. 15 A. SOLAN. Nullum est in fabulis Iunonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habeba-

tur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eury-medonte Titane, antequam Iovi traderetur, virginem fuisse vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheus existisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid eius generis habuisset Iuppiter, quod ulla veri specie coniugi obiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Iunonem in amores suos importunius invec tam flagitii similis exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in Clemente reperiri non equidem recorder; & nescio, an hunc errorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21 B. legitur καὶ Ἡρα Ἀδωνίδος, nimirum Ἀφροδίτη illud Ἡρα literis iisdem constans, quibus Ἡρα, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Iovem amati Adonidis suspicio meliore iure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi iuvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incontroversam, si vera sunt, quae notat Schol. Theocr. ad Eid. XV, v. 86. Apud Lucianum igitur pro Iunone amplectenda fuit Ῥέα, cui iam verulae atque emeritae Cupido pudendum in modum insultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. Philostr. Ep. XXXIX: οὕτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων Ἡρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τὰ ἄστυ οὐκ εἰδόντων ibi pro Ῥέα scribitur in Cod. Pal. secundo Ἡρα. Contra in Plutarcho de Fluv. c. 18, p. 59, καὶ κατ' ἄγνοιαν τῇ Ῥεᾷ συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος, reponendum est τῇ Ἡρᾷ, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης, capiendum erit, quod ad illam attinet: sin malis ἐπ' ἐκείνη, vel ἐπ' ἐκείνην, adversus illam; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in Apollon. Rh. Argon. III, 32: Ἡρῃ, νῆϊδά μὲν με πατρὸς τέκε τοιοῦτο βολάων, οὐδέ τίνα χρεῖᾳ θελκτῆριον οἶδα πύθοιο. HEMST. *ead. l. 5. Χαροπὴ*) Hefych. Χαροπὴς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερὸς &c. GUYET.

ead. l. 6. Ἐκπλήττει) Parisiensis mutavit in ἐπι—. prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑφορᾶται) Eleganter Erasmus, adductis superciliis observat, utraque verbi potestate coniuncta: melius ab eo non discessisset Benedictus, qui dedit, torve semper adspicit: hoc est δριμύ ὄραν, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι suspectum habere, & diligenter, ne noceat, observare. Aristotel. περὶ

Z. I, c. 44, de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτῃς οὐδενός; οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν· contra Mars Cupidinem dicitur προσίσ-
σθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum
sibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura Stephanus in Thef. & nimis
quidem, ut saepe solet, tenuitè. HEMST.

Pag. 55. l. 3. Πρόσωπόν τι) Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῷ τῆς
Γοργόνης προσώπῳ. GUYET.

ead. l. 8. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.) Bene factum, quod Lucianus
Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adiuverit,
quo persuasissimum fiat, παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀειπαρθέ-
νους, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in
novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu
furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus
Tzetz. ad Hesiod. E. καὶ H. p. 7, ex veterum Grammaticorum
corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatio-
ra: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si us-
quam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum est, cu-
ius cunei ope durissima quaeque levi negotio perrumpas, ex-
plicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro
dilectissimarum virginum amoveamus; quas utinam eorum
nulli, qui se colere videri volunt, prostituere conarentur.
Venuustum est nescio cuius Musicii (ab aliis auctor Plato ha-
bitus) Epigramma Anthol. I, c. 7, & ad Luciani mentem ac-
commodatum: 'Α Κύπρις Μούσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρον ὕμνον ἐφοπλίσομαι· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύ-
πριν, Ἄρει τὰ στομύλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ
παιδάριον. Ibi vide Brodaeum. HEMST.

ibid. Ἐξω βελῶν) Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id est,
extra telorum iactum, pro eo, quod est, in tuto citraque pe-
riculum. Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in
Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopi & Neptuni. COGN.

ead. l. 14. Τὴν δὲ Ἀρτεμιν &c.) Perpetuae virginitatis decus
petenti, Minerva suggerente, Dianae Iuppiter concesserat.
Callimach. H. in Dian. v. 6, ubi hac de re multa notat Ez.
Spanhemius. HEMST.

Pag. 56. l. 6. Ἐπειτόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς) Scribendum for-
te: ἔπειτα τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. GUYET.
Non metuo, ne quis abripi se patiatur prava Guyeti corre-
ctione: nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin
ingenioso ac docto, contigit, ut inter subitam legendi festi-
nationem, re minus pensiculate considerata, emendatio-
nes plane absonas proiecerit; quas ego quidem utilius exi-

flimarem in lituris perire, quam luci donari. HEMSTERH.
ead. l. 17. Θεῶν Κρίσις) In Ox. aliter habet titulus: ἡ κρίσις
 τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. SOLAN.

in Schol. l. 1. Καλὸν &c.) Veteris esse poëtae non memini:
 ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi iambi. HEMST.

Pag. 57. l. 1. Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γάργαρῳ) Idae montis tres nu-
 merant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Le-
 ctum, Gargarum vel Gargara, & Phalacram: Schol. Homer.
 ad Il. Θ, 48, Ε; 284, Eustathius p. 697. Sigeum addit Schol.
 Nicandri ad Alexiph. v. 40, Ἰδης ἐν κημοῖσι Φαλακράϊς ἐν
 βήσσης pro quo nescio, quam recte supposuerit Pergamum
 sive Tzetzes, sive vetustior aliquis commentator ad Lycophr.
 v. 24. Gargarum omnium est, Homero teste, cellissimum:
 Γάργαρον ἀκρον Ἰδης ὑψηλῆς — Il. Ε, 292. idque recte obser-
 vat Macrob. Saturn. V, c. 20. Isto autem genere post Home-
 rum Graeci τὸ Γάργαρον, & Epicharmus, Γάργαρ' ἀγάννισα
 nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condide-
 rant, ἡ Γάργαρος, ut ex Alcmane probat Stephanus: vide E-
 tymol. p. 221. verum postea, cum immodico frigore com-
 pulsi cives novam urbem in subiectam monti planitiem dedu-
 xissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita
 Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit Strabo
 XIII, p. 874 C. 903 C. Hesychius quidem: Γάργαρον, ἀκρο-
 τήριον ὄρους Ἰδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου sed
 valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic
 etiam mutilatum acceperimus. Latini post Virgilium Garga-
 ra cacumen Idae non minus, quam ipsam urbem appellarunt.
 Stat. Theb. I, 549, *Gargara desidunt surgenti* — ubi quae no-
 rat Lactantius, Servio debentur ad Aen. IX, 86. Plin. H N.
 V, 30. at Vibius Sequester: *Gargarus in Phrygia Idae montis*
cacumen: sed huius auctoritatem si parvi pendamus, nihil ta-
 men habebit, quod quærat. Idam plerique nominant, ubi
 Paris iudex federit Deabus: ideo Mela I, 18, *Ipse mons vete-*
re Divarum certamine & iudicio Paridis memoratus: neque ali-
 ter fere Euripides, qui saepius eius rei meminit: Troad. v.
 976, ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους περὶ Ἰδαίων εἰς κευθμῶνα. Hel.
 v. 23, Ὅτ' Ἰδαίαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὁ τῆς Μαίης τε καὶ Διὸς γό-
 νος. Androm. v. 274, & mox: τὰ δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον νάπος ἦλ-
 θον tum Ἰδαίον λέπας: ridentem vero loci fontibus irrigui a-
 moenientum describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum
 ingeniosissimus: *Est locus in mediae nemorosae vallibus Idae.* Cal-
 lim. Hymn. in Lav. Pall. v. 18, οὐδ' ἔκα τὰν Ἰδᾶ Φρυγ' ἐδᾶ

καζεν ἔριν, ut vir summus egregie restituit. Vid. Sil. Italic. VII, 437. Noster, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. Strabo scribit, in recessu sinus Adramyteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antrandrum *ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος*: quae repetit Eustath. ad II. Ξ, pag. 986. idem apud Stephanum ex Timothee in Ἀλεξάνδρεια: satis apparet situm huius loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est, quod § 5 antri mentionem Lucianus facit: praeterquam enim, quod Euripidis Ἰδαῖος κενὸν μὲν & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam exstitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. Diodor. Sic. XVI, p. 565 C. μέγιστον δὲ ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον αὐτρον θεοπρεπές, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου: is quidem locus alius esse non potest, quam memorata Straboni Alexandria. Paululum hinc diversius abiit Coluthus in Ἑλένης ἀρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14, αὐταὶ γὰρ ἐβήσασθε μολοῦσας (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαῖνς δικάρηνον ἐπὶ πρῶν Φαλακρῆς: ex eo cacumine caesae narrantur arbores, ex quibus classis est contexta, qua vectus Spartam petit Alexander: propterea Φαλακραίᾱς κῆρας argue vocavit Lycophron: verum qui sedem ibi iudicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum observat Macrobius Saturn. V, 16, nullam commemorationem de iudicio Paridis Homerum admittere: quae si fidem inveniant, tum vero suppositios haberi oportet versus eos, qui leguntur II. Ω, 29; itaque censuisse veterum quosdam docuit Fulv. Ursinus in Virg. cum Gr. Scr. coll. pag. 196. nec sane mihi probabile videtur, ab Homero esse profectos: si enim iam tum fabula fuisset nota, quis credat, principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poeticae virtus nitidissime poterat explicari, fore desidem, sic ut nusquam suis luminibus ornaram interfereret tam bellam gravissimi belli causam? Neque defunt, quas nunc quidem promere non est opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut post Homerum celeberrimi iudicii commentum prodiisse demum credam. Exstitit inter alia multiplicis caelaturae argumenta in illa Cypseli vel Cypselidarum ar-

ca; cuius in Iunonis Eleae templo dedicatae meminit Dion Chryf. Or. X, pag. 163 B. sollicitam descriptionem exposuit Pausan. V, pag. 419, cum tali epigrammate p. 425: Ἐριμίας ὁδ' Ἀλεξάνδρῳ δεικνύσι, διαίτην τοῦ εἶδους, Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν quod si Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut sane suspicatur Pausanias, vetustissimum esse oportet. Fabulae vero non iniucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine Daretis Phrygii celatur, c. VII de fabula somnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec fecus Devonius de Bell. Troi. II, 228, in multis pessime corruptus. Dion Chrysostomus, ut philosophus, morem Socraticum, mutandis in omnes disciplinae moralis formas pro re nata fabellis, sequitur: Orat. XX, pag. 266, 267, Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, eiusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irriterent, ac tandem in iuvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diversa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At si Cedrenus, Suidas in Πάριον, Malela p. 114, testes habeantur satis idonei, iam Paris erit inter antiquissimos scriptores annumerandus, quippe qui encomium Veneris Iunoni Minervaeque praelatae composuerit; idem hymnum titulo Κεστὸς τοῦ πραεστίου: a talibus incunabulis exortam esse fabulam, his, si lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δίκαστὴν vel κριστὴν, διαίτητὴν alii vocant: utrumque Noster: Lycophron v. 93, κάλλους τὸν (nisi quis malit ταῖς) θυωρίτην τριπλάϊς: translatae locutionis expediendae viam nisi veteres ostendissent, minus equidem mirarer, in ea declaranda Commentatores eruditissimos non laborare tantum, sed labi. Θυωρίς est primum mensa sacra & ministeriis divinis apta, ut Festus ait in *Anclabris*; quam in Christianorum etiam templis θυωρὸν Nicetas alique dixerunt: deinde mensa communis & amica; τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit Schol. Callim. ad H. in Dian. v. 134, ubi vide viri illustres observationes: hinc in Hesychio θυωρεῖσθαι, εὐωχεῖσθαι. Tum porro similiter ac τράπεζα mensariorum est, & τραπεζίτης idem, qui ἀργυρογνώμων, sic θυωρίτην ut usurparet, licere sibi voluit Lycophron. Hesychii conturbata hunc in modum reponere: Θυωρίτης, τραπέζιτης καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυρεφόους οὕτω, scilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ θεῶν φυλάσσουσαν. Latine dixeris, *formatum pulchritudinisque spectatorem*: sicuti *pecuniae spectatores* dici, qui nummos probarent,

notavit Donatus ad Terentii Eun. A. III, Sc. V; tribusque modis debitum pecuniarium solvi, pensione, spectatione, quando dicitur *letum est*, & numero, ad Phorm. A. I, Sc. 2; & *spectator veteris monetae* Symmacho III, Ep. 11, ἀργυρογνώμων παλαιού κέρματος. rem illustrat egregius non Theocriti quidem, sed suavissimi tamen Ionis poetae locus Eid.

XII, 36: Λυδὴν ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὅποι· Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί. Etymologi emendationem a Pottero prolatam Sylburgius occupavit: ego nihil mutandum arbitror, nisi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔκρινεν τὰς θεάς· nunc autem translatio ducta est ab alia mensa, nimirum nummularia; παρὰ Λυκόφρονι autem revocari debet ad superiora subiungendum voci τριπλαῖς, vel κριτήν· locum descripsit Phavorinus. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel simillima, vel parumper discrepantia reperiuntur apud alios scriptores, operae non videtur studiosius annotare. HEMST.

ibid. Τῷ Γαργάρῳ) Suidas & Stephanus Γάργαρα vocant. At Noster iterum c. 3, τὸ Γ — & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV, & Hom. II. Θ, 48. SOLAN.

ead. l. 3. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά) Talem se ferebat Socrates; eo-que ipso titulo propterea donatur a sectae suae philosophis, & Luciano in B. Πρ. cap. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitiose traduxerit Lucianus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπίσης τε ὑμᾶς) Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his annexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἴγε οἶον τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυίας ἰδῶν. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας οὗτος pro αὐτός. HEMST.

Pag. 58. l. 9. Ὅπως) Sub. videte. GUYET.

Pag. 59. l. 1. Πρὸς ἐμοῦ λέγ.) Attica locutio. Aristoph. Vesp. v. 645, Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ — καὶ χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀρέσκοντα μοι λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248 A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ παντελῶς ἀγαμος &c.) Οἰνῶν Κεβρήνος τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ. quam, ut rem minuatur Mercurius, ἔγνημε Πάρις. Vide Apollod. III, 10, § 6. (p. m. 93 C.) LEED.

ead. l. 6. Συνοικεῖν) Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI, c. 7. HEMST.

ibid. Ἰκανὴ μὲν) Supra Graevius ad Dial. VI vertit, commo-

da quidem, sed rustica, interprete castigato, qui dederat, sat quidem formosa. Non audio: saepius enim ἱκανὸς & ἀγαθὸς praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere commodam & rusticam: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulchritudinem poetæ laudant: historiam totam enarravit Parthen. Erot. c. IV. HEMST.

ead. l. 9. Ἄλλως ἠρόμην) Mox vim istius ἄλλως Lucianus ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με nullo certo consilio neque de industria. Parum recte videtur intellexisse D. Heinsius ad Hesiod. E. καὶ H. v. 344. melius Stephanus in Thef. T. I, p. 343. HEMST.

ead. l. 10. Παραπρεσβεύεις) Id est, praevaricaris. GUYET.

ibid. Κοινολογούμενος) Sic Nigr. c. 14, & Ἀλ. c. 25, πρὸς οὓς τισι —. SOLAN.

ead. l. 13. ἤρετο) Ox. In editis εἶρετο. SOLAN.

Pag. 60. l. 6. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν) Haec profert Thom. Mag. in Βούλομαι. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.) Sed inter colloquendum multum progressi iam a stellis recessimus, sive, ut non male interpretes, stellas emensi sumus. Sic loquitur etiam in Icaromenippo πᾶν πολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ubi Erasmus, cum plurimum nubium essem emensus. Sed Budæus & Stephanus hunc locum suspectum habent, & aliter scripsisse Lucianum putant. Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, postquam longe a terra provecti in altum erant. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse Luciano. Hesych. Ἀπεσπάσαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπεσπάσαντο. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀπεσπάσαμεν) An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπεσπάσθημεν τῶν ἀστέρων. GUYET. Subintellige ἑαυτοὺς quasi dixisset, ἐσπάσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, nos procul ab astris subduximus. CLER. Iniuria Budæus & Stephanus Thef. T. III, p. 918 G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, avellere, distrahere, avocare: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπᾶσθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1, praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui Grotio obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione

ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in Xenoph. K. A. II, p. 164, v. 11. Aelian. de Anim. VII, c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta Nicolai Damasc. p. 426, ὄνον ἄγριον διώκων ἐπιπλείστον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. Polyaen. VI, c. 16, § 4, ὥς δὲ μακρὰν ἀπεσπασθῆσαν ἄχρι πελάγους διώκοντες exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus factis sunt usitata: verum quando ἀποσπασθῆναι simpliciter pro χωρισθῆναι, recedere, digredi ponitur, illud iam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita Lucas in Evang. XXII, 41, καὶ αὐτὸς ἀπεσπασθῆναι ἀπ' αὐτῶν ὥσπερ λίθου βολήν· veteres exponunt ἀπέστι, ἀπεχωρίσθῃ neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεσταθῆναι. Eandem vim obtinuit ἀποσπᾶσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10, pro eo, quod vulgatur, Ἐκείθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίου ἐννέα, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & ed. Compl. Ἐκείθεν δὲ ἀποσπασάντες σταδίου ἐννέα, ποιούμενῳ τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἀραβες αὐτῷ. Inde cum progressi essent stadia novem, Iudam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes. pariter v. 17, ἐκείθεν δὲ ἀποσπασάντες, unde, quae scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, librariorum imperitos absoluti nominativi usus. Aelian. de Anim. X, 48, ὁ δὲ μεταδιώκων διὰ τῶν μὲν συνθηρᾶτων ἀποσπᾶ πολὺ. Synes. Ep. 108, μένειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἱ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποσπᾶσαι τῆς χώρας ἐτολήσαμεν. Noster de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι, procul a terra in altum provehi. Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. § 21, vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπᾶσαι. Ad Icaromenippum Graevius eorum, quae hic annotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi Iac. Gronovius arguitur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque interpretes fecerunt, iungendum est cum ἀποσπᾶσαμεν. HEMST.

cad. l. 16. Τὸ Γάργαραν) Rob. Stephanus in Thes. habet Gargarus masc. & vulgaris Grammatica altius Gargarus. Farnabius tamen ait Gargarus in masculino genere nunquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nul-

quam reperio. Γάργαραν autem in feminino genere agnoscit Eustathius; agnoscit & Etym. Magn. Sed ea πάλις, hoc ἀκράτῃριον. LEED.

Pag. 61. l. 2. Ποῦ) Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. SOLAN.

ead. l. 9. Καλαύροπα) Mf. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, immo & in nummis. V. Spanhem. 120, 128. SOLAN. Paridi tribuit etiam Coluthus v. 107: Ποιμενικὴ δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτειρα καλάβροπ. idem scribendi modus in Apollon. Rhod. IV, 974, ut observavit Fr. Nanfius ad Nonni Paraphr. E. Ioh. XXI, 110; quem se probasse Scholiaſtes ostendit hanc notationem afferens, οἰνοὶ καλὴν ῥάβδον libro tamen Argon. II, 33, καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud Morell. Spec. Rei Numm. T. XI, Alexander exhibetur καλαύροπα vel pedum manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπὴν illam vel καμπήν, cuius meminit Etymol. eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac pedum Festus & Servius. Glossae veteres: Pedum, καλαύροπ, ποιμενικὴ ῥάβδος λαγωβάλος. Vid. Poll. X, 131. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἐκεῖνος) Rectius in Mf. scribitur Ἐρ. ἐκεῖνος. ἀλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. GRAEV. Scriptae lectioni, quam Graevius ponit, vulgatam longe praeferulo. Ἄλλα eleganter positum, immo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum καταστάντες quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus: ne scilicet iuvenis animo conturbetur, & plane stupeſiat, si nos desuper advocantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. HEMST.

ead. l. 13. Καταστάντες) Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen ed. Leedes vocem esse nauticam apud Homerum: ἦα κατὰστῆσον Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, quae aethera tranabant pennis. Verum alato quidem Mercurio tribuitur a Nostro εἰρεσία τῶν πτερῶν, & Dii Deaeque alii Labi sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule Thucyd. I, 59. SOLAN.

ead. l. 15. Καταβεβήκαμεν) Ox. Mf. ut lenius legendum monuerat. Prave alii κατεβ—. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καλάβροπ) Καλαύροπ. καλάβροπ autem, ut Εὔρος pro Ἐβρος &c. sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 62. l. 7. Ἄλλ' ἐγὼ) Sic sine οὖν Ox. P. & l. ed. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅποτε ἦδ' ἐν τῷ ἀετῷ ἦν) Dubites, utrum de Iove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et cum iam mutatus in aquila lateret, ad latus eius una volabam, adiutabamque in allevando Ganymede.* series orationis favet: ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα, ... καὶ ὅποτε ἦδ' ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vestum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide Achill. Tat. II, p. 145, & Salmasium. In Luciano cautius paululum delicias suas Iuppiter attrectat. HEMST.

ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ) Hoc est, *in forma aquilae, ἐν σχήματι αἰετοῦ.* CLER.

ead. l. 15. Περιβαλὼν) Ἀν περιλαβὼν; GUYET.

ead. l. 16. Τιάραν) Pileum ex nummis intelligit Spanhem. 451. SOLAN.

Pag. 63. l. 2. Ἀποβεβλήκει) Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀποβ—. quod tuetur ed. Leedes, nosque ad H. Stephanum Append. de Dial. Att. p. 147 amandat. SOLAN. Ἀποβεβλήκει) Neglectum huius temporis augmentum, ut Iungermannus notavit ad Long. p. 214. hoc ipsum in Dion. Cass. p. 779 B. Liban. T. II, p. 12. Xenoph. K. Π. VIII, pag. 131, v. 10, ἐδεδειπνήκεσαν καὶ διαπεπομφει. In Codicibus haec variare solent. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 19, Duker. ad Thucyd. VII, 44. Nulla erat causa, cur Goldastus emendaret in Dositheo p. 875. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἄθλον &c.) Scribe τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἐστὶν, *praemium certaminis erit*, non τὸν ἄθλον ut recte in initio huius dialogi scripum est. Vid. quae notavi ad Soloecistam. GRAEV. Το ἄθλον L. & Ox. Mff. & ed. I. SOLAN. Festinando Graevius in errorem incidit scribens ἐστὶν, & incogitanter interpretatus. HEMST.

ibid. Μῆλον) De quo in Dial. Gal. & Pan. seu Ἐν Δ. V. SOLAN.

Pag. 64. l. 4. Ἀστικῶν) Ἀστυκῶν. GUYET.

ead. l. 6. Δάμαλις) Ox. δ—v. Sed nihil opus est: quin sic, ut edi curavimus, elegantius videtur. SOLAN. Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπ' ἄλλῳ) Ἐπ' ἄλλο. GUYET. Coniecturam hanc

B. ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλω, nisi quod in *I.* punctum sub ω deest. SOLAN. 'Επ' ἄλλω quamquam defendi possit, non ita tamen solet Noster: ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Μοχ παραλαμβάνεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid intercidere: hoc enim, & a proximis excipitur, tolerari nequit, nisi pluribus adiectis sensum fulcias. Micyllus: & semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur: eum deseruit Benedictus, semperque a propioribus capitur: neutrum Luciani mentem quidquam iuvat. Cogitavi, παραρπάζεται, vel, περιλάμπεται: utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. HEMST.

Pag. 65. l. 3. Θυγατέρας) De Minerva notius est; Venus e Dione suscepta. SOLAN.

ead. l. 6. Πείσον) OX. & L. In reliquis πείσαι. SOLAN. Πείσον non admisero, antequam maiore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem affectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: οὐ δὲ, ὃ καὶ . . . ναυστολεῖν . . . καὶ κομίζειν iterum: ἀλλ' εἰσιὼν . . . ἡδύνειν καὶ τὴν κάρδον σπῆν. De hoc usu infinitivi plura dabunt H. Stephanus, quamquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46, 47; Aem. Portus Lex. Dor. & Ion. in Ἀπαρέμματα; Iac. Gronovius, qui merito ex Codd. Arriano restituit V, p. 210. In Dosithei sententiis Adriani § 10, ubi a Stephano fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πείσαι κριτὰς, Goldastus edidit, πείσον τοὺς κριτὰς qui, cum insuper annotat, persuaderi iudicibus, Ms. lectio ἐλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus. Suidas: Ἀμαρτεῖν εἶρηκε τὸ ἀμάρτομαι Κρατῖνος Δραπέτῃσι. Ποδαπούς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὁ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν καὶ ὅλως συνηθὲς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer Aristophaneus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, Comicis, quia Cratini meminerat. HEMST.

ead. l. 9. Οὐ φασί π.) Genuina haec lectio ed. *I.* Reliquae οὕτω. Vide Ἀπεκρ. c. 21, Τοξ. c. 49, & Φιλοφ. 12. SOLAN. Non est, ut multis rationem reddam, cur ed. *I.* lectionem posthabuerim. HEMST.

ead. l. 15. Σὸν ἂν εἶν τοῦ δικαστοῦ) Talis locutio apud Cicer. Phil. II: *tuum hominis simplicis pectus vidimus.* Vide Voss. contr. p. 127 & 138, ubi plura eiusmodi exempla. LEED.

Pag. 66. l. 3. Ἀποστράφειν) Ex Mss. Ox. & P. & ed. I. reposuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. SOLAN.

ead. l. 4. ἩΡΑ. Καλῶς. Ita digerunt Fl. Ald. H. 1. I. B. 2. Fr. (Mss. Ox. vero post ὃ Πάρη) Recentiores mutarunt, & Venerem haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si seposita Mss. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis casta, nudam sese videri cupiens, & virgini Minervae, castaeque matronae Iunoni, gratiam obsequii hac in parte praeripiens. Quin & his iam scriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus Iunoni haec vindicem, aperiā. Iunonem a iudice impositam conditionem arripere voluit Lucianus, non solum ne detrectando iudicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspitioni, quam suboriri ex eo verebatur, quod ab oculis tantum & lacertis a poetis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit Lucianus, Iunoni apud Homerum saepissime tribui, nemo, qui vel leviter hunc poetam delibaverit, ignorat. Iam vero si Venerem loquentem facias, perit iocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, Iunonem solum petit Venus, cum in Minervam cadere non possit βοῶπις, quod Iunoni, ut & λευκώλενος, proprium est. Si ea mens Luciano fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervae proprium epithetum est. SOLAN. Impetrare a me non potui, ut personarum ordinem, qui in postremis edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adscribi, quae iam supra ioco acerbiorē a Iunone tacta, opportunitatem ulciscendae iniuriae occasionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re punit, ex qua maxime videbatur dolitura. Homerus autem ut Iunonem λευκώλενον solum ac βοῶπιν, sic Venerem frequentissime vocat καλὴν & χρυσήν hoc ergo principe poetarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, cum Iuno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam formae spectatori praebeat conspiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo castiores, pudori serviens. Deinde, si iam hic omnem vestitum Iuno depofuisset, quid erat cau-

fae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud ed. Iuntinae, ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὃ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimirum insertum, quia, si praecedentia Iunoni tribuas, ut sane factum in vetustis edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφεῖν, non video: hoc ait Mercurius, ecce autem, ego me iam, ne oculos meos emissitios vereantur, averti. HEMST.

ead. l. 5. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὁλένας λευκὰς) Ut scil. Iuno; quae Homero semper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. GRAEV. Respicit facere ad epitheta perpetua, quibus Homerus utitur, cum de Iunone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Iuno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic postea Minervae obiiicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab Homero perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. CLER.

ead. l. 7. Ὅμοίως καλή. Ἀφρ. Μὴ πρότερον &c.) Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύ γε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Ἀθν. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύ γε. MARCIL. Hic aliqua excidisse autumat Th. Marcilius, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus iuberet & Venerem exui, Καὶ σύ γε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At sincera sine his Luciani verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim iam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύ γε ἀπόδυθι, nisi iam alia, vel Pallas, vel Iuno, fuisset exuta; quod clarum est. IENS. Verba haec, Παρ. ἀποδ. καὶ σὺ ὃ Ἀφροδίτη, uti Marcilio, nescio quo pacto, suboluerat, in ed. I. reperiuntur, in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt, & vere Lucianea. Iam enim exferunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videntam fertur iuvenis. Cessabat autem odiose Venus, aegre, ut videtur, cestum dimissura. Homerum qui non versarit, neque in hisce salibus & iocis, neque fere in plerisque huius scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide, quae ille de cestus potentia canat Il. Ξ, 214. At si non nisi monitus huiusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae Luciani gratiae. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτὴν ἀποδύσῃ) Micyllus & Benedictus, ne prius ipsam exueris: quae versio stare non potest, nisi probaveris ed.

I. ἀποδύσης nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, ver-
tat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel αὐτὴν ἀπο-
δύσῃ, ne prius ipsa se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, ne tu prius
illam vestes ponere iubeas: alterutrum certissimum est: prius etsi
malim, cessi tamen auctoritati P. & I. HEMST.

ead. l. 9. Κεστὸν) Vide Eustath. ad Il. Ξ, 214. SOLAN.

*ead. l. 17. Ἡ δέδίας μή σοι ἐλέγχῃται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμ-
μάτων ἀνευ τοῦ φοβεροῦ βλέπομενον*) Vertunt: *An vereris, ne
tibi obiiciat caeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi
prae se ferendo adspicitur.* Davus sum, non Oedipus; aenigma
Latinae versionis non expeditio: sed sim licet Davus, scio tam-
men, nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus:
*Non metuis, ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo,
quo metum incutis, videantur: τὸ φοβερόν* vocat κόρυδα, qua
φοβεῖν δικαστὴν illam velle Venus ait. Putabant autem, τὸ
γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea: superius in dialo-
go Vulcani & Iovis, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο
καὶ κόρυς: sine illa caesios oculos Minervam dedecere. GRAEV.

Pag. 67. l. 1. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.) Ad Dial. VIII pluribus
explicui. Attulit hunc locum Brodaeus ad Anth. II, c. 9, Ep.
2. Iure quidem Graevius interpretes castigavit; sed in verbo
ἐλέγχῃται & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum
est, num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat caeruleum il-
lud oculorum demta casside inspectum? Saepe tamen Pallas ultro
nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello va-
cans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias misit
Coluthus, alique. Vid. Sil. Italic. VII, 460. HEMST.

ead. l. 7. Αὐτὴ) Sic lego, non ut in libris est αὐτῇ. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς δὲ ὀρᾷ ἥδε ἡδέως) Sic hunc locum, foedissime
in vulgatis edd. corruptum, restituimus. Quid enim est, quae-
so, quod omnes infidet, ὀρᾷ δὲ ἡδέως, sine ἥδε, quod I. suppe-
ditat? In eo I. non sum secutus, quod ὀρᾷς pro ὀρᾷ habet.
Plaudent, sat scio, quibus elegantiae placent: neque monen-
di, unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio lau-
dari; aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces,
quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagi-
tiosa negligentia soleant omittere. De ἡδέως ὀρᾷν, vide Eurip.
Iph. in Aul. p. 183 C. Interpres Gallicus ita emendandum esse
acute vidit. SOLAN. Iampridem ante visam ed. I. scripturam
conieciavi, ὀρᾷ δὲ ἥδε ἡδέως: neque enim dubitandum vide-
batur, quin haec ad Venerem spectarent, cuius proprium est
μειδιᾶν φιλομειδῆς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni

productae, quae tum eodem redit, tum scripto Codice forte ninitur. HEMST.

ead. l. 16. Ὡρα σοι καὶ τὰλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμῆς) Mf. Ὡρα σοι καὶ τὰλλα ἥδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. non est respuenda haec scriptura: vide, an non pulchra etiam tibi sint praemia suffragii mei, quod scilicet pro me tuleris. GRAEV. Eruditius est, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficisci potuisse credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψήφος ἐμὴ, suffragium mihi secundum & favens: quemadmodum enim Latinis meus, tuus, sic apud Graecos aliquando ἐμδς, σδς usurpantur. Qui sensum viderat, haud absurde νίκην exposuit: nam id agebat sane Iuno, ut sibi proposito praemio suffragium Paridis emeret, causaeque superior abiret: haec interpretatio, quippe faciliior intellectu, pulsa lectione vera, sed paulo abstrusiore, locum eius occupavit. Graevius adstipulatur, in eo tantum lapsus, quod ὦρα non improbaverit: prorsus obstat huic lectioni legitima structurae norma; neque hoc, si diligentius attendisset, virum magnum fugere potuerat. Εἰ καλὰ σοι est, an utilis tibi sint, rebusque tuis convenient, quod interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab Euripide Troad. v. 925. HEMST.

Pag. 69. l. 1. Αὐτὴ σοι ἐγὼ) Αὐτὴ scribatur an αὐτή, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen solent, οὗτος σοὶ ἐγὼ, vel, οὗτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem annotavit, hoc etiam loco non neglecto, Iac. Gronovius ad Arrian. H. Ind. p. 350, n. 53. apud eum inprimis formula familiarissima: inter alia c. 35, ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἀγγελοὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἴκομεν. ibi Gronovius e Mss. profert αὐτοί. HEMST.

ead. l. 12. Ἀργῶθεν) Ἀργῶθεν. Idem Menagius notaverat. GUYET. Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργῶθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπισκοποῦσι. GRAEV. Ἀργῶθεν recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. SOLAN.

ead. l. 16. εὖ) O. solus habet illud εὖ. SOLAN.

Pag. 70. l. 6. Γενόμενος, ποία δὲ τις τὴν ὕψιν) Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενος; Παρ. ποία δὲ τις. MARCIL.

ead. l. 7. Παρ. ποία δὲ τις) Haec in vetustis edd. ordine continuo legebantur: primus Bourdelotius, vel ab se, vel monitorem Marcilium secutus, distinxit, atque ista, ποία δὲ τις

τὴν ὁψιν, Paridi assignavit : probo factum cum Benedicto. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus : tum scribi potius debuerat, οἷα δὲ τις τὴν ὁψιν. HEMST.

ead. l. 9. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικὴν) Lucianus alludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudaе cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic censi potest inter ea, quae in Luciano merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter iudicium Paridis & Lycurgum. CLER.

ead. l. 10. Παλαιστικὴν) Vid. Ovid. XVI, 150, 250. SOLAN. Attulit hunc locum Thom. Mag. in Παλαιστρικὸς, hoc, quamquam Alexis usurparit, respuendum, illud probandum docens : Phrynichus praeiit pag. 38. Nihil quidem obstat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρικὸς nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστῆς fingere παλαιστικὸς. Diog. L. VI, 4, παλαιστικὴ τέχνη. Paulan. I, p. 94, Marc. Antonin. VII, § 61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit palaestra, nunquam palaeſta vel palaeſtes : praeter Plautum, Ciceronem atque alios Prudent. περὶ Στεφ. H. X, 188 : palaeſtricus ephēbus Hyacinthus Lacon, quem, inquit, vester Deus Effeminavit gymnadis licentia. De Helenes studio palaeſtrae meminuit etiam Propert. III, El. XII, 19. HEMST.

ibid. Οὕτω δὴ τι περισπούδαστος) Quid illud τι ad sententiam conferat, haud satis assequor. SOLAN. Qui deripitur, inquit I. Fr. Gronovius ad Senec. de Ira III, cap. 23, περισπούδαστος, ponitque deinceps hunc ipsum Luciani locum : id quidem recte ; Helenae tamen, ut virginibus, convenit, quae περισπούδασται, quando multi proci eas ambitiose petunt. Homericum est, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157 : Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεια πάσχειν. In οὕτω δὴ τι parum ad sententiam confert illud τι, sed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet : pleonasmum istius voculae in similibus probat H. Stephan. App. de D. A. p. 81. Arrian. H. Ind. c. 37, ἀνάπωτις οὕτω τι καρτερή. HEMST.

ead. l. 11. Ἄωρον) Ὀμφακίαν. Aristaeon. ἄωρα τὰ παρὰ καίρων τρυγώμενα. Interp. Aristoph. Acharn. dixi alibi. Habes hanc historiam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hist. BOURD.

Pag. 71. l. 9. Βαρβάρῳ) Phrygi : notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7 Cod. De palat. sacr. largit. BOURD.

ead. l. 11. Παιῖδε) Ministros semper hos Veneri praesto

fuisse tradit Hesiodus Theog. 201: Τῇδ' Ἔρως ὁμάρτητε καὶ Ἴμερος ἔσπετο καλὸς. & in raptu Helenae utrumque sibi adfuisse affirmat Paris in suo cum ea sermone apud Homerum II. Γ, 442. LEED.

ead. l. 12. Δύω καλῶ) Male antea δύο καλῶ. BOURD.

ibid. Ἴμερος καὶ Ἔρως) Dixi ad illud Petron. tu desiderium, tu voluptas. Sequens Dialogus torus Homericus est. BOURD. Erratine, inquit Mart. Capella IX, p. 306, (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotime*,) *Cypridis filia*, & *Himeros Cupidinis affector* (Graecorum ὁπαδὸν interpretatur) item *Terpsis* & *famulatio Dianae concinentes gratissime intravere primum: sed puer monauliter sonabat*. Post hos *psallentes Pitho*, *Voluptas* & *Gratiae admixtis lyrae vocibus*. Ibi Lucianum huius Dei meminisse, notat Grotius. Megaris in templo Veneris praeter ipsius Deae simulacrum, Πειθῶ καὶ ἑτέρα θεὸς, ἣν Παρηγόριον ὀνομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους. Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἴμερος καὶ Πόθος &c. apud Pausan. I, pag. 105. Pothe a Scopis facti meminere etiam Plin. H. N. XXXVI, 5, p. 634, testatus eum cum Veneri & Phaëthonte Samothraciae sanctissimis religionibus colli. Ceterum quod Barnesius ad Eugenis Epigr. in Anacreontem p. 367 παῖδες exponendum esse contendit non filios, sed *famulos*, nihil est: vide modo Cornut. de N. D. cap. 24, 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII, quod Anacreonti, qui recte sapit, nemo tribuat, idem Barnesius. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt H. Stephanus & Andr. Schottus Obs. Hum. II, 61, Theodorus est Prodrinus in Amaranto p. 465. HEMST.

Pag. 72. l. 1. Καὶ οὕτως ἅπαντες) Καὶ οὕτως ex O. assumptus: in impr. enim non comparet. SOLAN.

ead. l. 3. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἄδηνον, ᾧ Ἀφροδίτη) Ut olim legendum conieceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mss. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηνον, ᾧ Ἀφροδίτη, quomodo haec successura sint, obscurum est, Venus. GRAEV.

ibid. Ταῦτα) Ex ed. I. & Mss. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Προμνήστριαν καὶ νυμφ.) Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris aedibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re H. Steph. Suidam, & alios. LEED.

ead. l. 10. Πρέποι γὰρ ἂν &c.) Κανηφόροι virgines nobiles — Hartung. p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. SOLAN. Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν καί μιν ut in Platonis Alc. I, p. 432 C. πρέποι γὰρ ἂν σου καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι. Κανηφόρον habuit etiam Scholiastes: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic optime respondet εὐρτάζειν τὰ ἐπινίκια. Hartungus Dec. I, c. VIII, § 37, nihil aliud affert, quam Scholiastae Theocriti locum ad Eid. II, 66, ubi docetur, virgines vel nobiles, vel potius nupturas, τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad κανηφόρον firmandam, non video. Et si pompam nuptialem κανηφόρος, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, κανηφόροι prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deposcere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad eius honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. γὰρ καί μιν νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῖν παρεῖναι. HEMST.

ibid. Νικηφόρον) In Ms. scribitur πρέπει γὰρ καί μιν κανηφόρον εἶναι ὑμῖν παρεῖναι sed vulgatam non damno. GRAEV.

ead. l. 13. Τουτοῦ) Ms. Ox. pro τούτου. SOLAN.

ead. l. 15. Βούλει οὖν σοι) Ms. Ox. habet τέ σοι. I. οὖν. Desunt in Fl. H. & Wech. Ego hanc inde concinnavi scripturam. SOLAN.

ibid. Ἐπομόσσομαι) Conspirant edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσσομαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάνυ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα, ἢ ἂν, ἢ ἂν, ἢ ὅταν τινέναι, monente Thoma Magistro. Dial. M. X, § 8, βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὄφρων. Aristoph. Ran. v. 420, Equit. v. 52, Βούλει παραβῶ σοὶ δόρπον; Idem in Timone vitium correximus § 37. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Φιλόχορος ἐν Β. Ἀτθίδος) Exc. G. β' Ἀτθίδος fatetur tamen se reperisse in Cod. Ms. ἐν βάτθιδι. C. M. β'. Ἀτθίδος. SOLAN. Haec totidem verbis exstant in Harpocrat. & Suid. v. Κανηφόροι. HEMST.

Pag. 73. l. 3. Ἐπ' αὐτὴν) Hoc a Luciano profectum esse non credo: an ἐπακτὴν; ut Long. III, p. 81, γυναῖκιον ἐπακτὸν ἐξ ἀστυος immo potius ἐπὶ αὐτὴν. HEMST.

ead. l. 8. Πόθον) Hunc Deum haud temere alibi reperias. Consule Eust. Od. A. SOLAN.

ead. l. 24. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σείραν κ.) Haec mutuatur ex Homero II. Θ, 17 & seq. CLER.

Pag. 74. l. 4. συναρτήσας) Mallem fere συναρπάσας: nisi exprefferit illum Homeri versum Iliad. Θ, 25, Σείρην μὲν κεν ἄπειτα περὶ ρίον Οὐλύμποιο Διῶσαιμην' nam συναρτάν est συνάπτειν, ut veteres exponunt. HEMST.

ead. l. 8. Κἄν τὴν θάλασσαν) Pone tantum καί, diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. HEMST.

ead. l. 10. Εὐφήμει) Apul. Miles. I: *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas.* ibi Pricaeus p. 25, & hoc ipsum & plura similia notavit. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ Ποσειδῶν &c.) Narrat, Neptunum, Iunonem & Minervam conspirasse in Iovem, eumque constituisse in vincula coniicere, utque metu huius coitionis Iuppiter percussus in varias se formas verterit. Respicit ad Homeri locum, in Iliad. A, v. 399: Ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, Ἦρῃ τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Cum ipsum vincere Dii alii voluerunt, Iuno & Neptunus & Minerva. GRAEV.

Pag. 75. l. 1. Ἐπεβούλευον ξυνδ.) Ed. I. pro ἐπεβούλευσαν, quod in reliquis est. SOLAN. Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. Aristoph. Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν ἡμᾶς. — Demosth. in Lacr. p. 952 D. ἐπεβούλευον μηδὲν ὕγιές ποιεῖν. Aristoteles apud Schol. Theocr. ad Eid. XV, 64, τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἦρῃ μιγύναι perperam editur μιγύναι. Plura suppedabit H. Stephanus. HEMST.

Pag. 76. l. 13. Δακλὼν τὸν δάκτυλον) Hoc est, quid unguem mordet? Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. Horatius de poëta versus non facile faciente I Sat. 10: — in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet ungues. CLER.

ead. l. 14. τὴν Ἰκαρίου λ. Πηνελόπην) Huius mulieris filium etiam Hyginus facit CCXXIV. Cuius Icarii filia fuerit, non reperio. Spartana erat. SOLAN. Hinc poëtis Ἰκαριῶνη. Propertio Icarionis: Quaeque terunt fastus, Icarioni, tuos, III El. 11. Icarum dicas, Icarium an Icarionem, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen Homero duce vulgatum Icarius. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius ab Atlante, aut, si mavis, ipso Iove repe-

ti potest. Prius exponit Apollodor. I, p. 27, inter Aeoli & Enaretes filios Perierem recensens. Ex isto Periere, qui Messenem obtinuit, & Gorgophona Persei filia natus est Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non Aeoli facere filium Perierem, sed Cynortae; *διόπερ, inquit, τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐκγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσωμεν.* Praestitit fidem lib. III, p. 211, totamque gentis seriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Iove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215 scribuntur, *Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφάρεια μὲν καὶ Λευκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρην· τοῦδε, Οἰβάλλον· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἰπποκλῶντα, Ἰκαρίωνα,* quamquam neminem illa suspicio tetigerit, ne Meursium quidem in Regn. Lacon. c. III, ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi plane fallor, *Περιήρην, τοῦδε* inferuit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi sane *Κυνόρτου δὲ Περιήρης* sed meminisse debuerat, diversam aliorum in hoc loco commemorari sententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos esse Aeoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, sed Oebalus fuit filius; itaque Paus. III, p. 203, 204. neque mirum; quippe qui simul tradant, eandem utroisque Gorgophonem habuisse uxorem, teste Pausan. IV, p. 283. unde iam planius intelligitur, quod ait p. 204, *εἶναι τε Ἀφάρεια τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός.* Hac de re scriptorumque diffidio componendo quae poterant observari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo seu Perieris sive Oebali filius in matrimonio habuit vel nominibus diversis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orsilochi, aut, ex Pherecyde, Asterodiam Eurypyli filiam ipsi iungit Schol. Homer. ad Odyss. O, 16. Periboeam, *νύμφην Νηΐδα* (nihil erat ista aetate nympharum conubiis familiarius) Apollodorus, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: fororem eius Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797, nescio quam recte: mihi quidem ratio constat, cur olim in Homero scriptum fuisse statuam, *Εἰδῶλον ποίησε, Μέδην δ' ἦϊκτο γυναῖκα Ἰφθίμην, κόρην μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο.* Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium allaturum, quod metum eius omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur Apollod. III, p. 217. HEMST.

Pag. 77. l. 6. Τράγω ἑαυτὸν ἀπείκασεν) Ita Philargyr. ad Virgil. Ecl. II, 32, *Hic autem natus est Mercurio in arictem converso, & Penelope uxore Ulyssis*, Schol. Theocr. ad Eid. VII, 109, & Serv. ad Aen. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcherrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum sollerter tantae difficultati vel Nonnus vel Maximus mederi conatus est in Συναγ. Ἰστ. ad Gregorii Nazianz. Stel. I, p. 141: καὶ ἐκνόησας αὐτὴν μαγεία εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ὠχεύθη ὑπὸ τοῦ τράγον· nonnihil fane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admittit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Iove natus & Maia, ut monet Cicer. de N. D. III, § 56; filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures exstiterunt, aliiſque orti parentibus: vide modo Schol. Theocr. ad Eid. I, 3, 125, scriptorem Arg. I ad Pythion. Pindari, quorum alter ad alterum emendandum iuvat, Apollodor. I, pag. 13, Tzetz. ad Lycophr. v. 772. Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauferunt, quod credere licet affirmanti Herodoto II, 145; cum contra Aegyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τῶν ὀκτὼ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν & Herodotus quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe favisse deprehenditur, quanti Deorum huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146, καὶ Πανὸς γε πέρι οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅπῃ ἐτράπετο γενόμενος· mirandum fane, fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adiutor, haud ingrati didicerunt. At grande mortis eius arcanum patuit demum sub imperatore Tiberio: cum enim ex insula Paxis audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, coniectarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert Plutarch. de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tamen qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam, eum valde delectatum fuisse ferant: vide Aeschyl. Pers. v. 447, &

Schol. Cur autem κερασφόρος fuerit & τραγοσκελής, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura Aegypto iuxta & nostro Pani communis; utrumque enim γράφουσι τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγιοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα, teste Herodoto II, 46; talemque carmine depinxit Sil. Ital. XIII, 326. Hinc Pan δίκερως Thespidi Tragicorum vetustissimo apud Clem. Alex. Strom. V, pag. 370 D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praeceffisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Atheniensibus ascitus fuit Pan: vel Thespis igitur ritus in Arcadia solemnes descripsit, vel fabulae ipsi tributae falsum nomen mentiebantur, quod voluit vir maximus. Κεράβατον vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde dissentiunt Grammatici, quos lege ad Aristoph. Ran. v. 232: ego cornipedem reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix est, ut intelligas, nisi reposueris pag. 504, v. 2, Κεράβατης, ὃ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὄρεων βαίνων &c. κεράνυξ pari ratione Dionysio Perieg. v. 995, ubi itidem nescio quid Scholiastes & Eustathius tricantur. Plato superne glabellum fecit, qualis, inferiore saltem corporis parte oblecta, vel Penelopae placere potuisset, in Crat. pag. 280 E. Πὰν αἰπτόλος, διφυὴς Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἀναθεν λείος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχύς, καὶ τραγοειδής. Porro, si Lucianum audis, Ulyssi nullum iniuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compressa, antequam nuberet: immo in Lyceo templum esse Panos, in quo natus asseratur, scripsit Lactant. ad Stat. Theb. II, 206. secus Herodotus sensit: nam si Πανὶ τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσσω ἑτερά ἐστι τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145, eum oportet in lucem prodiisse finito bello Troiano, dum longinquis erroribus iactatus Ulysses domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt versati, quorum absurdam interpretationem Virgilio Georg. I, 16, profert Servius, cuius annotatio, ut intelligi possit, levi manu parumper adiuvari debet: *Nemus linquens patrum] Pindarus Pana ex Penelope Ulyssis filium dicit: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam Schol. Theocriti) unde multi patrum pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas sit, sed Ithaceus; ut a patre, non a patria, vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus. adde Serv. Daniel. ad Aen. II, 44. Iam praeterea si quis forte paulo severior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi*

fodalem ac confortem faciat, minus observatae temporum rationis dicam scribat, excusationem sibi paratam habebit ex aliorum, quos sane multos laudare potest, errore simili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit fumentum copiarum dux, centenis aliquot annis huius Panis nati aetatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compensant.

HEMST.

ead. l. 13. Μουσικὸς γὰρ εἰμι) Sic in Bacch. & Δικαστήρ. Copiose Nonn. Dionys. Interpr. Theocriti, & Virgil. BOURD.

ead. l. 14. Πάνυ καπυρὸν) Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. Theocrit. Idyll. 7: καπυρὸν στόμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἐξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεύσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba Micyll. interpr. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν sed καπυρὸν verbum rusticum, ut in Longi ποιμεν. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχύ καὶ τὸ ἀγροικὸν τοῦ σπρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἶον ἐκ κεράμιου σκεύους διατεθρυμμένον. testatum sonitus. Qua de re Isaac. Casaub. ad Suet. Theod. Marcil. ad Pers. BOURD. Καπυρὸν, dulce. GUYET. Theocrit. Idyll. VII, Virgil. Ecl. II & IV. SOLAN. Πάνυ καπυρὸν γελάσας Longus habet II, pag. 34. ibi Iungermannum & Mollium hic Luciani locus non fugit: quod affertur ex Epigrammate, Nossidis est Anth. III, c. 6, Ep. 16: καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεαι. Fluere viros eruditos in constituenda vocis potestate minime miror, quippe quam assequi non licet, nisi primam eius vim atque originem habeas exploratam: eo ne Salmastius quidem pervenire videretur potuisse ad Ael. Spartian. p. 45. Nobis hic longioribus esse non libet. HEMST.

Pag. 78. l. 2. Ἀθηναίοις συμμ.) Quod ait Gilb. Cognatus, Pana maiore, quam humana statura, exercitui Graecorum praeiisse, (vide Homer. hymn. in Pana) nusquam alibi reperio. Lapsus fortasse memoriae est: nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. LEED. Vide Paus. Att. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀριστεῖον) Exstat ea de re Simonidis epigramma, quod statuae illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγὸπουν ἐμέ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μῆδων

Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Pott. 306 f. & 390 f. V. & A. G. IV, 871. Innotuisse tum primum Atheniensibus docent Clem. Alex. p. 18 C. & Noster

Lucian. Vol. II.

X

Δικ. cap. 9. Μακρὰ dicebatur spelunca; vide omnino Eurip.
Iw. p. 697 B. SOLAN.

ead. l. 8. Τοῦτο) Id est, Πᾶνα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι) Sic Pan dictus φιλοπάρθενος;
Achill. Tat. lib. 8, & ἑρωτικὸς, Long. lib. 2. BOURD.

ead. l. 11. Ἐπιχειρεῖς) Ex A. P. & ed. I. nisi quod in hac
mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide
Dial. seq. finem & Epist. Div. ad Saturnum. Echo cur finga-
tur Pana amasse, vide Polyaen. Strat. I, pag. 10. Meminit &
Moschus apud Stob. in Grot. Flor. 247. SOLAN. Probissimam
lectionem ἐπιβαίνεις nullus equidem mutavero cum ἐπιχει-
ρεῖς. De Pane non aliter iocatur Mercurius, quam si totus
foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν Poll.
V, 92. Long. III, p. 79, οἱ κριοὶ ἔβαινον ἄλλος ἄλλην, & ἐπανα-
βαίνειν Athen. XIII, p. 605 F. Pausan. V, p. 448. solet qui-
dem Aristoteles ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον sed apud alios sae-
pius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in
Hippiatricis: pag. 57, εἰὰν κακογενὲς ὀχεῖον ἐπιβῇ inscendere
Rei Verterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem
qui ὀχεύτης nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. HEMST.

ead. l. 12. Τῇ τε Ἥχῳ καὶ τῇ Πίτῳ) Hinc Pan ὀρεσσαύλου
πόσις Ἀχούς Anthol. IV, pag. 476, a Theaeteto dictus; ubi
Brodaeus huius loci meminit, & praecedentium. Pinus ama-
tae & in arborem versa fabula nihil est notius. Quod prae-
ter ed. I. nonnulli Codd. pro Πίτῳ praebent Πυθοῖ, id quidem
quale sit, non percipio: recte iamdudum monuit lungermann.
ad Long. p. 215, hunc Luciani locum proferens: *ubi male qui-
dam cū Πυθοῖ*. Eundem vide p. 207. At si unius literae muta-
tione vitiosam scripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda vi-
deri potest receptae, atque ab ipso Luciano profecta: Pitho
fane in comitatu Magnae Deae, cuius μεγάλας θεοῦ κύνα
παντοδαπὸν Panem vocavit Pindarus apud Aristotel. Rhet.
II, p. 111. ideoque iunguntur in re sacra faciunda. Demosth.
Πρ. Δημ. LXIII, ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν
θεῶν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι. Hermesianacti Gratiarum una Pitho,
teste Pausania IX, p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα
τέρπνον, quod ex Pindaro profert Scholiafles eius ad Π. Γ,
139. Immo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx
Panis & Pithús filia: Schol. Lycophr. ad v. 309, Ἡ Ἰὺγξ γυ-
νὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἥχους καὶ Πανός. plures
annotavit testes Kusterus ad Suid. in Ἰὺγξ. Echo, quae sibi
ius matris iridem vindicet, nihil hic moramur. Iam suspicari

non absurdum est, librariorum solemnem facinorose Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυι. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. HEMST.

ead. l. 13. Πίτυι) Suid. in Pityr: Nonn. Dionys. lib. 2, Propert. lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. BOURD. Pityn aiunt puellam fuisse, a Pane simul & Borea adamatam, quae quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret, Tellus ex eo, quod reliquum erat, arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cuius ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. LEED. Πυθοῖ Angl. P. L. & ed. I. Reliqui Πίτυι. SOLAN.

Pag. 79. l. 8. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.) Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφούς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288, ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV, p. 150 B. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Διόνυσον) τῷ Διονύσῳ V. SOLAN. Male mutantur in ed. A. supplendum fuerat ex Scholio ad Iov. Trag. § 6, τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. HEMST.

ibid. l. 7. Μητὺρ ἢ Ἀφρ. ἢ Διόνης) Διόνης correxerat etiam Matth. Sladus: δὲ pro ἢ Solanus. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Iov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest. Schol. Theocr. ad Eid. I, 21, Τὸν Πρίηπον Νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν εἶναι. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διόνης legatur Χιόνης; Corruptio sine dubio Strabo XIII, pag. 879 A. εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ὁρμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300, orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης. Scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampfaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant, teste Pausan. IX, pag. 771. HEMST.

ibid. l. 11. Λειμῶας) Λιμένας prima manus: mox factum λειμένας, & hinc λειμῶας, quod in V. est. GRON. Sed vide Schol. ad Δ. Tr. ubi recte λειμῶνας. SOLAN.

Pag. 80. l. 2. Πέρα τοῦ εὐπρεπούς) Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδείου. Dixi alibi: vocant ἀκροπόδια: de qua dictione alibi, BOURD.

ead. l. 13. Ἦν τις Ἑλλήν) Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit Eur. SOLAN.

Pag. 81. l. 3. Ὑποβεβρεγμένοι) Sic in Gall. βαθείας ἦδη ἐσπέρας ὑποβεβρεγμένους. Heliod. lib. 1 & 2. Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD. Inter cognatae significationis verba primo loco ponit Poll. VI, 25, ὑποβεβρέχθαι, διαθερμαίνεσθαι, σεσεῖσθαι μέθη, μεθύειν. Long. II, p. 60, γέροντες ὑποβεβρεγμένοι ibi plura Iungermann. p. 213, Luciani, in quo saepius occurrit, bene memor: Mollius invecunde, quem plane descripsit Def. Heraldum ad Martial. I, Ep. 71, nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. Heliodoro διαβεβρεγμένοι ἦδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον παραφερόμενοι, qui iam ulterius provecti vino permaduerunt, V, p. 255. Eleganter Alexis loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑπεβρέχειν μέρος apud Athen. II, p. 47 D. *Thasii Lesbisque vinulis, quod diei reliquum est, commadefacere, sive, quod superest diei, Thasii vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro verendum existimet, *nuper Lampfaci natus*: revera enim ea in urbe hi nati, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad I, 932, Etymol. in Ἀβαρινίδα, Serv. & Philargyr. ad Virgil. Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cuius gravidae ventrem cum manu venenata Iuno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcunque πέρα τοῦ εὐπραποῦς ἀνδρικὸν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit Schol. Theocriti ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. HEMST.

ead. l. 9. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;) V. Clem. Alex. 16 C. SOLAN.

ead. l. 10. Εὖγε, τὸ μὴ) Scribendum est, εὖγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ νήφοντα) Sic Thrafo apud Ter. *Ego istum Eunuchum vel sobrius.* VORST.

ead. l. 15. Ἐπιχειρήσει) Sic bis antea dixit ἐπείρα. Sic Eustath. lib. 5 Ism. & Ism. καὶ τι δρᾶν ἐπιχειροῦν ἐρωτικώτερον. Heliod. lib. 1, ἐπειρᾶτο τινὸς τῶν ἀθεμίτων. Sic Latinis *tentare*.

fic Dial. XXII, ταῖς αἰζὶν ἐπιβαίνει. Cod. doctissimi Golmani ἐπιχειρεῖς. BOURD.

Pag. 82. l. 2. Ἔστί) Hic Dialogus omnino turbatus in Mss. BOURD.

ead. l. 10. Ἡμεροδρομοῦντα) Significat Mercurius, se non meliore esse conditione, quam sint Graecorum ἡμεροδρόμοι qualis notissimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cuius etiam Noster meminit in libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. cap. 3. Δρομοκῆρυκας Harpocraton interpretatur ἡμεροδρόμους, iure merito propterea reprehensus ab Henr. Valesio: est enim sine dubio diversum genus, quod Lambinum etiam fugit ad Corn. Nepot. Miltiad. c. 4. Ne Livius quidem satis accurate, censente Valesio, lib. XXXI, c. 24: *speculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno cursu emettentes spatium*. Summi scriptoris verba fere usurpavi, ut Luciani mentem, quod satis erat difficile, vertendo aliquatenus assequer. HEMST.

ead. l. 12. Νεώνητον) Iure vocat Ganymedem, cuius rapti pretium dederat Iuppiter vel equos immortales, ut cum Homer. Il. E, 265, & Apollod. II, p. 123, plerique tradunt; vel vitum auream, ut ex Cycli poetis refert Schol. Euripid. ad Orest. v. 1392. HEMST.

ead. l. 13. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχων) Alcaeus & Sappho huic muneris Mercurium inter Deos praefecerant, ut Athenaeus docet I, p. 39 A. X, p. 425 D. quae ab Eustathio sunt descripta ad Il. γ, p. 1205, Od. I, p. 1633. Si ab hoc ministerio Mercurius abiit post Ganymedem in coelos sublatum, sibi non consentit Lucianus, quando in initio Charontis dicentem facit, γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν multo serius haec scena est acta. HEMST.

Pag. 83. l. 1. Ψυχαγωγεῖν) Hinc Mercurius Ψυχαγωγός, νεκρόπομπος, Ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς: quod facere credebatur virtute virgae, de qua Dial. Deor. VII, Mortuor. XXIII. Iul. Imp. passim. Eadem virtus Plutonianae virgae, Pindar. Od. 9 Olympion. Eadem Horarum virtus: Theocr. Idyll. 15. BOURD.

ead. l. 4. Κηρύττειν) Unde id munus Mercurio assignavit tot in locis Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾧδου εἰσὶν) Non satisfacit Benedictus, *Ledae filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur*; vel, ut alii, *alternis inter ipsos vicibus agitant*. Etsi enim vera ista, tamen non

ad Lucianum, qui exprimere destinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod nisi constaret, ac sic definite loqueretur, non posset infra Diogenes Polluci dicere, *ὅν γὰρ ἐστὶν οἶμαι τὸ ἀναβιβῶναι αὐρίον*, velut dubitans de certo tempore, sed certe scire se dixisset aliquando reversurum in vitam: non Mercurius Apollini, *ὃ μὲν χθὲς ἡμῖν ζυγγενόμενος, ἐκείνος Κάστωρ ἦν*. Mox pessime in hac editione repetitum ex prava Salmurienfi καὶ ὃ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱός, cum sequatur *γενόμενοι εὐαχούνται ἀφρόντιδες*, & recte habeant priores οἱ υἱοί. GRON.

ead. l. 9. Οἱ μὲν Ἀλκμ. καὶ Σεμ. υἱοί) *B. 2.* οἱ — υἱοί. quod a Gronovio monitum. In reliquis ὃ — υἱός. Parvi refert, utro modo legas. SOLAN. Si in poeta quopiam dithyrambico versaremur, aut ex eiusmodi carmine verba forent desumpta, tolerari posset Alcmanicum schema: nunc nihil est expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis prosae flagitat. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέτομφέ με, ὁβόμενον ὃ, τι πράττει ἢ παῖς) Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula, quam tangit, non ex protritīs & pervulgatis. Narrant & Iovem cum ex femore Dionysum peperisset, sublatum iussisse ad Inonem Cadmi filiam, Semeles sororem, perferri, & ὡς κόρη, *pro puella* ibi educari: vid. Apollod. III Biblioth. Itaque dicit Mercurius, se nunc eo missum esse a Iove visum, quid ageret illa puella, nimirum Dionysus. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀπὸ Σιδῶνος) Fabulam illam, quam voluit Graevius, si tetigerit Noster, nihil est, quod prius credamus, quam illum intelligi noluisse: quae enim acies quantumvis perspicax per hanc satis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Immo vero facile potest probari, nihil Luciano fuisse minus in mente, cum haec scriberet: apud Apollod. III, p. 171, Iuppiter enixus Bacchum Mercurio tradit, *ὃ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὸν καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρη* atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex Pausania atque aliis est manifestum. Vel haec esse valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, Lucianum memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro sorore Cadmi filiam posuisse. HEMST.

ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς) Ἀδελοφῆς forte: id est, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀθήνης. GUYET.

ead. l. 16. Ἀντίοπην) Vide 192 C. & Not. Lyci Thebarum

regis uxor fuit Aesopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei. Hanc Iuppiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quae Zethum & Amphionem ex eo compressu peperit. LEED.

ibid. Ἀπηγορεύειν) Erasmus, Benedictus, alii, quod mire-
ris, *se paritutum negare, recusare*, Latine reddiderunt; quae si-
gnificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat,
magnopere vereor. Alibi melius in ipso Luciano res est gesta:
notissima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέ-
ναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula sustinere ne-
quit, eorumque gravitate fatigatus & victus succumbit, ani-
mumque despondet. Praeter Lexicographos cumulum exem-
plorum collegit Petr. Faber Agon. I, c. 8. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἡδέως ἀν' ἡξ. πεπραῖσθαι) Ut servi ob nimiam
dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Anto-
ninus Pius constituit § 1 Inst. L. 2. D. *De his qui sui vel alien.*
iur. f. Quod antea quoque Athenis obtinuisse docet Grot.
Flor. Sparf. ad d. § 2. VORST. Athenis servo iusta de causa
πραῖσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut se venderent adige-
re. SOLAN. Servis apud Athenienses, si nimis immiti domi-
norum atque intolerabili saevitia premerentur, concessum
fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πραῖσιν
αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste Poll. VII, 13; qui quando monet,
ὃ δὲ ΟΙΝΤΝ φασὶ τοὺς οἰκέτας πραῖσιν αἰτεῖν &c. ostendere vi-
detur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii rescrip-
tum in communem usum rediisse. Cur autem Plutarch. περὶ
Δεισιδ. p. 166 D. scribat, ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀ-
πογνοῦσι πραῖσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιει-
κέστερον, mihi quidem non satis expeditum, qui parum vi-
deam, quid eo pertinere possit consequendae libertatis despe-
ratio; nisi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογνόντας ampliore
paulo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque
iniuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque
ob intolerabilem saevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas
ex hoc solo loco S. Petitus p. 178 reposuit; praetermisit, stu-
dione an temere, I. Meursius in Themide: Plutarchus certe
non aliter loquitur, quam de re sui temporis & nota & usita-
ta, parique modo Philo Iud. de Vit. Contempl. p. 892 C. The-
rapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρα-
σιν αἰτοῦμενοι παρὰ τῶν κερκτημένων ἀτυχεῖς ἢ κακὸδουλοι,
(Noster appellat κακῶς δουλεύοντας. Eunap. in Aedes. p. 81.)
δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες: ad
accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. Lu-

ciani meminit ad Pollucem Kuhnius, & Th. Marcilius ad § 1 Instit. de his qui sui vel al. i. f. ipsius rei Is. Casaub. ad Sueton. Iul. Caes. c. 2, Fabrottus ad Theophil. HEMST.

ead. l. 6. Ὁξύχολοι οἱ ἐρωῶντες) Sic in Contemp. c. 1. Cetera huius Dialogi pete Catapl. c. 1. BOURD.

ead. l. 14. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.) Binos, qui sequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen secundum primae edd. dimoverant, recte posteriores in hanc commodam sedem revocarunt: ordo scriptorum Luciani in vetustis Codd. ab edito multum diversus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere iubeo descriptam Phaëthontis fabulam apud Nonnum Dionys. lib. XXXVIII. utilius opera Manilio dabitur I, 733. taceo Lucretium V, 298, ubi Lambinus adeatur, & ingenium Ovidii hac in parte plus etiam solito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento versati, ut ab iis fabulae notitiam esse petendam moneat Schol. Homer. ad Od. P, 208, ubi vide Barnesium. Proclus ad Tim. Plat. p. 33, 34, fabulam, sive, ut ait, historiam Phaëthontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Ἀναβιβασάμενος) Scheffer. de Re Vehic. I, 17, p. 232, posito Luciani loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita verit, In currum impositum submonui, quo pacto oporteret insistere viae. Verum ἀναβιβασάμενον non est impositum; nec ad Phaëthontem refertur, sed ad Solem. Quare mallet: tollens vero ipsum in currum &c. Philostratus pro eo usurpavit ἀναθέμενον.* Non miror censuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, sed qui Graeci praesertim sermonis indolem habebat minime perspectam. Alia quaedam huius dialogi tangit p. 221, 212, 224. Ἐς ἄρμα ἐσβιβάσαι Herodot. I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους, cap. 63. Plato Πολ. V, pag. 662. ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπῆνας τέσσα καὶ γυναῖκας, Apollod. III, p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν πρῶχον τοὺς ἀπογραφέντας, Andocid. de Myst. p. 6. sed horum exempla sunt obvia. Illud in interpretibus, opinor, iustius reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint *viae* insistere, cum sit, firmo certoque gradu nixum consistere, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis & fraena mordentibus non facile turbetur: ἐστῆκέναι βεβαίως Aristidi T. III, p. 427 A. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per se sumitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκώς, genubus innixus: ἀνὴρ βαρὺς vel ἐδραῖος καὶ βεβηκώς, σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν καὶ βεβηκώς, μόνιμος καὶ βεβηκνύα μάχη, σύνθεσις ἀξιοματικὴ καὶ αὐ-

στηρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, eiusque generis apud optimos scriptores multo plura, quorum potestas genuina saepe in versionibus obscurata delitescit. HEMST.

ead. l. 8. τοσούτου) Par. mendose τοσούτον. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυγος) Micyllus, *iugum currus*: hoc ferre non potuit Benedictus, substituens, *gyrum rotarum*. Credo Phaëthontem metu occaecatum, & quid ageret in miserrimo casu nescium, eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἀντυξ esset, ignorarunt: exponit Schol. Homer. ad II. E, 262: — ἐξ ἀντυγος ἡνία τείνων) Ἐξάρας (lege ἐξάρας) τὰς ἡνίας τῆς τοῦ ἄρματος περιφερείας λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ παραπεπηγότος ἐν τῷ ἄρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil haecenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνειν, quod ab Homero sumtum) τῷ ἐπιβύτῃ v. 728, ubi poeta magnifice describit coelestem Iunonis currum — δοῖαι δὲ περὶδρομοὶ ἀντυγες εἰσὶ, quae scilicet τὸν δίφρον vel sellam curulem superne ambiant: Schol. αἱ περιφερείαι τοῦ ἄρματος αἱ παραπεπηγυῖαι τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ περιφερείαι τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου. Eadem ἐπιδιφριάς, ad quam Rhesi equos Homerus alligavit II. K, 475. ibi quoque e Scholiis eximendum est leve vitium, Etymologo duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης) Ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου τῆς περιφερείας, ἢ (scilicet περιφέρεια· prave legitur ὃ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἀντυξ καὶ ἐπιδιφριάς καλεῖται. Est ergo ἀντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. Euripid. Hippol. v. 1188, Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἀντυγος· vid. Scholiast. σχιστὰν ἀντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc iam patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἀντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δαδῶς, inquit Lucianus, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud Nonnum in eiusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare iubet. De ἀντυγι perquam ieiune I. Schesfer. R. V. I, c. 7, p. 74. Porro in Luciano, quamquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμα

& αὐτός. Multa similia Diodor. Sic. IV, pag. 210 A. & verbis propemodum iisdem: τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνίων, τοὺς δὲ ἵππους καταφροήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Eius generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. HEMST.

Pag. 87. l. 7. Ἐπὶ τῷ πάθει) Dederant interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëthontis fulmine icti praecipitatuque casus. Pausan. I, p. 10: καὶ σφίσι (Γαλάταις) διὰ τῆς χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἡριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἥλιου ὀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507: Ἐνθα ποτ' αἰθαλόντι τυπεῖς πρὸς στέρνα κεραυνῷ Ἡμιδάης Φαέθων πέσεν &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus Varronis Atacini versus, quem Quinctilianus servavit I. O. I, c. 5, p. 56: *Cum te flagrantis deictum fulmine Phaethon*. Plura Noster περὶ τοῦ Ἠλέκ. ubi nonnulla dicemus. HEMST.

ead. l. 19. ΑΠΘΛ. ΚΑΙ ΕΡΜ.) Hic Dial. ex Theocrito, ut & seq. totus fere est in his Dialogis Theocritus. BOURD.

Pag. 88. l. 2. Ὅτι οὗτος μὲν &c.) Pollucem intelligit; sic enim Homerus canit Iliad. Γ, 237: Κάστορά δ' ἱππόδαμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκα. Adde Plut. 863, & Od. Λ, 229, & Nostrium Ἐρωτ. 16. ἑτερημέρους vocat Hom. Odyss. Λ, 302. SOLAN.

ead. l. 3. Τὰ ἔχνη τῶν τραυμάτων) *Caestuum cicatrices* Tertullianus dixit de Spectac. c. 23, & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit Salmas. p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie Plinio restituta H. N. XXI, c. 19, a I. Fr. Gronovio, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum vir summus, quamquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἔχνη & vestigia-vulnorum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in Livio II, 23, ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum; vel iam sanata & cicatricibus obducta; quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδὲ ὅπλον τί ἐστιν ἢ ἐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων οὕγε οὐκ ἔχνη ἐν ἑμαυτῷ φέρω. Arrian. A. A. VII, pag. 286. Eleganter Augustin. Epist. XLVIII: *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnorum, tanquam tituli gloriarum. Utrovis modo sumere licet in Poll.*

VIII, 79, Ἐχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἰχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ δείγματα &c. Aeschin. in Ctesiph. p. 84, v. 22, de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἰχνη τῶν τοῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inuistae. Plato in Gorg. p. 357 C. μαστιγίας αὐ εἴ τις ἦν, καὶ ἰχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλάς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. Petron. c. 126, p. 600, *matronae, quae flagellorum vestigia osculantur*. Venuste Zeno apud Diogen. L. VII, 23, τῶν γυναικῶν τινὸς παιδάριον μεμολωπισμένον δεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὅρῳ, ἔφη, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἰχνη· sic ἰχνη τινὰ καὶ μώλωπες, iunguntur ab Arriano Epiet. II, 18, pag. 224. Noster quoque in Catapl. § 24, ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκλημάτων· στίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus iuxta cum eruditissimis viris Cuiacio & Schultingio Ulpianum in Fragm. Tit. I, § 11, corruptum existimem, loquendique modum, quibus vestigia scripta fuerunt, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo Devonijs etiam de Bell. Troi. II, 177, *noverat alter Cum Pol- luce error* —. In tabulis tales & statujs fgebantur. Aelianus apud Suid. in Διδόσκουροι νεανία μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἐκάτεροι, ὅμοιοι τῷ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo vestit. HEMST.

ead. l. 5. (Τὸ τοῦ Βεβρ. Ἀμύκου) Quidam Castorem a Lynceo occisum tradidere. V. Theocr. Idyll. XXVII, vel XXII. Cogn. 23; Val. Flacc. Argon. IV, *Stratum Bebrycijs Amycum suspexit arenis*. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ δοῦ τὸ ἡμίτ.) De pileo intellige. SOLAN. Cum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam Lucianus adhibuerit, alienum non videbitur, si nos eius exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditorum promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori iusti voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τοῦ δοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit Lucianus, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque Catullum appellasse *pileatos fratres*: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est Apuleio petendum Metam. X, p. 254, *Castor & Pollux, quorum capita cassides obatae stellarum apicibus insignes contegebant*: tu si scripseris *ovatae*, quemadmodum *ovata species* Plinio H. N. XV, 21, & XXXV, 1, *ut ovatus esset Numidicus*, suam manum agnoscet Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum *orbatae*; vetu-

starum edd. *aeratae*; Brantii, *iubatae*: ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solemni mutatione obscuratam, Elmenhorstius, nescio quo pacto ad *obbat* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. * Castores autem Spartani iure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos Homerus quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide Tzetz. ad Lycophr. v. 506, ὦν ὀστράκου στρόβιλος ἐντετμημένος Κόρσιν σκεπάσει — qui locus vetat, ne cum Pottero in versu 89 Κελυφάνφ στρόβιλου (ita legendum puto) ὀστρακωμένην, interpretando de cochlea cogitemus: ὀστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: Hesych. ὀστράκων Ἀπτῆνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων ἂντι τοῦ ὤων, τινὲς δὲ κελύφων eo modo constituendus est hic Aeschyli, quod ex Photii Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse Salmasium pateret, si genuinam summi viri manu operi fuscepto longe impar Schrevelius fuisset assecutus. Haec etiā causa, cur ova per se Dioscuros, ut notum, indicarent. Tertull. de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενος κούροις, ἐνθα καὶ νυν οἱ καμπτήρες (καμπτοὶ ediderat Douza) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὤων τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις, teste Codino in Orig. Const. p. 6 B. Immo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Sparta ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res facerrima, velatum: εἶναι δὲ φασιν ὦν ἐκεῖνο, ὃ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος nimirum ad aetatem usque Pausaniae perduraverat vivacissimus ille cortex, III, p. 247. Verumtamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus If. Vossius ad Catull. pag. 91, fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum confarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis mirificae penitus singulare. Iam quod ibidem affirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt virum magnum Excerpta

* Vidit hunc errorem scripturae, sustulitque Cl. Salmas. Plin. Exerc. p. 392 E.

Sorani de Vit. Hippocrat. qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit παράσημον εὐγενείας, non secus quam in Ulysse: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cuiusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus, quos κυνὴν gestare voluerant: similiter Schol. Aristot. ad Rhet. I iungit ἐλευθερίαν καὶ εὐγένειαν ἐν Λακεδαιμόνι τὸ κομᾶν, inquit, σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Castorum ovatis impositus ἀστὴρ ὑπεράνω: talem ornatum pulchre nummi praeferunt, quos ex ditissima foceri mei Iac. Wildii nomismatotheca iam olim depromtos iterari iussit ad Sext. Empir. p. 558 I. Alb. Fabricius. Si causam quaeras, ipsa rationum, quae reddi possint, copia rem primo aspectu liquidam offuscant. Stellulas, quae in gravissimo tempestatis furore transtra navium & antennas persultant, prosperi cursus salutare praenuntias, Castorumque numini sacratas, Διοσκούρους appellant: Hesych. Δίοσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυσιλλογμένοις φαινόμενοι: feruntur quoque in Lyfandri navi conspectae, cum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Atheniensium attritae conciderunt, prodiret: Plutarch. T. I, pag. 439: ἦσαν δὲ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἐκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἀστρα τοῖς οἰαζίν ἐπιλάμψαι λέγοντες: quod adeo non spreuit, virtutis suae adversum censuit Lyfander, ut in rei bene gestae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine sinistro paulo ante Leuētricam cladem diffugerunt, eodem teste Plutarcho T. I, p. 443, T. II, p. 397 F. Hinc fratres Helenae lucida sidera; gemina Ladae sidera; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες Callimacho Λ. Π. v. 25; &, quod inusitatus, stella pro Tyn-daridis apud Ovid. in Ib. v. 514, modo locus iste vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris insigne capitibus impositum ostentarint. Nec tamen non stella videri potest signum ἀποθεώσεως honorumque divinorum, quos, si Apollodoro constat fides apud Clem. Strom. I, pag. 322 B. adepti sunt anno tertio & quinquagesimo, postquam in Deorum ordinem adscriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore iuris specie, ad originem a Iove ductam, quem sunt, qui tradiderint assumpta stellae forma Ledam vitiasse: obviam raro fabulam dicimus ab auctore Homil. Clem. V, § 13. Iuppiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα καὶ Πολυδεύκην ἐξέφηνεν: ne vero testem in tanto miraculo solitarium graveris, Tzetzen

adiungam, five magis Scholiasten Lycophronis antiquum ad v. 88, 511: ἐκ τῆς Λήδας ἐγεννήθησαν Κάστωρ μόνος καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός. quid iam propius, quam ut parentem stella designet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abstrusius recludunt ipsi veteres: dignus est, quem audiamus, Sext. Empir. IX, § 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, sic Tyndaridae sese in priscorum nomen & titulos Dioscurorum inferuerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασὶ τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζόμενον εἶναι θεῶν hic, quae saepe sibi vicissim nocent, vocolae sunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetusti sapientes supernum huius universi infernumque hemisphaerium dixere Διοσκούρους idque adeo poetam, in cuius adyto sapientiae, quidquid ipsi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, subindicasse, cum eos ἑτερημέρους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conspirat Philo Iud. de Decal. p. 752 B. καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδωκαν (perperam ediderunt μυθογράφοις sic autem vocat poetas, praesertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπάτην ἀκοῆς εὐ τετεχνασμένα πλάσματα συνυφαίνοντες ἔδοξαν περὶ τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν κεκομψεῖσθαι, τότε οὐρανὸν εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διανείμαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἑτερημερίας αὐτῶν προσηγορευόμενὸν διήγημα. eum in modum ex C. Ms. postrema cum D. Hoeschelio sunt legenda ad Phrynich. p. 111; neque alio spectat Euripidis Scholiastae locus ad Orest. v. 465, ubi postquam exposuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Iuppiter Castori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, οὓς καὶ ἀλληγοροῦσιν εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα. Verum est, priscos seu Theologos, five philosophos, iustorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemisphaeria divisisse mundum bina, quae alii fixa & stabilia, Iovis Plutonisque regno discreta, in quibus orbes suos sidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obstat, dummodo per utrumque axis verticem dissecta ponas, quo minus Dioscurorum, quos sapientes illi vocarunt, ἑτερημερίαν alternasque vices animo informes. Iulianus tamen Orat. IV, pag. 147, cuius locus Eustathium non fugit ad Homer. p. 410, 1686, nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverse intellectis haustam: in eius ex-

plicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis insuper obscuratam Petavius certe non percepit, operam haud abutemur: nunc satis est ad rem nostram, si hoc quoque teste Empirici fides affirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanasse scriptis eo minus est dubitandum, quod illi mundi figuram esse statuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios Achill. Tatius docet in Isag. pag. 127 B. 130 C. quomodo hemisphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον nam primigenium istud ovum, rerum omnium originem, quod eadem facerrimorum hominum secta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius observandum videtur, Alexidis venustissimi iocum in Athen. lib. II, p. 60 A. B. minus patere, nisi eorum, quae modo tradidimus, adiuumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πῖλους, ait, τ' ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τοῦτοις ἀστέρας, αἰνισσόμενοι τὴν ἡμισφαίριον κατασκευὴν. Ergo Ladae filiorum in pileis cur stellae micuerint, frustra quaerimus, si haec iam olim insignia Dioscurorum veterum sibi vel ipsi vindicarent, vel liberali poetarum dono acceperint. Et sane alios ante Tyndaridas existisse Dioscuros, ex Cicerone manifestum est de N. D. III, § 53, quem locum dubito an hunc in modum distingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Iove Rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopates (vel Tritopatores) Zagreus, Eubuleus, Dionysus. Tritopatreus*, quod vulgatur, unius fuisse nomen, induci non possum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos restituendos esse auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diversae fuerint sententiae, demonstrat insignis Suidae locus in Τριτοπάτορες familia plane, sed paulo brevius, in Etymologo: emendationi vero stabiliendae quae faciunt plura, nunc praetereo. Eosdem fuisse Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothracae, Corybantes, Cabiri, ut liquido affirmare non sustineo, ita suspicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert Pausan. X, p. 896, Amphissenses ἄγειν τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων quinam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli Dioscuros, alii Curetas, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελέστας, ostendit Clem. Protr. pag. 12 C. Ea res utcunque definiatur, hoc tamen est satis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, sive Cabiros, iam diu ante quam Tyndaridae nascerentur, & dictos fuisse Διοσκούρους, & existimatos. Notus in pu-

blicum Philonis Byblij, quem Eusebius servavit, locus Praep: Evang. p. 36 A. 37 D. 39 C. ibi nascuntur ἐκ τοῦ Σύδουκ (Σάδουκον vel Σάδοκον appellat Damascius apud Phot. pag. 573. Σαυδόκον Apollodor. III, p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθῤῥακες: eosdem in honore fuisse non vulgari apud Atticae regionis incolas, multis indiciiis deprehendi potest; nam Κεφαλήσιν, ut docet Pausan. I, p. 77, οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφας οἱ ταύτη θεοὺς ὀνομάζουσι: iam vero per pagos quae colebantur numina, fuisse vetustissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Graecae penu Methapum testatur Atheniensem καὶ Θηβαίους τῶν Καβείρων τὴν τελετὴν καταστήσασθαι V, pag. 281. Apud Gruter. p. 319 Insc. 2 Gaii mentio reperitur Acharnensis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quae scribit Herodot. II, 51, Πελαγος, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χῶρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Atheniensibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quae postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetustioris Theologiae disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21 legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi sint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII, ubi — κόσμου σωτῆρες ἀγαθοὶ, Οἳ τε Σαμοθῤῥακὴν ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων: illaque inprimis observanda. Κουρήτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθῤῥακῇ ἀνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Πνοιαί ἀέναοι, ψυχотρόφοι, ἀερωιδεῖς, Οἳ τε καὶ οὐράνιοι Δίδυμοι κλήζουσιν ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciae quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridae reliquerunt; opinione saltem vulgi, quam velut compertam secutus est Ovid. I Trist. X, 45: Vos quoque, Tyndaridae, quos haec colit insula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeste viae: forte etiam Plutarch. in Aemil. p. 267 F. Perseus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθῤῥακὴν, καὶ διαφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἐκέτευεν: quamquam in hac historia sub initium lib. XLV Livius nullum Samothracum Deorum nomen, sive rem incertam tutius in medio relinqui censens, sive religione deterritus, commemoret; nisi quis in

eam suspicionem veniat, Dioscuros c. 6 librariorum opera in Deos abiisse: *fortunam Dioscurosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem iuvantes, accusans*. Attamen istam vulgi persuasionem merito repudiat Varro de L. L. IV, p. 17: *Nam neque, quas Ambracia (nondum cur scriptura vetus mutari debebat, rationem invenio *) ante portas statuit duas viriles species aeneas, Dei magni; neque, ut vulgus putat, hi Samothraces Dii, qui Castor & Pollux*. Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos inscriptiones praebent, & saepius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum esse memoratur *Διοσκουρων, κελουμένων δὲ θεῶν μεγάλων*, a Pausan. VIII, p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas effelicuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbati plane deiicerentur: adfuerunt iniustae causae auctores sane graves, Eratosth. Catast. c. X, quem Hyginus paene interpretatur Poët. Astron. II, c. 22, & Caesar Germanicus: ut Tertullianum, Isidorum & alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium non numerum aestimes, minime spernendi, Onomacritus, si ve quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, & Nigidius, Astronomiae veteris consultissimus, apud Schol. German. quibus Ampelium adiungo lib. Mem. c. III, sed ut intransitu vix digno beneficium tamen dentae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur esse*, (haec eius aetati in barbariem vergenti condonanda est Latinitas) *quorum argumentum nefas est pronuntiare praeter eos (aliis praeter eos; nisi malis praeter eis, hoc est, praeterquam iis, quomodo non raro solent Latini recentiores) qui initiis praesto sunt*: iuvit nos Schol. Germanici, ex quo fere descriptum illud Ampelii caput corrigi pluribus in locis potest. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, si satis fuerit probatum, nullam in se temeritatis culpam suscepisse Sextum Emp. qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia Luciano commemorata revertimur. Spicula praefereunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum est a I. Davisio, viro doctissimo, ad Cicer. de N. D. II, 2, p. 105, huius etiam loci non

* Mutanda est, si Servium ducem sequimur ad Aen. III, 12, qui Varronem testem citat, ex quo praeterea legendum foret *ante portum statuit*. Vide G. Cuperi Obs. IV, 9, p. 103.

oblito. Equos iis a Mercurio distributos Stefichorum docere prodit Tertull. de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate, & nominibus quatuor equorum additis, Etymol. & Suidas in Κύλλαρος, qui sibi collati mutuam operam praestant: in illo pro Ἦραν δ' Ἐξάλιστον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, sponse Philargyrio, qui pro Grammatico satis arroganter scribit ad Georg. III, 89, ποῖας Graeculos fabulari, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Iunoni dedisse, illam Castori & Polluci. Verba Polyaei, quia vitio carere non videntur, producam: is Aristomenem cum facinoris socio, ut Lacedaemonios mentita specie falleret, fumsisse Castorum habitus refert II, c. 31, § 4, λευκῶν ἵππων ἐπέβησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιέθηκάντην χρυσοῦς ἀστέρας perspicuum est, deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξίφος περιζῶσαι me non fugiat, plane durum est: iam si πῖλους interiungas, ταῖς κεφαλαῖς πῖλους περιέθηκάντην καὶ χρ. ἀ. res erit in vado; sicut Homer. II. M, 320 — ἔδουσί τε πῖονα μῆλα οἶνον τ' ἔξαιτον — de quo genere plura docet Eustath. p. 907. confirmat similis Pausaniae locus, ubi, quod hic Aristomeni eiusque amico, Messeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV, p. 344. Philo Iud. L. ad C. p. 1003, πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους neque solet aliter Polyaeus, πῖλιν κεφαλῇ περιβέμενος VI, c. 12. Porro salutaris eorum, quam navigantibus praestiterunt, cura, ut est quidem illa, praesertim apud poetas, cognitissima, sic tamen, unde ad eos quamve ob causam defluerit, parum constat. Initio sciendum est, eandem obiisse Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orpheum, cuius supra meminimus, Apollonium Rh. I, 918, eiusque Schol. plena testatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo sapiens, irridebat, aspernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Castoras imminuti Cabirorum iuris reos tenemus? Hac quidem in parte succurrit aliquantum Diodor. Sic. IV, p. 172 A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium est rem memoratu dignam cognoscere. Cum orta tempestate Argonautae summo versarentur in discrimine, Orpheus dicitur solus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθραξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς σπηρίας εὐχάς eὐθὺς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέραν ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκύρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων, omnes stupore defixos divinitus existimasse praesentissimum periculum esse de-

pulsum: διδὲ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις παραδοσίμου γενομένης τῆς περιπετείας ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμοθραξί, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν· id quidem a posteris non adeo fuit observatum, quin plerique oblitterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioscuros preces ac vota solos allegarent. Narrationem vero, quam sine dubio Diodorus ex vetusto quodam expeditionis Argonauticae scriptore hausit, amplectitur etiam Valer. Flacc. I, 570. is enim, quandoquidem prior Varro Atacinus Apollonium paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex Quintiliano tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, sed pluribus etiam indiciiis, iisque certissimis, exploratum habemus, alios sibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. Strabo discrepat I, p. 83, ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλεόντων, statuit, quod primi longas navigationes instituisent: addit insuper Ampelius, eos principes mare tutum a praedonibus praestitisse: nimirum uterque secutus est illorum auctoritatem, qui, cum merito post fabulas latere rerum veteri memoria gestarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, sed classe instructissima maria prius inaccessa perlustrasse arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis aufos fuisse Graecos nobilem illam in Troiam expeditionem suscipere. Hygini fides si potior est, Neptuno debent Dioscuri honestissimae curae beneficium: nam equos, quibus utuntur, donavit, & dedit potestatem naufragis saluti esse: quod sane non potest non verisimillimum videri; quis enim credat invito vel inconsulto Neptuno tantum in mare ac tempestates cuiquam potuisse iuris concedi? Paulo tamen aliter Serv. ad Georg. I, 12: *Castor & Pollux, quia eorum velocissimae stellae sunt, equos in tutela habere dicuntur*. Verum Isocrates, ut quaesitisissimis Helenam suam encomiis excoleret, forori Tyndaridas acceptum referre voluit, non solum quod Deorum in numerum sint adscripti, sed huius etiam administrandae provinciae decus p. 218 B. Helena iam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφούς ἤδη κατεχομένους ὑπὸ τῆς πεπρωμένης εἰς θεοὺς ἀνέγαγε· βουλομένη δὲ πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, οὕτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὥστ' ὁραμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνεύοντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme superavit, iratis, Euripide certe, in cuius Hel. v.

1680, Castores, quam ipsi a Iove iam fuerant consecuti, sorori promittunt immortalitatem: neque secus in Orest. v. 1637 & 1690 Helenam in coelum subvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Σύνθακον ἐσομένην ναυτίλοις σωτήριον, & Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδούσαν θάλασσης. A reliquis Euripidem diffidere, notat Scholiastes: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοος ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην σεσημειώται ὁ μὲντοι Σωσίβιος ἔμπαλιν οἶεται οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud sane commemini, an quisquam praeterea Helenam in hac cura fratribus associarit: quin contra dirum eius fidus, quando solitarium apparet, navigantibus esse perniciosissimum scribit Solin. c. 1, nec nisi mentisruo cruore solo averti posse: prius a Plinio confirmatur H. N. II, 37, alterum non dixerim an ab ullo alio. Strat. Theb. VII, 791: *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, cum iam damnata sororis Igne Therapnaei fugerunt carbasa fratres. merentur adscribi, quae Lutatius observat: Quia nautae, cum stellam Helenae viderint (quae Urania dicitur *, cuius tanta est vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamsi aes sit, hoc calore solvatur) ergo si haec stella navi infederit, sciunt se nautae sine dubio perituros: contra Castorum sidera sunt navigantibus salutaria. Ad eum Papinii locum Barthio Euripidis emendandi conatus male successit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprensa Dioscurorum tutius, quam Helenae, praesidio committatur: credere fas est oculato testi, & philosopho quidem Maximo Tyrio ad finem Dial. XXVII: εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεῶς, ἀστέρας λαμπροὺς, ἰθύνοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem sibi vindicans, ut scenae ferviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cuius alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; cum de solis tamen Tyndaridis saepissime testetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992: — βροτῶν ἐν ἁλὶς ῥοβίοις Τιμὰς σωτήρας ἔχοντες, exquisita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I, p. 6, τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς θεομένους Ἀστυάγους, sic & Διὶ τιμὰς ἔχειν dicuntur, munus aliquod obire ad hominum utilitates*

* Praeter Lutatium meminit Olympidorus historicus in Photii Bibl. p. 112, v. 14, & philosophus ad Aristot. Μετεωρολ. I, f. 4 b. Τούτους δὲ τοὺς τυφᾶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀνασπάσκει· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῶς ὀνόματι.

comparatum, quo diligenter administrato cultum eorum demereantur: non aliter in Isocrate, *τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι*, Aristotele Polit. VII, c. 16, *θεῶν ἀποθεράπεια τῶν εἰληχότων τὴν περὶ τῆς γενέσεως τιμὴν* multum ab hac elegantia capienda interpretes abfuerunt. Quam itaque noster *irrisor* vocat *ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην*, illae sunt Scenico philosopho *τιμὰι σωτήρες βροτῶν* σωτήρες autem *τιμὰι* humiliter, atque *χθόνα σωτήρα κακῶν* in Med. v. 360, *νυμφαὶ σωτήρες* Sophocli. Phil. v. 1467, *λαβητήρες* Ἐριννύες Antig. v. 1086. ubi vide Schol. Ceres *μαστῆς* Carcin. apud Diodor. Sic. V, p. 201 A. in Alexandri Aetoli versu apud Macrob. Saturn. V, c. 22, *Ὀπίη βλητήρᾳ ὀίστων* malim prae eo, quod Salmasius dedit *βλήτειραν ὀίστων*, etsi mollius hoc ad aures accidat: addenda est praecleara Iof. Scaligeri observatio ad Manil. V, 632, cuius vestigia preffit dicam an suppreffit Salmas. ad Ov. Simm. p. 246. A procuratore navigantium tam utili *σωτήρες* eximie dicti sunt Castores, ut iam pridem est observatum: Sext. Empir. IX, § 86, *τοὺς Διοσκούρους ἀγαθοὺς τινὰς εἶναι δαίμονας, σωτήρας εὐσέλμων νεῶν* ubi, qui quidem obtuso non sit sensu, & parum exercitato, vetusti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic solum, sed saepius alibi, quando de Dioscuris fit fermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui supersunt, excusseris, frustra quae-ras: velut in Plutarch. T. II, p. 1103 C. *μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἐπερχόμενον τε μαλάζοντα βίαιον πόντον, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπὰς* in Aristide T. I, p. 83, ubi Asclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita consistent non minora, quam Castorum, *Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπαύσατε, πολλοὺς δὲ καὶ στιλπνοὺς λαμπτήρας ἐν τε νήσοις καὶ κατ' ἡπείρου ἀνήψατε* utrobique vestigia se produnt orationis ligatae, & supra sermonem pedestrem surgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere *πολὺ δεῦκος*, multam dulcedinem suavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coelestium ordini adscriptis ad mortales permanarint: ista memorantem Apollonii Scholiasten ad I, 1037, Etymologus excerpit in Ἀδευκίς. Verum ne quis ita existimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adiutores praesto fuisse Castoras; immo probis, ut par erat, iustisque solis operam navabant: Schol. Pindar. ad N. I, 103, *δοκοῦσι γὰρ ἐπιφανέμενοι κατὰ τὸ πλάγος σῶζειν τοὺς δικαίους* quod si cui levior hu-

ius Grammatici videatur auctoritas, audiat ipsos Dioscurus, Euripide interprete, in Electr. v. 1350: Διὰ δ' αἰθερίας στεί-
χοντε πλακὸς τοῖς μὲν μυσaroῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· οἷσιν δ' ὅσιον
καὶ τὸ δίκαιον φίλον ἐν βίῳ τῳ, τούτους χαλεπῶν ἔκλυόντες μό-
χθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium
suarum in quotidianis periculis inconfulto prodigi; sed ad in-
citas plane redactos oportebat, & merfa paene navī fundum
petentes, qui salutarem eorum opem essent experturi: qua-
propter vocat eos Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἥδη ἐόντων
Theocrit. Eid. XXII, 6, & 17, Ἄλλ' ἐμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ
ἔλκετε νᾶας αὐτοῖσι ναῦταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι· quod omni-
no viderur Horatius imitari voluisse IV Od. VIII, 31: *Clarum
Tyndaridae sidus ab infimis Quassas eripiunt aequoribus rates*. Pro-
pius etiam ipsum sacrificii genus, quod in mare porrici moris
erat ad auxilium eorum implorandum, descripsit Homerida-
rum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura historiae veri-
tatem Libanius obumbravit in Paneg. Iul. p. 176 B. ὅτε δὲ τῆς
θαλάσσης ἀναταραχθεῖσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ
σκάφους τοῦ μὲν καταδύστος, τοῦ δὲ περικλυζομένου, καὶ τοῦ
κύματος ὑπὲρ τὸν τοίχων αἰρομένου (interpres mirifice: *flu-
ctu iam muros superante: lege ὑπὲρ τὸν τοίχων, fluctu iam latus
navis superante*) Διοσκούρους ἀνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμ-
ψαντες ἐξήρπασαν τοῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον· quae ex rerum
gestarum monumentis illustrare tempus nos vetat: alterum
potius addam Libanii locum p. 624 B. qui, antequam intelligi
possit, sanandus est hunc in modum: Ἰσμεν δὲ καὶ τοὺς Διοσ-
κόρους, οἷς ἂν ὅσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων παραπέμποντας
αὐτούς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' οὐ τοῦ μὲν ῥύονται κλυδόνος, τῷ
δὲ προίενται· interpres, qui sententiam errorum paucis virtuti-
bus excusare nequit, non versionem hic, sed monstrum pe-
perit. sententia Libanii talis: *novimus etenim & Castoras, quibus
sint propitii, ad portus usque prosequi & ipsos & navim mercibus
oneratam; non autem eos solent ex hoc fluctu liberare, isti mergen-
dos permittere*. Inde causa nobis est comperta, cur abscessus,
quas medici παρωτίδας appellant, cum sub ipsis auribus post
graves morbos oriuntur, salutis praenuntios, Διοσκούρους
etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & ge-
mellos interpretantur, longe aberrare certum est. Galen. Op.
ἰατρ. Παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὅσιν ἀποστήματα ταῦτα ἐνοῖ
Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν
πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc est βιβλίον illud ἱατρικόν, unde
usum illum vocis Διόσκουροι medicum annotavit Eustath. ad

II. T, p. 410, non Cassius, ut visum fuit Ioh. Meurfio Misc. Lacon. I, p. 21. Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen *παρωτίδων* sibi persuasit If. Vossius ad Catull. p. 289; quamquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit G. Cuperus in Harpocr. p. 148, haec scribens: *Quin & παρωτίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures munebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur: in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, cum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transnavium & antennas adhaerent, sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores Horatii veteres ad I Od. III & XII, lib. III Od. XXIX, 64. Pro geminis facit Germanicus: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ledaeos statuit iuvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate iactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praefens indicare non fuit dedignatus. Audiamus Arrianum testem gravissimum Per. P. E. p. 14, qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: *οἱ δὲ καὶ ὑπὲρ λέγουσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τοῦ ἰστού, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τὸσον δὲ μόνον τῶν Διοσκουρῶν μείον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πανταχοῦ πλωιζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελάγουσι ἤδη τῇ νήσῳ.* Non dissimilis exstat Maximi Tyrii locus Diss. XXVII; cum quo si Philostratum contuleris Her. c. XVI, operae non poenitebit: Arriani ad Maximum iam meminerat D. Heinsius. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat Fromond. Meteorol. II, c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eadem denuo palaestra desudarim, in qua iam ante viri literarum laude praestantes, L. Bisciola Hor. Subf. IV, 16, G. Ioh. Vossius de Orig. & Progr. Idol. Raph. Fabrett. ad Column.*

Trai. Ez. Spanhem. ad Callimach. aliique plures exerceri voluerant. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξ ἡμισείας) Hic Fl. distinguit, quasi iungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας parum commode. Notissimus est Homeri locus Od. Δ, 302, sed in cuius intellectu veteres discrepant: sunt, qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae. Virgil. Aen. VI, 121. Ovid. Fast. V, 717, *Quod mihi das uni, coelum partire duobus: mox, Dixit, & alterna fratrem statione redemit.* signate Silius Ital. XIII, 804, de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaici Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Drakenborch. idem paene voluit IX, 295, sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux.* ingenio Minucius Felix indulgit, breviter, ut solet, compacta sententia, *Castores alternis moriuntur, ut vivant.* meminit huius opinionis Eustathius, eamque tanquam minus probabilem repudiat: ἕτεροι, inquit, οὐ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt Pindaro N. I, 103, quamquam alio ducat, sed perperam, Benedicti paraphrasis: observat ibi Scholiastes, Lyricorum principem περιπεπτωκένας τοῖς ἐν τῇ Νεκρομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὥστε κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὀμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum industriae commissa diligentius perscrutari non iuvat: accedit Apollod. III, p. 219, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator iudicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτερήμεροι) παρ' ἡμέραν ἀμφοτέροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰδωνῶς. Fuere viri docti, quos diffidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac Lucianus ἐνείμαντο τὴν ἀθανασίαν, Schol. Homeri νείμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternali illam animorum con-

iunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: Pindarum & Ovidium inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re Philo *περὶ Ἀρ. καὶ Πρ.* p. 1004 A. ut Iudaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud Aelian. V. H. XIII, 38. HEMST.

Pag. 89. l. 10. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν) Inveſtum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo ſuperioribus eſſe annectenda; pendent enim ab iſto initio, *πλὴν ἀλλὰ, ὅς περ ἐγὼ &c. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν*; ubi patet, vacare prorsus δέ: malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commodè ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obſetricium haud ſane iocis, & aſperioribus quidem, caruit. Noſter pro amore, quo numina Gentilium proſequebatur, ſingulari Iunonem ipſam fecit hoc in negotio falſe ridentem D. XVI; neque patres Eccleſiaſtici praeterire potuerunt, quin officium, intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perſtringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipſum, quaſi ſalutarem artem in utero fuiſſet commeditata. Apollodorum audi I, p. 13: Latona *γεννᾷ πρῶτην Ἀρτεμιν, ὃφ' ἥς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε* quantum eo nomine ſorori debuerit Apollo, accurate Libanius expoſuit T. II, pag. 662 A. verbo quidem leſiſſimo, *προεκτρέχει μὲν Ἀρτεμις τοῦ Ἀπόλλωνος*, ne eius, quae puerperis opem eſſet latura, difficilem fuiſſe partum credas: non diſſentit Servius tum aliis in locis, tum ad Ecl. Virgilio IV, 10, ubi Lucinam accipit Dianam, advocato Terentio, cuius eſt in Andr. A. III, Sc. 1, *Iuno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca Menander ibi poſuerat *Ἀρτεμιν*, teſtibus Donato & Eugraphio. Haec adeo viſum fuit obſervare, ut, ſi forte, ſuccurram Tatiano iſtis in verbis § 12, p. 31, quae ad Lucianea valde congruunt: *Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἤδεται μάγος ἐστὶν Ἀρτεμις* *Δεραπύει* ὁ *Ἀπόλλων*. Dianam magam fando quis audivit? Hecaten ſi ſcripſiſſet, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abeſt, ut munia longe diſparata poëtae aliiſque ſcriptores confundant: ſimili modo Dianam etſi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit, quorſum tendat Giſb. Cuperus in Inſcr. & Marmor. illuſtr. p. 270; ſed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a Tatiano gratiam inibo, ſi ſuum Dianae munus reddam, proque maga ſecundis

rotius antiquitatis suffragiis obstetricem esse iubeam : *μαῖα δ' ἔστιν Ἀρτεμις* causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronuntiatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in Hefychio, Παιῶν, ἀσφαλές, βέβαιον pro Πάγιον Λοῖα, ἐλέθρια pro Λοίγια ἤγε & ἡμε, ἀγῶν & αἰδὼν in membranis saepe commutata : ἐργωλας nullius pretij vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132, pro ἐριώλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. HEMST.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 90. l. 4. Ἐπιμεμνημένοι σοι) Commode Lucianus eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat : nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est Theocrit. Eid. XI, 10, qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, cum Galateam amaret, Ἥρατο οὔτι ῥέδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίνοις (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen D. Heinsii σελίνοις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἄλλ' ὀλοαῖς μανίαις —. Ergo recte quadrat ἐπιμεμνημένοι τῇ Γαλατείᾳ. Ufus verbi frequentissimus & Homero notus Il. Z, 160. perinde ac περιμαίνεσθαι τινὰ vel τινί, ἐμμαινεσθαι, περιμανῶς, ἐπιμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. Luciano Doris una Nereidum, in quo sequitur Homerum Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater : *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerulea Doris Enixa est* — Ovid. Metam. XIII, 742, consentiens cum Hesiodo. Fabulae, cuius in Homero & Euripidis Cyclope nulum exstat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit Duris (Θούρις editur) apud Schol. Theocr. ad Eid. VI, 7. Polyphemus διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν δρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν Galateae fanum ad Aetnam dedicarat : rationem eius rei cum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἐρᾶν τῆς Γαλατείας : certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est : vide Athen. I, pag. 6, 7, ubi narratiunculam invenies haud inficeram de Philoxeno ad mulum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum Euripides & Noster, sic cuiuscunque ordinis scriptores Polyphemum ad Aetnam collocare solent : hoc ab Homero prorsus abhorret, si Cluverium audimus, qui multis con-

tendit, in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas confedisse: eum vid. Sic. Ant. II, c. 15. HEMST.

ead. l. 5. Δωρί) Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. Hesiod. in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. Virg. Ecl. X: *Doris amara suam non intermisceat undam.* COGN.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς) Mss. L. & Ox. & ed. I. rectius, quam quod in reliquis σκοπιᾶς. SOLAN. Σκοπή & σκοπιᾶ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπή & ipse prospectus apud Nostrium in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: *τις τῶν ὀξυδαρκούντων ἀπὸ τινος σκοπῆς.* Strab. VI, p. 409 C. *ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν* Plutarcho frequens: ita verbum σκοπιωρεῖσθαι in Aristoph. Vesp. v. 360 Hermippum exponere, monet Scholiafles. Neque tamen Luciano ignotum, minusve usitatum σκοπιᾶ: apud Platonem eiusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur: Anyta Anth. VI, c. XXIV, Ep. 6, Φριζοκόμα τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίαςιν θέτο Νύμφαις δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾶ vel σκοπιᾶν, nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾶ). Θεόδωτος οἰονόμος. Theocrit. Eid. IX, 7, & Schol. Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69, Αἰτνας σκοπιᾶν usurpet, περιφραστικῶς, ait Scholiaf. ἀντὶ τοῦ τὴν Ὑψηλὴν Αἰτνὴν quomodo Dionysius Perieg. σκοπιᾶν Ἐρυμάνθου, Ἀρκύνθου. Haec mihi ratio constitit, cur Fl. plurimarumque edd. scripturam non putaverim postponendam. Descriptio τῶν προπόδων τῆς Αἰτνῆς protenique iuxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἰτνῆς παρωρείας dixit Philippus Thessal. in Epigr. apud Salmas. ad Solin. p. 73. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν τοῖς πρόποσι) Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπαρείᾳ, & alibi. BOURD.

ead. l. 9. Ἐμοί) Abundat. SOLAN.

ead. l. 10. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ) Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 12. Ἐνδεῖ τὴν ὕψιν) Voces illas, quia Codd. addicebant, sedem commutare iussi. Vel in ordine vulgato ἐνδεῖ iungendum erat ad τὴν ὕψιν: nam ἐνδεῖς per se positum nullius hic est usus. Paulo ante, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὄρων, ἢ εἰ δὴ ἡσαν. HEMST.

ibid. τὴν ὕψιν) Mf. Ox. & P. τὴν ὕψιν non cum καλὴ coniungunt, sed cum praecedenti ἐνδεῖ, quod probarem, nisi vulgatam tuerentur plurima alia apud nostrum loca; ut mox &

supra 3. κρ. c. 7, & ιστ. β, c. 36, εικ. c. 3, & καλλ. c. 10. ex quibus constat, familiarem hanc Luciano phrasin, quam & ideo hic servatam volui. Sic etiam Polyaeus Strat. VIII, p. 602 C. τὴν ὕψιν ἀστέϊαι. Iuntina καλὴ τὴν ὕψιν. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ γάλακτι) Τρόπος ἐτυμολογικὸς. BOURD.

Pag. 92. l. 1. Οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὕψιν) Negat quidem Servius, ex mari effigiem ullo pacto posse reddi: sed Lucianus hic aliter sentit, & in Halcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut superiora sint serenitate conspicua, fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum, ὁμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ*, id est, *speculo, ut sic dicam, confimile*. Theocrit. in Bucol. Eid. VI: Καὶ γὰρ θῆν οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὡς με λέγοντι. Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἥς δὲ γαλάνα. Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἔμιν ἅμια κώρα &c. Quod est huiusmodi: *Nec sum tam forma turpis, quam dicor: in unda Nuper enim vidi ipse meos de litore vulius, Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti*. Hinc illud Maronis sumtum est: — *nuper me in litore vidi, Cum placidum ventis flaret mare* —. COGN.

ead. l. 2. Εἴποτε γαλήνη εἶν) Apud Theocrit. Eid. VI, 35, Cyclops: Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον ἥς δὲ γαλάνα. dubito, an Noster eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod iure laudaret, habuisse Polyphemum asleverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galataeae nomen, tum illud Theocriti cogitavit Eid. XI, 20, Λευκοτέρα πακτὰς ποτιδεῖν quod Ovidius ingenio suo magis confusus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coactio*. Qui Galataeae toti, eius utique lacertis convenit candor: tales pinxisse Valerium Flaccum omnino mihi persuadeo I, 135: *Hanc Panope, Dotoque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops*: nam quod cum Codicibus edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galataeae lacertos exornans. Tum *antra petens* ita distinxit, ut copulandum sit cum Cyclope, quod Pius satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum N. Heinsio, viro sagacissimo. HEMST.

ead. l. 10. Ἀφροδίτη φίλη) Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cetera ex Theocr. Potuisset retineri Ἀφροδίτη sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. BOURD.

| ead. l. 11. Οἷα;) Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras, adiφίλοJ. cap. 25. SOLAN. Graevius ad Θ. Δ. VII legendum esse statuit accentu

mutato, αὐτὴ δ' ἡ πικτὶς οἶα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur, *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi*. Vellem hinc manum vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum; interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria sit poëtis, in orationem profam intrudi. Recte, quod & ipse iam pridem videram, doctiss. Solanus sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud Theocritum & Philostratum fistula canit Cyclops: Naso, *Sumtaque arundinibus compacta est fistula centum*: ne scilicet ad corporis modulum longus iuncturam tot arundinum ordo non responderet; quibus tamen si vel mediocriter ludere scivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monstro tradiderat Philoxenus, teste Schol. Aristoph. ad Pl. v. 290, istiusmodi forte, qualem hic irridet Lucianus. HEMST.

ead. l. 14. Κόλλιπι) Id est, *clavicula*. GUYET.

ead. l. 15. Ἄλλο δ' ἡ λύρα ὑπ.) V. Anacr. Od. I. SOLAN.

Pag. 93. l. 6. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα) Vid. Paul. Leopard. Emend. II, c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque eius generis animalia oblectamenti causa delicatius habita, sed & Deorum ἀθύρματα, quibus sibi consecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urfi decebant, ludicrum venustissimum; ingenium, quod eos non sibi, sed dominae Galatae servaret. Apud Theocrit. Eid. XI, 41: — τρέφω δέ τοι ἑνδεκά νέβρωσ, Πάσας ἀμνοφόρας, καὶ σκύμνωσ τέσσαρας ἄρκτων. In Ovidii Metam. XIII, 834, perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere possint*, (expressit ἀθύρματα) *Inter se similes vix ut dignoscere possis, Villosae catulos in summis montibus urfae*; *Inveni, & dominae, dixi, servabimus istos*. Unum urfi catulum, quem in ulnis ferret, sufficere putavit Lucianus, suos sine dubio secutus auctores. Tum καὶ minus opportune positum: scripserat Noster, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipse apud Theocritum, Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἤμεν. Illum ego verficulum ab ea sede, quam in edd. mihi saltem visis occupat, retractum immigrare iubeam post versum tertium & trigesimum, ubi melius sententiae serviat: nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In Philostrati Cyclope Icon. II, c. 18, multa sunt similia. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπὸ ζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; HEMST.

ibid. Ἀρκτου σκύλακα) Vide omnino Theocritum Id. XI, 41. Sed & totum perlege venustissimum poëmatium huc ap-

prime faciens. Ovid. Metamorphoseon XIII, 834. SOLANUS.

ead. l. 14. Κινάβρας ἀπόζων) Sic philosophus Lucianus κινάβραν ἀποθέμενος Dial. M. X, § 8. Sic κινάβρας ἀπόζοντα, Dial. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδίω τῶν τράγων. Hesych. Interpr. Aristoph. ad illud Plut. Αἰγῶν τε κινάβρων ταν μέλη, vult etiam κινάβραν esse τῶν μαχαλῶν δυσωδίαν. *Valle sub alarum trux habitare caper.* κινάβρας. Catull. BOURD.

Pag. 94. l. 2. Ω πάτερ) Hic Dial. ex Homero. BOURD.

ead. l. 7. Ἐξω ἦν βέλους) *In tuto, citraque periculum.* Hoc pro-verbium frequens est apud Lucianum in *Vot.* in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. COGN.

ead. l. 14. Ἐπεὶ δὲ ἐθήκα) Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ δύρᾳ τὸ πτώμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατος, scribit ἐπιβουλότατος: sic & apud Synes. ἐπιβουλότατα: sed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλευτός: sed ἐπιβουλος non infrequens est Graecis scriptoribus. GRAEV. Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὕψος' αἰείρας: μοχ, πέτρην ἐπέθηκε δύρῃσι v. 313, Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα "Αἶ ἐπέθηχ', ὥς εἰτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθεῖν. Ἐπιτιθέναι de claudenda ianua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πτώμα (in πτώμα non ipsas membranas, sed Graevii manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρεὸν poëta vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significandi ditionem migravit, multa Grammatici. HEMST.

Pag. 95. l. 6. Ἐπιβουλότατον) Agnoscunt hanc scripturam ed. I. Mf. Gr. & P. sic scribitur etiam sub Tim. c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur, nempe ἐπιβούλευτος, Cyrop. VIII, p. 130, 37, & 388, 24, δυσ-επιβ—. SOLAN. Quem tibicinem voci ἐπιβουλευτότατον Iolum supposuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβούλευτος per sane quam familiare: Xenoph. K. Π. VIII, p. 130, v. 37, ὥς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης οὔσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρός) ἱππ. p. 561, v. 42, δυσεπιβουλευτοτέροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες: de Agef. p. 388, v. 24, ubi cumculata videas eiusmodi vocabula: νομίζων ἐν τῷ τοιούτῳ τό, τε ἀτρεμές καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀδορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. Synes. de Regn. pag. 13 A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ

πράττων ἀδεέστερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασι-
λέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex
ἐπιβουλευτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis
usu venit. Si quis δορυβητής, ἀμαρτητής, quorum in Xeno-
phonte composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in
Lucianum revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum
me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori
nostro redderem. In Tim. cap. 56, τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπι-
βουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. Stob. e Dione Chryf. διαβολὴ
κακὴν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X, p. 144 D. ὡς ἐχθιστον
καὶ ἐπιβουλότατον. HEMST.

ead. l. 10. Ἀποξύσας τὸν μοχλὸν) Ex Budaeo H. Steph. in
Th. L. Gr. T. II, pag. 1134: Ἀποξύω, extenuo, derado, acuo.
Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι,
κατετύφλωσέ με καθεύδοντα. Quibus addit de suo, sed viden-
dum est, an ἀποξύω possit etiam pro ἀποξύνω accipi, id est, acuo:
quidni? modo potestate secundaria, deradendo, quemadmo-
dum in lignis fieri debet, exacuo. Vereor tamen, quamquam
lectioni vulgatae controversiam non moveo, ne Lucianus re-
liquerit ἀποξύνας ab Homero sumtum Od. I, 326, — ἀποξύ-
ναι δ' ἐκέλευσα· μοχ· — ἐγὼ δ' ἐθώσα παραστάς· Ἄκρον, ἀφ' ὧ
δὲ λαβὼν ἐπιυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω. Euripid. Cycl. v. 455, Ὁ
φασγάνῳ τῷ δ' ἐξαποξύνας ἄκρον εἰς πῦρ καθίσω —. Illud Ho-
meri ἐθώσα Scholiastes interpretatur, ἀπώξυνα· tum ἐπιυράκ-
τεον, ἐπύρουν εἰς τὸ δαλὼν ποιῆσαι. Distinctionem, quae per-
peram in nonnullis edd. posita Benedictum deceperat, recte
collocavit Budaeus: ceterum unde promiserit κατετύφλωσε,
quod in earum edd. quas tractamus, nulla comparet, equi-
dem ignoro: Stephanus certe verbum istud compositum, tam-
etsi probae notae, in Thesaurο nusquam recensuit. HEMST.

ibid. Μοχλὸν) Palo. Virgil. Aen. III: — & telo lumen terebra-
mus acuto. COGN.

ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.) Καὶ πυρώσας γε προσέτι,
ἐτύφλ. Exacuto velle & praeterea igne succensō. Sic est interpun-
gendum & vertendum. CLER.

Pag. 96. l. 2. Καὶ καθίσας) Usque ad μέγα aberant a Mf.
BOURD.

ead. l. 6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν) Sic inepte di-
stinguit haec editio ex Salmurienfi; at debebat μανθάνω, ὑπ'
ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. GRON. Haec interpunctio, qua Fl. caret, a
posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, del-
buerat scribi, μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, ex iis, quae narras, intelligo;

Ut Gronovius voluit, ita plane *V. 2.* & ferri potest ὅπ' ἐκείνοις, scilicet *προβάτοις* sed potius habuero ὅπ' ἐκείνῳ, nimirum *κρίῳ*, ut Homero, cuius paene verba Lucianus expressit, sit consentaneum: vid. *Odyss. I.* 444. Nonnus sive Maximus *Συναγ. 1στ.* ad Gregor. Nazianz. *Stel. II*, p. 172: διέδρασε δὲ μεθύσας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὸ ἔριον ἐνὸς κριῦ κατακρεμάσας ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κρίῳ οὕτως ἀπέδρα. HEMST.

Pag. 97. l. 1. Τὸ σώζειν αὐτ. καὶ ἀπολλύναι) Haec male cohaerent, & subaeratum quiddam tinnit; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perrepserint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσσεστι si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστὶ, mea in manu ac potestate fortuna navigantium est, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσσεστι, abiecto ἐπὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam huius loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cuius in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo vel genuinum erit, vel Luciano saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi intericiantur. HEMST.

ead. l. 6. Τί τοῦτο &c.) Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethufam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt; ab Alpheo adamatam; cui cum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. Virgil. *III Aen.* — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare, qui nunc Ore, Arethusa, tuo Siculis confunditur undis.* Verum haec fabulosa esse constat, cum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet Strabo lib. VI, eiusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Ceterum fabulam Alphei & Arethusae refert Ovid. *Metam. V.* & Lucanus eius meminit in *III*: — *Populisque per aequora mittens Sicanus Alpheus aquas* —.

Silius Ital. lib. XIII : *Hic Arethusa suum piscofo fonte receptat Alpheon, sacrae portantem signa coronae.* Sed longe venustissime Papinius in Epith. Stell. & Viol. v. 203 : — *Tumidae sic transfuga Pisae Amnis in externos longe flammatus amores Flumina demerso trahit intermerata canali, Donec Sicanius tandem perlatus anhelo Ore bibat fontes. Miratur dulcia Nais Oscula, nec credit pelago venisse maritum.* COGN. Mirum est, quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1 : ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δῖνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἔδνα ποταμοῦ. BOURD. Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio Ph. Cluverii, qui Sic. Ant. pag. 156, 157, quidquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide Schol. Pindar. ad N. A., 1. quod si habuisset in promptu Fulv. Ursinus in Virgil. cum Gr. Scr. C. p. 275, cavisset sibi, ne Telefillae versum apud Hephaest. pag. 36, Ἄ δ' Ἀρτεμις, ὦ κόραι, φεύγοισα τὸν Ἀλφείον, muratum iret in Ἄ δ' Ἀρέθουσα, ὦ κόραι. Ἀλφειῶα vel Ἀλφειοῦσα Dianae cognomen, de quo If. Casaubon. Anim. ad Athen. VIII, c. 7. HEMST.

ibid. Ἀλφειῇ) Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem Pausanias lib. V tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem definire. Suidas multo luculentius eiusdem fluminis naturam, cursum & αὐξήσιν describit. COGN.

ead. l. 7. Οὐτε ἀναμίγνυσαι &c.) V. Philostr. Imag. p. 812, & Pausan. Ἡλιακ. oraculum Apollinis in eam rem afferentem p. 153. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐτε ἀναπαύεις) Ex ed. Salm. male distinctum puto οὐτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν διαχυθεῖς, cum rectius non distinguatur ab Bourdelotio. Neque sane id potest notare *neque diffusus aquis te ipsum cohibes*; nam qui se diffundit, quomodo is se cohibet? sed *diffusus te reficis*. Ludit enim in notione & Graeci verbi διαχυθῆναι & Latini diffundere, nempe pro exhilarare. Quae tota est elegantia huius loci. GRON. Gronovio remittimus acumen illud quaesitum in διαχεῖσθαι, quod si Lucia- no potuisset in mentem venire, multo minus eliminata forent, quam nunc sunt, eius scripta. Non alia τοῦ διαχεῖσθαι est po-

Lucian. Vol. II.

Z

testas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipso Alpheo: τό, τε διὰ τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχέμενον τῇ θαλάττῃ &c. παντελῶς μυθῶδες. V, p. 325 C. Padus διαχέμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένει in Strabone, quod Luciano *ἔννευσθῆναι* ἀμιγῆς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δὴ κκεῖν κατὰ γῆς ρεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγῆς τῇ θαλάττῃ διασῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Libani. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμιγῆς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ρεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἀπάσης ὥκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κυκλῷ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὅς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἀγεί τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομιγῇ πρὸς τὴν θαλάτταν. HEMST.

ead. l. 11. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferentur, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἔλεγχε' nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est huius dialogi, ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Ποσειδόν id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nosti mores amantium & festinationem, ut qui saepe iam eodem igne contabueris. HEMST.

ibid. Οἱ λάροι) Larum Gaza vertit gaviam, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiusdem libri, *aquaticae anates & gaviae*. Λάρον Latine quidem commode reddi non posse dicit in *Laro hiante* Erasmus. COGN.

ibid. Ἐρωδιῶ) Aves, quarum tria genera ponuntur ab Aristot. Haec avis urinatur, sicut & λάρος. COGN.

ead. l. 12. Ἀναφαίνειν σεαυτὸν) Filum orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφανεῖν. Nescio ubi, sicut gaviae & ardeae, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, teque ipsum rursus exserturus. IENS. Iensii emendationem in textum recipere visum est. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ρέει) Manifeste-

Num est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὐτή, postremum illud redundare, orationemque satis poruisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid refecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemtus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκείνο δὲ ὑπὲρ κατέπεμψε σε. Patet, τὸ ἐκεῖνο redundare: nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit.* In de Saltarione: Τὸ δὲ ἀνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν τελευτάτον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτελέσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat: sufficit namque, si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur.* In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἔδος εἰσασθῆναι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην: hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cuius sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant.* Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δι' ἀπληστίαν τε, καὶ ἀφρασίαν ἀρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα εἰκόατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti.* Quid plura ex Nostro loca adscribam? Aelianus quoque non raro eandem amat redundantiam. Sic lib. XII Ποικιλ. 19: Τὴν ποιήτριαν Σαπφὴν τὴν Σκαμανδρονύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII, c. 1, de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus, τὸ αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum viris doctis vel aliam lectionem circumspicere, vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Ἀττις pro φυγεῖν ἐθελοῦσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρρογον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15, καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτιάδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν. — Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad Livii XXV, 27, docet ὁ πᾶν I. Fr. Gronovius. Cuius exemplis ex Catone, Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet

ex auro purae Latinitatis flumine, Cicerone. Apud hunc in II de Orat. 63 legas, *Nummum divisorem, ut Neoptolemum ad Troiam, sic illum in campo Martio nomen invenisse.* cap. 77, *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debent; duae nimirum illae res, conciliare, & permovere, ut praecefferat.* Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ sic, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ haec supervacuum est in his apud eundem I de Orat. 23: *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem &c.* Sic redundat τὸ ea in his lib. III, cap. 13: *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9, superfluum ponit τὸ ἰ, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscuiusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ἰ per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV in Verrem 52: *At iam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicentur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verri Sculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum, qui tum & nostris classibus, & Carthaginensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & ibi redundat apud eundem lib. I in Verrem 22: *Cum quidem viderent socii in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis iniurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto sine τῷ ibi constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus eius Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, vir magnus. IENS. Ἡ δὲ τοῦ — αὐτῆς ῥ.) Ut hanc scripturam vindicaret, multa lenius; sed non satis similia. Accedit propius, quod legitur supra, & Dial. Ven. & Cup. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Πέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγῃ ἐπ' ἐμὲ, ἢ οὐσα ἐν τῷ Ἀττῇ; sed nondum sic acquiesco. Suspicio autem, pro αὐτῇ, πηγὴ legendum. Adde Mor. c. 15, τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam suspectus, ut in nota videbis. SOLAN. Ἡ δὲ non est idem plane, quod αὐτῇ sic enim scribendum fuerat, ἥδε δὲ τοῦ σοι &c. Cape, quasi posuisset Lucianus, ἡ δὲ Ἀπέθουσα: sequi solet οὐτος in hoc structurae genere creberrime. Liban. in Dian. pag.

670 A. ὁ δ' ἐπιτετραμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους οὗτος εἰσὼν πως τότε. Noster πῶς δέῃ ἴστ. συγγρ. c. 5, τὸ δὲ (πρῶτον γμα) οἷσθ' αὖ καὶ αὐτὸς, ὃ ἑταῖρε, ὅς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων τοῦτ' ἐστι. de Lucr. οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὐτοι. Itaque nullus est suspitioni de vitio locus. HEMST.

ead. l. 8. Διαγωγῆς τέ ἐστι &c.) Non poterat accuratius, si spectator adfuisset, quod minime negavero, Lucianus. Ad dam Senecae locum egregium ex Consol. ad Marc. c. 17: *Videbis celebratissimum carminibus fontem Arethusam, nitidissimi ac perlucidi ad imum stagni, gelidissimas aquas profundentem; sive illas ibi primum nascentes invenit, sive immersum terris flumen integrum subter tot maria, & a confusione peioris undae servatum reddidit.* Haec quin corrupta sint, nemo dubitat: ad vestigia priscæ lectionis, neque minus tamen, quam magnus I. Fr. Gronovius, timide, coniicio: *sive illas ibi primum nascentes invenit, sive in ipsum penetrans flumen &c.* nam & Qu. Nat. VI, c. 8, similiter fere dixit, *Alpheum, celebratum poetis, in Achaia mergi, & in Sicilia rursus transiitelo mari effundere amoenissimum fontem Arethusam.* Brevius etiam de fontis amoenitate testatur oraculum: Ἄνδρας θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. Nonnus Συναγ. ἴστ. ad Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 152, τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρόν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii postulatur Athenaei locus II, p. 42 C. μόνον δ' ἀτέρραμον τῶν ἀλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης: de quo vide Casaubonum in Anim. HEMST.

ibid. Ἀναβλύζει) Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, Hefych. verb. ἀναπηδᾷ. BOURD.

ead. l. 12. Παρ' ἐκείνης) Εκείνην forte. GUYET. Vult haud dubie Alpheus, se ad Arethusam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνην. Παρὰ τινος ἀπέρχεσθαι est *venire ab aliquo*, ut supra pag. 141, Παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικός, scil. ἐκπεμφθεῖς. At παρὰ τινος ἀπέρχεσθαι est *ire ad aliquem*, ut paulo post in eodem hoc Alpei & Nepruni dialogo, Χῶρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην, & passim. sic in Timopne: Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπελθοίμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὅπότεν ἀπίω παρὰ τινος πεμφθεῖς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem Deorum dialogis: Ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν σελήνην ἀπελθὼν. Κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σε. Et sexcenties alibi. IENS. Restituimus ἐκείνην, secuti ed. I. quae sola recte hanc vocem habet: reliquae enim ἐκείνης, contrario prorsus & absurdo sensu. SOLAN.

Pag. 99. l. 2. *Συναυλία μίγνυσο*) Quod Codex unus & item alter praebent *συναμμίγνυσο*, vix crediderim lectionem esse variam, sed potius vulgatae lectionis interpretamentum: *ξυναυλία μίγνυσο* quin rectissimum sit nullus dubito, quippe eruditius, quam ut a Luciano non sit profectum. *Συναυλίαν* vocant *tibiaturum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλήσιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, *ξυναυλία* λέγεται, ut scribit Hesych. hinc apud Long. II, p. 62, αὐλῶν τις ἂν ῥήθη συναυλούντων ἀκούειν. Eiusmodi *συναυλίαν*, sive *συμφωνίαν* τινὰ τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλούντων commemorat Poll. IV, 83. Strictius aliquin usurpari solet, quando choro cantanti tibiae modos attemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam postmodum chori praecinens tibicinem voce sublequebantur: Athen. XIV, p. 617 C. itaque est intelligendum, quod adiungitur a Polluce: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἰδος προσαυλήσεως οἰονταί, ὡς τὴν αὐλωδίαν· & Segm. 107. vide Henr. Vales. ad Exc. ex Diodoro Sic. p. 31. Paulo etiam discrepat Semus, qui τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teste Athen. XIV, p. 618 A. ἀγῶν συμφωνίας ἀμοιβαίως αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελωδούντος· nisi descripserit ibi, quod verius opinor, certum aliquod *συναυλίας* genus in sacris Deliis adhibitum; nam quae proferuntur, ex eius Deliade sunt deprompta: sed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus est. Schol. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 106: *Συναυλία* ἐστὶν, ἥνικα δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὅμοιον, εἴτε διάφορον, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν καὶ κιθάρας ἅμα συγχερομένης αὐλῶ καὶ συμφθεγγομένης· haudquaquam absurde, ut eum bono duci obsecutum fuisse facile appareat: de cithara quod monet, certum est; erant enim & νόμοι κιθαριστήριοι, οἷς καὶ προσήλουν, meninitque Athenaeus τῆς τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, cum duo pluresve in eandem rem consentiunt, ac mutuis animorum studiis conspirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue *συναυλία* ponatur. Philostr. Icon. I, c. 11, p. 781, λέγεται γὰρ *ξυναυλίαν* τοῦ θρήνου τοῖς κύκλοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρος.) Libanius de Nicomedia terrae motu subversa p. 207 B. νῦν ἔδει καὶ πέτραις δοθῆναι δάκρυα, καὶ ὄρνοις νοῦν εἰς *συναυλίαν* τοῦ πένθους. Synes. Ep. IV, p. 159 D. νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς *συναυλία* ὁλοφυρόμεθα. Praeiverat ius Aristoph. Equit. v.

9, — δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον· ubi vide Schol. Diverſa in re Ariſtid. T. III, p. 708 B. ὥστ' ἐλεεινὸν τὸ χρῆμα τῆς ξυναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἐταίρων· praeceſſerat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰδὼν κατ-όπιν τοῦ χοροῦ. Hefychius affirmat, ξυναυλίαν dici πᾶν πρῶγμα διſσόν· quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. Lynceus apud Athen. III, p. 109 E. τοιαύτην (ὁ ἐſχαρίτης) ἐνθρυπτιόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκὺν ξυναυλίαν. Luciani quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores interpretes dederant, eodem alveo cum fonte illo miſceatis, aegre, quorſum ſpectet, pervideas. Aliunde doctum ξυναυλία, cum cohabitationem & conſortium ſignificat: veluti de matrimonio Ariſtot. Pol. VII, p. 212, ὁρίσαντες χεიმῶνος τὴν ξυναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην· Lambinum in ſυνουσίαν mutantem repudiamus: tales ξυναυλίας γεροντικά, quas bene reſtituit Anaxandridae Caſaubonus in Athen. II, p. 48 A. Finitimum eſt ὁμαυλία & ὁμαυλος. HEMST.

ead. l. 7. MEN. καὶ ΠΡΩΤ.) Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat, facile vident, qui Odyſſ. librum IV legerunt. SOLAN.

ibid. ΠΡΩΤΕΩΣ) Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, cum Aegyptus rege careret, in regem aſſumptus eſt, quem Aegyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, Homer. Od. IV, & Virgilius item IV Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum Diodorus lib. II, ſectus Herodotum, ad Aegyptiorum regum morem reſert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem Lucianus in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quidquid omnino collibuiffet, veluti Empuſa, docilem. Heraclitus Ponticus diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id eſt, Proteo mutabilior; quod in vaſtrum & verſipellem competit. Plato in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥςπερ ὁ Πρωτεύς παντοδαπὸς γίγνῃ, id eſt, ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens. COGN.

ead. l. 14. Εἶδον) Non videt tamen apud Homerum Od. Δ, 456 & ſqq. Sed v. 418 praedixerat futurum. SOLAN.

Pag. 100. l. 3. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς) Videtur scribendum esse, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὴς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἵσταμενη, quod si non credis, & haec res tibi videtur falsū quaedam species, quae oculis obiiicitur. In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψευδές. GRAEV. Poterat etiam legi ψεῦδος, cuius ἐπεξηγησις, φαντασία τις &c. Sed nihil est causae, cur commoda verba & aperti sensus follicitemus. Hesych. Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθές, ἀλλὰ σχῆμα τι. De Proteo, eiusque multiplici in omnes formas conversione, particulam vide Poluceae declamationis, quam Philostratus excerpfit de V. S. II, c. 12, ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. HEMST.

ead. l. 9. Πολύπου) De polyphi vario ingenio meminit Plinius IX, c. 29. Praeterea Plutarch. in libello περὶ πολυφιλίας, ex Theognide: Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυπλόκου, δε ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη id est, Mentem habeas vasti polybi, qui protinus illa, Se quibus admorit, saxa colore refert. Idem Lucianus in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inscribitur, ex Pindaro opinor: ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων. COGN.

ead. l. 14. Ὅποια ἂν πέτρα) Aelian. V. H. prin. Plin. IX, 19. XXX, 9. SOLAN.

ead. l. 15. Κατὰ τὰς πλεκτάνας) Differunt, si accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, acetabula, caliculi polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπείραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία, vel clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella, ut adversus Hermolaum egregius ille Pintianus observavit ad Plin. H. N. IX, c. 29. quod prodesse potuerat N. Heinsio minus in hac re circumspecto ad Ovid. Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvcherit, saepe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. Schol. Homer. ad Od. E, 433, Luciani ad M. Έγκ. Oppiani ad Hal. II, 233, 282, 312, Hesych. opportune Eustath. ad Od. E, p. 1541: Κοτυληδόνες, αἱ τοῦ πολυποδος πλεκτάναι ἀπὸ μέρους. τουτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἱ πραινὲς ταῖς πλεκτάναις ὑπὸκεινται ὅμοιαι οὖσαι κοτυλίδιοις κοιλοῖς, ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppeditavit Athen. VII, p. 316, 317. ex eiusdem libro XI, p. 479 B. emendandum, quod habet ad Il. X, p. 1182, v. 45, κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsa

Luciani verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἀρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφύντα ἔχουσιν onus illud orationis limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, si addi omnino voluisset Lucianus, cur non potius structura liquidiore ταῖς πλεκτάναις extulisset? Quare, nisi quis eruditior moretur,* equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoscere cupit, illi legendos suadeo Gesnerum, Aldrovandum, Rob. Constantinum in Suppl. Ling. Latin. Leon. Alatium ad Eustathii Hexaëm. p. 100, atque alios. Ad Lucianum proxime convenit Ovidius Hal. v. 30: *At contra scopulis crinali corpore segnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et sub lege loci sumit mutatque colorem, Semper ei similis, quem contigit* —. ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici potest: *Ut sub lege loci sumat, mutetque colorem: nimirum, hac fraude, ut sumat &c.* HEMST.

Pag. 101. l. 7. Ἰδὼν, εἶδον) An scribendum, εἶδον, εἶδον; GUYET. Intuitus vidi, hoc est, cum semel vidissem, iterum vidi. Suspecta tamen mihi est haec lectio, & vera fortasse sit εἶδον, εἶδον, vidi, vidi. CLER. Agitatus inter eos, qui de stilo N. F. scripserunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud interpretum Exod. III, 7, ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34, pure Graecum probaret Pfochenius Diatr. § 52, testem excitavit Lucianum, illum quidem in hac causa minime contemnendum. Gatakerus eo, quem sibi adversarium delegerat, eruditione maior, Diff. de N. Instr. Stil. c. IX, ita versatur in repellendo isto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declararet, expeditum sibi non fuisse, quod recta via responderet. Quamquam eorum, qui orationem N. F. Graecam esse castigatissimam contendunt, opinio perquam mihi semper ridicula fuit visa, haec tamen loquendi formula, etsi rarissima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex Xenophonte & Polybio diligentissimus Raphelius annotavit, possit confirmari, nequaquam infitiamur: nam quod in accuratissima praefatione Sylburgius ex Pausania protulit ἰδὼν οἶδα, est illud ab hoc genere sane diversum. ceterum prudenter scri-

* Moratur, atque adeo me paene retrahit doctissimus Gesnerus ita scribens: *Verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non satis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis sedent acetabula.*

ptum iudico, quod adiecit: *cuiusmodi phrasēs occurrunt etiam in Sacris literis ex Hebræica consuetudine petitæ*: nam saepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX interpretibus & N. F. scriptoribus, mutata paululum potestate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo quidem pacto aliam utique formam induit: Luciano quidem sartum teetum relinquimus suum illud ἰδὼν εἶδον. HEMST.

Pag. 102. l. 12. Ἐπιλέξατο) Hunc Luciani locum Budaëus notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in Herodoto frequens, ut Suidas in Ἐπιλέξαντο. VIII, 128, Τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, Pausanias saepius itidem habet IX, p. 762, de quo loco assentior Sylburgio: nec non pari significatione ἐκλέεσθαι & ἐπεκλέεσθαι. Ἀναγιώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat Dion Cass. LX, p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι. Eunap. in Liban. p. 174, καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἑκάστον αὐτῶν εἰσέταται, singula scriptorum eius qui legerit peritus iudicandi, venustatem orationis animadvertet: aberrat interpretes laudatissimus. Callimach. Epigr. XXIV: — Πλάτωνος Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμι ἀναλεξάμενος. HEMST.

ead. l. 15. Διέστησεν αὐτὸς) Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur Benedictus: *ac nisi Iuppiter ipsas diremisset*. Paulo post κρίναι legas an κρίνεις, nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem sensus approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur, καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν. HEMST.

Pag. 103. l. 4. Κρίναι) Mallem κρίνεις, ut D. xp. c. 2 de eadem re, οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. SOLAN.

ead. l. 5. Τί οὖν αἱ θεαί, ὃ Πανόπη &c.) Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἦδη σοι φημί, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαί, ὃ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν ἀπαγγέλλαν ἡμῖν τὴν κρατούσαν. Γα. ἦδη σοι φημί, οὐκ ἄλλην κρατήσῃ, τῆς Ἀφρ. ἀγ. Quid igitur Deae, dic Panope? Pa. Hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paulo post, nuntians nobis victricem. Ga. Immo iam affirmo tibi, nulla alia superior erit, cer-

tante Venere, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Virtiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite destinxerint. IENS.

ead. l. 24. Ὑδρευσομένη) Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex Homero, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11, ubi vide, quae annotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea Lucianus de Dapno: Συλληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσόμενας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. CLER.

Pag. 104. l. 6. Καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει) Leg. Sueton. August. BOURD. Antoninus I, § 5, παρὰ τοῦ τροφῆως accepisse se scribit τὸ φορέποντον, καὶ ὀλιγοδέες, καὶ αὐτουργικόν· ibi Gattakerus hunc Luciani locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Iungi solent αὐτουργοὶ καὶ αὐτοδιακονοί, αὐτουργία καὶ αὐτοδιακονία, quas virtutes Christianis commendat Clem. Alex. Paedag. III, c. 4. Alias αὐτουργοί, qui opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπει ὕδωρ γε ἀρυσόμενας pro τε. Quod Graevius monet, iungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, interpretes non praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Ὑδωρ) V. Apollod. XIV. SOLAN.

ead. l. 9. Μακρὰν οὕτω τὴν ὁδ. ἐξ Ἀ. εἰς Λ.) Ad Statii Theb. I, 360, ubi operosa vehementis est procellae descriptio, Barthius notat, dicere Papinium, tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatii distantia. Nihil est, ne fallaris, in Statio, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, Luciani locum, & tum porro: Sed pro regia puella aquatum eunte via longa non ideo sit pro tempestate: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censi possit; quamquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danaï desumptam Lucianus adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, maius etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL ex Piraeo in Afty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait Pausan. II, p. 197, ἀπέχει δὲ Ἀργείων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια ἢ κατὰ Δέρναν θάλασσαν· quam

intercapedinem, spatium inter Piraeum & Afty interiectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus Thucydide V, c. 82, 83, & Diodor. Sic. XII, p. 327 C. in quo vitiose legitur Ἀγιάς χωρίον pro Ὑσίας. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat Pausanias τὴν θάλασσαν τὴν μετὰ τὸν Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente Strabone VIII, p. 566 B. ἀπέχει τοῦ Ἀργους ἑξ καὶ εἰκοσὶ σταδίου ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Huic intervallo quod scribit Plin. H. N. IV, 5, fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lerne a mari circiter pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam H. Vossius ad Pompon. Mel. p. 205, mea quidem sententia labitur, & Strabonem parum concinne cum Plinio confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet *circiter* P, qui faciunt stadia XVI; haec si addideris ad stadia XXVI, quae iridem inter Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL stadia, quibus a mari vel sinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. Th. Muncker. ad Hygin. F. 169, p. 241, & notum, ut Pomponius ait, oppidum: Schol. Pindar. ad O. Z, 60, ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μὲν τινὰς κρήνην κατὰ δὲ τινὰς λοχμῶδες χωρίον, ἐν ᾗ μυθεύουσι καὶ τὴν Ἰδραν καταδεδυκέναι· φασὶ καὶ τὴν Ἀβυσσον κρήνην αὐτῷ εἶναι· ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae separavit, quasi diversas variorum de Lerne sententias, fuerant coniungenda; nihil enim eorum non est verum. Quam vocat Ἀβυσσον κρήνην, illa λίμνη ἐν Ἀργεὶ οὕτω καλουμένη dicitur Hefychio: quod si nomen huius paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίδα λίμνῃ refert Pausan. p. 200, eandem esse liquido constabit; nam situs accurate respondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. Plutarch. in Ag. & Cleom. p. 811 C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δεῖν εἶναι τὰς διαλύσεις, καὶ τὸν Κλεομένην καλοῦντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν ἐμμελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Ez. Spanhem. ad Callimachi H. de Pall. Lav. v. 45, ubi Luciani loca non praetermisit: virginis olim hoc opus inprimis faciebant: Apelles pictor παρθένον αὖσαν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφορούσαν apud Athen. XIII, p. 588 C. illa iunior est Laïs sive filia, ut ratio temporum ostendit. HEMST.

ead. l. 10. Ἐξ Ἀργους ἐς Λέρναν) Longum sane iter, quod ; uti ex Pausania constat , (pag. 79, 21) XL milliarium erat : quod hic ridet Lucianus. De πολυδ. Ἀ. videant, quibus hæ res cordi sunt, doctissimum Ez. Spanhemium ad Callim. pag. 577 & sqq. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυδελφίον δὲ τὸ Ἀργος) Homericum. BOURD. Homerus Iliad. δ, v. 171. Vide ibi scholia, quae Didymo tribuuntur, qui ostendit, Argos non esse siticulosum, & aliter hoc vocabulum esse accipiendum, cuius varias significationes notat, uti & Strabo lib. VIII, unde videtur ille Scholiasies sua hausisse. GRAEV.

Pag. 105. l. 1. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα &c.) Male hic locus habitus est & a librariis, & ab interpretibus, qui sic eum transtulerunt: Proinde currum iunge: vel an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime provehar. Sed dele interrogationis notam. Affirmat enim Neptunus, hoc moram iniicere, si currus iungatur. Dein σὺ δὲ ἀλλὰ, est saltem, ut apud Aristoph. Νεφέλ. — σὺ δ' ἀλλὰ τούτων Λέξον τι τῶν νεωτέρων. Sic autem verte: Iunge itaque currum, aut si hoc longiorem moram affert, equis imponere iugum, & currum apparare, saltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar. GRAEV.

ead. l. 3. Σὺ δὲ ἀλλὰ) Priorum interpretatione praeestat Graevii versio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἀλλὰ, sumtum a Devario; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi potest in Aristoph. Neb. v. 1372, hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praepositur, perquam est familiaris, & in Nostro frequens. HEMST.

ibid. Δελφίνα) Philostratus de eadem re aliter pag. 774: ἐν ταῦθα δ' ἱππότεκαμποι τὸ ἄρμα ἐφύδροι τὰς ὀπλάς, καὶ νευστικοί, καὶ γλαυκοί, καὶ νῆ Δία ὅσα δελφίνες. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐγε ἀπελαύνωμεν) Distingue, εὐγε. ἀπελαύνωμεν. bene. abeamus. Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἀλλὰ, παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς. delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἀλλὰ. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. GRAEV.

ead. l. 9. Σὺ δ' ἀποσκήπτει, ὅπῳτ' ἂν &c.) Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκήπτει ὅπῳτ' ἂν αἰσθῇ tu disiunge: ἀποσκήπτει ὅπῳτ' ἂν &c. vel etiam potius interfere

καί' ἀποσκοπεῖ, καὶ ὅπῳ' ἀν' αἰσῶν &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans. hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventure, ne me statim monere intermittas*: interea videt Triton Amymonem iam prope adesse, ac mox, sine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV, ἐπεὶ δ' ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interruptit Iphianassa. Ἀποσκοπεῖν *e longinquo prospectare observandi causa*: Nost. N. Δ. XXVII, ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πρόρῳθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Polyæn. IV, 6, § 9, διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν etiam, *pianum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit Sil. Ital. XIII, 342. Vide Ios. Scaligerum ad Priap. p. 195, & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum eius reprehensorem Salmasium ad Flav. Vopisc. p. 500. HEMST.

ead. l. 15. Αἰγύπτου τοῦ δ.) Danaus fratrem fugiens in Graeciam appulerat navi, quae prima ibi conspecta est. Hygin. 277. Plin. VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157, & Baif. p. 11. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Οὐδὲν δεῖν πάθος) Vix me continui, quin ex *Fl.* revocarem μή sic enim solent, etiam Noster in Ἀναβ. § 16, παρρηστε οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον unde simul liquet, minime opus esse isto πάθοις. Ἀναδοῦναι, ἀνεῖναι πηγὴν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδοῦναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ δερμὰ λούτρα, usus sunt tritissimi: Lucian. Δ. Θ. XIV, ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνδρὸς ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἑάσω longe certe commodius erit ποιῆσω, praesertim quia sequitur, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν ἑὰν saepius apud Nost. sed diversa virtute: ἐκόντα ἑάσατε ῥίψαι ἑμαυτὸν ἐκείνον ζῆν ἑάσον ἑάσον μὲ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit Ez. Spanhem. ad Callim. H. de Pall. Lav. v. 48. vide Hygin. Fab. CLXIX, & Th. Muncker. HEMST.

ibid. Πάθοις) Ita lego. Vulgatae edd. πάθος. *Fl. μὴ πάθος*. SOLAN.

ibid. Πηγὴν ἐπώνυμον) Est Amymone fons iuxta Lernam, ab Amymone Danaï filia nomen habens, cuius minerunt Plinius IV, c. 5, & Strabo lib. VIII. COGN. Vid.

Strab. VIII, 371, Plin. IV, 5, & Pausan. Cor. 79, 34. SOLAN.
ead. l. 5. Ἀναδοθῆναι) Fuit, cum mihi videretur scripsisse
 ἀναδύναι. Sic Dion Chrys. 69 A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδούσης.
 SOLAN.

ibid. Πατάξας τῇ τριαινῇ) Callim. Hym. Iovis. Πλῆξεν ὄρος
 σκῆπτρῳ &c. BOURD. Similia finxit Callimachus H. in Io-
 vem, ubi Rhea in siticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia,
 sed laticibus foeta, Πλῆξεν ὄρος σκῆπτρῳ τὸ δὲ οἱ δίχα πούλῳ
 διέσθη, Ἐκ δ' ἔχεν μέγα χεῦμα — Percussit montem sceptrο:
 at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum. Sic est ver-
 tendum, non ut vulgo, duobus locis multum discessit: nam δίχα
 διέσθη est, *divisus est in duas partes, non in duobus locis.* Miror,
 hoc non fuisse in editione Ultraiectina emendatum. CLER.

ead. l. 7. Μόνη &c.) Scripsitne hoc praeter Lucianum alius
 quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II,
 p. 34, & Pausan. p. 80, 24. cuius filium fuisse Palamedem qui-
 dam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit Strabo VIII, p. 368
 D. SOLAN.

ead. l. 19. Δάμαλιν) Vide supra 3. Δ. III. SOLAN.

ead. l. 20. Διακόρησεν) Sic Dial. XIII, & f. διακορεύειν τὴν
 κόρην, διασθῆναι διακκορίσται, διαπαρβενεύεται. deflorare,
 devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. BOURD. Lucia-
 ni nomen omisit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L.
 G. T. II, p. 375. Vid. Suid. in Διακκορήσθαι & Διακορήσαι,
 ubi est Scholiastae διατεμεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Διεχθήσαντο) Quid sit διεχθ. ingenue
 fateor, nescio. At certissime legendum διεχρήσαντο, interfecer-
 unt. Ideo nimirum quod intertecerant maritos suos, apud in-
 feros aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaï-
 des: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὕδρ.
 εἰς τετρυπημένον πίθος, non τετριμμένον. Talis enim fertur
 Danaïdum ille πίθος, pertusus, perforatus: eademque haec vox
 τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso Lucia-
 no in Dial. Mort. XI, αἱ τοῦ Δαναοῦ παρθένοι ἐς τὸν τετρυπη-
 μένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. IENS. In Ms. erat διεχθήσαντο, quod,
 monente cl. Iensio, mutavimus. Pro τετριμμένον f. τετρυπη-
 μένον. C. τετρήμενον. SOLAN. Et si διεχθήσαντο Graecum sit a
 verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est Iensii διεχρή-
 σαντο. Vid. Poll. IX, 153, & Notas. Τετρημένον, quod rescrip-
 si, propius accedit, quam τετρυπημένον Danaïdum πίθος τε-
 τρημένος vulgarissimus apud veteres: Plat. in Gorg. p. 336 D.
 Aristot. Polit. VI, p. 176, Oecon. I, p. 234, Zenob. C. II, 4.

6. Prov. App. Vatic. C. III, n. 31, ubi vide Schottum. Affi saepe πῖθον τετρυπημένον dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v. 886; sed illud, si Thomae Magistro credis, Ἀττικώτερον est atque elegantius. Par ratio in ἡφοῖς τετρημέναις & τετρυπημέναις. HEMST.

Pag. 107. l. 1. (Ἡρα) Aliter, ut supra monui, Ovid. SOLAN.

ead. l. 6. (Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ) Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὥς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένεται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν, ut ibi ἐπὶ κα, gravida enim iam est, Dea fiat & ipsa, & quod natum erit: nimirum Epaphus. Dein distingue: ἀρξεί δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, Praeeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina. Vide & superius dialogum Iovis & Mercurii. GRAEV.

ead. l. 7. (Θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ) In coniugis loco habitatur ab Osiride Aegyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Huius sacra ex Aegypto Romam sunt translata, eiusque templum in campo Martio fuit. Isis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem Lucianus adv. Indoct. COGN.

ead. l. 9. (Ἀρξεί τε, ὁ Ἑ. ἔφη) Quam voluit Graevius, secuti sunt iam olim interpretes distinctionem: in eius notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami, non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὥς Ἑρμῆς, sed parum interest. HEMST.

ead. l. 13. (Νῦν Δία εὐνοστέρα) Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad eius personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ καὶ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων. H. Stephan. Th. L. G. T. II, p. 1052, omisit γὰρ ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. HEMST.

ead. l. 14. (Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν) An sic nunc voluit loqui Lucianus, qui in dialogo sequente, καὶ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξενήξω εἰς ταῖναρον. In mercede Conductis, περιβόηξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο. GRON. Ergo per Gronovium Luciano, quia dixerit semel iterumque ἐξενήξω, ἐξενήξαντο, usurpare vix licebit ἐξένευσεν; id saltem non improbandum, quod hic solemnem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νέωσω, νέεσκα. quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. Plat. de

Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον· Hefych. Νεῦσιν, πλεῦσιν. Νευσόμεθα, νηξόμεθα. Νευτῆρ (vel potius νευστῆρ) κολυμβητής. Νεῦσιν habet Aristot. Z. I. V, c. 6, τὴν δὲ νευσιν ἢ μὲν ἐπὶ τὸ ὅπισθεν, ἢ δὲ ἐπὶ τὸ στόμα ποιεῖται· & τὰ νευστικά I, c. 1, & VIII, c. 3, ὁ καλούμενος κόραξ &c. στεγανόπους δὲ καὶ νευστικός· quae plane firmant Philostrati νευστικοὶ Ic. I, c. 8. Hinc & ἐλάαι νευσταὶ in Lexiph. § 13, quae alias ἀλμάδες vel κολυμβάδες· ibidem § 3, ridiculus vocabulorum Atticorum contipator habet διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι. Themistius eleganter: τὸν μὲν δὴ ἐμμισδὸν σοφιστὴν μόλις πῶς ἀρα διανενεύκαμεν. Or. XXIII, p. 297 B. Suid. Διανενεύκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεράνθημεν. in Hefychio restituendum, Διανεῦσαι, διαπλεῦσαι, pro Διαναῦσαι. Προσένευσαν reperies apud Thucyd. III, cap. 112. Schol. προσέταυσαν· cuius lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex Hefych. quod est ex usu recentiorum Graecorum, ἀπναιγνῆ. Immo ipsum illud ἐξένευσα est in Euripidis Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulyssē praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470, — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; ubi vide Barneesium. Hefychius: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Παρανέων τῷ σκάφει occurrit in seq. Dial. HEMST.

ead. l. 15. Τετραποδιστί) Hoc cur apud Suidam Kusterus malit, quam τετραποδντῖ, ubi locus exstat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aequè probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrium occurrit, ἀκροποδντῖ. Dicitur etiam τετραποδνδόν. Aristoph. in Pac. v. 896. quae Suidas habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, deprompta sunt e Comici Schol. ad Av. v. 1552. Vetus Sophoclis Commentator ad Philoct. v. 704: νηπιος. παῖς ἄνευ τιθίνης τετραποδνδόν βαδίζων. Apud Etymol. in Στάδιον p. 743 est τετραποδιστὶ τὸ πάλαι περιπατοῦντες. HEMST.

Pag. 108. l. 4. Κυνοπρόσωπος) Anubis latrator. Ov. Met. IX, 689. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅτε &c.) Sic omnes libri. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ τῆς Ἰνούς π.) Melicertam. Ovid. Met. IV, 520. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπὸ τῶν Σκίρωνίδων) Hygin. F. XXXVIII, Scironis petrae: ubi vide Munckerum, qui forsan in Hygino restituendum monens, Scironides petrae, prudenter addit, quamquam non valde est necesse: nam Marcellinus etiam lib. XIV, p.

Lucian. Vol. II.

A a

10, *Scironis praerupta letalia*, aliique plures. *Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem iaculata auxit maris numina*, ut Solinus scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum, haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. Stephan. Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἦλατο Ἰνώ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor argumenti tertii ad Isthmionicas Pindari: Ino διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φεύγουσα, καὶ σταῖσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μολουρίδος πέτρας ἦλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν. rectius apud Tzetz. ad Lycophr. v. 229, ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. Simonidis epigramma protulit Holstenius ad Stephan. εἰς τίνα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγῆσαντα. eius in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἀγχεα νικομένης ἀμφὶ Μολουριάδος. quid enim sive νῆσος Μεθουρίας, sive Μεθουριάδες νῆσοι, quamquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; cum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisq. rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολούριον sic enim Zenob. C. IV, p. 38: μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνώ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. Etymologus Leucortheam esse dictam tradidit, ὅτι ἑμμανὴς γενομένη διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ὃ ἐστὶ περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti Lucianus ἀπ' ἀκρου τοῦ Κιθαειρώνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem deiecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur. Strab. VIII, p. 582 C. ὑπέρκειται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαειρώνος ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ἰδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικὴν. IX, p. 602 C. τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, ῥᾶχῃς τὴς μυχνομένης μὲν ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαειρῶνα &c. & p. 622 B. ubi ἀπὸ τῆς ἐσπέρης ὁ Κιθαειρῶν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρισσαίας θαλάττης; ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῇ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσι· εἴτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, πανόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαίαν. Similis locus p. 631 B. Minus ergo caute Ortelius in Thef. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex Luciani dialogo Neptuni & Nereidum*. Praetereo, quae de Ino Burmannus occu-

pavit ad Ovid. Metam. IV, 525. Vid. Philostr. Ic. II, c. 16, cuius locum, in quo se mirifice nuperrimus editor implicuit, unius literulae dispendio expedire iuvat: ἡ Ἰνὰ τῆς γῆς ἐκπεσοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηίδων κύκλου· τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρήσεται. Λευκοθέα positum inter ἑαυτῆς & τοῦ τῶν Νηρηίδων κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in casum transferrent: errorem illum ornatus excoluit Olearius, regi hunc *genitivum a sequente mox verbo* χρήσεται affirmans: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem* χρήσεται Λευκοθέας *vix veritas convenientius, quam*, Leucotheae fruetur persona. HEMST.

ead. l. 17. Κιθαροδὸν) Nomen, si non succurrat, mox editurus est. SOLAN.

ead. l. 18. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρα) Vel haec suo loco sunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinatur: in ultimo dialogo, ἐξενήσαν ἔχων εἰς Ταίναρον Aelian. de Anim. VIII, c. 3, in simili casu Coerani Parii, καὶ ἐνθα ἐξενήσαντο ὀχουῦντες αὐτόν. Ab Herodoto, cum quo plerique veterum conspirant, in Arionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus auctores. Vid. Ios. Scaligeri Anim. in Euseb. p. 84. hymnus Arionis ipsius, quem proponit vir maximus, ab Aeliano servatus est de Anim. XII, 45. Apud Philostratum vero Ic. I, c. 19, p. 794, Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταίναρῳ statua est poëtae celeberrimi aenea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἐταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὅδ' ἦς φίλους, καὶ οἷους παρατάξασθαι πρὸς ληστὰς ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μουσικῆς. ut philomousian eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλόμουσοι saepe ab Aeliano atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑπολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet Platoni de Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοι δελφινά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἢ τίνα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν· nam quod vulgatur ἀπολαβεῖν, est illud omnino huius potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale Plato. Porro σκευὴν proprie dixit Lucianus, *ornatum*, vel, ut Suetonius ait in Ner. c. 24, *habitu citharoedicum*: Herodot. I, 24, ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι mox, ἐνδύντα τε πάσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάραν. de Nerone Dio Cass. LXI,

p. 699 A. ἔστι τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν καθαρωδικήν
σκευὴν ἐνδευκώς· ita Pollux ἐπιπόρπαμα exponit καθαρωδοῦ
σκευὴν X, 190. HEMST.

Pag. 109. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Coll. P. & L. In reliquis ὅπως
γούν, minus commode. Observandum etiam, praecedentia in
P. Neptuno non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς· & hic
praeponi ΠΟ. SOLAN. Lectio, quam P. & L. praebent, pri-
mum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: cum enim
scriptum fuerat, ο. πῶς δ' οὖν, omissa, quod saepenumero fie-
ri solet in membranis, maiore litera Π, ο tandem vocolae se-
quenti iunctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita
positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic ta-
men longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum
recipere possit. Deinde suspensionem iniicit, aliter olim haec
fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt
πῶς δ' οὖν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tri-
buta; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem ne-
gavero, modo illud ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαχῆ-
σας &c. Conqueri non absurde videatur Delphinus de sua
suorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non
statuerit: nam ceteros hostes suae potestati subiecisse conten-
tus saevius in hosce miserrimos animadvertit, eosque figu-
ram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe
delphin, & apud Deum sibi valde familiarem, quae nihil ad
rem & Arionis historiam pertinerent, nisi Neptunus interpel-
lasset, πῶς δ' οὖν &c. at tu prius, missis istis, quae minime cu-
ro, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut proba-
bili specie blandiantur, editae tamen distinctioni litem non
moveo. HEMST.

ead. l. 12. Ἐδειξε πολὺν ἄγων χρ.) Memini, qui mallet, ἔδο-
ξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum est, ne vilius hoc prae isto le-
ctiore cuiquam placeat. Demosth. περὶ Παραπρ. p. 320 D.
ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχόμεν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δεῖξω πεποιη-
κώς περὶ τοῦ Στεφ. p. 509 D. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν
ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Mul-
ta sunt eius generis, quae in usu frequenti tritis ne tirones qui-
dem frustrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam
fallunt. Anaxandr. apud Athen. XIII, p. 570 E. — ἦν τότε
καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ Ἰπέφαιν' ἔσομένη —
& se bellulam aliquando fore non obscuris indiciis patefaciebat:
Dalecampius inde, quasi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legisset, aut
legendum putasset, tetricem Theolytam nobis concinnavit.

Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, sed opes tamen partas cupidius ostentabat, ceterosque fortunae tam laetae ignaros esse non patiebatur: eo spectat illud ἔδειξε πολλὸν ἄγων χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequissimi ad facinus scelestissimum illicerentur. HEMST.

Pag. 110. l. 2. Ἐπεσεν) Cecidit: aptius dixisset εἰσπῆδησεν, infiliit. CLER.

ead. l. 6. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας) Ἐπαινῶ σὲ τῆς φ. vix in istiusmodi locutionibus accusativum omissum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aspernatur: Laudo tuam illam studii diligentiam in Arione servando collocati: dignam enim ipsi mercedem rependisti auditae cantionis suavissimae. Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, nisi plures accedant vetusti Codd. HEMST.

ead. l. 14. ἈΜΦΙΤΡΙΤΗΣ) Sic titulum optime fecit ed. I. Reliquae ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite sola loquatur. SOLAN. Nereides hunc locum iure tueri possunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam suam uxorem Amphitriten, quae scilicet ceterarum nomine respondendi vices suscepit. Ita Dial. XIV Triton Nereidas, deinde ex earum numero Iphianassam compellat: in fine Doris insuper intervenit. Non aliter in extremo Timone Blepsias ceterorum omnium personam sustinet: neque ibi doctiss. Solano obtemperandum putavimus. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ Παις) Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales infidias metuens, cum, accepto a patre ariete aureo, pontum vellet traicere, magnitudine periculi contrerita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellespontum vocant eruditi. Fretum est angustum inter Propontidem & mare Aegaeum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum intervallo determinans. Ovid. II Metam. Angustum circa pontum Nephelēidos Helles Laomedonteis Latonius adsternit arvis. Idem XIII Metamorph. Longus in angustum qua clauditur Hellespontus. COGN.

ead. l. 19. τῷ ἐπώνυμῳ πελάγει) Ἐπώνυμος praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe deluserit eruditos interpretes, vel, qui nomen ab alio trahit, vel, qui suum alteri tribuit. Utriusque virtutis exemplum praebet Aelianus; prioris H. V. XII, 44, ubi de lautumiis agit sive lapicidinis Syracusanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, pulcherrima earum, quae istic erant, spelun-

ca, nomen acceperat a Philoxeno poeta, vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32, Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὠραίῳ εἰκάσαντες θύουσι male vertunt, ipse quoque Cluverius in Sicil. p. 205, cognominem urbi fluvium, cum debuissent, fluvium, qui urbi iuxta conditae nomen dedit, ut iamdudum recte notatum est a Stanleo ad Aeschyl. VII contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Agragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita δὲ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τοῦ πελάγους apud Aristid. T. III, p. 340 C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae suum cum mari, in quo merfa periit, nomen communicavit. Simili modo heroës erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus Poll. VIII, 110. Harpocr. & Etymol. in V. ipsaque Minerva ἐπώνυμος Ulpiano ad Demosth. Midianam p. 691 E. non cognominis, ut Wolfius, neque hac appellatione propria publice culta, ut I. Meursius existimavit A. L. IV, 5, sed quasi dicas auctorem nominis Athenarum, quae suum urbi nomen impartire non fuit dedignata; unde & Athenienses contra ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ Aristidi T. I, p. 22 C. Non secus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ Poll. VIII, 85, 89, eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut simpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad res Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules etiam, ut Lucanus ait II, 645, Latios signabant nomine fastos, vel, ut Salvian. de Gub. Dei VI, p. 122, annis nomina tribuebant, eorum itidem ἀρχὴ iure merito dicta fuit ἐπώνυμος. Herodian. I, c. 16, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, Consules: errorem in hac parte gravem Olearii iam redarguit literarum nostrarum decus P. Wesselingius Obf. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἐσομένη in Plutarchi Themist. pag. 116 E. quid autem Salamina victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & separandis lapsus est non Budaeus tantum C. L. G. p. 153, sed & hunc secutus H. Stephanus in Thes. Nostro τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant interpretes, cognomine, sed quod nomen ab Helle duxit. Longum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar Philonis Iudaei loco in Flacc. p. 976 D. τοὺς ἀρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ καὶ γέρος καὶ τιμῆς εἰσιν ἐπώνυμοι. Gelenius: magistratus senatoresque honoratos vel ipsis appellationibus; quibus suam mentem satis liquido, non, quod debuerat, sui auctoris explanavit: cuius acumen eo certe

tendebat, ipso τῆς γεροντίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέροντος, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuisse Flaccum deterreret, ne viros honestissimos servilibus flagris conscinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne vilissimos quidem abiectissimosque homines tractari fas sit. HEMST.

Pag. 111. l. 2. Τῆς μητρίας) Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia, & Liberi patris ex Semele Iovis filii nutrix, & ideo a Iunone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias, postquam Nephele (ex qua iam ille Phryxum & Hellen suscepit) Liberi patris furore agitata in silvas se contulerat. Haec, ut erat, ita revera se novercam gessit, privignosque identidem apud patrem accusans eo compulit, ut conscenso aureo ariete fuga sibi consulere. Quam rem aegre ferens Iuno Athamanti Furias immisit, quae in tantam eum adederunt rabiem, ut cum Ino ad se accedentem aspiceret, hanc quidem leaenam, filios autem suos eiusdem catulos esse arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis saxo illiserit, idem in uxore exemplum editurus, nisi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare se abiecisset, ubi Deorum miseratione in Deam marinam est transformata, quam Graeci quidem Λευκόμεαν, Latini autem Matutam appellant. Cicer. Tuscul. I, & lib. III de Nat. Deor. Ino Cadmi filia nonne Λευκόμεαν nominata a Graecis, Matuta habetur a nostris? Melicertes autem in Palaemonem, quem nos Portunum nominamus. Hanc historiam fabulose tractat Ovid. VI Fast. & IV Metam. Pausanias in Atticis, Hyginus in Mythologiis suis cap. 1, 2, 3 & 4, Lucianus in Epigrammate quodam. COGN.

ead. l. 5. Ἐφην) Sic omnino legendum ex Mf. Gr. P. ed. I. S. & A. Sic etiam Stephanus. Edd. reliquae ἔφης, vitiose. Mox ex Gr. Mf. & P. addidimus, quod in lib. deest. V. ἐκκ. c. 12: Ἐκτορι δούουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρ. καταντικρὺ ἐν Χερρόνῃσῳ. SOLAN.

ibid. Ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσῳ) Mf. iubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσῳ τεθάλεται, sed, ut dixi, in Troade, aut in Chersoneso mox sepelietur: scilicet Thracica: male ἢ in editis omissum. GRAEV. Si vel nullus adfuisset Codex, separandae fuerant hic, particula saltem, regiones toto Hellesponto divisae: Hellespontus enim, ut Hesychius ait, ἢ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρόνῃσου θάλασσα: atque ideo saepius, ubi Troiae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέραν Χερρόνῃσον τῆς Θράκης. Auctor arg. Hecubae Euripi-

deae: ἐν Χερρόνήσῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβύδου Xenophon non procul initio libri primi K. A. Insula primum, postea faucibus angustis Thraciae continenti affixa Chersonesi nomēn habuit: Schol. Apollon. Rh. ad Arg. I, 925. descriptionem si quis desideret, exactissimam dabit Procop. de Aedif. Iustinian. lib. IV, p. 43, 44. Helle ubi praeceps ceciderit, satis accurate designat Apollodor. I, p. 39: ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρόνήσου, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἑλλη· καὶ κεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver eius in Troade sepultum an quicumque tradiderit, quod sane videtur colligendum e Luciani verbis, mihi non constat: verum Chersonesus habuit Ἑλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco, ubi merfa interiit, ad ipsam peninsulae radicem dextro latere versus Propontidem, ut ex Herodoto certum est VII, 58. nam Persarum exercitus ex Asia traiectus in Europam ἐποιέετο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερσονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τὸν Ἑλλης τάφον τῆς Ἀθάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem sita Cardia interius ad Melanem finum. Illud autem monumentum fuerit κενόταφρον aut κενήριον necesse est, si fabula fidem meretur, quae mediis Hellen servavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: Eratosthenes, quem vocant, Catast. c. XIX: Ποσειδὼν δὲ σώσας τὴν Ἑλλην, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παιόνα· nuptiae foecundae, ut Deorum esse solent, plures liberos ediderunt. Hygin. Poët. Astr. II, c. 20: Sed Hellen decidisse in Hellepontum, & a Neptuno compressam Pacona procreasse complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno salvata est, & ex ea puerum Paconem genuit. Almopem gigantem τὸν Ποσειδῶνος καὶ Ἑλλης τῆς Ἀθάμαντος suppeditat Stephan. in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Nescio, an remedium hinc Aristidi sit petendum. T. I, p. 47, ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuisse secum, ὃν τρόπον (ἐρασθῆναι λέγεται) καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως, καὶ Ἀρυμμένης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γε καὶ ταύτην ὑπὸ τῷ κύματι· offensus in exactissimo scriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἑλλης τῆς καλῆς· cui emendationi si quis vulgatam tamen anteposuerit, non equidem intercedo, quin iudicio suo fruatur. Antequam vero Helleponti nomen his maris angustis inditum increbuisse, vetustius existisse Borysthenis scribit Stephanus; unde liquet,

cur Hesychius interpretetur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio sit explodendum, praelata Salmastii sententia, *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. HEMST.

ead. l. 6. Παραμύθιον) Mf. codex addit, ἐκείνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, hoc vero solatium non parvum eierit. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀθάμαντος) Huius imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam p. 906. Tangit Noster ὁρχ. c. 42. SOLAN. ead. l. 9. Τοῦ Κισσίωνος) Apud Callistratum Σκίρρων dicitur in vulgatis; postrema editio mutavit in Σκίρων, iubetque adire Paul. Att. p. 43. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν υἱὸν) Melicertam, (vide ὁρχ. c. 42) qui, Deus factus, Palaemon dictus est: mater autem Leucothoë. SOLAN.

ead. l. 11. Χαρισάμενος) Χαρισάμενον scribe. GUYET. Dudum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaseram, legendum esse χαρισάμενον sc. σέ. Sed in Mf. postea reperi bene scribi χαρισαμένους, sc. ἡμᾶς, nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit, illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν, notat illius novercalem malitiam in Nephelae filios, Phryxum & Hellen. GRAEV. Legerim χαρισομένας sed & illam nos oportebit servare gratificaturas Baccho. Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. CLER. Omnes edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισαμένας. Nos secuti sumus Mf. Gr. L. & P. SOLAN. Χαρισάμενος) Huius omnium edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit H. Steph. exprimens χαρισαμένας nimium arrogassent sibi Nereides, praesente Neptuno: quare maluisssem χαρισάμενον, te scil. Neptunum. Sed optimum est, quod Codd. obsecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiore relato. Dial. XIV, *Perseum possis, opinor, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσασθαι οἰκτείρασθαι ΑΤΤΟΤΣ*. Ino prima teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Iovis prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην· tam sollicitè cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Iunonem permaneret. Postquam Ino in furorem acta mare subiisset, alio dolo fuit opus, quo misellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τὸν Ἥρας θυμὸν ἐκλεψε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσση τῆς Ἀσίας κατοικοῦσας. Haec Apollodoro narranti III, p. 171, plane consentit Ovid.

Metam. III, 313. Pherecydes scripsit, non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas, (non aliae sunt, quam Nyseides) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse*, teste Hygin. Poët. Astr. II, 21. *Inoni* inquam, cum membranarum meis & ed. Micylli; nam Munckeriana perperam *Inoni*. Hinc Orpheo non Leucothea tantum *ἑυστεφάνου Διονύσου* Hymn. LXXIII, sed & Palaemon *σύντροφος Βακχεχόροιο Διονύσου* H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam cum senio iam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Traçatum fuit hoc miraculum ab Aeschylō in fabula, nisi plane fallor, Sattyrica, *ταῖς Διονύσου Τροφοῖς*, ut docet Schol. in argum. Euripidis Medae, quae totidem fere verbis leguntur apud Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1318. brevius aliquando *Τροφὸι* in Aeschyli dramatum indiculo, Hefychio, & Photii Lex. Mf. v. *Ἐλίουσα* male I. Meursius & Stanleyus duas inde tragoedias concinnarunt. HEMST.

Pag. 112. l. 1. *Καὶ δύναται*) Codex *εἰκότως. νεανίας γὰρ καὶ δυνατὸς ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν*, in vulgatis *καὶ δύναται*. Non longe ab his repone ex eodem codice: *ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμβει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως*. Percussa, & pavore simul correpta & vertigine ad volatum celerrimum: non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aërem sunt lati. Vid. Apollod. Bibliothec. lib. 1. In Mf. tamen pro *δάμβει*, scribitur etiam *δάλπει*, quod non probo, quamvis possemus explicare: sed *συσχεθεῖσα*, pro vulgato *σχεθεῖσα*, cunctis, sat scio, bellis hominibus arridebit. GRAEV. *Δυνατὸς* G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo superiori. SOLAN. *Δύναται* teneas, an *δυνατὸς*, minimum refert: contra ἡ Ἑλλὰς μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. Schol. Homer. ad Il. H, 86. HEMST.

ead. l. 2. *Ὅχηματος παραδόξου*) Erat enim *capere volans*; vide *ἀστρ. c. 14*, & Apollod. I, p. 16 B. SOLAN.

ead. l. 4. *Τῷ δάμβει ἅμα σχεθεῖσα*) Scio recte dici *δάμβει* vel *ἐκπλήξει ἔχασθαι*, ut *μανίαις ἔχασθαι* apud Platon. p. 940 D. *ἔχασθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι* Anton. Liber. c. XXX, vel *συνέχασθαι*, quemadmodum *ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχασθαι* Adamant. in Physiogn. illud etiam, recte iungi *δάμβος & ἐκπλήξειν*, & frequentissime quidem a recentioribus: Eunap. *περὶ Πρῶστ. ἐκπλήξει καὶ δάμβει συνδεδέντες*. Damasc. apud Phot.

pag. 556, v. 17, ἴδρωσα μὲν ὑπὸ δάμβους καὶ ἐκπλήξεως. sed quorsum in hac lectione pertineat ἄμα, expedire nequeo: ista sane particula diversum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod simul cum stupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit Graevius, patrocinium istius scripturae τῷ δάλπει non subterfugio: non quin melius aliquid extrudere forte queat ingenium acutius; sed quod vulgatae saltem lectioni praefereunda videatur: δάλπος enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui spiritum deliculae virginis intercepti eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus Luciano licuerit hanc etiam causam plane verisimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aestu solis calefacto δάλπος, sic & alia pari potestate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καύμα, πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod suffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, δάλπει συνέχεσθαι. Ita commodum erit & τῷ δάλπει, & ἄμα suum locum iure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV de Phaëthonte, quae comparari operae sit pretium: inprimis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη hoc βάθος ἀχανὲς sublimius evectam indicat, ubi radiis solaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἑγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνίων hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & spiritu suppresso manu retinere non poterat. Isocrat. Panath. p. 252 C. δρασύτερόν τε διακείμενον ἢ κατ' ἑμαυτὸν, ἀκρατὴ τε γινόμενον ἐνίων· illud extremum tam languens ut ab Isocrate fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venustius exibat ἡνίων; abreptum se rerum affluentium aestu refraenare orationem non potuisse dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ πράτῃ τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro sunt in Luciano copulanda ὑπὸ ἀνθείας ἐκπλαγεῖσα &c. Plato Theaet. p. 128 E. ἰλιγγίων τε γὰρ (ὁ μικρὸς ἐκεῖνος τὴν ψυχὴν καὶ δριμύς καὶ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἀναθεὶς, ὑπὸ ἀνθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. HEMST.

ibid. ἰλιγγιάσασα) σκοτοδινοῦσα. vox Syracusana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγιον. Interp. Aristophan. Acharn. ἰλιγγιᾶν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ σκοεῖν περιφέρεισθαι, κύκλω συστρέφεσθαι. Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπειλήπτο) Ἀπ' ἐπείληπτο; GUYET. Ἐπείληπτο P. optime, uti rescribere iubebat Hemsterhusius p. 83. So-

LAN. Reieci vulgatum ἀπειληπτο, quia cum ratione & usu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi potest. Stephanus itaque Th. T. II, p. 565 A. cum ad eam apprehendendi significationem stabiliendam hunc attulisset solum Luciani locum, caute addit: *Sed fortasse pro ἀπειληπτο legendum est ἐπειληπτο* nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passivè etiam (potius dixisset *medie*, vel, *verbi mediî virtute*) usurpatur pro *apprehendo*. Nihil est illo usu frequentius, quem satis firmant exempla ab H. Stephano producta. Noster in Εὐχ. § 4, τῶν κεροιακῶν ἐπειλημμένον. Maxim. Tyr. Diff. V, ἐπιβάτης εὐκίνητος οἷος καλωδίου ἐπιλαβέσθαι. Artapanus apud Euseb. Προπ. Εὐ. IX, Τὸν δὲ Μῶυσον &c. ἐπιλαβόμενον τῆς οὐρᾶς. Plures scribunt, Hercules in nobili certamine Acheloi τοῦ κέρατος vel θατέρου τῶν κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. Hefych. 'Ἐπειλημμένη, κρατοῦσα' ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel 'Ἀπειλημμένη, κρατήσασα, iterum 'Ἐπειλημμένη, ἀντειλημμένη' cuius erroris culpa, quamquam mendosos codices forte posset excusare, in ipsius tamen Hefychii caput recidit. Idem post 'Ἐπιλήκητος, vel potius, quod restituendum est, 'Ἐπιλήμητος' 'Ἐπειλημμένος, κατ' ἔχων, τετυχηκώς. HEMST.

ead. l. 8. Νεφέλην) Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. GRAEV.

ead. l. 23. Τὴν νῆσον τὴν πλ.) Delon maris Aegaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua Cicer. III in Verr. & Virgil. III Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. COGN. Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. GRAEV. Locus mutilus, aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mf. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἢν. SOLAN. Mutilum esse hunc Luciani locum non concedo: ne quid corrupti infideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter ascivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recorder: de Cilicia nescio quid animo obversatur, quamquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilius erat curfus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditore debuisset: considerandum itaque, an dederit Lucia-

nus, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, cum — τὰ πρῶτιστα μέγας θεὸς οὐρεα δεινῶν Ἄορι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἐθλίφεν ἀνάγκη, Ἄλλ' ἀφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεε — ut poetica fide canit Callimach. H. in Del. v. 30, qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in Aegaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro diffidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινῆσεσθαι, ut commodè iungi non possint: est enim ἐπινῆσεσθαι, in summo mari erraticam innatare, ὕφαλος autem mari merfus, vel saltem salo fluctibusque ictus: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν, v. 36, 53, 212, ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspiciam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merfa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανείσα, & a Neptuno iubetur ἀναδύναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἔτι νῆχεσθαι συμβέβηκε: neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα: id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis, agunt Brod. ad Anthol. I, c. 58, Barth. ad Stat. Theb. I, 702, Adversf. XLIX, c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφανίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen exstitisse Ἀνάφην, ἐπεὶ δ' ἂν ἀναφανείσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανὴς οὖσα τὸ πάλαι, pròdidit Philo περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960 A. sed Iudaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam, cum Delo confudit, merito castigarunt L. Holsten. ad Stephan. in Ἀνάφην, & Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cuius & Philo eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὑστερον ξηρανθεῖσαν Heraclides ait. HEMST.

Pag. 113. l. 1. Δῆλον) Et inde nomen insulae, Delos. SOLAN. ead. l. 13. Ἀνώματος) Thom. Mag. in Ἀνώματος utitur hoc loco. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Ὡ Τρίτωνες) Tritones plures. Virgil. V Aen. Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis. Idem X Aen. v. 210: Hunc vehit immanis Triton, & caerulea concha Exterrens freta; cui laterum tenuis hispida nanti Frons hominem praefert; in Pristin desinit alvus. Sunt, qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cui-

que navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasum nomina navium fuisse putat Palaeophatus *περὶ Ἀπίστων*, non monstra, ut poetae fabulari sunt. Tritonem Lycophron *Νηρέως γόνον* vocat, alii, Neptuni & Amphirritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam *ἰχθυοκένταυρον*. Lycophronis enarrator citat Acefandrum quendam auctorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenüs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Terhyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nuntiasse, Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Huiusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri Plin. lib. IX, c. 5, gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem eiusque buccinam describit Ovid. I Metam. & II. COGN.

ead. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι καὶ τιμωρήσει) Ms. *εὐθὺς μετελεύσεται καὶ τιμω.* Sequens Dial. ex Hom. II. v. Philostr. BOURD. Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Dukerum ad Thucyd. II, 44, & quae monui ad Somn. § 7. HEMST.

ead. l. 7. Εὐπρεπῇ) Scribe, ut olim conieci, & postea Ms. firmari didici: *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, omnia esse parata: vulgo legitur *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. GRAEV. *Εὐπρεπῇ*) Verte: omnia, ut decet, parata esse, non, *praeclare omnia se habere*. CLER. *Εὐπρεπῇ* praeter Ms. Gr. etiam L. & St. & B2. Reliquae edd. mendose *εὐπρεπῇ*. SOLAN. *Εὐπρεπῇ* reponere vel sine membranarum non fuisset veritus, cum potestatem eius vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus, expedita esse omnia, quae Iuppiter fieri iussisset, ac parata. Xenoph. Ephef. IV, p. 58, *Ἦν δὲ πάντα εὐπρεπῇ, κάμηλοι τε πολλαὶ* &c. Euripid. Cycl. v. 593, — *ὥς σοὶ τὰνθάδ' ἐστὶν εὐπρεπῇ*. Antiphon. apud Athen. VI, p. 238 B. *Ἄν ἢ τὸ σιτάρχημα δείπνον εὐπρεπές*. Aeschines in illa multo facetissima Ep. X, *καὶ ὁ λόγος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐπρεπής*. Demosth. Phil. I, p. 49 F. *εἰδὼς, εὐπρεπείς ὄντας ὑμᾶς*. Noster in primo Cataplo, *τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐπρεπές*. Idem vitium in Oecumenio sanatum a Billio Sacr. Obs. I, c. 21; a Iungermanno foedius etiam

corruptum in Poll. X, 76; ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum haecenus inhaeret. Mirifice luffit in utrifque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud Gregor. Nazianz. Stet. I, p. 70, ἔστω τὸ δέατρον εὐτρεπές, peius alii Codd. εὐπρεπές. In Onofandri Strat. c. VI, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς πορείαν ὥσιν ἐπιδέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius F. Morelli liber εὐτρεπεῖς. Schol. Aristoph. ad Eq. v. 908, ἔδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῇ at tutius sequimur αὐτοrem Suidam, qui praebet εὐτρεπῇ in Τριηραρχεῖν. Laudo Barnesium, qui Euripidi reddidit Iphig. in Taur. v. 245, — καὶ κατὰργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῇ ποιουμένην sicut Herc. Fur. v. 497, Σὺ μὲν τὰ νέρβην εὐτρεπῇ ποιοῦ, γύναι. & Long. Pastor. IV, p. 129, παρασκεύαζέ μοι μόνον εὐτρεπῇ τὰ γνωρίσματα. Iam verba conferamus Athenionis Comici apud Athen. XIV, p. 661 D. Τὰ τ' ἔνδον εὐπρεπῇ ποιεῖ λαβάν, & Nicoftrati XV, p. 685 C. — καὶ σὺ μὲν τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῇ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῇ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: Aeschyl. Sept. contra Theb. v. 90, βοᾷ ὑπὲρ τευχέων Ὁ λεύκαστις ὀρνυται λάος εὐπρεπῆς ita Scholiafles unus explicans, εὐπρεπῆς ἦτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπῆς. Par dubitandi ratio in Supplic. Euripid. v. 392, Στρατὸς δὲ θάσσει, καὶ ἐτάζεται παρὸν Καλλίχρον ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπῆς ὅδε. Verum apud Athen. VI, p. 268 F. & Poll. VI, 59, praetulerim equidem in Pherecrate, καὶ μὲν παρὴν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα, Καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῇ nusquam enim ad εὐτρεπῆς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. HEMST.

ead. l. 15. ΞΑΝΘΟΥ) Qui & Scamander. Huius imaginem exhibet Philostratus omnium primam p. 764. SOLAN.

ead. l. 18. Ξάνθε) Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde Horatius, *Vidimus flavum Tyberim*. Xanthum δινέοντα nuncupat Homerus Il. Ξ & Θ, his verbis: Ξάνθου δινέοντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς. Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινέοντι, Ἐν καθάρῳ. — Huius meminit Eustath, circa finem Il. B, & Strabo lib. XIV. COGN.

ead. l. 19. Ἀπνηθράκωμαι ὅλως) Lego ἀπνηθράκωμαι ὅλως. Vide initium Περ. SOLAN. Quin scribere potuerit Noster ὅλως,

minime dubium est: ita scripsisse, quis pro certo affirmabit? Vulgarum lectionem tuetur observatio I. Iensii ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀπέφραττε μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, si μοι legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατάσβεσον, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem Luciani eo in vocabulo defigere fere debuisse dicas: hic certe multo probabilius illam coniecturam adhibere licet, quam fecit Cuperus in Timone cap. 2. Neque tamen eo facile descendero, ut a Nostro τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud profus abhorrent. HEMST.

Pag. 115. l. 1. Τῆς Θέτιδος) Parum commode *Thetis & mare* diversae sunt. Certe Virgilius Thetidi mare tribuit: *Thetis emat omnibus undis*. SOLAN.

ead. l. 8. Μυρίκας) Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρίκας. Ex Homero hausit, qui Iliad. Φ, v. 350: Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἥδ' ἐ μυρίκαι &c. Τείροντ' ἐγχελύνες τε καὶ ἰχθύες. GRAEV.

ead. l. 11. Τὸ τῶν ἐκκαυμάτων) Hercules ἐγκαύματα, quae usulatus ab Oeta monte detulerat in coelum, fanasse se gloriatur Aesculapius Θ. Δ. XIII, § 2. Utram scribendi rationem sequaris, non ita multum refert: quamquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τοῦ ἐγκαίειν notae velut igne signatae atque iniustae, ut literatis servis solet. Noster in Catapl. c. 24: καὶ τοι τί τοῦτο; ἰχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐκκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξάλληλιπται, μᾶλλον δ' ἐκκέκοπται. Τρυσίππειον Etymologus exponit ἐγκαύμα ἵππου γεγραμμένος ἐπὶ τῆς γνώθου, quale Anacreonti, vel qui personam eius mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. Plato in Tim. p. 1045 F. ὥστε οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἑμὸνὰ μοι γέγονε. Chalcidius mentem philosophi reddidisse contentus verba non annumeravit: *Forisque etiam quod studiosa senis & assidua relatio meracae quandam, & inobsoletae impresserit animo notam*: cui lectioni non malae quidem nescio tamen an anteferenda sit, quam suppeditat Cod. Bodl. inabolitam infecerit, eo usu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & lanarum insectores Plinio, ductus est: certe videtur Plato loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivasse;

κρηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κρηόχυτον γραφὴν vocant, de qua Henr. Vales. ad Euseb. de V. C. I, c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθεματικά, quibus aedes ornatissime fuisse excultas Tanagrae Dicaearchus tradit B. E. p. 12, & ἐγκαυσις τῶν θυρῶν in Inscr. apud Sponium, quod Ausonio dicitur *ceris inurere ianuarum limina* Ep. XXVI, v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα pustulas appellant, seu vesiculas, vi frigoris aut ignis (utriusque rei communia sunt *urendi, adurendi, τοῦ καίειν & ἀποκαίειν* verba) excitatas. Scholiastes ad ista Luciani Lexiph. καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: εἴοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας Aristophanis in Plut. v. 535, ex Apollodoro Schol. interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρὸς, Etymol. τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐγκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter interpreti vetusto Nicandri ad Ther. v. 682 χιμέτλα sunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπεκκαύματα, quorum vice Suidas ἀποκαύματα scripsit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in Aristoph. Schol. ad Pac. v. 540, sed depravata, & Suida duce vertenda in ἐγκώματα. Ex his constar, utroque Luciani loco nihil ob stare, quo minus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura serveretur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *cremia, costilia, arida samenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranarum auctoribus illa vox est reddita Polluci VII, 110, X, 110, cum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista subijciantur VI, 91, & apud Hesych. in Εὔσανα. In Theophrasti libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδύομενον εἰς τὸ ἐκκαύμα & saepius ὑπεκκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac suscitando apti: quomodo Xenophonti K. Π. VII, p. 113, v. 29, Babyloniorum fores φοίνικος πεποιημένοι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμένοι. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo Philopon. ad c. I Genes. p. 11, 55, 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud Philonem Iudaeum in primis: τὰ τῆς ἐχθρᾶς ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας, p. 905 B. HEMST.

ead. l. 13. Θολερὸς &c.) Ed. I. *Θολερὸς*, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans *Θερμός*. In P. ὦ Ε. καὶ Ε. non inveniri, testantur Excerpta. SOLAN. Nihil prius in mentem veniat, quam *Θολερὸς & Θερμὸς*, scilicet *διάκειναι* quia praecessit, ὅπως *διάκειμαι*. Eo factum, ut, cum *Θολερὸς* mutare instituisent in *Θολερὸς*, desierint in *Θερμὸς*, absteriti scripturae constantia: neque ulla lex ora-

tionis impediēbat Lucianum, ne structuram variaret, *Θαλάττῃ* εἰ, ὃ Ξάνθε, καὶ Σερμύς. Mox ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit *Θάλατταν* & *Θέτιν*, cuius incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam Cognati *υἱὸν* nam Mare Aethere & Die genita iure merito cūctarum Nereidum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ *Θέτι* καὶ τῇσι Νηρηΐσι *δύοντες* Herodot. VII, 191. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἐμὸν υἱὸν) Achillem ex Peleo Thetidis Nereī filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro *υἱὸν υἱὸν*, id est, nepotem. COGN. Si Mare mater Thetidis ponatur, *υἱὸν* cum viro docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsū Lucianum statuamus. In libris nostris certe nihil subdidit. SOLAN.

Pag. 116. l. 15. Ἀποσπάσσων) Subintellige τὴν ναῦν postquam multum a terra profectione essent. CLER.

ead. l. 17. Ἐπεὶ ἔμαθες) Sic ex fide Mf. haec omnis clausula scribenda: *τίνας δ' ἔνεκα, ὃ ἀδελφὴ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα*. BOURD. Paene malim *εἶπερ* nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione coniuncta existisse scripturam Bourdel. *εἶπε*, vel potius *εἶπε*, *εἶπε*. HEMST.

Pag. 117. l. 2. Ἐπαρθένευεν) In virginitate educabat: virginem servabat. Veteres Glossae: *Παρθενεύω*, *virgino*: quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumpta. CLER.

ead. l. 10. καθίστο) Interpres: Quid agebat illa, quando ingrediebatur? si Graeca sana essent, vertenda erant, quid agebat illa, quando attingebat sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, ὅποτε καθίστο, quando immittebatur in cistam. GRAEV. Micyllus apud Basileenses & Bourdelotium, quando abripiebatur. Quod nimium: & cum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in Luciano, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. Benedictus, quando ingrediebatur. Nec sic loquitur Lucianus, etsi propius sit. Pater adscripsit, descendebat vel demittebatur. Abundat igitur litera, & lege καθίστο. GRON. Graevii emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe *καθεῖρτο*, ut *ἔρω. c. 16.* SOLAN. Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. Graev. *καθεῖρτο* temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque ver-

bum in hac fabula Schol. Pindari usurpavit ad Π. I, 72: λα-
 θραίως τότε ἐνεῖρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθ-
 ἤκεν εἰς τὸ πέλαγος. Schol. C. German. *intra arcam includens*
praecipitavit in mare. Rem persequitur ipsis propemodum Phe-
 recydis verbis Schol. Apollon. Rh. ad IV, 1091, ubi, εἰς λάρ-
 νακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταπον-
 τοῖ. Vid. Hygin. F. LXIII, & Th. Muncker. Graeci arcam
 matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Lati-
 nis, ne generis illusterrimi apud se nulla forent vestigia, ean-
 dem in Italiam deducere visum fuit, Danaënque regi nescio
 cui in matrimonium dare; qui coniuges Ardeam condiderint.
 Virgil. Aen. VII, 372, & Servius; quamquam de Ardeae pri-
 mis initiis longe diversa tradat Dionys. Halic. A. R. I, p. 57.
 Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothem-
 idis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios Diodorus
 enarravit V, p. 229 C. HEMST.

ead. l. 14. Ἐμειδία) Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν
 θάλασσαν, *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare*.
 GRAEV. Ὑπεμειδία G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impres-
 sis ἐμειδία. SOLAN.

Pag. 119. l. 6. Προαρπάσαι τὸν ἔρωτα) Sic leg. cum editio-
 nes ostentent, διὰ τοῦτο ἔχρην σε προαρπάσαι. *Quid enim?*
num te propterea praeripere meum amorem, sive puellam, quam
amabam, decebat? GRAEV. Sensus sponte deduxit interpretes
 ad προαρπάσαι, quod suo in codice Graevius repperit, an in-
 genio fuerit affecutus, non satis liquido declarat: ego mani-
 festa ratione nixum reponere non dubitavi. Vide I. Gronov.
 ad Θ. Δ. VII, 3. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*,
 mallet omisisset praestantissimus Graevius; nihil enim huc
 conferunt. Apud Homerum Tyro Od. Λ, 235, ubi Ulyxi ca-
 sus suos exponit, haud sane multum conqueritur de iniuria
 sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis
 indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo ra-
 tionem eripere noluit, cur iustius doleret, & cum Neptuno
 expostularet. Vid. Apollod. I, p. 43, ubi, quemadmodum su-
 pra φοιτῶσης ὁσημέραι παρά σε, similiter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ
 τούτου ρέιβρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο quod ultimum, etsi
 fagaciter cogitaverit Tan. Faber, cum eo non tentandum: sic
 & p. 27 de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ συνε-
 χῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat, καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνι-
 ππος πωλέσκειτο καλὰ ρέεβρα vim verbi Homericī explanatus
 dilatavit Lucianus, παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνου.

σα, καὶ λουομένη ἐνίοτε nam vocula postrema, quam prava cunctarum edd. distinctione decepti interpretes ad εὐχέτο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit Lucianus, Tyro ad ripas externata mente oberasse, immo praeterea fluvium ingressam fuisse; quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud Aeschinem Ep. X. Vid. Aristid. Isthm. p. 47. HEMST.

ead. l. 12. Οὐ μὲν οὖν; ἔφης γὰρ ἀπιδὼν Delenda interrogatio, & interpretandum: Nequaquam. dixisti enim abiens. Vertunt inscite: Nihilne? dixisti enim abiens. Mox ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε est, quod tu meam vicem, seu, meo loco tum voluptatem cepisti: sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud Lucianum. GRAEV.

ead. l. 14. Περιστῆσας πορφύρεόν τι κύμα) Homeri paene verba ipsa servavit Od. Λ, 242: Πορφύρεον δ' ἄρα κύμα περιστάθη, οὐρεῖ ἴσον, Κυρτωθέν' κρύβεν τε θεὸν, θνητὴν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, nigrum ex altitudine, quemadmodum Servius ait ad Virgil. Georg. IV, 373. paulo aliter accepit Philostratus, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tinctiorem. vide Icon. II, c. 8, I, c. 8, p. 775, & Olearium, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad Luciani locum Philostratus: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἀμα in cunctis edd. annexum τῷ συνήσδα, quod isto adiumento minime indigebar, reduxi ad συνέκρυπτε. HEMST.

ead. l. 15. Πορφύρεον) Caeruleum: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cuius rei plura, eaque certissima argumenta protulit Sam. Bochart. Hieroz. P. II, lib. V, c. 10. CLER.

Pag. 120. l. 4. Νηρηίδες) Thomas Mag. utramque scribendi formam Νηρηῖς & Νηρείς usu comprobare monens, pro illa citat Aristidem ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλεῖα πρεσβευτικῷ, quem locum invenies p. 32; pro altera Lucianum dat auctorem, τὸ κύτος ὑμῶν, ὃ Νηρείδες. Κύτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. 7, καίτοι Νηρείσιν ἐκείνη (Cassiopeia) ἀντεξέταζετο. Ex commentario Bacchylidis Lyrici discrimen

affert Eustath. ad Ω, p. 1954, *Νηρείδων & Νηρέως θυγατέρων* has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα; inquit, ἐν τούτοις τὸ Νηρείδας κοινὸν ὃν ἡ καὶ Ἀττικὸν· τὸ γὰρ Νηρηίδας ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρήος ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo syllabam istam interdum optimo iure Latini poëtae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater*; — & viridis *Nereidum co-mas*. HEMST.

Pag. 121. l. 4. Ἀθλὸν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν) Rex ille est Polydestes, rex Seriphi, de quo Ovid. & Apollodorus lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν, postquam profectus est in Libyam, ubi erant. Dein idem liber addit τινάς· πῶς, ὃ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ τινὰς ἄλλους συμμαχοὺς ἤγειν. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐς τὴν Λιβύην ἐνθα ἦσαν) In P. etiam reperiuntur haec verba post Λιβύην. SOLAN.

ibid. Ἐνθα ἦσαν) Facilius omitti potuit a Luciano expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula solemni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο quod ipsum videtur postulare ἐνθα ἦσαν nam cum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διητῶντο. Gorgoneas tetigisse domos — Ovid. Met. IV, 778. Iphianassa vero non inepte sciscitatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei suscepta: vide Diodor. Sic. III, pag. 131 C. D. HEMST.

ead. l. 6. Ἄλλους) P. etiam agnoscit illud τινὰς. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀθέατοι) Sic ἀθέατος pro eo, quod videre nefas, Plutarch. 642 f. Livius XXIX, 19, 1, intactos thesauros dicit, violatos quidem, sed non impune. Sic Noster supra, & iterum Ἀλεξ. & εὐχ. c. 44. V. Apollod. II, p. 38 B. SOLAN.

ibid. Ἡ δὲ ἂν ἰδῇ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἰδοί; Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. GRAEV.

ead. l. 16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὲ &c.) Inservit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in Isocr. Panath. p. 255 C. τοὺς δὲ τοιοῦτους, scilicet τοὺς δὲ φανλοτέρους, quos

aliquot ante versibus nominaverat: eundem usum habet οὖν, γοῦν. Dial. Mort. XXVI, ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ. . . . ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακλιουθίαν orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint: peperit huius rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης quod verbum ut nonnullum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit: litera minus est, ne integrum videatur; legendum enim ἀποστιλβούσης, Nostro satis frequens: in Ἑπισκ. c. 11, ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσοῦς, τὸ λαμπρὸν, δ' ἀποστίλβει. Ζευξ. c. 10, τοὺς ὀδόντας ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπίς χαλκῇ, ut testatur Apollodor. II, p. 93, quique eum descripsit Zenob. C. I, 41. Ovid. Metam. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere percusso formam adspexisse Medusae.* Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facturos existimarunt, si clypeo substituerent: ita Pherecydes, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1515, Tzetz. ad Lycophr. v. 838, & alii: prudenter Lucianus addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. HEMST.

Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) Ed. I. pro ἰδεῖν habet εἶς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. εἰ. & omnino in P. i. εἰς. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ κῆτος ἐπῆει) Dignus est Noster, qui secum conferatur περὶ τοῦ Οἴκ. c. 22. HEMST.

ead. l. 15. Τὴν ἄρπην) Explicat in Pseudom. c. 11. Hesych. Ἄρπη, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρέπανον, καὶ ἀνεμον· lego, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρέπανον, καὶ ὄργανον. De harpe organo Casaubon. ad Pers. BOURD.

ibid. Καθικνεῖται) Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. BOURD.

in Schol. Ἐτοίμην) Defuit in ed. A. haec vox, addita a Solano. HEMST.

Pag. 123. l. 8. Ἐμεγαλύνχει τότε) Videtur pro τότε scribendum πότε. Qua enim puella iniuria nos affecit, si mater olim fuit superba, & pulchriorem se existimavit? GRAEV.

ead. l. 10. ΔΩΡ.) Nomen Tritonis, quod hic omnes edd. habent, necessario in Doris mutavi, cuius haec esse verba patet ex sequentibus. SOLAN.

ibid. Ὅτι οὕτως &c.) Sententia fatis est aperta : Cassiopeia, si devorata a monstro marino filiam vidisset, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves poenas superbae temeritatis luisset. Molestae Doris nondum placata fert spretae formae contumeliam, & Perseo paene succenset, qui Andromedam vindictae subduxerit. Itaque non est illa quidem accurata responsio, quae praecedentibus exacte conveniat, sed cogitationi supplendum aliquid relinquit. Nimis scholastice Cognatus. HEMST.

ibid. Μήτηρ γε οὖσα) Cassiopeia Cephei regis Aethiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις dissimulatur: integrum esset, εἰ ἑώρα προσπεπαταλευμένην, ἤλγησεν ἂν· si vidisset affixam, doluisset. Sed continetur prior pars in dictione οὕτως· & altera accedit πρότασις participio enuntiata, εἰ γε μήτηρ ὥς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἂν. COGN.

Pag. 124. l. 6. Οἱ πέμποντες) Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπήν idem est, quod πομπεύειν, ut docuit C. A. Dukerus ad Thucydid. VI, 56. plura dicemus ad Iov. Tragoed. c. 22. Μοχ εἰργαζόμεν repudiare quidem non ausim; neque tamen omnis mihi vitii suspicio est exemta. Tum porto malim, ἐπέπνευσα δέ τοι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς· alioqui scribendum foret, ut sane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδ. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μέρος τι) Ita P. In aliis alibi positum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆς Ἰ. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶδες) Hic ad oram Florentini exemplaris, quo usus sum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδες. Iudicer lector, utrum sit concinnius; mihi non displicet repozita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγενηθὼς, pro παροχούμενός τε adscripsit παροχουμένην, ut ad Amphitriten referatur. IENS.

ead. l. 13. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα) Europa Agenoris regis Phoenicum filia a Iove sub tauri specie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea postea Iovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. Ovid. in fine 2 libri Metam. eandem fabulam exponit, & Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa sive Eid. XX suo more hanc fabulam depingit; a quo Ovidius quaedam sumfisse videtur. Herodot. lib. 4 ait nesciri, nec proditum esse a quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quod ab Europa Tyria dictam referant. COGN.

in Schol. l. 1. Παρὰ Θουκυδίδῃ IV, c. 108, ξύλων τεναυπη-
γησίμων πομπῇ· ubi Ios. Wasse notat, Suidam in Πομπῇ in-
terpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in V. prave legi-
tur μέμψις, ut monet Solanus. HEMST.

Pag. 125. l. 7. Ταῦρος εἰκάσας ἐαυτὸν) Si dixerimus fabulam
hanc esse Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fue-
rit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod subii-
ciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate
narrationis Phoeniciae esse natam. Narratio concepta fuit his-
ce aut similibus verbis, Ζάννι ἡσφχὸρ γαχά & Χόραπα, quae
possunt verti Graece, ὁ Ζὴν ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, Iuppi-
ter Taurus rapuit Europam. Nimirum Agenoris filia fuit, cui no-
menerat Χόραπα, alba facie, quam stuprator pudori eius in-
sidiatus rapuit, atque in insulam Cretam avexit. Ceterae fabu-
lae circumstantiae sunt tantum mendacii, aut malae interpre-
tationis antiquissimae historiae inania ornamenta. Ζάννι pro
nomine proprio sumtum est: ἡσφχὸρ vero pro tauro, cum
praeterea insidiatorem sonaret. Ceterum hunc dialogum expres-
sit Lucianus ex Moschi Eid. II, quod Europa inscribitur, ideo-
que ferme poëtica in hac descriptione luxuriat. CLER. Plerique
non dissentiunt, & sumta tauri figura latuisse Iovem fatentur :
Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνεται ταῦρος, argutia fere
sophistica Moschus Eid. II, 79. Alios auctores secutus est Ni-
gidius, teste Germanici Scholiasta, eumque taurum tradidit
Iovem a Neptuno fratre per gratiam abduxisse, qui in figura tauri
sensum humanum haberet; quem Iovis Sidonem misit, ut Europam
Agenoris filiam ad se portaret: fontem vides, unde sua deriva-
vit Ampelius c. 2. Luciano color albus in hoc tauro placuit,
Ovidio probante: apud Moschum illius est δέμας ξανθόχρουν.
Κύκλος δ' ἀργύρεος μέσσω μάριαιρε μετώπῳ neque interce-
do, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eun-
dem huic tauro colorem tribuat. In ceteris, ipsaque geniali
pompa, si contuleris cum scriptore nostro Moschum, concor-
diam utriusque non sine voluptate deprehendes. Illud autem
τὰ κέρατα εὐκαμπῆς tuetur Heinsianam emendationem in
Ovidio Metam. II, 855, Cornua vara quidem; sed quae contende-
re possis Fausta manu: quam iisdem illis particulis, quas exclu-
dere cornua vara censuit Burmannus, certissime confirmari ar-
bitror. Ad Faest. V, 607, Neapolis ad Nasonis locum Luciani
verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet.
HEMST.

ead. l. 15. Ἀπολισθάνοι) Quamquam omnes editiones ser-

vent, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀπολισθαίνου. HEMST.

Pag. 126. l. 7. Ἐρωτες δὲ παραπετώμενοι) Haec talem in modum tamque graphice describuntur a Luciano, ut, quin artificem pictoris alicuius, qui fabulam Europae coloribus expresserat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu edd. παραπετώμενοι quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετώμενος quam πετάμενος, πέτεσθαι quam πετάσθαι. HEMST.

ead. l. 10. Αἱ Νηρ.... ἐπὶ τῶν δελφ.) V. Spanh. 229. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν Τριτάνων γένος) Describit Pausanias in Boeot. SOLAN.

ead. l. 15. Παροχουμένην) P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. SOLAN.

Pag. 127. l. 4. Ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἐτι ἐφαίνετο) R. Bentleius ad Horat. III Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Iovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium attulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγὴν τινί, ἢ οὐ φυλλοβολεῖ μυθολογοῦσι δὲ, ὥς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεὺς. Theophr. H. P. I, c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dictae, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἐλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: Stephan. in Γόρτυν, ubi vide Berkelium. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit Ioh. Meursius in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui Nonni Dionys. librum primum eiusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὅ, τι & ἐφ' ὅτῃ ex iis sunt, quorum utrum scripserit Lucianus, asseverari liquido nequit. HEMST.

ead. l. 9. Γρύπας) Ludit, ut puto, Lucianus, quia, ut verosimile est, in tabulis geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide Plut. B. p. 1. Alibi certe a nullo vifos pronuntiat. Εὐχ. c. 44. Vide tamen Camertem ad Solinum 143, l. 50, & Spanh. 270 & sqq. Iohnstonus p. 151 reperiri testatur, & imaginem exhibet. Cresias agnoscit in Ind. cap. 12. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus, tradit Servius ad Virg. Ecl. VIII, v. 27. De quibus Herod. III, c. 116, IV, c. 143, & Pausan. I, 43, intelligendos censet Spanh. Con-

fule Plin. VIII, 21, & X, 49, XI, 31, & Aelian. de anim. II, 4, IV, 27, Orig. c. Cels. 116 A. Hesych. *καναθρά*. Plaut. Aul. IV, 8, v. 1, V, 448 C. Philostr. p. 229, ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud Strabonem XV, p. 706, & Arrian. Indic. p. 537. Mela III, c. 7. Clem. Alex. Paedag. II, p. 207. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο) Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mf. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. CLER. *Μέλαντας ἀνθρώπους*) Hoc Scholium in V. ad ἥδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. ed. prave scriptum est, ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur cl. editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. SOLAN.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 1. Νεκρικοὶ Διάλογοι) Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venustatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc sibi habent proprium, quod ad mores magis spectant. Quocirca insigniores ut plurimum in historia aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorsus & larvatos homines, praesertim cum Romanorum artes carpit, quibus *Crustis & pomis viduos venentur avartos, Excipiantque senes, quos in vivaria mittant.* Mortuorum Dialogos, nostra aetate, vir clarissimus Fontanellus, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantissimos, qui omnium manibus merito teruntur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναβίωναι εὐρπιοι) Pollux Iovis ex Leda filius, & Castoris frater; qui, cum immortalis esset, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Iove fertur petiisse, ut sibi cum fratre vita functo immortalitatem suam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori traduntur & reviviscere, de quibus Virgil. VI Aen. COGN.

ead. l. 5. Μένιππος) Clarus ante Lucianum iam suis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II, 18. *Nobilem Canem* vocat Ter. Varro. Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his summi herois partes agere) duo fingi possunt: quod popularis Luciani, (uterque enim e Syria oriundus, quamquam

ille quidem ἀνέκαθεν ἦν Φοῖνιξ, i. e. longe tantum petito genere) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, philosophos potissimum, tum dictis tum scriptis defaevissset. vide *Διμ.* c. 33. Quod autem Socrati, viro summo, accidit, ut sine scriptis apud posteros summa ingenii laude, per Xenophontem & Platonem dictis eius memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per Lucianum accidit. Is enim, quae ipse scripserat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & sapit & floret. Menippi fuere duo Cynici: antiquior hic celeberrimus, de quo Diog. Laërt. VI, c. 99; iunior, de quo Philostratus pag. 164, Eunapius in prooem. pag. 11 C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus Philostrati interpres. Sed errat: vide ipsum Lucianum Menippum *veterem* diserto a sese ascitum, sub Dialogi persona, asserentem *Διμ.* c. 33, & res ipsa clamat Diogenis fuisse discipulum. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.) Quae ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatorem Menippum quaeri iubet: cum Persarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hiemem Sufis, Ecbatanis aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthii, Athenis alias degre disitabat, ut ostendit Dio Chrysost. Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subiectus erat, ut Pausanias docet, moenibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte Dion Or. IX, p. 138 D. Corinthii Diogenem πολλὰκις ἑώρων ἐν τῇ πόλει καὶ περὶ τὸ Κράνιον & p. 131 A. Antisthene mortuo μετέβη εἰς Κορίνθον, καὶ κεῖ διήγεν οὔτε οἰκίαν μισθώσάμενος, οὔτε παρὰ ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ πυρραυλῶν alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non iuventus tantum militaribus ac palaestrictis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharside Luciani constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa confidebant. Aeschines Socrat. apud Demetr. περὶ Ἑρμ. § 111, qui locus nuperos editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν δάκων ἐν Λυκείῳ, οὗ οἱ ἀθλοῦται τὸν ἀγῶνα διατιθέασιν. Quamquam eo iam ventitare solitus fuerat Socrates, cuius τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς Plato commemorat in primo Euthyphrone, Chrysippus tamen πρῶτος ἐθάρρησε σχολὴν ἔχειν ὑπαίθρον ἐν Λυκείῳ.

teste Diogene L. VII, 185. eam ob rem Isocrati in Panath. p. 236 D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενος τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγλαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι. & pag. 239 D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥα φεδοῦντας &c. ut mirum minime sit, ad-eundum fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud Libanium quidem Or. VII pro Aristophane Corinthio pag. 219 A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. HEMST.

ibid. Κράνειον) Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. Diog. Laërt. pag. 158 C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διάγων ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam nostrum συγγρ. c. 3, & Pausan. Corinth. κυπαρίσσω ἀλσος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνιον, ut in impr. scribitur συγγρ. c. 3 & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam Lycaeus fuerit, quaerant alii. Mihi satis est, Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeam frequentasse. Vide Arrian. in Epict. 337 B. SOLAN. in Schol. col. 1. l. 7. *** Πολυδεύκην) Hic lacuna erat in Mf. sed in qua multa deesse non videntur. CLER. Immo in V. spatium est quatuor versuum, & post eos scribitur Πολυδεύκην ..... συνέβη τὸν μὲν κα. .... ὡς ὑπὸ. GRON. Satis apparet, priorem Castor fabulae partem interiisse totam. Quae ab illo principio, ἀμφω μὲν ἦσθιν &c. sequuntur, quin ad huius dialogi σὺν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὐρίον referenda sint, extra dubium est. Ceterum oriri poterat suspicio, quae praecedunt, in alienum esse locum, quod saepius in his scholiis contigisse memini, translata, & pertinuisse primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a Luciano tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου M. Sladus ἀπ' vel ἀπὸ, quod necessarium non est. HEMST.

ibid. l. 12. Ἑλύπησεν) Lacuna in V. ἐλυ. .... SOLAN. In ed. A. parum dextre lacunam hanc explevit sive Clericus, seu Scholiorum descriptor, per ἐλύπησεν activae potestatis: ἐλυπήθη, quod rei & ingenio linguae congruebat, restituere non sum veritus. HEMST.

ibid. l. 14. Μίαν) Lacuna in V. .... SOLAN. Recte fuit facta. Schol. ad Homeri Od. Λ, 303, exponit ἑτερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τῷ ..... κεκληρ.) Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum est laboriosum haec vulnera

leni manu conducere, atque redintegrare, sic ut in sensu certe desiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀνομοίῳ κεκληρωμένοι· dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνεῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. postea, ἀλλῶς τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλείουσιν αὐτὸν κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις· denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγος ἐστὶ τοῦ Διογένης, ὡς δῆθεν &c. Porro quod in ed. A. fuit προειρημένοι, mutavi in προρημένοι. HEMST.

Pag. 129. l. 2. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.) Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Immo qui a Socrate sunt profecti, ipseque Plato, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter coniecturam, & illam suam solemnem *μαντείαν* ultro fateantur: verumtamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitatis persuasionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod Heraclitum dixisse ferunt, τὴν γὰρ πείσσειαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, οὐδὲν ἀνκατάσχοι. Ἀδολότητα καὶ ἀπιστίαν τῶν μετὰ τὴν τελευτὴν vocat Themistius apud Stob. p. 606. Euripidis in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὕτως ἔρως βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τὸ δ' ἡλίου. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον) Narrat interp. Aristoph. in Plut. Κράνειον ἐν τῇ Κορίνθῳ, Λυκείον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστείῳ. BOURD.

ead. l. 10. Ἑκάτης δεῖπνον) Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. Suidas & Athenaeus lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & ceteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut Suidas tradit: eo videtur hic alludere. Huius rei etiam meminit Aristoph. in Plut. & eius interpres: item Theocriti Glossematiarius. COGN. V. καταπλ. c. 7, & Plutarch. 1161, 2. SOLAN. Declaravit hunc locum Brodaeus Misc. I, c. 24, 25, expilatus a Cognato. Utrorumque Ἑκάτης δεῖπνον & ὧν ἐκ καθαρείου iterum est mentio in Catapl. c. 7, prioris etiam D. M. XXII; quae viros erudi-

tos non fugerunt Erasmus Chil. in *Hecatae coena*, Turnebum Adv. XXVI, 7, Wouwerium ad Petron. p. 637, Erhardum p. 647, Def. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 53, & denique Ez. Spanhemium ad Aristoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti, propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omiffae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere, quidquid erat contagionis, cuius expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abiici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vafferimae religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocr. initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definivero) Ἐκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foedissimus atque averfabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est Demosthenis insignis Orat. adv. Conon. p. 1114 D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt. Aristo (is enim actor Cononem in ius vocaverat) audire se refert Bacchium quenda: (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. August. secutus; nam Κάκχως nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μειράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπὶ τὴν μίαν ἔχειν, τοὺτους τὰ τε Ἐκαταῖα κατεσθίσιν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσιν. Wolfius, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, aviculas lustrales e coetibus dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι: cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit Harpocrat. in Καθάρσιον, & Pollux VIII, 104, solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi

conciō haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. Etymologus quando interpretatur Ὀξύθυμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subiicit, ἀ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται nec fecus apud Harpocr. in eadem v. Didymus, qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριβόοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἀ τινες Ἑκαταῖα, ὀξύθυμια καλεῖται nam Hefychius etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινες δὲ τὰ ἐν τριβόοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκαταῖον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800. Iam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cuiusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis Schol. Aristoph. ad Pl. v. 594, quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re Theophrastus quoque in descriptione δεισιδαίμονος annumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV, n. 16. cuius loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum Harpocratiōni in Τριακάς, τοῖς τετελευτηκόσι ἦγετο ἡ τριακάς ἡμέρα, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenaeus autem disertē VII, p. 325 A. καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivium fuisse deportata, sed adiectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam iuvaret. Alioquin ex Plutarcho Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras proiectis dici manifestum est T. II, p. 290 D. canis χθονία δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριβόους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα τὰς κύνας, inquit Hefychius, οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεισθαι Ἑκάτῃ κύνας· similique modo in Ἀγάλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustathius ad Od. Γ, p. 1467, scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες ταῦτα γὰρ, φασὶ, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hefychio &

propria loquendi formula ἐκφέρεισθαι, *peractis lustrandi caerimoniis efferrī, inque triviis abiici*: Plutarch. Quaest. Rom. p. 280 B. καὶ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκῃ μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσιῶν ἐκφέρουσι ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορά, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, Aristoph. Schol. ad Plut. v. 1139; sic contra δειπνον illud Ἑκάτῃ totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent. Plutarch. Symp. VII, c. 6, p. 708 F. ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δειπνά, μὴ γενομένους αὐτοὺς μὴδὲ τοὺς οἰκοί, πλὴν καπνοῦ καὶ δορυβοῦ μετέχοντας. Aristophanis est δειπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet Suidas, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae Pollux fervavit VI, 83, X, 81. Sophoclis verba, siue legas, τὰς Ἑκατάας μαγίδας δόρπον, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, τὰς Ἑκατάας μαγίδος δόρπον, *Hecataeae mensae coena*. Iunguntur a Luciano ὡς ἐκ καθαρσιῶν, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra eis τὰς τριόδους ἐκφέρεισθαι, ut clare colligere licet ex Clem. Alex. VII, p. 713 B. ὁρᾶν γοῦν ἐστὶ τὰ ὡς ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ δαλφειν, ζωογονούμενα: οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγινετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averfabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem deducuerat. HEMST.

ibid. Ὦν ἐκ καθαρσιῶν) Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Eiusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarum. Ova lustrationibus apta monstrat Iuvenalis illud VI, 516, — *nisi se centum lustraveris ovīs*: sed & in Arte II, 329, Ovidius ova haec lustralia indicat illis versibus, *Et veniat, quae lustret anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu*. Sed nil tam necessarium, quam sulphur. Homer. Od. X, 481: Οἷος θῆσιον, γρηῖν, κακῶν ἄκος. Plinius XXXV, c. 15: *Habet & in religionibus locum sulphur ad expiandas suffitu domos*. COGN. De ovīs lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνῃσι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θῆατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνέδους μικροῖς πάνυ

χοιριδίοις, ἅπερ ὠνόμαζον καθάρσια. Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius c. 20, l. 3. Hefych. verbo καθάρμα. τοῦτο δ' ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστάρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστήχειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἐστίας. Suid. Hefych. ultimam tangit originationem. Ex his Peristiarchois καθάρσια dicta περίστια. Scholiast. Aristoph. ad Concion. tangit alibi Lucian. BOURD.

ead. l. 14. Τριβώνιον ἔχων πολυθρον) Utitur hoc loco Oët. Ferrar. de R. V. P. II, lib. IV. c. 14, & I. Pricaeus ad Apul. Metam. I, p. 4, ubi, scissili palliastro semiamictus. Tale τριβώνιον erat Carionis in Aristoph. Plut. v. 715; qui cum se vidisse narraret, quae ab Aesculapio gererentur, Αἰκὺν, scelus, inquit hera, quomodo potuisti, qui te palliolo dixeris involutum? tum Carion: διὰ τοῦ τριβωνίου. Ὅπως γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. Schol. Ὅπως δὲ τὰς τρώγλας commode; nam in Apophthegm. Macarii στιχάριον λινούν τρωγλωτὸν est sticharium lineum ac lacerum: qualia quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη δίοπτα καὶ κάτοπτα πανταχῇ in Acharn. v. 434, id est, ut Schol. ait, πολώρητα. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Τυχόν) Placuit ex C. M. annotatum a Solano. ante fuit editum τυχεῖν. HEMST.

ibid. l. 6. Ἀνῆντο) C. M. ἀνείτω. V. ἀνείτω. SOLAN. Inscitia formationis Grammaticae, qua saepe labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam ed. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. Solanus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπορίαν) Εὐπορίαν V. & μοχ, τί γὰρ εἶν... σιτίσαιντο. SOLAN.

ibid. l. 4. Τέθηκεν ἀπεπτήσας τούτων) C. abb. ἀπεπτήσας ἐτελεύτα. V. ἀπεμπτῆσαι τούτω. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vescabatur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. cap. 10. SOLAN. Prius elegit, quod reponeret Solanus. Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem V. lectionem minima mutatione adiutam: τούτω, eo quod οὐα cruda voraverat. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἐπιτυχαῖς τῶν ῥαλίων) Dico ad Heliodor. lib. 6. BOURD.

ead. l. 2. Ταπολλά) L. Bos de Ell. Gr. p. 142, interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit plerumque, hanc versionem expressit: ac philosophos illos arrogantes multa perstringit. Verum dixisset, si legeretur in Luciano πολλά ἐπισκώπτει ut πολλά λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι nunc nullam interpretes notam commoverit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολύ, ὡς ἐπιτοπολύ; quibus utitur Schol. Thucydidis ad illud explicandum. Saepe

Noſter : περί τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλά· τὰ πολλὰ τερατεύόμε-
νος· ληρεῖ τὰ πολλά· γελῶν τὰ πολλά· νῆμα ἐπιπλεγμένον γὰρ
τὰ πολλά· non aliter capiendum in Prometh. cap. 6, pag. 24,
vel invito clariff. L. Bos. HEMST.

ead. l. 9. Κέρατα) Per κέρατα captioſos ſyllogiſmos ad hunc
modum conſtat intelligit Chryſippus : εἰ τι οὐκ ἀπέβαλες,
τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. Quod
non perdidisti, habes : Cornua non perdidisti : Cornua ergo habes.
COGN. Διὰ τὸν κερατίνην λόγον, καὶ τὸν κροκοδείλειτν. De
quibus in Vitar. auſt. BOURD. *Ceratinæ & Crocodilinae quae-
ſtiones & ambiguitates* : Quintil. I. VORST. Philoſophos omnes,
praefertim Stoicos, hic carpit, quibus ſophiſticatione illa in ore
frequens : Quod non amiſiſti, habes : Cornua non amiſiſti : ergo
Cornua habes. Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, con-
ſilio factum, ut poſtea cornua maritis fieri ab adulteris uxori-
bus diceretur ; quod Artemidori iam aetate in proverbium
abiſſe obſervavit Ez. Spanhem. Diff. VII, p. 402, quem vide.
Locus autem Artemidori, quem laudat, exſtat in Onirocrit. I.
II, cap. 11 : Ὅτι ἡ γυνὴ σου πορνεύσει, καὶ τὸ λεγόμενον,
ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ποιήσει. Haeret etiam hic Menagius in Lex.
Etym. v. *Corne*. Vetuſt haec Sophiſticatione. Diog. Laërt. pag.
147 A. De phraſi confer Ἑρμ. c. 81, Ἀλ. c. 11, & Ἑκκλ. c. 10,
B. πρ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 10. Κροκοδείλους) Κροκοδείλος ſophiſma ex fabula mu-
lieris Aegyptiae huiuſmodi nomen habet, cuius mentionem
facit Lucianus in Vitarum auſtione ſub finem. Quintilianus
lib. I, c. 10, *ceratinas & crocodilinas ambiguitates* appellat. Fa-
bulam crocodili tractavimus in noſtris Narrationibus lib. I.
COGN. Reſpicit hic aliud argumentandi genus, quod a Cro-
codilo nomen habet. *Crocodilus*, inquebant, *raptum puerum
redditurum ſe ſpondet verum reſpondenti* : ſtatimque rogat, *redditu-
ruſne ſit puerum, an non*. Haec & eiufmodi ἀπορα philoſophis
illa aetate, iuventutis exercendae cauſa, aut quo illiteratos
homines illaquearent, proponere ſolemne erat. V. Ἑρμ. c. 81,
& B. πρ. cap. 22, Diog. Laërt. p. 60, & Aldobr. Not. p. 88.
Idem Diogenes plura eiufmodi ἀπόρους λόγους nominat 174
E. 183 F. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐρωτᾶν διδάσκ. τὸν νοῦν) Venerat olim in men-
tem ἐρευνᾶν, dictio ſcilicet conſentanea τῷ νῷ, cui parum ac-
curate iungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum eſt ἐρω-
τᾶν, de philoſophorum mutuis interrogationum laqueis, qui-
bus ſeſe invicem irretire conabantur, verbum paene pro-

prium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπείρους, καὶ λόγους ἀκανθώ-
δεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & Plato
simili structura, Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἀφουκτα, in
Euthyd. p. 193 C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, pri-
mum, *captiosas interrogationes nectere*, ex quibus concessis con-
clusiunculae deducantur; deinde, *argumentari*. Diogen. L. VI,
69, 71, de Cane cognomine: τοιοῦτους τινὰς ἡρώτα λόγους.
Sext. Empir. P. H. I, § 20, εἰδὼν δὲ καὶ ἀντικρὺς κατὰ τῶν φαι-
νομένων ἐρωτῶμεν λόγους: ad quae Stephanus, ut saepe solet,
tricatur: paulo melius Crescoll. Th. Rhet. II, c. 6. Igitur, cum
retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil est magis appositum, immo
nihil certius, quam Guyeti coniectura, τοὺς νέους: nam reve-
ra iuvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fal-
laces docendo corrumpebant. HEMST.

ibid. τὸν νοῦν) Τοὺς νέους scribe. GUYET. Vorstius τοὺς νέους,
Menagius τὸν νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce
Basilium Ep. I sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦν κτες τὰς μεθ-
ημερινὰς φροντίδας παραλαβούσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις
ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi po-
strema verba sunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν
τὰ ὅμοια διδάξῃς. SOLAN.

ead. l. 14. Οἰμώζειν) Ita Graecos loqui solitos, ut plorare
iuberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est.
Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dia-
logo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. Horat. II,
Sat. V, 69: — *invenietque Nil sibi legatum praeter plorare* —.
Idem in extrema Satyra lib. I, v. 91: — *Demetri, teque, Tigel-
li, Discipulorum inter iubeo plorare cathedras*. Cicero in Ep. ad
Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω· nos modo valeamus. COGN. Τὸ
εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον τῆς συνθέσεως. leg. Scholiast. Aristoph.
ad illud Ἰππ. v. 431, κλέειν σε μακρὰ κελεύων. Dictio in usu
frequentissimo apud Lucian. BOURD.

Pag. 131. l. 4. Ἐνα ὄβολον) Atqui alii testantur, mortuis
duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide Suid. v. ὄβο-
λου, & v. φεῦ. KUSTER.

ead. l. 7. Μεγίλλῳ) Horat. *Dicat Opuntiae frater Megillae*.
GUYET. Vide Plat. de Leg. III. Noster de eodem καταπλ. c.
22. SOLAN.

ibid. Δαμοζένης τῷ παλαιστῇ) Damoxenum Syracusanum,
sed pugilem; novit Pausan. VIII, p. 682. quamvis fortitudi-
ne virum excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil
obstet, quo minus vicinae Corinthi potuerit morari, haud

tamen affirmavero eundem esse, quem memorat Lucianus. Tzetzes Chil. II, v. 602: Τοῦ Δαμαξένου παλαιστοῦ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μένειται· λέγων ἄριστον ἐν παλαισταῖς τυγχάνειν, Οὐδ' ἐν ἡττοντοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. Praeve Δαμαξένου· peius *Damaxeus* interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud Nostrum, si recte memini, occurrit *Damoxenus*. HEMST.

ead. l. 8. Χαροπὰ) Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῇ. Hefych. φοβερὰ simpliciter interpretatur Schol. Aristoph. male. BOURD.

ead. l. 9. *Η μέλανα ὄμματα) Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. *Η ἐρύθημα) Ἐρύθημα, βάμμια κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μέλαν. ἐρύθημα, ἢ ρίζα ἢ λεγομένη ἐρυθρὸδ' ἀνον. Hefych. verbo Ἐρυθραίνει, a quo Suid. qui adiungit: ἢ ῥοδ' ἀνη, ἥς ἢ ρίζα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἰ γυναῖκες, ἀγχουσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchusa distinguunt Plin. Ruell. Fusch. Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garense*, in usu esse fucandis feminis non alibi legi; Anchusa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Ista specie, non colore, differunt, ut alibi docendum erit. BOURD.

ead. l. 11. Μία ἡμῖν κόνις) Alludit ad defunctorum cineres; inter quos nihil apparet discriminis. COGN. Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet κόνις apud Nostrum D. M. XVI, Herculis σῶμα ἐν Οἰτῇ κόνις ἥδ' ἡ γενόμενον & XX, qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum, Homeri τῶν βασιλῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολὺς. Aristid. T. I, p. 138 B. κεφαλὰ δὲ ἢ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἐν κόνει· eius generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferiorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. Erasmus sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter Lucianum alio fideiussore dato: nec minus in Stromateo magnus Scaliger, Πάντα μία κόνις ἐστὶ. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaretur, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianae respondeat. Primum φασὶ notum proverbium, communique usu receptum, demonstrat: cuius quis dixerit ullum inveniri vestigium in Πάντα

μία ἡμῖν κόνις; non iuvat illud incerti poetæ Anthol. I, cap. XIII, Ep. 14, Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μηδέν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασὶ ex C. Long. profertur εἰσι, nihil esse aliud arbitror, quam coniecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorsum illud ἡμῖν tam inepte interiectum? quod si quis obiiciat familiarem eiusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις· fatis erat, κόνις πάντα· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint μία κόνις, & κρανία γυμνά τοῦ κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, verusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a Luciano, eiusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκονος, φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendant. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur. Plutarch. Symp. I, p. 616 B. περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρόχεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφύνας τὸ συμπόσιον· cum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere iubentur. Similiter Clemens posuit in re multum diffita Str. I, p. 355 C. οὐ γὰρ δὴ μία Μύκονος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἢ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infansibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. Themistius Or. XXI, p. 250 C. ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (Platonis, cuius verba protulerat) ὧν ἐραστὰς χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ζυμμερεῖν ἅπαντα ὥς περ εἰς Μύκονον μίαν· non poterat clarius exhiberi

beri paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit Pierius ad Virgil. Aen. III, 76. De origine multum abest, ut res aequae sit comperta: nam aliud Zenobius tradit C. V, n. 17, ubi quae Schottus notat, ab Erasmo iamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud Stephanus in Μύκωνος, vel potius, quem descripsit, Strabo X, p. 746 A. eius in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae dispari sunt natura, redigere: διηρημένα quoque non mutavero, quamquam Stephanus habeat, probantibus duumviris eruditissimis Casaubono & Holstenio, διηρημένα. Sed Eustathio quid fiet ad Dionys. Perieg. v. 525, qui, cuius vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis eius latum unguem vix discedat, deseruisse Strabonem videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ παρόντων μὲν ψήφῳ, ἤγουν ἐπὶ τῶν μὲν δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκωνον, ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καταδίκην. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, cum inveniret in Strabone ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγεῖν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspitione sim alienus. Ad Lucianum ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθοῦ κόμης, quae, tamen si in vivis pars pulchritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere, extirpatis cum omni carne capillis. Iam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum est illud Lucilii apud Donat. ad Terent. Hec. A. III, Sc. IV, — *Myconi calva omnis iuventus*. Sed hoc subtilis forte, quam verius. HEMST.

ibid. Εἰσι) L. solus. Alii φασί. SOLAN.

Pag. 132. l. 3. Λακεδαιμονίοις . . . . ἐκπελούσθαι . . .) Hinc argumentum petit Olearius, quo probet, de vetere Menippo non agi, quia iuniori haec tempora conveniant; ad Philostr. p. 164. Sed nihil est, cur de aetate senioris mortem proxime secuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. SOLAN.

edd. l. 5. Ἐκκαλῦσθαι αὐτοὺς) Iam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, iure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, cum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & virtus indies crescentibus locum cedere: qua de re docet Plutarch. in V. Ag. & Cleom. p. 796 C. 797 C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quidquid subinde pauci maiorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. Clearchus Solensis, Aristotelis discipulus, apud Athen. XV, pag. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξέτραχλίσθησαν. Haec est causa, cur & huius & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιάν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: Clem. Alex. Paed. II, p. 199 C. Ἀγαμαι τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν παλαιάν. Quod si ad tempus ferius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide Philostr. V. A. T. IV, c. 27. Arguti sensus est Apollonii Tyanensis epistola LXIII ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda Olearii suspicio ad Philostr. p. 164, n. 5, iuniorē Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prode videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea, inquit, sub finem Dialogi illius Diogenes Poluci iniungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris. Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. HEMST.

edd. l. 25. Μετοικήσωμεν) Alio migremus: μετοικήσωμεν mendosam lectionem secutus est interp. BOURD. Μετοικήσωμεν Mf. Ox. ed. B2. W. St. & Hemst. melius, quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. SOLAN. Non est fastidiosa plane lectio plurimarum edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, pace tua liceat nobis alio migrare: nam & modo rogaverant Plutodem, ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰσθησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod interprete reiecto mendosum pronuntiat Bourdelotius, μετοικήσωμεν haec enim quasi comminatio mu-

tandarum sedium expreſſius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint. Necyom.

§ 19, καὶ διασκεπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην' ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. HEMST.

Pag. 133. l. 14. Λυποῦνται γὰρ οὐ μικρὸν στ.) Affimilis est Platonis sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles iuvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I, p. 572 E. Οἱ οὖν πλείστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ζυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περὶ τε τὰ φοροῦσιν, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἀλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν εὐζῶντες, νῦν δὲ οὐδ' εὐζῶντες. HEMST.

Pag. 134. l. 6. Οὐδὲ παυσομένου) Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὥς οὐδ' ἐπὶ τῷ παυσομένῳ μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti Berglero, Graecae proprietatis peritissimo, assentior ad Alciphr. I, Ep. 32, p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam Xenophon non est aspernatus Περ. p. 538, v. 7, ubi scribit, melius fore cives μετ' ἀλλήλων στρατευέσθαι, ἢ εἰ συντάττοιτο αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. Euripid. Alc. v. 675: Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα... ἀργυρώνητον σέθεν; memorat Philostratus ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λυδία ἢ ἐκ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. HEMST.

ead. l. 9. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;) Attica loquendi formula, gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877, Ἀρ' οὐχ ὕβρις τὰ δ'; Aristoph. Ran. v. 21, Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὰ τρυφή; vide eiusdem Comici Plut. v. 887, Nub. v. 1302, Lysistr. v. 659. Demosth. in Aristog. p. 831 B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323 D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus est Dionys. Halic. A. R. IV, p. 237, καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expressit: Quid est, si hoc non contumelia? Andr. A. I, Sc. V. Nam istaec quidem contumelia est: Heautont. A. III, Sc. III. HEMST.

Pag. 135. l. 11. Ἀμφίλοχε &c.) Trophonii antrum notius est, quam ut de eo dicendum sit. Amphilochoi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem iuniores Malti existisse. V. Ἀλεξ. c. 29. Οἱ περὶ etiam Atticae vates Amphilo-

chus pro Deo collitur, verba sunt Livii XLV, 27, *templumque vetustum est fontibus rvisque circa amoenum*. De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc defino. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Εἰσέρχοντο ἀπαγριώμενοι) Res ipsa, quod dudum coniectavi, postulat ἐξέρχοντο. Tum V. ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. HEMST.

ibid. l. 8. Ἀνδεῖς) Ἀμνδεῖς. V. SOLAN. Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciph. III, Ep. 3, 64, τὸν αὐστηρὸν καὶ ἀμειδῆ. HEMST.

ibid. l. 10. Τρόπον) Χρόνον, ut iam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit Splanus, & mox ἡ ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἰστορ. in principio. HEMST.

Pag. 136. l. 1. ΤΡΟΦ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι) Amphilocho in Dialogi capite omittunt O. & ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen eius, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Iure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilocho: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroem esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, false Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδεῖν &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disiungetur, ut Dial. XXII, τί οὖν; ἔχρην διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilocho addit Aristid. T. I, p. 82 A. Ἀμφιάραιος μὲν γὰρ καὶ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμοφδοῦσι τε καὶ φαίνονται οὗτοι δὲ Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) πανταχοῦ τῆς γῆς διάττουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι ita legendum est διάττουσι pro vulgato διατάττουσι, quia manifesto respicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc Cantero latuisse, versio prodit. Viden vero, quantum Luciano distet Aristides, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιά-

ρεω, καὶ εἰς Μόλου ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδῶς θεωρεῖσθαι θεοὺς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, οὐ ψευδομένους, ἀλλὰ καὶ ἐναργεῖς. *Origen. in Cels. VII, p. 355. HEMST.*

ead. l. 8. Κατέλθοι παρ' ἐμέ) Vulgatissima sunt μαντεύσθαι ἐν vel ἐς Τροφώνιου χρηστήριον ἐκτεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφώνιου, Aelian. V. H. III, c. 45, ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκτεσεῖν nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφώνιον, ἀπὸ Τροφώνιου προσφάτως ἀναβεβηκὼς, Diodor. Sic. XV, pag. 485 D. Δέσπισμα ἐκ Τροφώνιου φέρειν, Euripid. Ion. v. 405, qui σηκοὺς & θαλάμους eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300, 393. Rarius invenies κατελθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον, quod & Herodotus habet VIII, c. 134, & Pausan. IX, p. 791, ὅσοι παρὰ τὸν Τροφώνιον μέλλουσιν ἐρχεσθαι: μοχ: ἐπεὶ δ' ἂν δὲ ἀνὴρ ἐρχηται παρὰ τὸν Τροφώνιον. pag. 792, παρὰ Τροφώνιον εἰς Λεβαδείαν ἐλθούσιν εὐρασθαι παρὰ ἐκείνου τὸ ἱαμα: ibidem, τὸν δὲ ἀναβάντα παρὰ τοῦ Τροφώνιου. HEMST.

ead. l. 12. Ἐσταλμένος ταῖς ὁθόναϊς) Exsequitur hanc totam historiam Scholiast. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Nocyom. c. 22. BOURD. Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313, antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet pag. 362. SOLAN. Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Maximi Tyrii locus Διαλ. XXVI, p. 261, ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφώνιου γε μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο μαντεῖόν ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἥρωος Τροφώνιου περὶ Λεβαδείαν πόλιν) ὁ δὲ δόμενος συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐσκευασάμενος ἰδὼν ποδὴρει (Pausanias: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινούν, καὶ ταιτιάς τὸν χιτῶνα ἐπιζώσθεις) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι Pausan. μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δευμένας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χεροῖν ἔχων, εἰσδύεται ὑπτίας κατὰ στομίου στενοῦ· καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἀνεισὶν αὐθις ὑποφῆτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, testibus Athenaeo atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφώνιον καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem maioris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno*: idcirco miror equi-

* Athen. XIV, p. 641 F. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφώνιου καταβάσεως unde conficiendum videtur, singulare fuisse de descensu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures divisum.

dem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος iambica, quae huic philo-
pho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἱερὸν Τροφωνίου,
Ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixisse tibi
persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam
ipse fuerat persecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutar-
chum deterruit, quo minus eodem in argumento versaretur,
ut concinnatus a Lampria filio librorum eius index ostendit:
qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane Plu-
tarchus omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetusta-
rum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri
tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exa-
ctissimam. Nunc, quamquam ex aliis multa poterant, & pa-
rum haecenus comperta in medium afferri, contentos esse nos
oportet diligentia Pausaniae eo minus spernenda, quod sa-
cerimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator in-
terfuerit, Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice,
Philostr. de V. A. T. VIII, c. 19; cuius tamen ibi locus unus
ab Olearii temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis
obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cuius personam
astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat A-
pollonius: renituntur antistites, apud alios ita distitantes, se
sacri caerimonias praestigiatore mago arguendas obiecturos
non esse; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφράδας καὶ οὐ
καθαρὰς χρῆσαι hic καθαρὸς ut reponeret, sensum suasisse
notat, itaque Latine interpretatur: *ipsi autem Apollonio* (dice-
rent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum consulere*: hos
sacerdotes non tu iam modo mente captos a Trophonio red-
iisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum
faciam, voluit Philostratus: *ad Apollonium autem, quo minus*
virum admitterent, causam interponebant dies nefastos & non puros
ad oraculum consulendum. Ceterum istae μάζαι, vel liba suba-
cta melle, quae manibus erat necesse praeferre Trophonium
adituros, proprio nomine μαγίδες. Hesychius hunc in mo-
dum emendandus: Μαγίδες, αἷς (nisi, quod ad Pollucem fui
suspiciatus X, 81, n. 84, absit vocabulum, quocum oīs conve-
nerit) ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι καὶ μάζαι, ἃς καταφέρου-
σιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες: a quibus Etymologus non dif-
ferat: neque aliae defunt haud scio iisdem, an diversa figura
vel confectione praeditis appellationes: Poll. VI, 76, μελιτ-
τοῦτα μέντοι Τροφωνίῳ, καὶ ἀρεστῆς καὶ ὑγίειας ὁμοίως. Modo
βοὺν placentaе genus cornutum descripserat, offerri solitum
Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, Etymologus

reste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἐστὶ βοῦς, inquit p. 204, καὶ εἶδος πλακούντος διδόμενον τοῖς εἰς Τροφωνίου καταβαίνουσιν rationem vocis, quam pro suo acumine, quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit molestum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυστα μυκηθμῶν αἰσθάνονται: quid? an ad terribiles mugitus compescendos quasi arte magica pararam prodesse voluit talem placentam? longe alium usum μελιττούταις certe Philostratus assignat: μελιττούτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χεροῖν μελίγματα ἔρπετῶν, ἀ τοῖς κατιούσιν ἐγχερίμπει cui suffragantur Suidas, Nonnus ad Gregor. Nazianz. & Scholiastes noster. Plura de Trophonio, si lubet, dabunt Ez. Spanhemius ad Aristoph. Nub. v. 507, ubi & Scholiasten lege, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 45, Fr. Oudendorp. ad Iul. Obsequ. c. 110. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Ὀφελον) Scribebatur ὠφέλον. HEMST.

Pag. 137. l. 18. Ὀρίσθαι) O. P. L. In I. vero & W. ὀρίσαι, quod in reliquis prave scribitur ὀρίσαι. SOLAN.

Pag. 138. l. 3. Τροπῶτήρα) I. Schefferus de Mil. Nav. II, c. 2, p. 139, ubi repererit hoc loco τροπῶτήρα, quod emendari iubet, equidem ignoro: neque rem ipsam satis explanare tradidit. Vid. Poll. I, 87, ad cuius locum Iungermannus Luciani non fuit oblitus. HEMST.

ead. l. 4. Τίθει) Prorsus in re pari verbis iisdem usus est Lucianus Δ. Ἐταίρ. XIV. Proprietatem τοῦ τίθηναι pro λογίζεσθαι, ponere, referre in rationes, If. Casaubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23, p. 163; idque adeo apud bonos scriptores satis est usitatum. Crates in Ephem. Τίθει μαγειρῶν μᾶς δέκ', ἰατρῶν δραχμὴν &c. cuius exstat in Diogen. L. VI, 86, locus lepidissimus. Dionys. Halic. περὶ τῶν Ἀρχ. Ρητ. Ὑπομν. p. 146 ex Lyfia: καὶ θῆσω εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἐκάστου ἐνιαυτοῦ. Eriphus Comicus apud Athen. III, p. 84 C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ τίθῃμι, λογιούμαι γὰρ —. ideo Barnabas Ep. § 13, ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην scripsit pro eo, quod Graeci interpretes & Apostolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item, ut saepe Latinis ponere, τίθηναι est, numerare praesentem, repraesentare pecuniam, καταβάλλειν sic τίθηναι & δεῖναι μετοίκιον, Diogen. L. IV, 14, Harpocr. in Μετοίκιον. Eupolis in Poll. IX, 59, δὲς ἑκατὸν δραχμὰς. δὲς ἑτέραν μὲν. HEMST.

ead. l. 5. Καὶ ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολούς ἐγὰρ κατέβαλον) Vertunt: & pro acu ad refarciendum velum quinque oboli exsolvi. Καταβάλλειν est frequenter pendere, exsolvere.

Sed καταβάλλειν ὄβολον ἀκέστραν, pendere obolum pro acu, Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὄβολόν. Olim itaque existimavi locum hunc esse mendosum, & Lucianum scripsisse πέντε ὄβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, aut πέντε ὄβολῶν quinque drachmis emi acum. Λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis Aristophani, saepe est emere, comparare, ut apud Latinos sumere. Cicer. VII ad Fam. ep. 23: Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumfisti. Ibidem: Est mihi gratissimum, tanti a te aestimatam consuetudinem vitae visusque nostri, primum ut eam domum sumeres. Horat. Quae parvo sumi nequeunt obsonia capias. Si quis tamen contendat, a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου, πέντε ὄβολοῦς ἐγὼ κατέβαλον, acum ad velum sc. ὀνησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ rependum, quinque obolos ego pependi. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέστραν tanquam explicatio adscripta est haec vox σακκαῖράφιον. Sic posteriorum temporum scriptores vocant ἀκέστραν ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέστρα. GRAEV. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου) Haec Thom. Magister protulit in Ἀκροστίς. Benedictus ita vertit, Et pro acu ad resarciendum velum (nam Micyllus tantum dederat, & pro resarciendo velo) quinque obolos exsolvi; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀκέστρας τοῦ ἰστίου πέντε ὄβολοῦς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum iuvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male coniuncta, ut tandem, nequidquam tentata correptione, Graevius animadvertit: ἀκέστραν perinde pender ab ἐκδμῖσα, vel ὀνησάμην, ac μοχ κηρὸν καὶ ἡλους &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὄβολοῦς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitior adiecit affirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia meniendo capter, quidquam secius suspicari. HEMST.

ead. l. 8. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεωγῶτα) Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, cum illustant Io. Brodaeus Misc. IV, c. 13, I. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII, c. 45, huius etiam loci meminerunt. Μάλθη, de qua Festus in Malcha, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἐπειτα μάλθη τὴν τρόπιν παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42, 43. Thom. Magister in Ἀνέωγεν his Luciani verbis utitur. HEMST.

ead. l. 9. Τὴν ὑπέραν) Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos funes, qui antennis ad malos deslinabant, Caesar vocat de B. G. III, c. 14, Graecus

haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes* Stewechium ad Vegetium aliosque viros eruditos appellare video, inductos Isidori loco Orig. XIX, c. 4: *Opifera funes, quae cornibus antennae dextra sinistraque tenduntur retroverso*. Caute I. Scheffer. de M. N. p. 145: *Latini sunt opiferae, si Isidoro credimus*. Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic iuvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis* &c. Lege, *Hypera*, vel pro more eius aetatis, *Hysera, funis qui a c. a. d. f. tenditur retroverso*. Τέρας, & proverbii inde ducti, meminit etiam Moschopul. περὶ Σχολίων p. 138. HEMST.

ead. l. 11. Ἀξία ταῦτα ὀνήσω) Iungerm. ad Poll. VII, 10, n. 58, ἄξιον hic esse εὐωνον, & praeterea de vitio priscarum edd. monet, in quibus erat ὀνήσω. Lederlinus ibidem castigatae Benediti versionis substituit, *Resse sane, haec vili pretio emisti*. Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελές & τὸ εὐωνον complectitur, ex Stephano vulgaribusque Lexicographis fatis nota. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τροπότης) Verbis totidem exstant in Gloss. meis Mss. nec discrepat Hesych. in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κόπας δεσμοὶ δερμάτινοι. HEMST.

ibid. l. 4. Ἦν νῦν) Ista, ἦν νῦν σακκοράφιον (φην) καλοῦσι Solanus interposuit: quod, quoniam in Etymologo quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακκοράφην recentioris aevi annotavit Cardu Fresne in Gl. M. & I. Gr. HEMST.

ibid. l. 8. Ἠπήτρια καὶ ἡπητής) Ex. G. & C. ἐπ. καὶ ἐπ. In margine tamen aliter, ἡπήτριον καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητής καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστρίς. SOLAN.

ibid. l. 9. Ῥάπτας) C. M. ῤάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad huiusmodi ἐργασίον. Lege ἐργασίαν*. SOLAN. Pro ἀκεστρίς ed. A. reposuit etiam Solanus ἀκεστρίς, coniecturam secutus an membranas, ignoro. Huius Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab Etymologo, in quo totidem paene verbis hinc descriptum legitur pag. 46: Ἀκέστρα, ἡ βελόνη ἢ μείζων, ἦν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκείσθαι ἥτοι συρράπταιν τὰ διεβρωγόντα τῆς ὀδόνης· τούτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασίν. ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητής, καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστής, οὗς νῦν ῤάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὥς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύ-

σαι. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ἡπῆτριόν φασιν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασὶ καὶ ἡπῆτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπῆτρια καὶ ἡπῆτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστής, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἡπῆτριον autem, quod & Suidas habet in Ἡπῆτρια, ῥάπτρια, dicitur & ἡπῆτριον ab Eustath. ad Od. K, p. 1647, ubi de verbis ἀκέσσαι & ἡπῆσασσαι plura norat. Ῥάπτης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. Car. du Fresne ex Lex. Mf. Cod. Reg. proferens: ἀκεσταί, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι eundem vide in Ραύγειν & Ῥάφθης. Th. Mag. in Ἀκέστης post allatum Homeri locum ex Βατραχομομ. v. 183 addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν, quod male omisissim in ed. Francq. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud Hesych. in Ἡπῆτρης, & Eustath. ad Od. E, p. 1764, v. 60. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Ὁ ἀνίσταται) L. ᾧ ἀνέϊται. SOLAN. Scripsi ἀνέϊται secutus Suid. & Etymol. pag. 778: Ὑπέρα τὸ ἐξηρητημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἰστοῦ σχοινίου, ᾧ ἀνίσταται καὶ τείνεται abiiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίου. Eustath. ad Od. E, p. 1534: Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίου ἐρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἰστόν, ᾧ ἀνίσταται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατύντων, τὸ, ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσι &c. Per neglectam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In ed. A. vitiose τοῦ κέρως post γέγονε δὲ absuit καὶ, & δὲ inter ἃ μὴ. HEMST.

Pag. 139. l. 4. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.) Apud veteres etiam (εὐχεσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi. Suidas: Εὐχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus epist. XLVI, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec scribit Goldastus ad Dosit. § 15, n. 120. HEMST.

ead. l. 7. Εἰρήνη γὰρ) Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodio scriptos; usque adeo me movet, quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide, quae in argumento aliam in partem a me dicta sunt. SOLAN.

Pag. 140. l. 7. ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ) Hic & sequentes non pauci dialogi, de hereditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibuldam emunctae naris hominibus visus est in his nimis fuisse Lucianus. Adeo ut vel acutissimus eius imitator Fontenellus id ei sub specie laudantis virio videatur vertere. Cui hoc unum est, quod reponam: Luciano veniam deberi, quod toties in hunc morem sit investus, qui non turpissimus tan-

tum per se, sed eius aetate usitatissimus. Nihil enim Romae iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnique generis scriptorum illius aetatis perpetuae ea de re querelae. Lactantium unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, haec habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hereditates capient, testamenta supponant, iustos heredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituunt; qui denique immemores, quid nati sint, cum feminis patientia certent &c.* V, 9. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐκράτην) Huius meminit idem Lucianus in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud Aristophanem in Equit. Eucrates, qui cum molitor esset, & dives, tamen temp. administrabat. COGN. Fictum prorsus (ut multa in sequentibus, ad Dialogum usque X) videtur nomen. Sed Romae, ea potissimum aetate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates personam gerit, quamvis Lucianus Graecis omnes nominibus insigniat. SOLAN.

ead. l. 10. Πεντακισμύριοι) Numerus infinitus pro finito, hoc est, septem. COGN. Benedictus, *quingagesies mille*. Quantum rectius Micyllus, *quingaginta millia*? GRON.

ead. l. 13. Ἐπιμετρήσας) Iulian. Caesar. pag. 326 C. *ἐπιμετρούντων ἡμῶν (τῶν θεῶν) τῆς βασιλείας μοι τὸν χρόνον*. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Ecclesiasticos usurpari solet. HEMST.

Pag. 141. l. 10. Πολλὰ καὶ κείνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει) Vertunt: ille etiam saepe admodum scite ipsos laetatur & spe inani pascit. Sed *ἐπελπίζειν* qui usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Persuasi itaque mihi legendum esse *ἀπελπίζει*, ad desperationem eos redigit: *ἀπελπίζειν* enim esse desperare, & cum casu quarto, ad desperationem redigere. De Iolao, qui reviruit, vide Hyginum Fab. 103. GRAEV.

ead. l. 11. Διαβουκολεῖ) Lactat, *πλανᾷ*. BOURD.

ibid. Ἐπελπίζει) Liceat mihi hic dissentire ab viro clarissimo, notante ad hunc locum, se, qui *ἐπελπίζειν* usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novisse neminem; itaque se sibi persuasisse legendum *ἀπελπίζει*. Noster utique *ἐπελπίζειν* habet in Timone, *Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες*. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ *ἐπελπίζειν*. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoscit Suidas, & ex auctore, quem non nominat,

probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπιζὼν ταῖς ὑποσχέσεσι τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς βλίγα κέρδη. Ceterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ καὶ ἀπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. cum e contrario oprime, etiam huic loco, conveniat, *scite lassat & spe alit*, Eucrates nempe adulatōres suos, eosque ἐπ' ἐλπίδος αἰεῖ ἔχει, ut loquitur Noster in de Mercede Cond. c. 7, dum grandaevus exiguum tempus videtur fore superstes. Sic Noster in Tragopodagra v. 29: Ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμενοι, *Vana spe stulte lassati*. Euripides quoque in Phoenissis v. 399: Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος, *Spes vero lassat profugos, ut aiunt*. At, ne quid diffimulem, Thomas Mag. hoc in Luciani loco non ἐπελπίζει, sed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce βουκολεῖν, deinde in ipsa voce Ἐλπίζω ubi de hoc verbo ita: ἘΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς. Εὐ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ. Ὅποσοι τότε αὐτοὺς θείσαντες ἐπήλπισαν, ὡς λέγονται Σικελίαν. Haec Thomas, qui ex ultimo tamen Thucydidis loco videtur vel τὸ ἐπελπίζειν idem iudicasse, quod τὸ ἐλπίζειν vel in Luciano revera legisse ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus esse; quod sicut fieri quidem potuit, ita parum ad sensum refert, utrum in Luciani hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum sit, cum & ipsum ἐλπίζω, sive poëticum ἔλπω pro *spem facio*, iniicio, *ad spem adduco*, usurparint veteres. Sic certe Homerus Odyss. B. v. 91: Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπέσχεται ἀνδρὶ ἐκάστῳ. quod ἔλπει Hesychius ἐλπίδοποιεῖ, Scholiastes verus & Eustathius εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, poëtae ἔλπω, unde ἀέλπων, *desperans*, *non sperans*; quae vox instauranda apud Hesychium: nam ubi legitur Ἀελπέοντες, μὴ ἐλπίζοντες, ne dubita genuinum esse Ἀέλποντες idque, ut innumera alia, sumsit Hesychius ex Homero, apud quem Il. H, v. 310, legitur, Καὶ ῥ' ἦγον ποτὶ ἄστν, ἀέλποντες σθόν εἶναι. Habet quidem, fateor, Suidas ἀελπέων sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀελπτέων, quod ab ἀελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἔλπέω dixerint, certo sciri potest, quod Hesychius affert ἔλπεον. IENS. V. Iens. Lect. Luc. V. Hemsterh. p. 7. Th. Mag. ἐλπ — legisse videtur. Sic Thucyd. VIII, 1: θείσαντες ἐπήλπισαν ὡς λέγονται Σικελίαν. & Od. B, 91; N, 380. SOLAN. Ἐλπίζει Thomas Mag. habet in βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioso codice deceptus, an ipse

male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis Thomae patrocinari velit, non inepte putet, eum scripsisse, Ἐπελπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in Luciani verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subiectus Thucydidis locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quamquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in βουκολεῖν nec de menda quidquam subodoratus fuit Nicol. Loënf. Epiphyl. II, c. 23. Hoc utrunque fuerit existimatum, in Luciano certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἐλπεν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen prosa illum usum τοῦ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive Ammonius, seu Herennius Philo, & prorsus accomodate: Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει. Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τίνος. Ἐπήλπισαν δὲ ἑτεροὶ ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra Graevium asseruit Ienius: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a Luciani proposito: neque eum errorem non facile vitasset vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe proposita lactare & frustrari*, iam Stephanus annotaverat Th. T. I, p. 1199, Thucydidis, Luciani & Suidae auctoritate munitum: ad Thucydidis locum, qui sub initium est libri VIII, Scholiastes interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & Suida saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχαγωγῆσε, ἐπήλπισε &c. Bato apud eundem in Πυθαγόρας Εφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι: quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. Dion Cass. p. 893 C. καὶ τοῦ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐβαρύνοντο, ἀπαλλάξιν ἐπελπίσας. Appian. de B. P. p. 66 D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαρκιαν) περὶ πλείονων. de B. Mithr. p. 216, πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ καὶ τῶν ἐγγὺς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες: ubi legendum αὐτὸν, ut apud Ioseph. A. I. XIII, c. 12, § 2, XV, c. 7, § 1. alioqui sensus foret, *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam Gelenius quidem interpretes plane aberrat: de B. Ann. p. 341 C. καὶ τοὺς ἐνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Pl. CXVIII, 49, Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὦν ἐπήλπισας με: illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30, καὶ μὴ ἐπελπίζτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον. & ne vos frustretur Ezeekias spes vestras ad Dominum convertendo. Structura

ros descendunt, si scriberetur ἐλκείδωσαν, haud equidem asperrarer: ad eam nos coniecturam vocabuli violentioris, quod commode iungatur cum ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, invitat ipse Pluto, qui scilicet iam ante dixerit, κατὰσπασον ἐφ' ἧς ἅπαντας, & μοχ κατὰσπα. Non videbantur aequo animo & sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis spes repente destitueret, sed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII; & Καταπ. c. 9, ἔλκετε αὐτόν, & c. 11, σύρετ' αὐτόν εἰς τὸ τοῦ ποδός. Quod autem μοχ τὸν ὄνειροποληθέντα πλούτον, id plane similiter dixit scriptor aliquis (Aelianum auctorem stilus indicat) apud Suidam in Κορυῶτος· μηδὲ μὴν ὄνειροπολοῦντες τὴν ἐκ κλήρου διαδοχὴν. HEMST.

Pag. 142. l. 1. ἰβλεως) Hic cum ad decrepitam aetatem pervenisset, Herculis precibus iuventuti restitutus est, ut Ovidius fabulatur Metam. IX, 398: — *dubiaeque tegens lanugine malas Ora reformatus primos Iolaus in annos.* COGN. V. Ovid. Met. IX, Hesiod. ἀσπ. initio, & Hygin. 103. Scholiastes hic turpiter erravit. SOLAN.

ead. l. 3. Κακοὶ κακῶς) Sic idem passim: Aristoph. in Plut. Aristae. Helioid. BOURD.

ead. l. 7. Πρωθύβης) Vox Homero familiaris, quam hic mendose pleraeque exhibent edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V. II. I, 445. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. ἰαντος) L. Αἰαντος sed Scholiastes confundit hunc cum Oilco: & μοχ ὑπέργῃως. SOLAN.

Pag. 143. l. 14. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφῆτα) In quatuor famulos incurvatus. Idem Nigrino. BOURD.

ibid. Κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.) Hae vel praecipuae sunt earum vocum, quarum usu frequenti tam proprio quam figurato insignis est Lucianus & notabilis: vix enim ullum alium reperias scriptorem, ubi toties recurrant. Multa Stephanus collegit Ind. Thef. in Κόρυζα· alia Gatakerus ad M. Antonin. IX, § 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut Luciani penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. HEMST.

ead. l. 16. Ἐμψυχόν τινα τάρον) Terpsion Thucritum senem decrepitum vivum sepulcrum, sive cadaver appellat, qua proverbiali figura utitur Sophocles in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberii apud Gellium: *similis sepulcris nil nisi no-*

men retineo. COGN. Ex Erasmi Chiliadibus descripta in *Vivum cadaver: Vivum sepulcrum*. Pleraque Gilb. Cognatus, quae quidem paulo sunt doctiora, aliis debet; quibus sollicite demonstrandis operam navare non est animus. Vultures Gorgias ingenii vitio tumide dixerat ἐμψυχους τάφους, damnatus propterea non solum, sed irrisus etiam a severioribus arbitris: vide Longin. περὶ ὕψ. p. 18, & Comment. Quamvis sublimiorem figuram, si commode, flexu totius orationis adiuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile ramen dederō castigatius usurpasse Lucianum de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, cum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σοφὸν & σορέλλην per conviciū appellitare solent. HEMST.

Pag. 144. l. 2. Ἄνω ποταμῶν) Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea, quae accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur Aeschyl. Eurip. Aristoph. BOURD. Mutilus videri possit hic locus; sed in eiusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. Euripidis, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex Med. 410. Proverbium, de quo fusc Paroemiographi, & ad eos Andreas Schottus, Menag. ad Diog. Laërt. p. 193. p. 139 E. Hesychius observat, Aeschylum eo proverbio usum esse. V. Hemsterh. p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit Scholiastes Euripidis ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει) Leg. Erasmi. BOURD. Erasmus prolato Luciani loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cuius errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, eiusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν ἐλαύνει: sequi debuerat Grammaticos praeceuntes, qui ἔλκει vel adiiciunt, vel supplendum.

esse monent. Mich. Apost. C. IX, n. 66, 'Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν' Λεῖπει τὸ ἔλκει· ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένως τι ποιοῦντων Diogenian. C. III, n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similitive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia Luciani mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδ' αὖτως, & ἀνα γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. Iam si hanc sententiam nostri scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin immo putidum, πολλὰ κίς ἐκφέρει quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, assumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter attexuit: refeceris inutilem causam, quanto rotundius atque ornatus exhibit oratio? Nῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, 'Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. HEMST.

ead. l. 8: Ἐπιχαίρετε) Melius ἐπιχαίρετε. BOURD. Bourdelotius recte vidit, legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, alienis inhians: & firmant excerpta Mf. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. GRAEV. Ἐπιχαίνετε) Genuina haec lectio reperitur in Mf. Gr. P. L. & ed. I. Usurpat etiam Demosth. p. m. 278 A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε. eodem vocabulo usus est sub finem Dial. praeced. οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες. SOLAN. Ἐπιχαίνετε, pro vulgato ἐπιχαίρετε, tam prompta emendatio, ut ne Bourdelotium quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet Lucian. Dial. superiore, μάτην ἐπιχανόντες & in Tim. ἐπιχεχινότες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in Iamblichii Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυπεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας· unde pessimum hominum genus ἐπιχαιρέκακος sunt dicti. Ceterum est ad heredipetarum materiam ita conveniens Libanii locus T. I, p. 947 A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δὲ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος· οὗτος ἐποίητο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἴη παῖς· γενόμενος δὲ ἐξ ἀπύρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελευταίωντων εἰσιὼν, ἤχθετο τοῖς ἐτι ζῶσι τούτων τῶν πατέρων. Μακαρίζοντας δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἐτέρου τὰ αὐτὰ νοσοῦντος τῆς τύχης, δι' ἣν αὐτῷ πλούτος εἰς μέγας ἐκ πολλῶν

ἀδριοσθῆιν, μήπω γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ οἱ
δε ἀπέλωσιν· εἰπὼν, ὧν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. Philo Iud.
de Decal. p. 763: ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπικεχηνός. HEMST.

ibid. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς) Εἰσποιεῖν Graecis est, ado-
ptandum aliqueum tradere in gentem aliam ac familiam; quo
pacto sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad fa-
miliam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad
eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; sae-
pe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit.
Isaeus pro Euphil. apud D. Halic. T. II, p. 176, εἴπερ ξένον ὄν-
τα τοῦτον εἰσποιουμένων ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. Paus. IV, p. 314,
Μεσσηνιοὶ γὰρ οὐκ εἰσποιουσὶν Ἀριστομένην Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ
Διῖ. Heliod. IX, p. 449, τῷ βασιλεῦσιν παῖδας αὐτοῦ εἰσποι-
οῦσι. Lucian. Deor. Conc. § 4, *Bacchus*, inquit Momus non
mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσποίησεν ἡμῖν, totum
gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inseruit. Εἰσποίησα-
σθαι vero non pater tantum dicitur filium asciscens atque ado-
ptans, sed & iudex, talem adoptionem, si forte venerit in con-
troversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet
apud Isaeum tam in Αἰθίῳ pro Euph. cuius partem confer-
vavit Dionys. Halic. T. II, p. 175, tum in ceteris orationibus,
quae supersunt, & omnes in hereditatum iudiciis ac iure ver-
santur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόν-
των εἰσποιεῖν αὐτόν. Verum praeterea singularis est signifi-
candi vis in participio φέρον, quam orationis partem Budaeus
ornatus magis causa, quam significationis, poni censet C. L.
G. p. 393, haud multum dissentiente Stephano in App. p. 78.
Ad Aelian. V. H. VIII, 14, agnoscunt παρέλκον illud Atticum
Faber & Kuhnus; hic tamen, ut erat Graeci sermonis cal-
lentissimus, insuper observans saepius significare sua sponte;
data opera, & ubique orationi pro rei substratae indole emphasin
addere. Perizonius, hac quidem in eruditionis parte Kuhnio
multum inferior, notat abundare tali in constructione hoc partici-
pium, vel potius declarare impetum quendam aut certum consilium
agendi id, quod agitur. Nihil est horum, quod non suis in locis
aptam sedem inveniatur: haud raro ita collocatum offendes, ut
illibato sensu abesse posse videatur. Manetho, quem cetero-
quin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21, Μύθοις
οὐρανοῖσι φέρον παρέθηκε γελοῖα. Sopater apud Stob. p. 312.
Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ
τὸν ἥπιον φέρον ἐπέθηκε τῷ πατρί. Demosth. de Pace p. 61 C.
argentum, si in alteram librae lancem imposueris, οἷχεται

φέρων, καὶ καθείλκυσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· nisi transposita legi malis, οἷχεται, καὶ καθείλκυσε φέρον· quem usum, sed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων & ἀρας. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuvat: velut in istis, φέρουσα ἐνεβαλε Herodot. VIII, c. 87, φέροντα ἐμβάλλειν, ἐνεείσαι ἑαυτὸν, ἐκτραχηλίσαι φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ὥθησεν ἑαυτὸν φέρων· cuiusmodi ex scriptore nostro multa subministrabit Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno Aetichine exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25, v. 4, Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de iudicibus loquentem Demosthenem facit) ἀπὸ τῶν περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Ctesiph. p. 65, v. 25, καὶ εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' &c. cum quo convenit illud Libanii T. I, p. 707 A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων· pag. 66, v. 25, Callias Chalcidenfis ἀδικήσας Φίλιππον κακείθεν ἀποδράς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θεβαίῳς· quomodo Plutarch. T. II, p. 4 B. plerique parentes in quodcunque inciderint pravum mancipium τοῦτ' φεροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74, v. 6, Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἀρδὴν φέρον ἀνέθηκε Θεβαίῳς· v. 23, προσέμιζε φέρων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκευῶ τῇ πόλει· in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultra & de-dita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo Longini p. 198, Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἶων καὶ βίος φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & Clementis Strom. VII, p. 727 D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert: Iuppiter, si mihi cuncta sunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. Achill. Tat. I, p. 25, εὐθὺς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον· parum discedit apud Plutarch. T. I, p. 633 B. cum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφευγον ἡγεμόνας, Πομπήϊω δὲ φεροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐνεχείριζον· & Aelian. H. V. VI, c. 1. Hinc iam porro eiusmodi verbis annectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat. Maxim. Tyr. Diff. XXXI, p. 315, καὶ τίνι φεροντες ἐξυτοὺς ἐπιτρέφομεν; Plutarch. T. I, p. 155 D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῶν δῆμων προσέειπεν ἑαυτὸν. Iulian. Or. VII, p. 231 B. Ἀλλὰ σοι μὲν, ὦ θεῶν πατερ, ἑμαυτὸν φέρων ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus Eunapius: de Porphyrio

p. 14. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino : pag. 34. Aedesius ὅλος ἐπιδούς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐτι λειπομένην παιδείαν· p. 49, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χειρὶ τῶν ὀδῶν. Damasc. apud Suid. in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδεῖναι· atque eum in modum est fere capiendum, quod Porphyrius apud Euseb. H. E. VI, c. 19, de Origene scripsit, πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξώκειλε τόλμημα, ᾧ δὲ φέρων αὐτὸν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἔξιν ἐκαπήλευσε· quorum, quia summus Valefius aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui aggluvinatus seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu solertiam.* Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec potestas ad vultures heredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140, *Philumene, quae multas saepe hereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris exstincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus*: Cicero pro Caecin. § 13, *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat*: ubi nescio quam recte aliis ingerebat, aut inferebat placuit. Saepius ita Noster: πρὸς Ἀπαιδ. c. 19, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθηκαῖς παρενέγραψας· quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22, (τοῖς πολὺ σοῦ πλουσιωτέροις) οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita Luciani verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhiatis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis?* Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitatoris capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. HEMST.

ead. l. 15. τῶν ἐρωμένων) Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si Luciani mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inferenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpen-
sa: *Rem quandam & artem, inquit, excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos nos curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo iam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia,*

etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur. Liquet, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσι consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἐρωμένων. Συνέντες an συνιέντες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Χωροῦσι) Supple τὰ ὕδατα. SOLAN.

Pag. 145. l. 1. Συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν) Scribendum Mf. suadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, qui intelligunt vestras artes aut astutiam. GRAEV. Συνιέντες G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. SOLAN.

ibid. l. 4. Δωροφορήσαντες) Sic legit interpres; sic reposuimus, cum male antea Δορυφορήσαντες. BOURD. Δορυφ — antiquam & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Exstat autem in G. P. L. Fl. Ald. I. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt Δωροφορή —. V. Nizy. c. 14. SOLAN. Haud ineptum erat, quod interpretibus & Bourdelotio arrisit, Δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, Aelian. de Anim. VIII, 11, τὸ πρῶτον τοῦ ἐρωμένου καθαίρειν, καὶ Δωροφορεῖν αὐτῷ θηρόντα πάνπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX, παντοῖά μοι δῶρα προσήγατο ἀπανταχῶθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim cum membranae veteres nihil innovarent: Δορυφορήσαντες ergo, qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant prosecuti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII, Ep. 18, Domitii Tulli, qui, cum se captandum praebuisset, reliquit filiam heredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est. HEMST.

ead. l. 6. Ἀποσφυγόντες) In cod. Mf. οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, illi vero derisi frendent dentibus, quod multo magis mihi probatur, quam, quod in editis exstat, ἀποσφυγόντες, dolore ardentibus: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. GRAEV. Glossēma est, quod in Mf. Gr. P. & L. legitur, καταγελασθέντες. Genuina ἀποσμ. quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est, quod legitur in Έτ. Δ. VII, σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας, sed eodem fere reddit. Certē ἀπομύττω emungere est, (vide ιστ. a. c. 24) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transferretur, qui, cum pecuniam variis artibus ab aliquo exprefferunt, in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομυγόντες, nisi forte hic sigma, ut in quibusdam fit, insertum

dicas. Si haec non placet, aliam addam coniecturam: ὑποσμίχουμαι, uti ex Suida & Hesychio videre est, metaphorice urere est. Apud Simonidem σμύχω de tempore dicitur, quod omnia absumit. Grot. 143. & apud Theocrit. de Amore Flor. 269. Vid. Od. Γ, 195. Δ, 672, ἐπισμυγῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέτες pro ἀπ — substituere, optime sic etiam sensus se habebit, aut saltem satis commode. Si quis nunc, quid sentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum glossema mihi videtur, in textum ab iis illarum, qui verbum Luciani, quaecunque tandem fuerit, ut sibi incognitum repudiabant. Secundo, emungendi mihi sensus, quod & glossema admittit, perplacet: atque adeo, aut ἀποσμυγέτες, ut legitur, aut, si per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέτες omnino legendum putem. SOLAN. Ἀποσμυγέτες) Pluribus in libris exstat huius vice καταγελασθέντες, certissimum genuinae vocis, qualiscunque a Luciano fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit Scholiafles Vossianus. Nisi animum alibi praestantissimus Graevius habuisset occupatum, qua erat ingenii perspicacia, pro Iunone nebulam amplecti refugisset. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronuntiat, id eo quidem magis est considerandum, quia in Luciano certe nusquam, si exceperis hunc locum, occurrit. H. Stephanum nulla vitii terigit suspicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Thes. T. III, pag. 891. Eius sententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμίχω, Deuro, igni absumo. *Metaphorice utitur Lucianus in dial. Terps. & Plut. ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέτες*, cum stridore dentium infrendent, & prae dolore ardescunt, seu exardescunt. *Nisi malis extabescentes, macerati & confecti dolore: nam σμύχω significat non solum calere, verum etiam μαρναίω.* Haec ille: sed antequam explorati quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculento, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensim serpit proxima corripens, fumoque se tantum prodit. Idem paene verbum & pronuntiandi modo, & significatione Belgae servamus. Licet Homerus aliquantulum, utpote poëta, legem eam migaverit Il. I, 649, — κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte Scholiafles declarat, ex eoque Eustath. pag. 781: Ἐστὶ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς

ἀναδοῦναι, ὃ καὶ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἰληπται· ἐκείθεν δὲ καὶ τὸ σμυγερὸν, ἥτοι ἐπίτονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit Schol. Sophocl. ad Antig. v. 1021, exponens τὸ ἡρέμα ὑποσμύχειν· non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diversa sit utriusque virtus, & per diversas orationis figuratae semitas propagata. Radix vero significandi prima in composito διασμύχειν admodum graphice depingitur a Gregor. Nyss. T. I, p. 826 D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφθῇ τέως μὲν ἐνδοθεν διασμύχει τῇ καύσει τὰ παρακειμένα, φλῆξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδεται, ἀλλὰ δριμύς τις καπνὸς βιαίως ἐνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται paulo dilutius a Phil. Iud. de V. M. p. 662 B. restant, inquit, everfae Sodomae documenta, καὶ καπνὸς, καὶ ἢ ἐτι ἀναδιδόμενη φλῆξ ἀμαυρὰ, καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in Artemidoro labem insidere II, c. 10, ubi primum οἴκοι καϊόμενοι καθαρῶ πυρὶ καὶ μὴ συμπίπτοντες fausta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῶ πυρὶ, καὶ καταβαλοῦμενοι καὶ συμπίπτοντες &c. πᾶσι πονηροῖ· non convenit οἴκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus est, ac propemodum extinguendus, οὐ καθαρῶ πυρὶ. Medici traducunt ad febres sive πυρετοὺς, quorum alii sunt θερμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακώτεροί τε καὶ οἷον σμυχόμενοι, apud Galen. lib. I τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. Heliodorus semel significatione propria II, p. 79, καλάμους, εἴη τινες ἐτι σμυχόμενοι περιελίφθησαν, ἀψάμενος, translata saepius usurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I, p. 33, ὡς πάλαι γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποψίας ἔχων ἀπορίᾳ τῶν ἐλέγχων ἡσύχαζον· ubi nemo diffirebitur, aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἐμαυτῷ· iram & aemulationem, sed pectore pressam atque intus reductam notat VIII, p. 374, ὃ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐνούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους. Verum dignus est, quem pristino nitore reddamus, locus lib. X, p. 484: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἀγειν μὲν ἐπὶ τοὺς βομούς καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊὰν ἐνδεικνύμενος, πλείονα δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος· posteriora ne verterent, interpretes deterruisse credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum est, modo πυρὶ, quod is praeberet, pro περὶ adsciscamus: posses τῷ πάθει quasi per ἐπεξήγησιν appositum servare; sed reiectum liberabit orationem ingrato tractu, & sententiae vim atque acumen argutius ad-

struet: *ipse maiore, quam in aris ardebat, sollicitudinis aestu confectus*. Denique locutio rarior insolentius est formata VII, p. 342, ἡ δὲ Χαρίκλεια σσηπὸς τι καὶ κατασφυγμένον ὑποβλέψασα, Chariclea vero ringens, & torvius, ut testam indignationem facile proderet, in illam intuita. Exstat illud κατασφύχειν de amoris aestu, quo animus contabescit apud Theocrit. Eid. III, 17. de moerore VIII, 90, ὧς δὲ κατασφύχθη, καὶ ἀντράπητο φρένα λύπα· & in Phalaridis Ep. 144, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἴπερ αἰσδοιτό σε οὕτω κατασφυγόμενον, ἀνιάσθαι μὲν εἰκός, αὐτὴν δὲ (vel αὐτὴν τε) τὴν πλεῖστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα &c. eum in modum si verba nulli interpretum intellecta levi manu refingantur, & distinguendo legitimum ordinem accipiant, sensum habebunt expeditum. Hesychius quem Lexicographi solent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, secutus exponit Σμύξαι & Κατασμύξει, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι neque tamen non est commodum illud μαρᾶναι, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando solent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus sub cineribusque latens ignis, sed ita simul comparatus, ut carpat, consumat lentoque morfu tabefaciat; quam potestatem figuratae loquendi formae maxime spectandam praebent. Apollon. Rh. III, 446, ubi Medea limis Iasonem aspectat amore capta Κῆρ ἀχέϊ σμύχουσα. — adiuvandus est, auctore Suida in Σμυγόμενος, binarum litterarum accessione Scholiastes: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη καὶ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorsus alienum: v. 761, — ἐνδοθὶ δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie Virgilius, ut, quem fuit imitatus, superasse videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni*. In compositis, & διασμύχειν, Gregor. Nyss. T. II, p. 196, τοῦ πένθους οἶονεῖ πυρὸς τινος ἐνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. Suid. Διασμύχων, διαξύων, διακαίων· sed ibi, Hesychio duce, reficiendum est διαζέων & περισμύχειν, Agath. Anth. VII, Ep. 76, Ἦς με περισμυχοῦσι μεληδόνες· sed maxime solet ὑποσμύχειν frequentari. Gregor. Nyss. T. I, p. 828 C. κατασβεγγύνει ἐνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικακίαν· Georg. Metrop. Nicom. in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116 B. ὑπὸ τῆς ἀφανῶς ἐνδον ὑποσμυχοῦσης φλογὸς πυρπολούμενος. Kusterum laudo, qui Eunapio restituit; eius enim esse, quae Suidas promittit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἢν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσχεθέρτος χρυσίου ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἐντοσθεν· legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes Basilii Seleu-

ciensis interpretem Pantinum mirifice decepit de Mirac. Theod. II, p. 206: ὅπερ (έλαιον) καὶ αἰτίσας οὗτος καὶ ἐπαλειψάμενος οὐ καὶ τὸ πάθος ὑπέσμηχε· τῆς μὲν ἰάσεως ἔτυχε, τῆς δὲ ἀσεβείας οὐκ ἀπηλλάγη· cuius ille copiam sibi fieri postulans, seseque eo inungens, (quo etiam aegritudinem suam una absterfit) sanitatem nactus: ex illa versione cognosce, quantum errorem saepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμηχε, statim exstat nativus orationis color: Quod oleum cum ille postulasset, eoque in loco inunxisset, ubi malum ipsum urebat. Hesychio simul opem feramus: Ὑποσμήγει, (melius ὑποσμήχει) θλίβει, ἀνίει, καταπονεί, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· ubi quamvis olim existimarim haud inepte περὶ τραυμάτων posse legi, ut de vulneribus scriptor nescio quis verbum illud usurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων sequitur in eodem, Ὑποσμήχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα· Suidas amplius: ἐνδὲ ἐρεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονούσα· totidem vocabulis Etymologus, nisi quod διερεθίζουσα· nimirum veteres Glossographi, unde haec fuerunt descripta. dederant hic διερεθίζουσα, alter ἔνδον ἐρεθίζουσα, quod in Suida leviter corruptum. Quae adduximus exempla, manifeste monent, eorum in censum τὸ σμήχειν cum suo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere conclusa recentiores, quorum artis erat rarissima quaeque, etiam repugnante severa scribendi norma, confectari, in usum communem revocarunt: vix enim in omni scriptorum turba, quae Christi aetatem antecessit, totidem huius verbi vestigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura sunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque consideratis arduum non est definire Luciani verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni itatus controversiam optimo iure moveant. Omitto usum Aoristi secundi, nusquam certe alibi, nisi memoria fallat, mihi observatum. Primum indoli τοῦ σμήχειν non ita videtur convenire ἀπὸ, ut in unum vocabulum commode coalescat: utique scripsisset potius ὑποσμηγέτες creberrimae consuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in Zosimo IV, p. 264, ὡς δὲ πλέον ὑπεσμήχετο τῇ τῆς κόρης ἐπιθυμίᾳ Theodosius, pro ἐπεσμήχετο. Deinde cur non ὑποσμηχόμενοι; aptius sane multoque magis ad hunc locum appositum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae cursum aure do-

Ita callept. Tandem magnum est corruptelae latentis documentum interpretatio *καταγελασθέντες*, quam qui vocabulo, quodcunque in Luciano repererat, apposuit, hoc quidem vulgatum *ἀποστυγέτες* reperisse nequaquam credi potest; tanto enim intervallo utraque diffident, ut ad quandam communis significatus affinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo restat ut advocemus, si quid auxilii solvendo nodo conferre possit: blanditur enimvero mirifice perpulchra L. Kusteri coniectura, qui rescribendum monuit unius literulae detrimento *ἀπομυγέτες*: fateor equidem, in eo verbo florem esse comicum, ab iisque poëtis decerptum, quos studiose Nostrum lectitasse constat. Quamquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis absumtis, Pollucitamen nihil est causae, cur fidem denegemus affirmanti II, 78, ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον accuratius proprietatem signavit, quam Grammatici: Hefych. Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν quod posterius sine dubio pertinuit ad illustrandum aliquem Comici locum, ubi miris praestigiis delusus senex auro emungebatur. Eustath. ad Od. Ξ, p. 1761, Ἀπομύξαι τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt *προμύσσειν* in Hippocrat. Παραγγ. p. 26, Κρέσσον οὖν σωζομένοισιν ὄνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας *προμύσσειν*, modo ne vitio sit scriptum pro *ἀπομύσσειν* quamvis ibi quo minus pro *ludibrio habere, ludificari* accipias, nihil obftet. Congruit Latinorum *emungere*, quod est *per dolum & astutis technis defraudare*: ut de Comoedia sumtum scias, notissima sunt Plauti Terentiique loca: idem Horatii sensus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emunέto lucrata Simone talentum*. Lucil. apud Nonium p. 36, *Quovis posse me emungi bolo*. Veteres aemulatus Apollin. Sid. VII, Ep. 2, *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae socrualis emungens*. IX Ep. 7, *Quidam &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit*: ut Hieronymum, imitorem antiquitatis non segnem, praeteream. Atque adeo haud scio, an in Caecilii versu apud Ciceronem de Amic. § 99, quandoquidem Pal. primus atque *unxeris* suppeditat, legendum sit, *Hodie me ante omnes Comicos stultos senes Versaris atque emunxeris lautissime*. Hinc simul patet, quanti sit facienda I. Gebhardi observatio Ant. Lect. II, c. 23, in Terentio Nonioque p. 103, *emulsi & emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter *ἀπομυγέτες*, ab eo, qui testamento nequissimos vultures excluderat, delusi atque emunέti: quod sane dici

merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus esset hereditatis bolus, quam improba spe iamdudum crevissent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad suum illud *καταγλασθέντες* quam enim explicuimus potestas ab ista non parum diffidet. Igitur *ἀπομυγνέντες* vel alia virtute, *illudendi* nimirum *subsannandique*, accepit, vel in exemplari suo legisse censendus est *ἐπιμυγνέντες*. Prius licet auctoritate veterum fere destituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae sit contrarium; praesertim si interpreteris *adducto naso*, vel etiam, *excusso per nares spiritu irridere*: ad confirmandum facit simile verbum *ἀπομυλλαίνειν*, atque ille Clementis *ἀπομυκτισμός* Paed. II, c. 6, *Qui sermones, inquit, impudicos ac turpes non refugunt, severe sunt compescendi*: τοὺς χρωμένους αἰσχρολογία ἐπιστομιστέον καὶ ὅλῃ δριμυτέρα καὶ προσώπου ἀποστροφῇ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ· πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ· ubi *subsannationis* explicatio adeo placuit, ut Potterus etiam *ἀπομυκτηρισμὸν* reponi potius voluerit: ego non discefferim a vulgato, quod a *μυκτῆς* five *ἀπομυκτῆς* pronο cursu derivatur. Timoni in Sillis, teste Diogen. L. II, 19, dictus fuit Socrates *Μυκτῆρ, ῥητορομυκτῆς, ἀττικὸς εἰρωνευτής*: hac enim medicina iste locus indiget. Quin Lucianus, quo minus dubitemus, offert ipsum illud verbum *ἀπομυκτίζειν* Et. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inusitatae *fastidendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut sordida solemus, *aversandi* tribuerit; quae sane tum Luciani, tum Clementis instituto ad amussim quadrat: ita veteres in Horatii formula loquendi, *naso suspendere adunco*, vel *irrifionem & fastidium iunxerunt*, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: nescio autem, an ex Clemente remedium ferri possit corruptis Suidae verbis, quae merito Kusterus habuit suspecta, *Ἀπομυρίζω, ἀποστομίζω*, legendo *Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω*. Sed alterum *ἐπιμυγνέντες* ut Scholiastes invenerit, probabilius existimo: valet enim *ἐπιμύσσειν*, Grammaticis monstrantibus, *irridere*, *subductoque naso & excusso illudere*. Suid. *Ἐπέμυζεν, ἐξεμυκτῆρισεν, ἧχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν* Hesych. in quo quidem utrum ordine continuo, *Ἐπέμυζαν, ἐπεμυκτῆρισαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφάυλισαν*, an separatim sit scribendum, *Ἐπέμυζαν, ἐπεμυκτῆρισαν Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφάυλισαν* non satis exploratum habeo: ad Homerum certe respexit Il. Δ, 20, Θ, 457, — αἶδ' ἐπέμυζαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· ubi quem admodum intelligi deberet istud verbum, antiqui dissenserunt: hos, quibus *mustitandi compressisque labiis ingemendi* potestas arri-

fit, secutus est Scholiaſtes parvus: Hefych. Ἐπεμύξατο, ἐπε-
 στέναξεν, ἐπερόγγυσεν illos, qui *deludere, cum acerbo riſu at-*
que indignatione inſuper habere reddiderunt, Hefychius: neutris
 ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέ-
 μύξαν vel α μύζειν repeti poterat, vel α μύττειν, quae, tamet-
 ſi ab eadem radice μύειν propagata, diſtare notandi proprie-
 tate iam admonuit accuratiſſimus Sylburgius ad Clenard. p.
 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi
 diſcrepantiam: apud Aefchylum utique Pr. V. v. 742, Σὺ δ'
 αὖ κέκραγας κἀνεμυχθίζῃ, quin fit, *duſto per nares ſpiritu in-*
gemiſcere, atque indignationem teſtari, vix in dubium voces: eo
 ſpectat Hefychii Μυχθιςμός, στενωγμός· nec alio fonte ma-
 nantia μυττάζειν & μυττηκάζειν. Idem tamen irridere, & adun-
 co naſo ſubſannare designat: Hefych. Μυχθίζουσι, μυκτηριζου-
 σι, χλευάζουσι· neque aliter Suidas explicuit Meleagrum
 Anth. VII, Ep. 107, Φλέξωναί τί μάταια γέλως, καὶ σιμὰ σε-
 σπρὸς Μυχθίζεις; τάχα πού σαρόδνιον γελάσεις. In Theocriti
 Eid. XX pro μυθίζοιſα utrum v. 11, an 13, ſupponi debeat μυ-
 χθίζοιſα, parumper haefito; quamvis animum inclinent ad
 poſtერიorem locum producta Meleagri verba. Clare Origenes
 in Celf. IV, p. 187: ἀλλ' οὐκ εὐγνώμον, ἐκεῖνα μὲν μὴ γέλων ὡς
 μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς ἐν μύθῳ φιλοſοφούμενα· ταῦτα δὲ μὲν-
 νῇ τῇ λέξει τὴν διάφοιαν ἐναπερείſαντα μυχθίζειν ubi ſenten-
 tiaē nexus qualem vim poſtulet, haudquaquam obſcurum eſt.
 Verum minime negligendus eſt impreſſae maculae ſimilitudi-
 ne notabilis Hefychii locus, Ἐπιμυκτὸν, ἐπιμυκτηριςμὸν.
 Quamcunque in partem verſaveris ἐπιμύχριν, nunquam in-
 de extundes poteſtatem τοῦ ἐπιμυκτηρίζειν· idcirco nihil oc-
 currit expeditius, quam ut vitiatō codice deceptus Hefychius
 dederit ἐπιμυκτὸν, quod ſcribendum fuerat ἐπιμυγμὸν· niſi
 tamen quis, me non invito, propius ad literas corruptae vo-
 cis, poëtica formam praeferat ἐπιμυκτὸν, cuiuſmodi multa
 praeſertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδαστὺς in
 Hefychio, ἀρμωστὺς, ἀσπαστὺς, γενετὺς, ἐδητὺς, κτιſτὺς &
 ληιſτὺς Herodoto, μαſτὺς, ὄρχηνοτὺς. Nunc ſi Scholiaſten ſe-
 curus probaveris in Luciano ἐπιμυγέτης, ſenſus orietur a
 priore nonnihil diverſus: neque enim ad teſtatozem amplius,
 a quo fuerint egregie ludificati, ſed ad alioſiſtos pertinebit, de
 quibus modo Noſter, τοῖς πολλοῖς ἡδιſτον γίνεται, quorum
 plenis cachinnis peſſimi captatores excipiuntur: *Hi vero den-
 tes prae dolore collidunt, a cunctis ob deſtitutam hereditatis per inſi-
 dias appetitae ſpem irriſi ac ludibrio habitii*. Porro, me quidem ar-

bitrum si capias; mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐπιπρίουσι illud insolens, atque etiam a Stephano neglectum, praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem: hoc & usu crebro & ratione nititur. Hefych. Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων· pari modo Tymnes III Anth. c. V, Ep. 31, — ὀδόντα ὄξυν ἐπιβρύχουσα. HEMST.

Pag. 146. l. 3. Ζῶης ἐπιμήκιστον) In plurimis huius formae vel iungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio; neque utrum praeferas, quidquam refert. Quod editur in Thucyd. I, c. 1, ἐπὶ μῆκροτατον σκοποῦντί μοι, Dionysius habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil edd. mutant; alibi secus: ut in Macrob. § 1, ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιῶναι. § 2, ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιῶναι. Aristaen. II Ep. 21, Ἄλλ', ὦ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθόν, ξῶοις ἐπιμήκιστον, εὐξῶοις. Philostr. Her. c. 9, καὶ δικαίους ἐποίηι, βιῶναι τε ἐπιμήκιστον. Ios. Wassius Add. praefationi clariss. Dukeri ad Thucydidem insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem fane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. HEMST.

ead. l. 5. Ἡ προπέμψεις) Certissimus, ut mihi quidem videtur, est naevus in voce προπέμψεις, pro quo legi posset προπέμψας· at verum Luciani arbitror προπέμψης. Neque alium, quam hunc, verborum horum sensum intelligo: *Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque certe prius mori, quam ubi praemiseras omnes adulatores.* IENS. De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Tim. c. 33. Neque est, cur scripturam optimam sollicitemus. SOLAN. Eruditiss. Dukerus ad Thucyd. VII, 63, prolato hoc loco adiungit: *quod fortassis alii usitatus dicerent προπέμψης*· atque id ipsum rescribi voluit Iensius. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus Wopkenius Lect. Tull. III, c. 13. HEMST.

ead. l. 10. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν) Vereor, ut interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset, omnes omnino ante eum huc advenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι, ὁ ἐωνημένος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάσι vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud Heliodor. IV, p. 192, VII, p. 314, X, p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαίνειν Lucian. Δ. Θ. II. χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ στησόμεθα παίδων καὶ παρδένων Dion Chrys. p. 407 A. venuste Noster in Tim,

p. 114, ἐλεγεία ἄσθ' ὑπὸ ταύτῃ τῇ δ' ἐκέλλη· quod aliis ignotum Tanaq. Fabro non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione. Auctor Copae, *Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter Propert. II El. XXXI, 35, *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi*. Ex his simul mens patebit Apollonii Rhodii III, 3, Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, Medae amoris auspiciis ac ductu; & v. 971, ὑπὸ πνοῇσιν ἔρωτος. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adiungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμύγων, malletm fere apud Dion. Chrys. pag. 286 C. διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος, καὶ ὑπὸ κεραυνῷ καὶ βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς. HEMST.

Pag. 147. l. 3. Δεινίου) Vide de Dinia in Toxaride. COGN. ead. l. 10. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.) Videtur verbum excidisse in his, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae sic transfulerunt, id mihi fore pollicens, ut meo bono quamprimum moreretur. Sed Lucianus reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, me herede instituto brevi moriturum. GRAEV. Acute coniecerat Graevius reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima ed. I. Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximij nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam, cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπισχνούμενον, uti in P. recte scriptum est. SOLAN. Quod a Luciano relictum putat Graevius, totidem literis exhibet Iuntina: neque negari potest, probam esse locutionem. Artemidor. I, c. 81, τούτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι· ita legendum est. V, c. 35, ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸν ὄνειρον. Fateor, eum in modum si Lucianus scripsit, optime constare sententiam, dummodo refigas ὑπισχνούμενον illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque herede: nam ὑπισχνύσθαι pro sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere, durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi Antonij Francini, qui Iuntinae editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. Berglerus, peritus Graecae proprietatis iudex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem eius, quam lectione vulgata contentus attulit, audire. Cum ergo ad Alciph. I Ep. 3, ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset, in similibus

exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi æquivalente præpositione Latina, Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum, qui senis cuiusdam hereditatem ambiebat, dicit, ἐκείνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, sive superstite me: non ut interpres meo bono, quod Graeca secum non ferunt. Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισίν, ut Pausan. III, p. 259, Πολυξὼ ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. Damascius apud Suid. in Αἰδέσιᾳ τοῦ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα: sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισίν, reliētis, superstilibus filiis obire: Argum. Demosthenis orationum, I in Aphob. & pro Phorm. Lollius III Anth. VI, Ep. 46, Ὀρφανικῶ δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον —. Castigavit Kuhnius ad Aelian. V. H. XIII, 24, lapsum in hac vertenda loquendi formula Iunium; cuius errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in Eunapii Aedes. p. 70, ἐτελεύτα δ' ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, diem obiit ternis reliētis liberis. Euripides, quamquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορα πλοῦτον ὧς ἔχοντες γ' ἐκ πατέρων ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις, Ion. v. 480. Leve vitium Achilli Tatius demamus; nam lib. I, pag. 13, pro ἐπὶ νηπίῳ γὰρ μοι τέθνηκεν reponendum est ἐπὶ. Plutarch. in Demetr. p. 889 D. ἐπὶ νηπίῳ γὰρ αὐτῷ παντάπασι τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος. Iam nihil obflare videtur, quin locutum esse brevius existimemus Lucianum ὑπισχνόμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi iubet, scripto herede decessurum esse: argute autem τεθνήξασθαι, quod & captator sperabat, & ab homine sene non iniuria dicitur. Ceterum vir ampliff. C. van Bynkershoek de Capt. Instit. p. 309 proposuit hoc exemplum captatae hereditatis, & simul mortis, ut in ea res captatori infelicitèr cesserit. HEMST.

cad. l. 12. Ἐπεγίνετο) Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἀπετείνετο, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀποταθείσης, ὡς φασὶ, τῆς συνουσίας itaque saepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum Horatius, Vivet extento Proculeius aevo. Nunc tamen nihil movere fatius puto. Thucyd. I, c. 126, Χρόνου δ' ἐπιγυγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί: ubi quod ex tribus Codd. affertur ἐγγυνομένου, minime spernendum est, similiter enim Demosth. adv. Pantaen. p. 987 C,

χρόνων ἐγγεγενημένον, cum iam multum temporis intercessit : & Diodor. Sic. V, p. 236 D. χρόνων ἐγγεγενημένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι. ipse Thucyd. VIII, 9, διατριβῆς ἐγγιγνομένης, ubi vide Dukerum. Long. I, p. 15, Χρόνος ὁλίγος διαγίνεται. Paulo diversum est in Amatorio, quem Demostheni titulus adscribit p. 250 E. ὥσως ἂν ἀκαιρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν) Erasmi. Adag. in *Tithoni senectâ*, Andr. Schott. ad Zenob. C. VI, n. 18, Prov. Vatic. C. III, n. 89. HEMST.

ead. l. 14. Ἐπειδὴν τάχιστα) Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτολείδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt : ut celerissime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) praesentius in calicem iniectum in promptu haberet. Addit Bourdelotius, ζωρότερον celerius hoc loco notare, ut ex Homero interpretatur Plutarchus Symposiac. dec. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτολείδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, ut celerissime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud, venenum nimirum : haec iungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. GRAEV.

Pag. 148. l. 1. Ζωρότερον) Celerius : sic hoc loco haec distinctio sumenda, ut ex Homero II. 9 interpretatur Plutarch. Symposiac. dec. 5. BOURD. Nec cur Benedicto placuerit praesentius, nec cur Bourdelorio celerius, causa patet ulla, cum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius ; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle : ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξεσθαι αὐτῷ, τῷ ζωρότερον δ' ἐχάριε μάλιστα. GRON. Consule Plutarch. 1204, & Hom. Schol. & Casaub. ad Theophr. Ch. 144. Aristot. de Poët. c. 26. Merum Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. cap. 32 etiam patet. SOLAN. Non ausculto Graevio copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, si iungi voluisset Lucianus, non interposuisset, opinor, πίνει δ' ἐπεικῶς. Locutionem praeter Athen. X, pag. 423, & Casaubonum illustrat Brodaeus ad II Anth. c. 47, Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, largius infundere venenum ; quod scilicet Callidemidae iam longa spe lassari, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo

hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud Homerum quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ετοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγγεάτω Phillem. apud Athen. p. 663 F. ὁ παῖς ἐγγεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην Xenoph. Symp. p. 512, v. 26, & τούτου τὸ φάρμακον ἐγγεάντος in Plutarchi Alex. p. 707 A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ετοίμους ἔχων. HEMST. Non possum, quin cum lectore communicem, quae de hoc loco ad me scripsit elegantissimus Gesnerus: *Totum hoc in parenthesi videtur esse, πίνει δ' ἐπεικῶς ζωρότερον, bibit satis meracum. Duos quasi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum significationem; deinde ἐπεικῶς iterum moderatur. Possis igitur etiam vertere: bibit aliquanto meracius. Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiscendi veneni indicetur, quod facilius alienus sapor sentitur, quo magis dilutum est vinum; difficultius autem, quo est meracius.* IDEM in Addendis.

ead. l. 8. Σφαλῆς) Tale σφάλμα apud Heliod. lib. 7. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκτάδην ἐκείμην) Sic D. XIV, ἐκτάδην κείμενον. BOURD. Comparavit Berglerus ad Alciphronis locum III Ep. 22, p. 326: Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κείται σοὶ τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem usurpat p. 394 & 450: καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κείται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἰκοῦ παρσκευαζομένων. Ἐκταθῆναι, extendere pedes, mori. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Ἦκε γὰρ ἂν σοὶ) Ἦκε γὰρ ἂν σοὶ διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. sic Ml. venisset enim ad te, sc. κληῖρος, hereditas, communi illa via, licet paulo tardius. sic & apud Latinos hereditas dicitur venire, quae ab heredibus cernitur. Florus II, 20: Inusitata & incognita quadam felicitate, relictæ regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant. Sic & Cicero, aliique. GRAEV. Quid si, reiecta, quam forte male sedula manus affinxit, vucula postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἂν σοὶ διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος nimirum ὁ κληῖρος nisi malis βραδύτερον. Perfimilis Aristophanis locus in Plut. v. 1243, Ἦκεν γὰρ ἂν σοὶ ναυστὸς εὐπεπεμμένος, ad quem de illa potestate verborum ἦκειν & ἔρχεσθαι plura dicemus. Vide praestantiss. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20, p. 470. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ νεβρός τὸν λέοντα) Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσπλέοντων. Aristoph. alii. BOURD. Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. SOLAN. Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re

periculi plenissima & vix tentanda, κατέναντι λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῖων, ut est in Charmide Platonis p. 463 E. hoc ex qua fabula derivetur, obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab Archilocho sumserat Plato. Explicat Luciani locum Erasmi. Chil. in *Hinnulus leonem*. HEMST. Fallor: sumsit ab ipso Critia Plato, ut loco diligentius inspecto manifeste patet. IDEM.

ead. l. 16. κατασοφισθεῖς) Mf. κατασοφισθεῖς ἀβλίως, misere deceptus. Vulgatus: κατασοφισθεῖς ὁ ἀβλίος. GRAEV.

Pag. 150. l. 2. θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν) Institutio- nem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas lex vocat *captatorias*, docet ampliss. Bynkershoekius de Captat. Inst. c. V, p. 319. Lex certe de animi secreto non iudicat: verum Noster hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae coniugum institutiones quamvis iure publico non improbabantur, poterant enim veris affectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant infidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subierunt. Ammian. Marcell. XXVIII, 4, p. 581: *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eandem ineudem diu nostrisque tundendo, maritum testare compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus instanter*: ibi Valesius hunc Luciani locum protulit, interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, *testamentum ei ostendere*: praefero sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud Horatii II Serm. V, 51; *Qui testamentum tradet tibi cumque legendum*. Quod autem praecessit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt interpretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermolaus obiisset, resignatis tabulis mutuuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas Longinus vocat p. 240 ἀλλοτριὸν θῆραι θανάτων καὶ ἐνέθραι διαθηκῶν nam θηρᾶν & venari non minus dicuntur, quam *captare*. Horat. — *viduas venentur avaras*. Hieron. Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obsequiis*. HEMST.

ead. l. 7. ὅτι μὲν οὖν) Perperam in sequioribus editionibus ὅτι coniungitur, cum ὅ, τι scribendum sit, ut recte dedit Aldus, iamque recte in versione posuit interpres, *Quid*

ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. IENSIUS, ead. l. 10. τὸ ἀγκιστρον τῷ δέλεατι συγκ.) Hami escaeque circumpositae, retium & piscationis frequens, ubi de hereditis agitur, fit mentio: sed praeterea solent ad quaecunque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, istae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit Hadr. Iunius in adagio, *Escam hamo circumponere*. Philo Iud. de Iud. p. 720 C. ἵνα τὴν ἐν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθεὶς ἀγκιστρεύσῃται τὴν ἐν μείζονι ἀπιστίᾳ. Zeno Veron. de Avar. Hinc unus pecuniam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: opportune diversa in re Petron. p. 15, 664. Solon in Troch. apud Plut. T. I, p. 86 A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρευτὴς οὐκ ἀνέστασεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτῶν καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς: sic enim mihi videtur non inscite B. Martinus emendasse V. L. III, 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, καταπίειν τὸ δέλεαρ vel τὸ ἀγκιστρον dici consuevit: de Iuliano Symeon Metaphr. Vit. Athanas. § 16: Αὐτὸς τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης καταπὼν εἴλετο τῷ ἀγκιστρῷ πειθόμενος: de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Iulianus a fide Christi abstraxerat Asterius Hom. in Avar. p. 43: πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιωματῶν δέλεαρ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς παραβάσεως ἀγκιστρον. Gregor. Nyss. T. II, p. 227 B. Foenerator περιφέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δέκνυσι τοῖς πνιγομένοις τῆς θύρας δέλεαρ, ἢ ἐκείνῳ (ἐκείνῳ) διὰ τὴν χρεῖαν περιχρῆναντες συγκαταπίωσι τοῦ τόκου τὸ ἀγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad ostentatam undecunque lucelli escam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγος, testibus Hefychio & Etymologo. His affimilia sunt in Luciano permulta; sed inprimis vide περί τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic locus, quando qui hamo praerосо captatorem deceptum circumvenit, dicitur καταπίνειν & κατασπᾶν τὸ ἀγκιστρον perquam apposite Horat. II Serm. V, 24: — captes astutus ubique Testamenta senum; neu, si vaser unus & alter Insidiatorem praerосо sugerit hamo &c. Sunt ibi multo plura, quae cum descriptis ab auctore nostro captatorii artibus conferre non poenirebit. Aristaen. I Epist. 17: συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσεκτέον κἄν αὐτὸς τὸ ἀγκιστρον καταπῇ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. Erasmus in *Vorare hamum* parum accurate. HEMST.

Pag. 151. l. 13. Οἶνος ἀνθοσμίας) Ἡδὺς, εὖσμος, περίσμος, ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν saepissime interpretantur Grammatici Graeci: leg. Achill. Tat. lib. 1. BOURD.

ibid. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Ea semel de Sicularum

deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invadit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. Plato hanc ditionem usurpavit Πολιτ. Γ. Athenaeus lib. XII copiose de illis. Macrob. Saturn. lib. VII, c. 5, *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana*. Hae pro lautis & opiparis leguntur. Lucianus in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus affluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. COGN. *Siculae dapes*, quarum Plato etiam meminit de Rep. III. SOLAN. Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare Lyfis Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικᾶς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. Luciani locum Brodaeus attulit Misc. V, 33, & iisdem fere veterum exemplis usus Cluv. Sic. Ant. I, p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere Theodoretī sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae iunguntur ex Serm. IX περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ талаίπωρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρῦσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεῦχος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα καὶ οἶνους ἀνθοσμίας, καὶ πανδαισίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸν ὕγρον καὶ ἀνειμένον καὶ ἄβροδίαιτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. Themist. p. 238: καὶ τράπεζαν παραθέμενος Σικελικὴν πίνει τὸ ἄδδην καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων. Protr. ad Nicom. p. 301 B. Συρακουσίαν αἰεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντες. Gregor. Nyss. T. II, p. 244 B. οἱ τὴν ἄβροδίαιτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. Liban. Antioch. p. 380 C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Τράπεζαι Σικελικαί. Isaac. Pontan. ad Macrob. Theod. Marcil. ad Horat. BOURD.

Pag. 152. l. 3. Ὑπέρρει) Emendatius in membranīs exaratur: ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰ γὰρ, mihi, o optime, ab aliis bona affluēbant: vulgo ὑπέρρει. GRAEV. Omnino legendum ἐπέρρει, suadente Mf. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέρρει, quae omnes infidet edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπέρρειν de abundanti scaturigine, qua, ni moles obiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἑρμ. c. 61, ἐπὶ ῥεῖ γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πᾶν εἶδος ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναίδων πῖθος & in Gallo c. 12, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξ-

αὐτλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον. Sic denique translata apud Xenoph. Cyrop. VII de frequentissimo hominum concursu. Adde Philostr. in Herode, ὁ μητρώος αὐτοῦ πλοῦτος οὐ παραπολὺ τούτου ἐπερρύη, p. 548, & Homerum ipsum. SOLAN. Sine controversia verum est ἐπερρεῖν ὑπορρεῖν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciatur. Praeterea suam ipse manum tuebatur Lucianus Imag. c. 21, ἐπιπλεῖον ἐπιρρεῖν τάγαθά. Gall. c. 12, τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius. Euripid. Med. v. 1229, Ὀβλον δ' ἐπιρρέοντος. Xenoph. Socr. Apol. p. 411, v. 23, ἀγαθὸν ἐπιρρέοντων. Liban. Declam. X, p. 367 C. ἄλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπιρρεῖ τὰ τοῦ πλούτου καλὰ. Longus IV, p. 144, ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπερρεῖ καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Aristaen. II Ep. 12, Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρεῖ. Influentis dona fortunae dixit Seneca Thyest. v. 536. Hinc ἐπιρροή pro copia & affluentia: σβέννυναι τὴν αὐξήν τε καὶ ἐπιρροήν apud Plat. de LL. VI, p. 875, & πλοῦτων ἐπιρροῖαι Eustathio Antiocheno. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. HEMST.

ead. l. 14. Μακάριος ἦν) Amm. Marcellin. XXVIII, 4, pag. 574: Ex his quidam &c. adulatoribus offerunt genua suaviandi vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. HEMST.

ead. l. 15. Μῶν καὶ σὺ τίνα ὥσπερ ὁ Φάων) Mallem abesset τίνα, oratione hunc in modum divisa: Μῶν καὶ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio traiecisti? videtur huic lectioni suffragari, quod a Luciano mox scriptum παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης: nunc animadverto, non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio iuventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν καὶ σὺ θεῶν τίνα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπόρθμευσας. De Phaone Etymol. Mf. Φάων ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων τοῦ γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι plenius Suidas; nam Hesychius ea in voce misere mutilatus est. Vid. Aelian. V. H. XII, 18, & Comment. Brod. ad Anth. III, c. 25, Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex Athen. X, p. 445 F. HEMST.

ibid. Φάων) Vide Aelian. Var. Hist. XII, 18, & Palaephar. π. ἀπιστ. c. 49. Iuvenis Lesbios, quem Sappho amavit. Scholiastes ab aliis discrepat, qui tradunt, a Venere iuvenem & formosum redditum, quia nulla mercede transvexerat. SOLAN.

Pag. 153. l. 12. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.) Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III, Sc. I, 119: Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi: Illi inter se certant donis: ego haec tecum misisti, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera: nec plura legisse poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in Platonis Phaedr. p. 1213 A. φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλονται, servanda tamen est sine dubio; de quo notavit accuratissimus Dukerus ad Thucyd. V, 49. HEMST.

Pag. 154. l. 3. Οἰμῶζειν) Horatius: Nil sibi relictum praeterplorare. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχαρίζετο) Notum, quid in obscenis sit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. BOURD.

ead. l. 12. Βαρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος) Liban. Apol. p. 591 D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς εὐνούχους. Demostheni debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam vilissimo mancipio, dicere fuit ausus p. 90 B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντας, οὐδὲ προσήκοντες οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem Aeschinem adversarium vocavit ὀλεθρον γραμματέα pro Cor. p. 494 B. quod Ulpianus interpretatur, ἡ ὀλέθρου ἄξιος, ἡ ὁ πολλοῖς προζενήσας ὀλεθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγιώσκειν· adeo saepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod prior loco posuit, tenendum est; usurparique solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant imprimis Phryges. Diogen. L. in Aristippo II, 75: Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος, ἦν δὲ Φρύξ καὶ ὀλεθρος, ἀναγκραμψάμενος προσέπτυσσε τῇ ὄψει. Herodian. I, 12, § 8: Κλεανδρὸς τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρύξ τῶν δημοσίων εἰσθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque servili promptius fungerentur, admonendos fuisse docet proverbium apud Suidam, Φρύξ ἀνὴρ πλαγῆς ἀμείνων καὶ διακονέστερος· quem Epicharmi versum esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens adscripserim, nisi quis de So-

phrone potius cogitet, quod apud Schol. Aristoph. legitur ad Av. v. 1283, Ἡ πλαγείς (vel παισίδεις: nam vulgatum παύσαι nullius est pretii) βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρύξ ἀνὴρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teste Hesychio, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελόι. HEMST.

ead. l. 14. Ὑπεξυρμημένος τὸ γένειον) Vide Notam ad Τιμ. c. 22. SOLAN. Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, cum obsequium domino fuerat praestandum: simillimus in Tim. locus § 22 adstipulatur additis eiusmodi signis, quae puerum infami ministerio dilectum patefaciant, καταπύγων οἰκείης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμημένος ἐτι τὴν γνάθον: neque enim hoc eo spectare putem, quod servi, dum manumitterentur, capite rasi fuerint, imo & mento raso, ideoque Lucianum hoc tribuere servo, cui libertas testamento data, quod Wouwerius existimat ad Petron. pag. 480. particula ἐτι huic opinioni adversatur. Archilochus exponens, qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοστρύχοις γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρμημένον placere sibi scripsit apud Dion. Tarf. I, p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem scripturam Nanybrus in versione Vallesius amplexus est, cum tamen Nannarum Suidas habeat, ab eoque non diversus sit Ἀνναρος Ctesiae memoratus Athenaei lib. XII, p. 530 D.) in Exc. Nicolai Damasc. pag. 426, 429, ὁ κατεξυρμημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τῷ ὀφθαλμῷ. Alibi iam indicavi, perditos aetatis suae mores, praesertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetustius conferre Lucianum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κλέανθος) Lege Μέλανθος, ut ex iis liquet, quae I. Meursius collegit de Reg. Ath. III, c. 10. Tum ἐμονομάχησε pro καὶ μονομ. praeterea ferri potest ὑπὲρ Ἀθηναίων, quamquam mallet ὑπὲρ Ἀθηναίων. HEMST.

Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ Δ.) Haec ex Mf. G. addere visum est titulo huius dialogi. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.) Mox iteratur ὑμῖν alterutro certe loco est in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallet. HEMST.

Pag. 156. l. 2. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ) Huius dialogi itidemque Catapli Lucianus argumentum concepit ex Platonis Gorg. p. 356, 357, ubi si lecta fuerit Socratis, gravissimi fabulatoris, narratio, horum omnium venustas elegantissima dilucidius apparebit. Quod autem sequitur ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, si Thomam Mag. audias, castigatius scriptum foret ἡόνος: quamvis

Moschopulus assentiatur pag. 7, 202, nihil est, quod horum Grammaticulorum auctoritas magnopere nos moveat; utraque scribendi ratio, si non usitatio illa, quae pravo iudicio premitur, perinde saltem usitata: similiter urbs Thraciae Ἦδον & Ἠϊών. Vocem restitue Libanio Demosth. Apol. p. 452 B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ὠρακότες ναυάγια τῶν παραπλεύοντων τῶν εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων legeris ἦνας vel ἡϊνας, scrupulus omnis erit sublatu: pro more suo mirificus est in his vertendis interpres. HEMST.

ead. l. 6. Τὰ ἐπιπλά) Τὰ ελαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. BOURD.

ead. l. 13. Ἀπερρίφθων) Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. BOURD. Benedictus, proiei: verte, proiciantur. GUYET. Pro ἀπερρίφθωσαν Attice, proiciuntur, non proiei, ut habet interpres, quasi esset ἀπερρίφθην. CLER. Quale monstrum illud ἀπερρίφθων; Bourdelotius tamen sanam lectionem affirmat. Quidni addidit, quare & quomodo? Ingenue fateor, me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθων in duali. Sic paulo post ait Lampichus, Ἰδοὺ σοὶ ὁ πλουτοῦ ἀπερρίπται. Ceterum notandum est, Menippum hic dicere, sibi peram & baculum abiecta esse ante, quam ingressus sit cymbam; cum tamen infra iam apud inferos Dial. XX rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII iam dudum soluto navigio, fingatur baculo suo Charonti intentare verbera; atque § 3 pateat, etiam tum habere eum peram. IENS. Ἀπερρίφθων Mf. O. Atticum est pro ἀπερρίφθωσαν. Huius temporis exempla videsis Ἐπισκ. c. 14, & Ἐτ. Δ. XI desinente. * In impressis ἀπερρίφθων. SOLAN. Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis Bourdelotii supercilium. Recte vero doctiss. Iensius literis ad me scriptis monuit, non ἀπερρίφθων dicere se debuisse, sed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, a plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: est enimvero, Grammaticis distantibus, Atticis admodum familiare, ut χρῆσθων, μαχέσθων ponant pro χρῆσθωσαν, μαχέσθωσαν sic ἀξιούσθων, ἐξηρῆσθων, ἐρράσθων apud Philostr. p. 605, 620, 807, κακαλύθων & plura in Clementis Paedag. p. 171, sed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn. & Prianf. p. 120 Marm. Oxon. HEMST.

* Alterum hoc exemplum ex Ἐτ. Δ. XI fin. nihili est, ut insipienti patebit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.) Descripta sunt ex Etymologo & Suida, ubi totidem verbis leguntur : iidem habent ὅση. Poll. X, 10, hunc in modum emendandus: ἐπιπλαοῖονεῖ vel οἶον ἢ κουφὴ κτήσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. HEMST.

Pag. 157. l. 3. Χαρμόλεως) De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. SOLAN.

ibid. Ἐπέραστος) Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. HEMST.

ibid. Οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν) Recte hunc locum sumus interpretari. Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus. BOURD.

ead. l. 8. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτος, καὶ τὸ διάδημα) Fuit cum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτος ἐμπεπορημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδεμένος &c. ut Dial. XIII, Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινία λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον. Sed assuetudine Luciani mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, ellipsin. Ita namque in Deorum concilio c. 9: Ἄλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπισκεκλήθησαν οὔτοι; ἢ ὁ Μίδρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τῖάραν; Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεδεμένος, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14: Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὃ τὴν πορφυρὰν ἐφεστρίδα ἐμπεπορημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι &c. & hic post διάδημα intelligitur διαδεδεμένος: nec certe cum Brodaeo in Miscell. IX, c. 10, legendum ὃ τὸ διάδημα. Ita & aliis in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9, Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23, Ἡ βαρυλὼν δέ σοι, ἐκείνη ἐστίν, ἢ εὐπυργος, ἢ τὸν μέγαν περίβολον. post vocem τεῖχος, & dein post περίβολον aliquid intelligitur, quod cincta valeat. Simili ellipsi in Cataplo c. 13, Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte interpretes, Ubi ille est, qui fustem gerit? Pari locutionis ratione apud Nostrium c. 14 in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πιναρά. & Pan in Bis accusato c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἢ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29, ὁ τὴν κιθάραν. IENS. Similem phrasin vide Δικ. c. 19. Adde & Καταπλ. c. 4 & 13, ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. SOLAN. Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non deceat. Suidas: Βλοσυρὸς, ἀξιώματικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερός, σεμνός. Po-

tius quam hoc expellerem, mallet alterum vocabulum ad-
ptare: ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὐτοσί, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργός, ὁ
βλοσυρός. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipseos, qua
valde delectatur, venustas: accedant exemplis a doctiss. Iensio
collatis ex Tim. § 7, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὕλας ἐκατόμβας· ex
Catapl. § 4, ὁ γενναϊότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in mo-
dum Aelian. Epist. II, τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampi-
chum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex
hoc solo Luciani loco illustr. Maffei in Galliae Antiq. Sel. Ep.
I. HEMST.

ead. l. 9. Ὁ βλοσυρός) Minax. BOURD. In Charontis, Mer-
curii, & diversorum mortuorum dialogo (nam recte in inscrip-
tione huius dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν δια-
φώρων) ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὐτοσί καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρός,
τίς ὦν τυγχάνεις, vertitur: Hic vero purpuratus & diademate
vinctus, facie truculentus. Quis es tu? Sed Mf. pro ὁ βλοσυρός ha-
bet ἀλουργός, hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis
es tu? GRAEV.

ead. l. 10. Λάμπιχος) Neque hic mihi notus est. SOLAN.

ead. l. 12. Τί οὖν ἐχρῆν) Optime modo iungebantur τί οὖν
παίρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν
&c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit: vide Προμ. c. 9,
Ἐν Δ. XIII, c. 2, Νεκρ. Δ. III, 1. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο
μὴ ἀποθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. 8, fraudi fuit interpretibus pra-
va distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰσθόμεν
ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνῆξεν ποτε; Haec semel monuif-
se suffecerit. HEMST.

Pag. 158. l. 13. Δαμασίας) Amphipolitanus, stadio victor
Ol. CXV. AG. IV, 1252 E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c.
11, ubi statua eius memoratur. Alter Damafius Ol. CCI.
LLOYD. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μανδύς) L. μανδύν. SOLAN. Etymol.
Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπιβλημα, ἦν μανδύν καὶ χλα-
μύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι· ex quibus horum corrigendorum
ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπι-
βλημα, ἦν καὶ μανδύν καὶ χλαμύδα, καὶ πυρρὴν καλοῦσι, καὶ
στολὴν καὶ ἀστράβην καὶ κολύβιον. Repone κολύβιον· deinde
pro πυρρὴν βηρρὴν vel βήρριον, quo ducit Artemidor. II, p. 85.
de birro multa Salmas. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script.
Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi πορπὴν
fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut un-
quam μανδύν vel ἐφεστρίς dicta fuerit πορπὴ, id quidem me

plane fugit: quare multo malim βηρρόν erroris propagati gradus spectare licet in Moeridis πυρρὴν. HEMST.

Pag. 159. l. 10. Κράτων) Sicyonius: vide c. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Τὰ ἐντάφια) Inepte vertitur epitaphia, cum sint vestimenta funebria. GRAEV. Inepte interpres, neque epitaphia: ἐντάφια, ut notum est, pro vestibus sepulcralibus. GRON.

ead. l. 13. Ἀνεκέρυξεν) Post hanc vocem in impressis omnibus legebatur, εὐεργέτην δηλονότι. quod merum scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. SOLAN. Ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην δηλονότι) Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco considerares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae Firmus imitatus Ep. XVII scripsit, ταινίαις ὑμᾶς ἀναδοῦμεν ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen vocolae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in Luciani contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκέρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuisse veritus, si vel unus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte Lucianus scripserit ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνδριάντων ἐπιγραφεῖς) De quibus dico ad Catapl. BOURD.

ead. l. 15. Μέγαν τάφον) Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit Def. Herald. ad Martial. VIII, 75. HEMST.

Pag. 160. l. 5. Στράτων) Sic optime ed. l. non enim iam Crato loquitur, uti voluit vulgatae edd. sed miles quidam trophaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρός. quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. SOLAN.

ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα) In Ms. pro Κρα. est Νεκρός. Est enim aliusquam Crato: nimirum miles, sine nomine. GRAEV.

ead. l. 9. Βρενθύμενος) Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescencia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi

refellas infererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Lyciani virgulam censoriam. Facilius autem in βρενθύσσαι significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperiās. Grammatici notationem repetant a βρενθίω vel βρένθειω, unguenti Lydii genere aestimatissimo, quod Pollux testatur VI, 104; verustatem & rei & nominis Sappho confirmat ab Athenaeo producta XV, p. 690 E. Recte Hesychius & Etymol. βρένθειον, μύρον τῶν παχέων, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μύρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem viri doctissimi secutus labatur, ut docent Schol. Aeschyl. ad Pers. v. 41, Erotianus & Galenus in Gloss. Hipp. Λυδῶν vel Λυδίων τι μύρον. Cum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem evenisse huic βρενθίω nihil est cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cyprius erat θρίδαξ aut θρίδακινη, auctore Nicandro apud Athen. II, p. 69 B, & Hesychio: idem βρενθινὰ commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: Etymologus praebebat βρενθία, tanquam si diminuta foret vox a βρέθος, quod ipse suppeditat in Γήτειον p. 230, βρέθος, βρένθειον· ἔστι δὲ εἶδος πολυτελοῦς μύρου· eamque ob causam notavit antiqua manus ad Clementis Paed. II, p. 177, βρένθειον ἀπὸ τίνος ἀνθους ἡδεος. Qualis autem fuerit βρέθος, ut Cyprii, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum herbae floriferae genus, mihi quidem definire non est in promptu; multoque minus an Arcadica βρέθη, cuius ex Pausania meminit Stephanus, nomen huic germi acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem huius unguenti aut parandi modum tradant, usum eius iam pridem interiisse, tamen si Pherecrates apud Athenaeum βρενθίου velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est scribendi ratio βρένθιον, βρένθειον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam consuetudini respondens: nam quod Luciani Schol. habet ad περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. prope finem βρένθειον, nisi de industria, quo melius ad τὸ βρενθύσσαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia Etymologus, quem & ipsum veteres secutum descripsit, βρένθειον praeferat. Iam illum esse fontem verbi βρενθύσσαι, Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, iustius obici potest, minime concessero: repugnat tum sincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat Helladius apud

Phot. p. 870: Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὃ ἐστὶ μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονεύμενοι καὶ βρενθυόμενοι μύρον χρῆσθαι εἰώθεισαν· qua quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum Helladii verba plenius exscripsit Etymol. p. 212, in Βρενθύεται· non alius enim est Βησαντινός, (ita legendum, non Βισαντίνος· alibi paulo rectius Βησαντίνος) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Βεσαντινῷ. Miki videtur in βρένθος primaria fuisse virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subiecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in Hesychio τύμβος, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum H. Stephano in τύφον, nec cum Guyeto in θυμὸν mutari patiar. Βρένθος certe apud Athen. XIII, p. 611 E. pro fastu tumido & arrogantia contemptoria ponitur: recitabo, inquit, ex oratione *Lyfiae in Aeschinem Socraticum*, *εἰς* longiora διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν, ὃ φιλόσοφοι· hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. Eustathii quoque locus ad Il. Θ, p. 691, procul dubio vel Aelio Dionysio, vel Pausaniae debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κομικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθειον, μύρον τι ἐκεῖνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret Λυδῶν vel Λύδιον) περιεδόμενον· ἐξ ὧν ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἔχον κατατρύχειν ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aequae pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθειον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit, alienam se observationem excerptisse; saltem in Aristophanis, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit Eustathius, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἢ βρενθός, nisi me fallit in Hesychio corrigendo coniectura, Βρενθός, πυθμῆν, τύμβος, καὶ ὄρεον, ὃ καὶ βρένθος· me iudice deterius est, quod editur Βρενός. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque a πληθός existunt πληθύειν & πληθύνειν. Iam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae premium est eorum interpretationes in unum congerere: μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμοῦ

οἶσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσ-
 ποιῆσθαι, ἐναβρύνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι,
 διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι.
 in quibus citius curam, quam copiam desideres: nullum ta-
 men est tot verborum, cuius vis & ratio non facile deduca-
 tur ab illa radice, quam proposui, tumoris & ὄγκου: neque dif-
 fiteor, quantumvis fatis magno discrimine diffidere videan-
 tur, eam esse τοῦ βρενθύεσθαι structuræ diversitatem, ut va-
 rios illos potestatis leviter inflexæ colores pro indole senten-
 tiæ non asperneretur. Non una vice Aristophanes usurpat:
 notissimus de Socrate locus in Nubi. v. 361, Ὅτι βρενθύει τ' ἐν
 ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸ ὄφθαλμὸν παραβάλλει. Scholiastes cum
 scribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν
 ὄρεται, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere censendum est
 ad παραβάλλεσθαι τὸ ὄφθαλμῷ. Diogen. L. II, 28, antequam
 eum ipsum Comici versum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὖ-
 τοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης
 λέγων οὕτως: alludunt itidem Plato Conv. pag. 1206, quem
 Athenaeus expressit V, p. 216 A. & Antoninus VII, § 66;
 quod ab elegantiss. Menagio praetermissum Gatakerus anno-
 tare non neglexit. Ut autem dubitare nemo potest, quin ist-
 hac descriptione Socratem irridere voluerit Aristophanes, sic
 speciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto super-
 cilio despicientis, resipia loquitur. Paulum aliter scarabaeus in
 Pac. v. 26: — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ
 ἀξιοῖ μέγα φρονεῖ, inquit Schol. *magnificum se facit, multumque
 sibi arrogat*: quo pacto Athen. XV, p. 669 B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλ-
 πιάνης βρενθύεται, ὡς μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια. Lysistr.
 v. 887, X' ἀδυσκολᾷναι πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore mo-
 rosa, quae maritum fastidio habet, ac superbe tractat. Simili
 modo Liban. Decl. VII, pag. 320 B. οἷδα πηλίκᾳ βρενθύεσθαι
 συνηθὲς αὐτοῖς, *quam superbas iras gerere consuetum habeant*. Orat.
 XV, p. 437 C. καὶ οἱ μὲν ἡσέλγαινον, ὁ δὲ ἐβρενθύετο. Saepius
 iracunde indignari, ipso vultus & oris habitu indignationem profite-
 ri: περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. cap. 37, ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται
 λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθύμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Athen. IX,
 p. 383 F. μὴ καὶ τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ἐκ Δυσκόλου Μενα-
 δρίου βρενθύμενος λαρυγγίῃ τὰδε. Aelian. de Anim. V, 36,
 avis asterias, εἴ τις ὄγκον καλέσειεν αὐτὸν, ὅδε βρενθύεται καὶ
 ἀγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit No-
 ster in Tim. c. 54, βρενθύμενός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu composito
 ac severo meditandum incedere*, qui locus est ad hunc conferen-

dus. Magis est vulgatum, ut ἐπὶ adsciscat. Athen. XIV, p. 61 § B. nisi potius ipsius Heraclidæ Pontici, hominis eruditissimi, sint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σαρμάτων εὐεξίαις βρενθυόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. Themist. Or. XXIII, p. 291 A. ἡκούσατε δὲ αὐτὸς τῶν ἡμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις &c. Orat. XXIX, p. 346 B. si labem exiguam elueris, sensus, qui Petavium fugit, egregie constabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθυόμεαι ἰσως καὶ αὐδαδίζομαι καὶ ἐπεστῆμισεν ἂν με Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα. at ego me forte ob ista pauca superbus effero, mihiq; multum tribuo: immo tum Socrates mihi, tanquam iactatori importuno, os obturaret. Rarioris usus est illud Plutarchi pro Nobil. § 8, ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προσηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύεις. & Zachariæ Schol. initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento sunt, quod parce prisca scriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus usu creberrimo fuisse tritum. Cui placuerit inprimis, Theodoretum reperio: vide, ne dubites, nam nihil est causae, cur plura describam, Prol. Ἑλλ. Σερ. π. 463 D. Serm. V, p. 557 D. VI, p. 571 B. X, p. 628 D. I. Αἰρετοκαχομ. c. 2, ut alia praeteream. Apud Agathiam, scriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam notatum est a Suida, qui, quod exemplum primo loco posuit, Theophylacto debet Hist. I, c. 3: Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῶ μᾶλλον κατεβρενθύετο, οἷα προσηλακίζομενος τῷ ἀναξίῳ τοῦ δωρήματος. Idem Ep. 69, βρενθύνεται τῷ κάλλει. Finem observationi nostrae Hesychius emendatus faciat: Βρεναίαται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται. expeditum est βρενθύνεται. nisi quis religiosius ordini literarum adhaerens praeferat, βρινδίσται, vel βρινδεῖται. nam infra sane legitur, βρινδεῖν, θυμουσσαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, βρενθύνεται, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται. quamquam de posteriore non contendero. HEMST.

ead. l. 16. Ἀλαζονείαν) W. r. In aliis ἀλαζονίαν. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. Ἐννοίας πολυπλόκους) Hinc philosophorum πλοκαί, quas πλακτάνας vocavit Vit. Auſt. cap. 22, & alibi. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν τῇ Δία, καὶ χυρῶ.) Verterat Mart. Bolerus & curiositatem. Id mutaturus Benedictus reddidit, & rerum minimarum disquisitionem. At sane iam satis expressit hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quae non sunt ab hoc postremo diversa.

Itaque non miror, patrem notasse, videri nunc intelligere *αναγίτιαν*, ut sic potius distinguatur καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν νῆ Δία, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraferit, sed etiam ostendet animo insitam insignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur ποία πεντηκόντορος absurde vertunt quae quinquereimis, quasi bellicum quid apud inferos, cum ipse Charon in Contemplantibus testetur, se solum δικοπίαν ἔλκειν. GRON.

ead. l. 13. Μναϊ) Coll. P. & L. In impressis μνῶν. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν) Pro πέλεκυν ναυπηγικὴν est illa loquendi forma propria fere Atticorum. Xenoph. Symp. pag. 521, v. 10, εἰσφέρειτο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Theophr. Char. Eth. cap. V, Θουριακὰς τῶν στρογγύλων λικύθους, καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ Λακεδαιμόνος. Epicharmus in Scirone, πηλίνων λεκίς. Aristoph. in Γῆργα, κοπίς τῶν μαγειρικῶν. Alexis: — Ἀριστογείτονα τὴν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἡμφιεσμένον τῶν ἀνθρακῆρῶν —. Posteriora submisit Pollux X, 87, 104, 111. HEMST.

ead. l. 2. Ἐπικόπτω) Sic vocat truncum, super quo aliquid dissecatur: vox in usu rarissimo. BOURD. Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: Menippus iste sumta securi, qua naves fabricant, eam rescabat scanforio navis tabulato suppositam. Pro ἐπικόπτω in Mf. est ἐπικόπτω sed aut legendum est ἐπικοπάνω, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον usus est Lucianus, sicut illo Menander in Messania, ut auctor est Pollux Onomast. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua secabant in frustra carnes assandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἐλᾶν, ξάνιον, ἐπίζηνον dictam esse istam mensam coquorum ἐλᾶν, quia ex oleis conficiebatur, auctor est Hesych. quamvis alios ἐλᾶν scribere doceat, & aliunde petere huius vocis originem: vide in ἐλεοίσσι. Apud Pollucem stultissime vertitur ἐλᾶν olearia cella: vide & lib. VI, c. 13, ubi eadem repetit Pollux. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mf. ut hic Lucianus, prae se fert ἐπίκοπον, sed non in verbis Menandri, quae statim ex eius Messania affert; nec in lib. VI, c. 13. Utrumque veteres videntur usurpasse, ἐπίκοπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non vetustissimi: recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem Menandrum, Pollux tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque usos discimus ex Eustathio ad Odyss. B, v. 237.

ubi ἐπιζήνων exponit ἐπικόπον. Το δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἀντὶ τοῦ προτεινάντες. ἢ ὥς ἐν ἐπιζήνῳ ἦτον ἐπικόπων ἦτοι ἐπικόρμιον δέντες ὥστε κοπῆναι qui locus admodum facit ad huius nostri Luciani explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum Homeri, in quibus male legitur προτεινάντες ὥς ἐπιζήνων, ἦγουν ἐπικόπων, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιζήνῳ. Sic & male legitur apud Hesych. ἐπιζυλον pro ἐτίζηνον, τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπον. Ἀναβάθρα est sive *scala*, qua in navem altiore, aut *tabula*, qua in lintrem aut scapham pervenire commode possumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque Lucianus. Verte Luciani locum: Menippus iste capta securi, qua *παιpegae* utuntur, eam refecabit, utens pro mensa, seu trunco, quo secanda imponuntur, *tabula*, qua scapha conscenditur. GRAEV. Huius & loci & vocabuli meminit H. Stephan. Thes. T. II, p. 354. Ἐπικόπος, inquit, substantive, *ignum*, quod supponitur, cum quid securi secatur. ut Budaeus interpretatur apud Lucian. in Dial. Char. & Merc. λαβὼν πέλεκυν &c. loquitur autem ibi de barba. Potest tamen & pro mensa accipi, supra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse Eustathius tradit, eique synonymum ἐπιζήνων, at ιδιωτικῶς vocari ἐπικόρμιον. Aristophanus autem Scholiastes ἐπιζήνων esse dicit (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eustathius exponens Homericum illud Od. B, 237, παρθέμενοι κεφαλὰς, subiungit, προτεινάντες, ἢ ὥς ἐν ἐπιζήνῳ, ἦτον ἐπικόπων, ἦτοι ἐπικόρμιον δέντες, ὥστε κοπῆναι, in trunco, in quo carnes concidi solent. Sed fortasse non minus ἐπικόπον substantive dicitur, quam ἐπικόπος quemadmodum apud Poll. ἐπιζήνων, & apud Scholiastem Aristophanis ἐπιζήνος. Praeterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸς, aut τράπεζα, aut tale quid, in altero ζυλον, aut aliquid aliud. Sicut vero tam ἐπιζήνος dicitur, quam ἐπιζήνων, ita tam ἐλεὺς, quam ἐλεδν, ut Eustathius annotat. Postea de ἐπικόπανῳ profert, quae Pollux scripsit V, 90, X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a Graevio sunt explicata: paucis, quid hoc de vocabulo sit tenendum, declarabo. Ἐλεδν apud Homerum, vel ἐλεοὺς, hoc enim numero solum occurrit Il. I, 215, Od. E, 432, τράπεζαν esse μαγειρικὴν sive *mensam coquinarem* veteres consentiunt: eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τοῦλεδν Aristophanis in Equ. v. 152, 169, & ab utrovis aequae repeti possit poetae ἐλεοῖσι non aliter Pollux; nam & IV, 123, ubi rariorem vocis usum exponit, Ἐλεὺς δ' ἢν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ Θέσπιδος εἰς τις ἀναβάς ταῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, membranis si obtem-

peremus, Ἐλεδν erit revocandum. Philopono tamen vel Cyrillo ὁ Ἐλεδς, τοῦ ἑλεοῦ, *Eleus fluvius, mensa*. Hinc ἑλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἑλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονοῦντας ἐν ταῖς θοῖναις, teste Athen. IV, p. 173 A. quem descripsit Eustath. ad Il. I, p. 773, v. 43. Dubitat Harpocration, an Ἐλεοκόποι Lysiae, quos alii τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας, τοῦ ε παρμεβεβλημένου, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἑλεόν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλινόν, γεγένηται τοῦνομα· ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a Suida, minime perspicio; nisi quis reponi probet ἔρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κέρμος ξύλινος. De ἑλεοῖς plura Iungermann. ad Poll. X, 101, n. 44. Idem censetur ἐπίξηνον saepius in Aristophanis Acharn. v. 317, 354, 364, 365, usurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut Suetonius ait in Claud. c. 15, *mensam Ianioniam* statuas. Aeschyl. Agam. v. 1286, βωμοῦ πατρώου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει θερμῷ κοπείσῃς φοινίῳ προσφάγματι· quorum mihi Stanlei versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ξάνιον adiungit Pollux origine par, sed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον. Menandri verba vel integra possunt servari, ut initium iambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγεῖται μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane Ianionium putat, prout creberrimis me contundit plagis*: nam nihil est futilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad Menandri Reliquias Philargyrius ille Cantabrigiensis. Ἐπικόπανον autem an ἐπικόπον dicas, nullum interest discrimen: plus una voce meminit Eustath. ad illud Od. Γ, 443, — βούν ἐπικόπων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν καὶ ἐπικόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Δ, p. 1692, ἐπάνω ἐμοῦ, ὡς οἶα ἐπὶ τινος ἐπίξηνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρμιου· cuius vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Aristophanis Scholiastae κόρμος μαγειρικὸς, quos *Ianionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat Iuvenalis antiquus Commentator ad XI, 141. Etymol. Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσιν, τὸ νῦν ἐπικόπον παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει· de Aristophane liquet; Demosthenis locum haecenus quaero. Hinc in Hesychio reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἐκόπτον, ὃ νῦν τὸ κρεοκόπον, vel ἐπικόπον ξύλον· nihil enim obstat, quo minus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit H. Stephanus: sic ἐπικόπον σανιδιον, *tabella, super quam aliquid inciditur*. Paulus Aegin. VI, c. 67. Leonides, ut ὁσχέου βαλῶσει mede-

retur, ὕπτιον ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον σμίλη κατ' ἐπικόπου σα-
νιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ περιττὸν ἐξέτεμεν. Porro,
quod Hefychius habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ παραστροφίδι τοῦ
υφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπον, Graevio mu-
tanti nondum assentior. Idem: Κρήιον, ἐπικόπον, κρεοδόχον λέ-
βητα: veterum expositionem tradit Homericæ vocis κρήιον
five κρήιον duplicem; hi codicem coqui Ianionisve accipiebant,
alii lebetem, in quo carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni re-
ceptæ tuto fidimus, μάλλην a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari He-
fychius ostendit: illi autem coniecturæ, quia suspicatus fui in
eodem restitui posse Ἐπικόπον, ἐπικόρμιον, Πάφιοι aut Πάριοι,
pro Ἐπικόρον, ἐπικόπον, parum tribuo, quia forte probabilius
emendes, Ἐπικόρον, ἐπικάρτον. Scaligero subscribo Glossas
corrigenti, Cala, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad prae-
cidendam tam grandem philosophi barbam scala navali Me-
nippum uti voluit vice codicis aut trunci Ianionii, eoque ma-
gis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabu-
lam postularet. HEMST.

ead. l. 7. MEN. Εὐγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφνης)
Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem
ignoscendum est eruditissimis hominibus, qui nihil hic viderunt.
Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte: *Euge vero; nunc ho-*
mini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis. Ἀναπέφνης in-
tellexerunt, quasi actionem contineret; perverse: aliud nor-
ma Graecæ linguae, atque ipse Lucianus suadent. Θ. Δ. IV,
§ 1, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφνης. Κατάπλ. c. 24, πῶς καθαρὸς
ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφνης; Xenoph. Socr. Apol. pag. 411, v. 9,
οὔτε θυὼν τισὶ καίνοις δαίμοσιν, οὔτε ὁμνῶν, οὔτε ὀνομάζων ἄλ-
λους θεοὺς ἀναπέφνηα. Suidas: Ἀναπέφνηα, ἀπεδείχθην, καὶ
οὐχ ἔναπέφνηα. Nihil moror Philopatridis confarcinatorem
§ 3, ipse rectius § 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nun-
quam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quæ
habet ipse, deponit atque a se proiicit: modo, τὸν πύγωνα τοῦ-
τον ἀποθέσθω, & ἀπόθου καὶ τοῦτον. Ἐρωτ. cap. 5, πᾶσαν οὖν
ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέ-
μενον μανίαν τιμήσαι μὲν τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach.
Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo sit
capiendum αὐτοῦ, tanquam si locum, ubi sordes excussæ ia-
cebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quæ
Mercurii personæ convenient, manifesto, dummodo senten-
tiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco ferram
Menippus ad deradendam philosophi barbam risus causa po-

fcit: verum, inquit Mercurius, Menippi libidinem iocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio, sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam taeterrimam illam spurcitatem deposuisti*. Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paululum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: 'Ερ. 'Ο πέλε-
κυσ ικανός. Εὐγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέ-
μενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρὸν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter supra p. 27, τί τοῦ-
το; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Iovis securi dividerat, repetitur. HEMST.

ibid. 'Ανθρωπινώτερον ἀναπ.) Sic apud Athen. ἀνθρωπίνως λα-
λεῖν p. 383 B. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτοῦ) Id est, αὐτόθι, εὐθύς. GUYET.

ibid. Τὴν κινάβραν) Alarum aut reliquarum partium excita-
tur odor ad libidinem incensis. Hinc Horatius anum huius-
modi dicit hircum in alis habere. Lyfimachus apud Plautum in
Mercat. *Iam plenus aetatis, animaue foetida Senex hircosus* —.
COGN.

ead. l. 10. 'Υπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν) Inanem fastum philo-
sophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quan-
do veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia
potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designa-
tionem complectantur istae loquendi formulae: οἱ τὰς ὀφρῦς
αἰρόντες, Menander apud Donat. ad Ter. Andr. A. II, Sc. 5.
οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Euseb. D. E. p. 106 C. οἱ σεμνοπρο-
σωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Ardemidor. Prooem. l.
I, p. 3. De ipso Platone Amphis apud Diog. L. III, 28, ὥσπερ
κοχλίας σεμνῶς ἐπῆρκώς τὰς ὀφρῦς. Alciphrr. I Ep. 34, Ἐξ οὗ φι-
λοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς
κροτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc Luciani locum comoda
notavit Berglerus, quaedam tamen a Desid. Heraldo praece-
pta ad Martial. I, Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur
ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interiectis expo-
lias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρ-
κεν, & Nostro familiare, sollicitetur. Si quid mutandum foret,
exigi malletm ἐαυτόν· quamvis enim haud negem, recte dici
ἀνατείνειν ἐαυτόν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων
referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita Lucian. in Tim. c. 54, ἐκπε-
τάσας γοῦν τὸν πῶγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας· & Erymo-

logus esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατρίβειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud Ammiani de rege Chnodomario XVI, c. 12, *ardua subrigens supercilia*; & p. 143, *elatus in arduum supercilium*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπῆρεν) Vide B. πρ. cap. 7, ὡς διῆκε τὸ ζῆλον. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ μάλης) Quidquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est Demosth. contra Aphob. Ψευδομαρ. Οὐχ εἰς, οὐδ' ἔξω τοῦ ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus. Ita dicitur alibi ab eodem Luciano ὑπὸ κέλπου, sub sinu. COGN. Erasmus in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem huius phraeos explicationem tantoque viro indignam attulit, iure merito propterea castigatus ab H. Stephano in Anim. cuius operae praeclarae non meminerat H. Valesius, cum ad Amm. Marcellin. XXVI, p. 512, iisdem, quibus Stephanus, exemplis usus, Graecos ὑπὸ μάλης de re furtiva & occulta solere dicere observat. Nos alias ad Thomam Magistrum plura. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Πάντας μαιίνειν) Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 78. SOLAN. Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi, σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σιγχάινειν significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratus ac taeter; at *fastidire, averfari σιαίνεσθαι*. Cyrilli Gl. Σιαίνουμαι, tedeo (taedeo) Σιαντία, fastidia. Σιαντὸς, taeter. Iisdem fere vocibus unitur ad σιγχάινεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur Cangius Gl. M. & I. Gr. in Σιάνειν nam Nicephori & Ioannis Moschi σιανθεῖς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι, repeti: utrique loco potestas assignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 78, restitui commode possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν, propter illam στυγνότητα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα proprie hircorum foetor: praeterea notat quemvis taetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiant: an potius parva mutatione legi praestit? λέγει δυνά-

διὰ αὐτὸν πάντας σιαινεῖν, αἰς Lucianus gravi foetore philosophum cum omnibus esse fastidio. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἀπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πύρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiastam saepe describi: de pera certe vix quisquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. HEMST.

Pag. 163. l. 1. Κολακίαν) Ita Ox. Reliqui κολακίαν. SOLAN.

ead. l. 6. Γε) Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. reposuimus.

SOLAN.

ead. l. 9. Παρισώσεις) Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & iucundius, longiora. Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25: paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venuflates parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Παρίσα haec vulgo vocabant: vide Philostr. p. 497. Meminit iterum Noster Δημοσθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Βαρβαρισμούς) Ridicule hoc dictum. Praeterea A. Gellius V, 20, negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed Luciani iam aerate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Ρητ. c. 17, B. πρ. c. 10 & 23. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦν, ἰδού) Rhetor ait: ἦν, ἰδού ἀποτίθεμαι. sed scribendum ἦν' ἰδού, ecce: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἦν' ἰδού. GRAEV. Secutus est eruditiss. Graevius H. Stephanum Th. L. Gr. T. I, p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco, quam in ceteris, scribendum puto ἦν' ἰδού, posita post ἦν' apostrophē nota: nec enim dubito, quin elisum sit i adverbii ἦν', quod ἐκ τοῦ παραλλήλου τῷ ἰδού, perinde ac si diceretur ἦν' ἰδού. Ego, quamquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. HEMST.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα) Polyaen. IV, c. 6, p. 374: ἄλλοι μὲν ἀνέσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν idque iam observatum a Paul. Leopardo Em. XIV, c. 10, & C. A. Dukero ad Thucyd. IV,

c. 12, nec Stephanum in Thef. Luciani loca fugerunt. Pausan. X, p. 860, διὰ τῆς ἀποβάθρας κατιών. Poll. VIII, 120, μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἀγκυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit vir illustris ad Callim. H. in Del. v. 22. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἱ δὲ δύο σκοπετοὶ) Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. CLER. Ex Homeri Od. M, 73, ut indicavit Solanus. Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit ed. A. prave: cum V. praeferat τῶν λόγων, luic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec annotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit. Eruditiss. itaque Dukerus ad Thucyd. IV, 71, fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: Certe melius, inquit, conveniebat illis, quae leguntur in Lucian. Dial. Iunonis & Laionae p. 46, huius ed. οἱ δέ σοι παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens assentior. Similis orationis figura p. 44, l. 10. Eiusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 42. HEMST.

Pag. 164. l. 8. Τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατεπλήσας) Petron. c. VIII, p. 33: Tarde, immo iam sero intellexi me in fornicem esse deductum: exsecratus itaque aniculae insidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem: ibi vide Commentatores. HEMST.

ead. l. 9. Περίεισιν) Futurum, uti supra Ev. Δ. X, αὐτίκα μέτεις καὶ τιμωρήσει τὴν μητρί. Saepius hoc fieri videas. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ) Sequentibus adiunxi ἀργύριον λήπεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, secus atque interpretes fecerunt. HEMST.

ead. l. 13. Ἐσπενυσα) Confule Diogenem Laërt. p. 162 B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. Συνέχεται) Illius uxor constringitur a mulieribus, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, illius uxorem mulieres circumstrepunt. CLER. Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχέται, unde petitum sit illorum, uxorem mulieres circumstrepunt, exputare non possum. Suspiciabar olim, συνάγχεται vel ἀπάγχεται melius convenire saevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo Lambinus in Polybio I, pag. 119, pro ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, fame suffocatos ad Corn. Nepot. Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim comprehensam constrictamque teneri. Porphyry. in Euseb. Chron. pag. 60, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐνόπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μισαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat Lu-

cianus, eundem exitum a Locrensis Dionysii iunioris habuerunt. Strabo VI, pag. 398. Aelian. H. V. IX, 8. HEMST.

ead. l. 4. Βάλλεται ἀφθόνοις) Sic passim. BOURD.

ead. l. 5. Διόφαντον) Cicer. in Bruto p. m. 215 C. Diophanis meminit Mitylenaeni, Graeciae illis temporibus disertissimi. Lacedaemonius antiquus scriptor. *LLoyd.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἐξάρχει τοῦ, &c.) Narrat eadem de Luctu. BOURD. Protulit Def. Herald. ad Martial. II, Ep. 11. Μὲν δ' ἀπ' τῶσι μεῖν unde Cuperus expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. lib. I, p. 48. HEMST.

ead. l. 11. Ὀλίγον) Sic lego, ut Dial. XXIII, pro ὀλίγον, quod in plerisque est. Recte tamen P. & S. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Πάντως) G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. SOLAN.

ibid. Δικασθῆναι δεήσει) Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δεήσει. πάντως vulgo deest. GRAEV.

ead. l. 11. Μοίριχον) Ficta credo haec nomina. SOLAN.

ead. l. 13. Πλούσιος καὶ αὐτὸς ὄν) Perperam in Aldina, Salmuriensi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὄν ponitur signum interrogationis Graecum; eo-que deceptus fuit interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil responderet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. IENS.

ead. l. 14. Τὸ Ὀμηρικόν) Legendum δὲ ante τῷ. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ μ' ἀνάειρ, ἢ ἐγώ σε) Sunt Aiakis verba ad Ulysssem colluctantem II. Ψ, v. 724. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἡ κουφίσω) Sic ed. A. Κουφίσω utrobique & προκομίσω scripserat Solanus. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρισταίου) L. Ἀριστέου. Sed tamen Ἀρισταίου est etiam in C. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Οἱ μάντις εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρον &c.) Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες: nam ὅσως nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἴτε Iuntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντις οἴτε ἀπὸ τῶν ἀ. τ. τὸ μ. οἴτε ἀ. τῶν ὀ. οἴτε X. π. ἀλλὰ

καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῆχε &c. Mecum facit H. Valesius ad ista Marcellini XXVIII, p. 581, *lisdemque subseruntur genitulum extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum, hunc in modum scribens: Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituisent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulentii vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendebar, infidiis testamentariis interveniebant: egregius est Plinii locus I Ep. 20. HEMST.*

ead. l. 8. Χαλδαίων παιδες) Sic Necyom. c. 6. Eunap. Aed. BOURD.

ead. l. 9. 'Αριστεῖ) Mirum cur 'Αριστεῖ, cum dixerit 'Αριστεάν. BOURD. Miratur Bourdelotius, cur 'Αριστεῖ dicat, cum 'Αριστεάν appellaret; & merito miratur. Mf. ostendit, hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro 'Αριστεῖ scribit 'Αριστεά, ut scribendum est. GRAEV. 'Αριστεά) Ex MS. Gr. & L. editionum mendum sustulimus, quae omnes praeter Stephan. legunt 'Αριστεῖ. Vide tamen, an non Lucianus de Aristeo aliquo Corinthio loquatur: plures enim Aristei Corinthii apud Thucydidem occurrunt, Aristeas nullus. SOLAN. 'Αριστεῖ) Ut 'Αριστεά reponatur, quia 'Αριστεάς ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde diffidet Steph. Berglerus, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cuius in hac causa ratio habeatur. Ad Alciphr. I Ep. 1, ubi leguntur οἱ βορέαι haec notat: *Pro οἱ βορέαι, quasi a βορεὺς per metaplasum; ut & Aratus ἀνέμοιο βορρὸς Διοσ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog. 'Αριστεῖ formavit, eum nominans, qui non 'Αριστεύς, verum 'Αριστεάς vocabatur, sed hoc non sine allusione ad ἀριστεύς. Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitus accedo: est enim talis nominum, praesertim propriorum, formae mutatio neutiquam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάμβριος Homerus plerumque appellat, idem Μελαμβριός Od. 7, 255, Φ, 176. 'Αμοιβεύς & 'Αμοιβέας non differunt, quod posterius in Aeliani V. H. III, 30, contra Schefferum recte defendunt Kuhnius ac Perizonius, & dudum ante utrumque f. Fr. Gronovius*

Obf. IV, p. 240. Proconneſius Ariſteas, peregrinantis, cum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριſταίος dicitur a Strab. XIII, p. 881 A. Pauſan. V, p. 392. Iamblich. V. Pyth. § 138. Tatiano p. 136. Clem. Alex. Str. I, p. 333 D. refingi volunt H. Steph. ad Maxim. Tyr. Diſf. XXVIII, p. 282, Caſaub. & Scherpezeel. ad Strab. Hoeſchel. ad Orig. contra Celſ. p. 113, Rutgerſ. V. L. VI, 14, Potter. ad Clem. quibus cunctis ſupervacuae curae gratiam facimus. Quem Herodotus nominat Ἀριſτέαν τὸν Ἀδελμάντου Κορινθίου, illum ſemper Ἀριſτέα Thucydides & Plutarch. T. II, p. 871 A. Non ergo licuerit Luciano, ſi liberet, formam eius nominis variare? Verum ne quis cauſetur, quod a diverſis ſcriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos verſus, non eſſe obtrudendum, Apollodorum adducam, qui II, p. 97, minore intervallo, cum poſuiſſet Ἀλκαῖος, mox ſubdit πάλιν ἐξ Ἀλκῆως ab Ἀλκῆως. Ceterum hae lances dubiae, & quorſum vergant incertae, ſecus atque illae Iovis Homericae, unde has adumbravit Noſter, quae Achillis Hectoriſque fata exigebant II. X, 209. Theogn. v. 157, Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ τὰ τάλαντα) Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat. BOURD.

ead. l. 16. Προμαντευομένου) Thom. Mag. in Βούλομαι vitioſe προμαντευόμενος & οὕτως. HEMST.

Pag. 168. l. 1. Διαπλέοντες) Subint. Ἀριſτέας καὶ Μοίριχος. GUYET.

ibid. Ἐς Κίρραν) Dico alibi. Hanc Phocidis urbem Pauſanias ab Homero ſcribit vocari *Criſſam*. Strabo & Ptolem. diverſas faciunt. BOURD. Prope Delphos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡξάμην) Sic malo, quam, ut vulgo, εὐξάμην. quamquam ſaeppiſſime ſic reperiri non ignorem. De baculo Antiſthenis Diogen. Laërt. p. 141 A. B. Baculum geſtare invidioſum fuit Athenis: vide Caſaubon. ad Theophr. Char. c. V. SOLAN.

ead. l. 7. Κοτίνου) Ex cuius fronde στέφανος Ὀλυμπιακός. Heſych. Suid. Interpres Pindari, Pollux, alii. BOURD.

Pag. 169. l. 8. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον) Alii vero nihil curabant iſtiusmodi poſſeſſiones, nullusque coluit nos, hereditatem noſtri ſibi ſpondens: verum omnes argenti ſtudio capiebantur. Quod hic Graece, ἐς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus *op het geld ſien*. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὀρᾶν eſt aſſectare, petere, cupere, adiuncta praepoſitione ἐς vel πρὸς, ſed & aliquando omiſſa. In De Gymnaſiis c. 10: Ἄλλ'

ὦ ἀριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, Non
penuria nos expetimus dona. In Charidemo c. 25: Καὶ σχεδὸν εἴ
 τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς
 τὸ κάλλος ὁρῶσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθεμένας,
*Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes
 comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia
 ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24: Καίρως ἢ πρὸς ἐλευθερίαν
 ἥδη ὄρᾱν. In Hermotimo c. 4: Ἀλλὰ δαρρῆν χρῆ, καὶ θυμὸν
 ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἀγῶ εὐδαι-
 μονίαν, *Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viae me-
 ritam pervenire studeat, & ad illam, quae supra est, beatitatem.* In De-
 monacte c. 2: οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *philosophiae studiosi.*
Sed hoc in loco pro ὁρῶντες I. G. Graevius ὁρῶντες legi vult;
sequi etiam paulo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντων. Aelian. H.
 V. I, 28: ἐν Ῥόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθύς ὁρῶντα καὶ θαυ-
 μάζοντα αὐτούς. — Sed & sine praepositione βλέπειν & ὁρᾶν
 simpliciter eo sensu sumtum reperitur. Noster in Amoribus
 c. 24, Τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, *προδιδόμενον Ἀθηνῶν,*
καὶ Δακελείας ἐπιτευχίζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος;
 Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare, cupere;* sed ta-
 men *spectare,* ut illud verbum saepe apud Latinos: verten-
 dum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret.* Non intellexit id
 interpres, iure propterea castigatus iam ab Iac. Gronovio,
 Graecae phraeos callentissimo. Sed plane pro *affectare, petere,*
studere, sumitur ὄρᾱν in Hermotimo c. 22: Οὐ γὰρ οὔτε χρυ-
 σίον ἔτι, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, *ὡς διαφέρειν περὶ αὐτῶν &c. Ne-
 que enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur,*
ut de iis inter se contendunt. Potest & recte eo sensu per *videre*
 verti, cum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut iam ad
 Livii II, c. 22, docuit optime omnium de illo scriptore meri-
 tus I. Fr. Gronovius; qui & eundem hunc ex Luciani Her-
 motimo locum ibi affert; ut & per *intueri,* uti hoc verbo uti-
 tur Nepos in Themist. c. 7. — Hunc in modum eleganter por-
 est explicari locus quidam in De Mercede Cond. cap. 29, ubi
 auctor ait, in regum Persarum conviviiis adesse Eunuchum,
 qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos coniiciat,
 dum alius Eunuchus iam dudum tensum arcum tenens, τὸν δὲ
 μὴ δέμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam
 perrumpat. Ὁ ὁρῶν δὲ μὴ δέμις, vix potest hic esse, qui simpli-
 citer aspiciat (nam cuius, eidem accumbentis epulis, oculi ita
 coerceri queant, ut plane non coniiciantur subinde in eos,
 qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat,

ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitarum id facere. Forſan ita hunc locum cepit quoque Brodaeus IX Miſcell. cap. 13, quia legi vult, *εις ἀ μὴ δέμις ὀρῶντα*. At illud *εις* commodiſſime ſubaudiri, patet ex iis, quae attulimus. Quin iterum ὀρῶν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio poſitum ab Luciano pro Imaginibus c. 18: Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὀρῶ (ὁ Ἐπαινος) ὅπως ὑπερβαυμάſεται, καὶ ζήλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem eſſe liberam, & arbitrio laudantis permiſſam, neque terminis circumſcriptam. Sed in id inprimis, inquit, *ea incumbit, quomodo nimis admirationem ſuam ſit maxime extenſura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura*. IENS.

ead. l. 13. Τοῦ πυθμένος ſτέγειν οὐ δυναμένου) Non dubites fere, quin hanc Luciani cogitationem pepercerint Euripidae verſus apud Plutarch. περὶ Ἀδολεſχ. p. 302 C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ ſτέγοντα πιμπλάναι Σοφούς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ ſοφῶ λόγους. HEMST.

ead. l. 16. Ὀδοῦσι καὶ ὕνυξι) Ut ſolent utentes armis a natura datis ferae beſtiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in Tullio, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis aſſerviunt*, Tuſc. Diſp. II, 23, mutaverim in *unguiculis*. Uterque locus Ciceronis & Luciani non fugit Eraſmum in Chil. HEMST.

Pag. 170. l. 2. ἤξεουσι) De ἔξεουσι cogitabam, cum animadverti ſtare ſic poſſe, ut & Dial. XXVI. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμὲ δ' εἰ προκεκρίσθαι) De ſumma imperatoris laude Lucianus hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud Livium Appianumque a Scipione rogatus, quem maximum omnium imperatorum, qui unquam fuiſſent, crederet, Alexandrum Magnum nominari traditur; huic proximum Pyrrhum; ſe tertium, & ſi Scipionem viciffet, primum ſe exiſtimaturum fuiſſe. Vide Livium XXXV, c. 14, & Appian. in Syr. SOLAN. Ex hiſtoria colloquii, quod Ephēſi habitum a Scipione Africano & Hannibale Livius atque Appianus & Plutarch. T. I, p. 381, referunt, Lucianum huius dialogi ſumiſſe argumentum, obſervarunt Fr. Fabric. ad Oroſii IV, c. 20, & A. Schottus ad Corn. Nepot. Vit. Hannib. n. 1. Eius ſermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur Polybius. Livio ſane quin ſuſpecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem eius cognoverit, facile dubitabit: nam poſtquam de Villio tanquam rem exploratam ſcripſiſſet XXXV, 14, *eum Epheſum proſectum*

dedisse operam, ut cum Hannibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius, inquit, secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi collocutum cum Hannibale. Hoc ille, si Polybium haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fideiussorem parasset, tam sollicitè demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus affert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In Iuliani Caesar. p. 320 & seq. ubi Iulium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: Luciani in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustri Spanhemius, eiusque sententias cum Iuliano comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Hannibalis disceptata fuit in Beatorum insula, ius dicente Rhadamantho, ut Noster, qui ipse iudicio testis ocularus interfuit, narrat Ἀλ. Ἰστ. II, §8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, cum eo delatus fuit Lucianus, insula Beatorum habuit. De προσδρία vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sanctaeque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. HEMST.

Pag. 171. l. 4. Διενεργεῖν τὰ πολέμια) Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικά eam ob rem; quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disiungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cuius veteres secutus est Lucianus auctores. Thucydid. I, c. 18, εὐ παρσκευάσαντο τὰ πολέμια· ad quem locum, ne quis praecipiti iudicio fallatur, operose cavet H. Stephanus; cuius annotatio si fuisset in promptu Iac. Gronovio, minus, ut puto, confusus Mediceis membranarum non dedisset in Herodoto III, c. 4, τὰ πολεμικά ἀλκιμος pro τὰ πολέμια· istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur Dionys. Halic. A. R. II, p. 96, v. 16, ἔθνων μεγάλων τε καὶ τὰ πολέμια ἀλκιμων· p. 101, v. 13, ἀνδρας τὰ πολέμια ἀλκιμους· v. 23, ἀνὴρ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα διαφανής· p. 544, v. 7, τὰ πολέμια ἀλκιμος. Thucydid. IV, c. 126, ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his Luciani verbis praestantiss. Dukerus, existimans similiter accipiendam esse Thucydidis phrasin τοὺς πολέμους διέφερον, ad VI, c. 54. Non moleste feret vir humanissimus, si dissentire

me profitear, & Scholiastae Caff. omniumque interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris in controversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere constet, quod bello strenuum atque egregium esse, lubens deferam. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω) Iulian. Caesar. p. 318 A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἡξίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν ἑαυτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud Nostrum frequens, ad quod, etsi bene monuerat G. Budaëus C. L. G. p. 772, saepe nihilominus interpretes offenderunt, eleganter illustravit Iac. Gro-nov. ad Arrian. A. A. III, c. 26, p. 142. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.) Non necesse erat hoc a Luciano fingi: nam Hannibal, cum in superis esset, Graece sciebat, cum opuscula Graece scripsisset. Corn. Nepos c. 13 eius vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis distractus, nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot eius libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vultonis in Asia rebus gestis.* CLER. Credemusne Luciano innuenti hic, Hannibalem, tam diu extra patriam bellis gestis, & in exilio Graece nescivisse? Haud sane mihi fit vero simile. Corn. Nepos ait, eum *Sofilo literarum Graecarum usum esse doctore.* SOLAN. *Hannibalem Graece etiam locutum lepide ait Lucianus τῶν Νεκρικῶν Dial. XII, ut notat A. Schott. ad Corn. Nepot. Hannib. n. 38, loco, quem afferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Hannibalem ad inferos penetrare iussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflati ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, cum usus eius Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, ab eoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoriis disputantes riserit? Sed clara sunt veterum testimonia. Dion. Coic. in Exc. Vales. p. 593, καὶ παιδείᾳ πολλῇ μὲν Φοινικῇ κατὰ τὸ πατριον, πολλῇ δὲ καὶ Ἑλληνικῇ ἡσκητο. Zonar. T. II, p. 74, Hannibal τὴν τε διάλεξιν ἀλλοτε ἄλλην παισιόμενος, ἥδ' εἰ γὰρ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de Luciano conqueratur, Hannibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso*

dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. HEMST. Ita Io. Matth. Gesnerus ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a Luciano, quasi nesciverit, Hannibalem Graece potuisse; modo levi transpositione sic legamus: "Εν μὲν τοῦτο, ὃ Μίως, ὀνάμην ἔνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλάδα.* Hoc mihi unum hic prodest, quod etiam Graece didici, cum nempe apud superos essem. Ego Luciani patrocinium suscipi, aequissime fero. IDEM in *Addendis.*

ead. l. 13. Τῷ ἀδελφῷ) Sororis suae viro, qui successerat focero Hamilcari: ei Haldrubali nomen fuit. Vid. Polyb. initio lib. II. CLER. *Non fratri, sed sororis viro.* Vide Liv. XXI. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.) Deceperat interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem fore arbitror, qui lectionem iam olim a me repositam improbet. Usitarum est κατατρέχειν ἅπαντα, χώραν πολλήν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν contra ab indole linguae Graecae abhorret κατατρέχειν τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας longe aliud est κατατρέχειν, καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινος. Ad Lucianum quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Hannibal apud Appian. Syr. p. 91 D. νέος γὰρ ὢν ἐπὶ Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἀλπεία ὄρη μεθ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἔς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν οὐδενός πω θαρρόντος, ἐμβαλὼν τετρακοσία ἀνέστησα ἄσθη &c. Si pro τσαύτας in Luciano numerus everfarum urbium, haud poenitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τετρακοσίας, neutiquam aspernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορβῆσαι Hannibalem, affirmat Dion Chryf. Or. LXIV, p. 599. HEMST.

ibid. ἅπαντα) Omnes libri habent, excepto Wecheliano & Heinslerh. ἅπαντας horum uterque ἅπαντα reposuit, uti & ego conieceram: quam emendationem etiam Vorstio placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς τὰ περὶ τὸν Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt Luciano. SOLAN.

Pag. 172. l. 4. Δακτυλίου αὐτῶν μεδίμνοις) Variarum annulorum mensura sententiae. Quorundam sententias profert Liv. lib. 23, *expleffe tres modios super dimidium.* Sed famam veriorum putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliter Flor. aliter Plin. pro quo stant Valer. Eutrop. Oros. Multi, ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut Dio Prus. Tertull. Apol. & hic Lucian. Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit Valer. quique eum secuti. BOURD. Accommo-

datus hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantulum Florus II, c. 6, referens *modios duos annulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne Florum non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura*. Cum Plinio plerique *annulorum trimodia* memorant. Parum a Nostro distat Tertulliani dictum Apol. c. XL: *Hannibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis appositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. Zonaras, ut satis constar, ex Dione Cocceiano refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi proelio absumpta fuerit, Hannibalem insuper habuisse, *περι δὲ τῶν ἰππέων καὶ τῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἀριθμὸν μὲν μὴ γράψαι τοῖς οἰκοῖς Καρχηδονίοις, διὰ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδείξασθαι τοῦτον Χοίνιξι γὰρ αἰσῶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε*. Dion autem Chryf. Or. LXIV, p. 599 A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: *Ἐπάρας δὲ (Hannibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἐδείξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὃν ἐκάστην εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφορευμένων*. Commissi erroris si quis Dionem infimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur fane in Hannibalem contulisse factum Magonis, qui nuntius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae iusserat, teste Livio XXIII, 12, &, qui hunc sequi solet, Sil. Ital. XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureae sive notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quidquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, *σκύλων* esse pro *σκύλων* scribendum, suspicatus aliquando fui, post *πολίταις* excidisse *κάλπον*, cui commode iungatur *ἀνάπλεων* verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis afflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures Luciani verbis sunt usi, Fr. Fabric. ad Oros. IV, c. 16, Freinshem. ad Flor. M. Hoff. de Mens. Rom. & Gr. p. 52, 78. De *modio* & *μεδίμνω* vide ad Tim. c. 57. Eutropii *modios* in hac eadem historia Graece dedit *μεδίμνους* Paeanius: & scriptor aliquis apud Suidam, ut orationem cultius expoliret, *τρεῖς μεδίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων*. HEMST.

ead. l. 9. Ἀντεξισταζόμενος) Nolui hic sine Mss. aut impr.

Codicum auctoritate mutare: sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιταξάμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius est, quam si ducum merita aut artes examini subiicias iudicis rationes pensitantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεκόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique imperatoris ignaviae infimulatio. Videndus denique Plutarchi locus in Alex. p. 488. SOLAN. Ἀντεξέταζόμενος mutari vetat Lucianus verbi huius usu gaudens Δ. N. XXIX, § 1, περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. maiorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat fane, si libuisset, adhibere ἀντιταξάμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι apud Demosth. p. 38 E. sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari: valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congregi*; quare de iudiciis etiam usurpatur. Alciphr. III, Ep. 54, ῥωμαίοις συνεξετάζεσθαι νεανίας, *cum robustis iuvenibus contendere & manum conferere*. Similis potestas, quamvis ab Atticis fastidiatur, in συγκρίνεσθαι συγκριθῶμεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur*: I Maccab. X, 71. HEMST.

ead. l. 111. Μήδους καὶ Ἀρμενίου) Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. CLER.

ead. l. 15. Τὸν ὀλεθρὸν) Cave veritas *miserum Darii*: ὀλεθρὸς est *exilio dignus*. Hoc autem convicio proscindit Hannibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus esset ornatus. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλμίναστον καὶ κάρη πρὸς τὴν) Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africarum aliquot gentium adiecisse: sed ex portentosis ab imperito librario adiectis vocibus, quatenus eae fuerint, divinabunt sagaciores. CLER. In V. erat ἀμίλλα καὶ καρτα πρὸς. Leg. Ἀμίλλα τοῦ καὶ Βάρκη πατρὸς. GRON. Ἀλμικά· στοῦν καὶ Καρκα πρὸς. C. SOLAN. Ego in V. nisi me fefellerunt oculi, cum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀλμίναστον καὶ καρτα πρὸς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendisset πατρὸς, dudum ante coniectura fueram assecu-

tus. Corn. Nepos: *Hamilcar, Hannibalis filius, cognomine Barcas*. Polybius: *Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον*. Zonar. T. II, p. 70: *Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκου τοῦ Βαρχίδαου*. Vide egregie doctum virum Fr. Oudendorp. ad Frontin. III, cap. 10, § 9. HEMST.

Pag. 173. l. 1. *Ἀποστὰς τῶν πατρῶων*) Subaudi *ἔθισμῶν*, a patriis institutis desciscens, non, a paterna virtute, ut habet interpretes. Obiectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. CLER.

ibid. καὶ διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν αὐτὸν) Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit *ἐς* vel *εἰς*, legendumque sit, καὶ *ἐς* διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν αὐτὸν. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunae quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque assuefecit mori vivendi apud Medos recepto, assumpsit Medorum mores; transit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos διαίταν τὴν Μηδικὴν positos esse per ellipsin τοῦ κατὰ. At vereor, ne hoc plus aequo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paulo alienius. IENS. *Ἐς διαίταν*) In omnibus libris deest illud *ἐς*, quod sententia tamen, ut recte vidit Iensius, requirit. In ed. l. loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod iam a clariss. Hemsterhusio factum in sua Dialogorum editione video. SOLAN. Non poenitet interiunctae iam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa Stephano praeunte Thef. T. I, p. 985. *Μεταδιαίτῳ*, inquit, quoque voce activa apud Lucian. de Alexandro, διαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν αὐτὸν, id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito, quin mendose omissa sit praepositio *εἰς* ante διαίταν. Eiusmodi mutaram vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat Plutarch. τῶν πατρίων ἐκδιαιτησιν ἔθῳ, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam Lucianus ἀποστὰς τῶν πατρῶων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit Graevius ad Soloec. § 5, subdubitans, an recte legatur πατρῶων, cum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse Lucianum obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi

causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando πάτρια & πατρῶα promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. HEMST.

ead. l. 3. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ) In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*; pro quo Benedictus, & *interficientibus opem tulit*. Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *instar liſtoris*. Id enim vult, & ipse corripuit duxitque ad mortem. GRON. Haec sic vertuntur vulgo: & amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit. Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, interficientibus opem ferre. Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat opem ferre, sed non cum accusativo, ut hic: nam τοὺς φίλους non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινὰ, aliquem capere, comprehendere. Sed qui illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit interficientibus? hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est, quam ad mortem. Ergo συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, aliquem comprehendere ad mortem, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet Diodorus Sic. lib. XVI, p. 513: φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τὸν ἀνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλευε, comprehendendi iubebat, vel, comprehendebat per alios: ut apud Aelian. V. H. XIV, 49, de Philippo, Ἀφθόνητον ἡμαστίῳσεν, Aphthonetum flagris cecidit, nimirum per alium suo iussu. Vid. ibi cl. Perizonium. L. BOS Animadv. c. XII, p. 57.

ead. l. 5. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης) Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λιβύης: si teneas ἐπιπλευσάντων, ut sane retinendum est, omnino refingit decet, τῇ Λιβύῃ. Longus II, p. 48, ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς: mox iterum, ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χαλκίδος ἀγροῖς: sic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud Diodorum, Arrianum, Aelian. V. H. XII, 61, aliosque frequens; ex Thucydide locutionem eandem annotavit H. Stephanus. In Appiano de Bell. Mithr. pag. 213 C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) καὶ ληστήρια πολὺνδρα φανερώς, malim, αὐτῇ. Diversum est Xenophontis Ἑλλ. II, p. 267, v. 18, καὶ τὴν ἐπὶ Χίον καὶ τὴν Ἐφεσον ἐπέπλεον, neque mutari convenit. Modo ἡρᾶ ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant interpretes, pariter patriae dominamus.

sum; quod & obscurum est, & longe a Luciani mente discedit, qui significare scilicet volebat, Hannibalem, multo secus atque Alexandrum, in administrandis rebus publicis aequo iure fuisse contentum, patriaeque legibus ac iussis libentem paruisse. Socrat. Ep. I, p. 2, τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιούμεαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ ἀεὶ ὄντι τε καὶ μὴ· quae Leo Allatius & male tentat, & non melius interpretatur. HEMST.

ead. l. 8. Βάρβαρος ὄν) Valer. Max. V, 1, ext. § 6, postquam Hannibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat. Idem Carthaginienfibus in Atilio Regulo crudelissime necando barbaram feritatem exprobrat IX, 2, ext. § 1. nam Graecis quidem quidquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re satis arroganter, neque tamen falso, Isocrat. Panath. p. 51 A. Quod autem, verba Luciano ministrante, barbarus audire non refugiat Hannibal, eius appellationis convicio Philippum Alexandri patrem profecutus est Demosthenes, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipsi vix integrum relinquat: αὐτὸν μόνον, inquit p. 90 B. οὐχ' Ἕλληνας ὄντας αὐτὸς προσήκοντας οὐδ' ἐν τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' οὐδ' ἐν Βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis obiciebant Macedones apud Liv. XXXI, 29, eos alienigenas esse & barbaros, cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum est eritque. Alexander vero quam ad unguem calluerit Homeri carmina, perquam accurate docet Dion Chrys. Or. IV, p. 65 C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἠπίστατο μὲν τὸ ἕτερον ποίημα ἅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας. Haud mirum, Odysseam inferiore fuisse loco apud regem, qui Martem ac bella spirabat: quapropter Iliadem τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἣν ἐκ τοῦ νάρθηκος καλεῦσιν· εἶχεν δὲ αἰετὸς μετὰ τοῦ ἐγγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστορεῖ. Haec Plutarch. in Alex. p. 668 D. & Eustath. in Prooem. p. 1. HEMST.

ead. l. 10. Παύω δ' ὦν) Hanc lectionem in sola Salm. Benedictus expressit, quam, licet auctoritate membranarum destituatur, decora construendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non sum veritus. F. & I. habent ἐπαύω δ' ὦν. A1. H1. V2. ἐπαύω δ' ὦν. B2. P. melius ἐπαύω δ' ὦν πορ- tentum dedit A. ἐπαύω δ' ὦν. HEMST.

ead. l. 11. Μόνη τῇ φύσει ἀγαθῇ) Verum hoc non est: nam; ut vidimus ex Nepote, literas Graecas didicerat. *Huius bella multi memoriae prodiderunt*, ait in sequentibus idem scriptor; *sed ex his duo, qui cum eo in castris fuerunt, simulque vixerunt, quamdiu fortuna passa est, Philaenius & Sosilus Lacedaemonius. Atque hoc Sosilo Hannibal Graecarum literarum usus est doctore.* CLER.

ead. l. 14. Μακρόσι) Diadema itaque non Persicum ornamentum, sed regium apud Graecos insigne, ut in numismatis videre est. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Persarum est propria. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπὸ στόμ. προφ.) Ἀεὶ & Ὀμήρου adiecta sunt a Solano. Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo, quod erat in A. ed. ἐπὶ τό. HEMST.

Pag. 174. l. 1. Τῇ γνώμῃ) Ingenio & prudentia. Frigide interpres, qui *mentis sententia magis, quam fortuna, est usus*: quamvis enim γνώμη hoc saepe significet, id tamen non sonat, cum opponitur fortunae. Subiiciam locum insignem Polybii e lib. I, p. 50, ubi γνώμη, ut hic, pro sapiente consilio in re militari sumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρησθαι δοκοῦν, ὡς ἐν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δὲ αὐτῶν τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν εἰς γὰρ ἄνθρωπος καὶ μία γνώμη τὰ μὲν ἀπτήτητα πλήθῃ καὶ πραγματικὰ καθεῖλε. CLER. De Eumenis Pergameni ingenio prorsus simile iudicium Polybii in Exc. Valef. p. 166, quod quia cum his egregie consentit, adscribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὐ τύχη τὸ πλεῖον συνεργῶν χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Hannibalis indolem, & admirabilem eius ἀγχινοίαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam describit Diodor. in Exc. Valef. p. 278; illumque talem imperatorem existimat Polybius, in quem propter summam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea Dion. Cass. in iisdem Exc. pag. 593. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτοῦ) Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus impr. erat; legendum est. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχρῆν μὲν) Nihil erat respondendum. BOURD.

ead. l. 7. Ληστῆς) Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones*, communisque omnium libertatis raptores appellarint. Quam Hannibali dicit contumeliam, didicisse potuit a Demosthene, qui parentem eius Philippum dignum iudicabat, quem pro concio-

ne praedonem Graeciae nuncuparet, Philipp. IV, p. 100 C. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγυὲς οὕτως ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανόμενον ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Hannibale discerni posset Alex-ander, parum ipsius causae prodest; nam & Hannibalem βασιλέα Graeci scriptores agnoscunt: Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599 A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut I. Andr. Bosius ostendit ad Corn. Nepot. Hannib. c. VII, § 4. Sic Ἀντωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inscribitur: eoque modo Solinus c. 56, Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem Plinius *ducem* vel *imperatorem*. HEMST.

ead. l. 8. Νέος ὢν) Vigefimum agens annum. Plutarch. pag. 487 F. SOLAN.

ead. l. 10. Καταφοβήσας) Legendum est aut καὶ καταφ. aut κατὰ φοβήσας id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in ed. I. loco alieno insertum est καὶ post χειροτονηθείς. SOLAN. Debilitanda non est verbi καταφοβ. potestas detracta praepositione: malim καταφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus eversarum rationem reddunt Diodor. Sic. XVII, p. 569 D. τὴν πόλιν κατασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφισταμένοις τῶν Ἑλλήνων & mox, populus Atheniensis διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος καθειστῆκει Plutarch. Alex. p. 670 E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντος αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρεμήσειν atque alii. Pronuntiare tamen non veretur Liban. Or. XII ad Theodos. p. 391 D. Ἦν δ' ἂν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων οὐ κατασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινοήσας prae-tulerim equidem περινοήσας, quod accommodatius est ad πᾶσαν τὴν γῆν. HEMST.

ead. l. 16. Γρανικῷ) Ad Granicum fluvium. Arrian. Curt. BOURD.

in Schol. Κατέσχειν ἀρχεῖσθαι) F. κατέχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατέχων ἀρχεῖσθαι ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. SOLAN. Ex V. refecerat Solanus κατέχων ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam eius coniecturam praeuli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατέχειν. HEMST.

Pag. 175. l. 7. Διαπηξαμένους) Commodius utique συμπηξαμένους usurpasset satis frequens in hac ipsa re: nam διαπῆξαι compositum rarius, ac Luciani solius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a Stephano, diversae vir-

turis est, atque ad hunc locum parum appositae; vel *pangendo figendoque distinguere*, vel *ita desigere*, ut *stabilitum diu perduret*. Eunap. Prooem. p. 5: Τὰ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίζαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μονιμώτερον. Hic itaque legendum porius videtur, ἀλλὰ σχεδίας δὴ πηξαμένους, ut Herodotus. V, 82, νῆας τε πηξαμένοι. Similiter in Philostrati Icon. II, p. 853, v. 19, Penelope ἀναλύει ἃ δίδυφενεν, placet ἃ δὴ ὕφενεν. HEMST. *ead. l. 16. Τοῖς ἀνθρώποις*) Non barbaris solum, sed & ipsis Atheniensibus. Vid. Plutarch. 1439, 2. SOLAN.

Pag. 176. l. 2. Ἐν φυγῇ ὄν) Dion Chryf. Or. LXIV, p. 599 B. Ἀτίμως ἀπέθανε μάτην πολλὰ φιλονεικήσας πρὸς τὴν τύχην. Illud ipsum ἀτίμως in fine dialogi adversus Hannibalem a se fugatum intorquet Scipio. Duobus virtis Hannibalem in primis insignem fecerunt Romani scriptores, avaritia & crudelitate: ut Valerium Maxim. praeteream, vide Liv. XXVI, 38, XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipsi Carthaginienſes, quibus popularis sui mores bene notoſ fuisse credas, huic accusationi subscribant: alterum eius ingenio in saevitiam per se proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit versatus, necessitati sit tribuendum, prudenter disputat Polybius in Exc. Valef. p. 30 & seq. Contra Romanorum Hannibalem inculpasse crudelitatem, Diodorus narrat in Exc. Valef. p. 281: Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ὁμότητα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερφηναίαν δεικ. mox tamen idem: ἔνθα δὴ δίκαιως ἂν τις τοῦ μὲν Φοίνικος ἐμίσησε τὴν ὁμότητα. HEMST.

ead. l. 5. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδὲν) *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia ostendunt: non vero, nunquam iusti aut claritudinis alicuius memor, ut absurde habet interpres. Est locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant vicisse κατὰ νόμον, *servata ludorum lege*: sin minus, praemium non referebant. CLER. Sumſit a Demosth. p. 92 C. HEMST.

ead. l. 8. Ἐτέραις συνὼν) Pro *ἐτέραις συνὼν* lege, ut legendum vidit Latinus interpres, *ἐταίραις συνὼν*, cum amicis consuescens, hoc est, meretricibus. GRAEV. Ἐταίραις συνὼν Flor. Ἐτέραις peccatum est posteriorum edd. Scribit Florus II, 6, § 21, Hannibalem a victoria Cannensi maluisse, relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrarē; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit. Mitto Tarentum, quod tamen hactenus fuisse nemini suspectum miror: de Hannibale Campanae volupta-

tis lenociniis implicato tacet Servius bonum ducem secutus ad Aen. VI, 846, cum narrat, Fabium Maximum, qui Hannibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obtorpuisset: tacent plures: nam ipsum, ut ad Annaeum notat eruditiss. Dukerus, deliciis his emollitum fuisse, Polybius, Livius alique historici quidem non produunt: sed tamen probabile est; eamque in rem Luciani nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Hannibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne Aurelio Victori testimonium denuntiem, qui solo imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid Valerii Maximi verbis est disertius IX, 1, ext. § 1: *Invictum enim armis Hannibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lascivior ad somnum & delicias evocavit. Parum utique Venus profecisset, nisi, fractis in molliem copiis, eadem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud Sil. Italic. XI, 402: Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat piflo fultum iacuisse cubili, Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo: & ne putes intra vorum spem Veneris improbam stetitisse, cavet Silius v. 422: Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, reperiuntque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exiit, occulta mentem vitante sagitta. At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Hannibalem deducet, eumque nobis monstrabit εταίραις συνόντα. Appian. de Bell. Hann. p. 338 C. 'Ο δ' Αννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας (obsidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, ἐς Λευκανοὺς διελθὼν ἐχέιμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῇς ἢ οὐ συνήθους, ἐρωμένῃν τε εἶχεν ἄγχιος ἀνὴρ. Hoc paulo quidem serius, modo ne Appiani, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque tamen eo minus obiectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθήσυχθαί, cuius genuinam vim haud equidem scio, an Budaeus C. L. G. p. 1079, penitus non fuerit assecutus, per luxum & voluptatem contere: debuerat potius, luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere. Plutarch. in Anton. p. 928 A, 'Εκεῖ δὲ μεираκίου σχολὴν ἀγορῶς διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν καὶ καθή-*

δυναθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τὸν χρόνον· eamque potestatem pluribus verbis confert affixa praepositio κατὰ. Καταπορνύειν, κατακυβεύειν τοῦ πατρὸς τὴν οὐσίαν, καταπεπαιδερσθηκέναι τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν, καταδωροδοκεῖν, καταρίσταν, καταγυμνάσασθαι, vide Hesych. in Κατεγυμνάσαστο, καταπωλεῖν, καταφροντίζειν Aristophani Nub. v. 855, ad quem legendus est Schol. Nonnihil hinc diffidet Synesii ratio de Prov. I, p. 105 B. μείζω συμφορὰν ἐπεποίητο τῆς βασιλείας ἐκπεπτακέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν οἰομένη δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος υποθέσεως, καὶ καθηδυναθῆσιν τὴν ἐξουσίαν quoniam scriptoris sui mentem omnino perperam accepit Petavius, ne alios in errorem trahat, explanare libet: eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidisse, quod si potiretur, in maiore rerum argumento se liberius existimaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis: quamquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. Suidas ex scriptore, nescio quo, profert: τὸν τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδυναβοῦντα ἱκανῶς· notatque, genitivum etiam annexi: cuius structurae quod ponit exemplum, καθηδυναβῶν τοῦ βίου, exstat sane in Basilii Hom. ad Div. p. 60 C. ἀλλ' ὃν μὲν ἔζης χρόνον, καθηδυναβῶν τοῦ βίου καὶ τῇ τρυφῇ διαρρέων· ubi miror equidem, ex tot Codicibus, ad quos Basilium exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; cum tamen vel invitis membranarum ac Suida non dubitandum videatur, quin refingi praestet τὸν βίον· nam alteram illam lectionem si loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae*: quod ab eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, *σε μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξαντα ἐπὶ τὴν ἐω μᾶλλον ὀρμησαι*, ut Romanos, illos rerum dominos, suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem Livius IX, 17, in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, *quidnam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit*: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer Arrian. initio lib. VII. HEMST. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur Cicero de L. Agr. § 95: *deinde ea luxuries, quae ipsum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit*. Marcellus apud Livium XXIII, 45, quo summa vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Hannibalem Cannas fuisse*: ibi virtutem bellicam, ibi militarem disciplinam, ibi

praeteriti temporis famam, ibi spem futuri exstinctam: quae non minus ipsum Poenorum ducem, quam milites, petere videntur. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 16. Ἦν μὴ) Sic omnes libri nostri pro ἦ. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἰταλιώτης) Incurrisse videri poteft Lucianus in regulam a Grammaticis praefcriptam, quae ut Σικελούς & Σικελιώτας, sic etiam Ἰταλούς atque Ἰταλιώτας discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, Scipio non Ἰταλιώτης, sed Ἰταλός dicendus erat. Vid. Menag. ad Diogen. L. II, 5. Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque Siculis Σικελιώτας posuit Diodor. Sic. tum XI, p. 279 D. tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. HEMST.

ead. l. 12. Οὗτος) Commodius, mea quidem sententia, legeretur οὗτος. sed libri omnes aliter. SOLAN.

Pag. 178. l. 3. Καὶ ἡμεῖς) Καὶ ex MS. Ox. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅμοια) Quorsum pertineat, quoque referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur, an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅποια ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ; &c. at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere: haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅποιος autem, ποῖος & οἷος frequenter similem usum habere notum est. Dial. Mort. XXII, ἀγνοεῖς, ὅποιον ἄνδρα διεπρόβλευσας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aequae animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενεῖς, teste Aeliano de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesius, vel inter Aegyptios homo nugacissimus, traditum a Sueton. c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat Plutarchus in initio vitae eius: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas ianuae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspiciatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium averfata dicere solebat argute: Οὐ παύσεται με διαβάλλον Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν quod dictum ut ipsi sit hono-

rificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non aspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat Apollin. Sidon. Paneg. Anthem. v. 80, 121, ubi vide Savar. Livius quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19, *retulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris eius persaepe visam prodigii eius speciem, interven- tuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam*. Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen coniectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicu- la lectosque ventitarit: haud difficilior dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae le- ctiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniatur, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum eiusmodi fur- tivus accessus, & emissitius testium oculis minime fidens, quip- pe qui repente, ut Livius ait, hominum interventu evolve- rentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίσθαι, verbum opportunissimum, ex cuius corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus, quod quisque menti scriptoris optime congruere putabat, correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτε- σθαι: altera quidem egregie placet παρ' ἐαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI: δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διὸς: sic paulo aliter apud Cornut. de Nat. Deor. c. 2, Iuppiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηναιὸν παρὰ τῆς Σεμέλης. HEMST. Ὅμοια praestantissimus Gellnerus accipit *similia*, i. e. *consentientia & convenientia* oraculo Hammonis. Mallem, si retineri debeat ὁμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος: nam paulo post, οὐδὲν ὕγιες οὐ- τε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων τροφῆται ἐλεγον. Sed pristina coniectura displicere mihi nondum potest. Usus verborum volutari & κυλίσθαι eximie declaravit Pricaeus Not. ad Apul. Milef. IX, pag. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in orcum se penetrarunt, ut tes- tantur Diog. L. VI, 63, & Plutarchus. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 12. Ἐξαπατῆσθαι) Mireris profecto editorum diligen- tiam. Sed ἐξαπατῆσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dice-

rent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit interpretes, reddens, *Alqui de Olympiade similia ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret.* IENS. Ἐξηπατῆσθαι Ms. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito cl. Iensio displicuit. SOLAN.

Pag. 179. l. 1. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται) *Incolae nemoris, ut Curt. IV, c. 7, § 20, quos Hammonios vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum.* Diodorum paene de verbo ad verbum vertit XVII, p. 589 A. Sic & Herodoto III, c. 26, οἱ ἐπ' Ἀμμωνίου ἀποσταλέντες στρατεύεσθαι, quos Cambyſes cum ipso oraculo funditus deleri iusserat: Excerpt. Diodor. p. 249. Ephorus apud Plutarch. T. I, p. 447 F. refert, Lyſandrum, cum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἀμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσοῖον δίδοντα. Hi ciues Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret Diodorus τὰς ἐπικαλουμένας Ἀμμωνος πόλεις p. 588 D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, caerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam laevis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφῆτην vocabant; Plutarch. Alex. pag. 680 D. Diodoro ὁ προφητεύων ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a Platone traditur Alcib. II, pag. 458 E. ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφῆτην, τὸν γὰρ θεὸν οὐκ εἶναι δηλονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo, quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἀμμων· atque ita Arrian. A. A. VII, p. 305, aliique plures. Poterat ergo Noster forte non deterius scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφῆτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud Herodot. II, 32. δυναστὰς & τυράννους appellat Diodorus. HEMST.

ead. l. 2. Προφῆται) Narrat M. Felix Oſt. BOURD.

ead. l. 3. Οὐκ ἀχρηστὸν σοι) Alexander apud Curt. VIII, 8, 15: *Obtulit nomen filii mihi (Ammon) recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi Freinshemius ad hunc sensum vergentia Luciani loca collegit. Paulo post εἴδοσα ἐπισκήψαι legas, ἀν' ἐπισκήψας, τὴν τινὲν parum refert: hoc tamen in usu frequenti. Apollodor. II, p. 105, Clymenus ἐπισκήπτει τελευτῶν Ἐργὴν τῷ παιδί· ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Chry-

sipp. apud Athen. IV, p. 159 B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις δάψαι
 οὕτως: utrobique de moribundis positum. Inter testes autem
 annuli Perdiccae traditi Lucianus ab eruditiss. Freinshemio
 non est omisus ad Curt. X, 5, 4. HEMST.

ead. l. 11. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην) Non concinnus est in
 responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι
 ἀνεμν. &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit inter-
 pres: At quid rides, Diogenes? Diog. Quid autem aliud rideam,
 quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt &c. IENS.

ead. l. 14. Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες) Sic ipse Alexan-
 der Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεοὶ ἐδίκουν τοῖς ἀνθρώποις. SO-
 LAN. Vide Kuhnium ad Aelian. V. H. II, 19, V, 12. Elegans
 dictum Pythaeae, cum de Alexandro duodecim Diis adiungen-
 do psephisma Demadisturpissimum in suffragia mitteretur, re-
 fert Plutarch. Apophth. pag. 187 E. Orta ab Atheniensibus,
 in quamcunque partem incubuissent, nimium vehementibus
 adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graeco-
 rum οἱ πρέσβεις αὐτοῖ τε ἐστεφανωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσήλθον,
 καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὥς θεοὶ δῆθεν εἰς τι-
 μὴν θεοῦ ἀφργμένοι, teste Arriano A. A. VII, p. 305. V. Dio-
 gen. L. VI, 63. HEMST.

Pag. 180. l. 1. Τρίτην) Suspecta mihi haec vox: certe ad tri-
 gesimum usque diem insepultum iacuisse Alexandrum legimus
 apud Aelian. V. H. XII, 64. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖος) Vide Freinshem. ad Curt. X, 10, 20,
 & doctos Commentat. ad Aelian. V. H. XII, 64. HEMST.

ead. l. 3. Ἐς Αἴγυπτον) Quod & factum est: vide Lucan.
 IX, 154; X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus
 conspexit. Sueton. Octav. c. 18, & Dion Cass. LI, p. 454, ci-
 tante H. Prideaux Part. II, p. 588; cum olim in aurea condi-
 tum fuisset: P. I, p. 451. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀνουβιν) Scribendum Ἀνουβιν, ut recte B. Πρ. c.
 16. Correpta est prima; Latrator Anubis. IENS. Ἀνουβιν recte
 Ox. in reliquis Ἀνουβιν. Vid. B. Πρ. c. 16. SOLAN. Iungun-
 tur Ἰσιδι, Ὅσιριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2; Σα-
 ράπιδι, Ἰσιδι, Ἀνούβιδι in Op. Gruteri p. 84, 3; & apud Spon-
 nium. Alexander autem in Aegypto, Memphi certe & Alexan-
 driae, pro Deo cultus. Lucan. X, 272, Summus Alexander
 regum, quos Memphis adorat. Longe discrepabat a nostri Dioge-
 nis sententia Theocritus, quippe poëta coelique regionum
 peritus, qui Eid. XVII, 18, aedem auream Ptolemaeo Phila-
 delpho in Iovis aula construxit — παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος

φιλα εἰδὼς Ἑδρίασι Πέρσαισι βαρὺς δὲ αἰολομήτας· pro quo posteriore vocabulo αἰολομήτης posuit H. Stephan. Th. T. II, p. 259 G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Aegyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus iure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstitēs nummi testantur. HEMST.

ead. l. 10. Ἐς τὸν εἶσω τοῦ στομίου) Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatus descendit. In verbis ἔς τὸν εἶσω τοῦ στομίου posset quidem intelligi τὸ πον· at non dubito, quin Lucianus scripserit ἔς τὸ εἶσω τοῦ στομίου, ut Dial. seq. καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τέλους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸν extrivisse literam ν. IENS. Τὸ εἶσω optime ed. l. & St. Mf. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τὸν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμελῆς) Quia ianitor erat Orci. Vid. Dial. XX initio & fine. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείνα) Melius Luciani consuetudini quadrat ἐκεῖνο. HEMST.

Pag. 181. l. 2. Ταινία λευκῇ) Sic Dial. seq. BOURD.

ead. l. 4. Οὐδὲ ταῦτα &c.) Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, οὐ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἶσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini affixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiore infuper habuisset Lucianus? οὐδὲ, vel οὐχὶ ταῦτά σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. HEMST.

ead. l. 7. Κολάκων ἐπιτριπτότατος) Sicin Tim. Aristotelis φιλορηματιαν, δωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. BOURD.

ead. l. 8. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι) Quamquam structurae norma constet, ut p. 140, ἐκείνον ζῆν ἔασον· p. 158, ἔασόν με ἔχειν, sententia tamen ram languida videtur atque inepta, ut a Luciano profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium πάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, me solum sine quae ad Aristotelem

ſpectant ſcire? Cum vitium ſentiret Kuhnius, ſuccurrere conatus eſt laboranti loco pro εἰδέναι reponendo διῖέναι ad Diogen. L. VIII, 30, *ſine modo, ut recenſeam aliquid de Ariſtotele*. Solerter excogitatum; neque tamen eiufmodi, ut repertae veritatis perſuaſione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non eſt, Alexandrum hic aſperius invehi in Ariſtotelem, cuius magiſtri ſui iam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem depoſuiſſet: literas ad Antipatrum proferret Plutarch. p. 696 D. ubi ſcripſerit: τὸν δὲ ſοφίſτην (Calliſthenem ab Ariſtotele commendatum: vid. Diogen. L. V, 10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντικρὺς ἔν γε τοῦτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριſτοτέλην. &c. p. 706 A. ad Caſſandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, ſοφίσματα τῶν Ἀριſτοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidioſe vero Athen. XII, p. 537 F. non eſt, quod miremur, ait, aetate noſtra Herculeum haberi voluiſſe Commodum, eiufque Dei inſignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριſτοτελικοῦ τοſούτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. HEMST. Si color aliquis vulgatae lectioni poſſit induci, nihil equidem ſpecioſius invenio, quam quod ſuggeſſit Io. Marth. Geſnerus: *Non puto, inquit, hanc vocem eſſe ſilentio regi volentis dedecus Ariſtotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult, ſine me ſcire, id eſt, concede, ut ego melius quam quiſquam ſciam, & dicam adeo, quis fuerit Ariſtoteles; ut noſtri, das miß ich am beſten wiſſen. Μόνον non excludit alios a cognitione futura, quam omnibus iam impertit, ſed a praeterita.* IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος &c.) Adduxit Thom. Maſtiſter in Ἄρτι, & quod ſtatim ſequitur, ὥς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτοὺς λαμβάνων in Ως, perverſe tamen praemiſſo titulo dialogi Diogenis & Herculis. HEMST.

Pag. 182. l. 3. Οἷſα δὲ δράσεις) Ἀττικώτερον eſt dicere οἷſα δὲ δράſων, ut apud Ariſtoph. Eq. 1155, ubi v. Schol. KUSTER.

ead. l. 9. Ὁρμῶντας) Ed. I. ὁρῶντας. Sed praeſtat vulgata, quam firmat etiam Ox. SOLAN.

ead. l. 27. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ &c.) Hoc exemplum poſuit Henr. Stephan. Anim. in Libr. de D. A. p. 32, ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas treſve particulas negantes cumulantium: plura dabit Steph. Bergler. ad Alciph. p. 215. Olearius ob ignoratum vulgaſſimae ſtructuræ modum merito caſtigatus a L. Boë in Ep. ad Hebr. XII, 19. HEMST.

IN DIALOGOS MORTUORUM. 485

Pag. 183. l. 5. ὡς χρήσιμον) Existimet aliquis vel ὡς super-
vacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel denique scribi non abfur-
de posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento
facile relinquere queat: de Lucr. § 24, τοὺς γονέας τοῦ τετε-
λευτηκότος πείθουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀπδ' ὧς μὰ Δι' οὐδ' αὐ-
τοὺς ἀναγκαζομένους: alibi plura dicuntur. In opinione divi-
nae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agno-
scunt. Arrian. A. A. VII, p. 311: Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν
τὴν αὐτοῦ ἀνέφερον, οὐδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῶ τὸ πλημ-
μέλημα, εἰ μὴ καὶ σφίσιμα ἦν τυχὼν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σε-
μνοῦ ἔνεκα. HEMST.

ead. l. 13. Γέρρα οἰσύναι) Crates vimineae: quid gerrae, do-
cet Ioseph. 3 Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέα, de
quibus alibi: ἰταίας vocat Hesych. quem vide: lege Lucian.
de Hist. Conscr. cap. XXIII. BOURD. Has ipsas voces ponit
Etymol. atque explicat p. 619, v. 18. Si Luciani verba putes,
quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud inter-
pretamentum, σκεπαστήρια ταῦτα πολεμικά, οὐ κυκλοτερῆ δέ,
ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα: cetera minus quadrant. Οἰ-
σύναις ἀσπίδας ex Thucydid. IV, 9, annotavit Poll. VII, 176,
X, 176. Luciani locus utriusque scriptoris Commentatores
eruditos non fefellit, uti nec H. Stephan. ad Xenoph. K. Π. p.
24, v. 13. Degerris autem scuto Perfico luculenter agit Barn.
Briffon. de Regn. Perf. III, p. 290, 291. HEMST.

ibid. Οἰσύναι) Vid. Not. ad Ἀλεξτρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὅπλιτ.) Haec ita distinxerant in
prioribus edd. quasi praecedentibus adhaerent: separavi, ut
ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In
his vertendis mirum est aberrare potuisse interpretes: suas res
adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philip-
pus, ut instituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli
hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post pa-
trem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus,
quibus ille potius, quam vera virtute bellica, Graecos supe-
rarit: eos spectant ista amarulenta, ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς,
οὐδὲ προδοσίαις ἀνούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus reve-
ra inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eo-
rum est, quod inprimis a Demosthene ipsi non fuerit obie-
ctum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. Περσικά) Haec eadem in Etymologo
leguntur. Doctior exstat Scholiastae nostri de γέροις anno-

tatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. HEMSTERH.

Pag. 184. l. 1. Τὴν Θετταλὴν ἵππον) Mf. Θετταλικὴν ἵππον. Scio σῆμος σκύθης, & familia: sed Lucianum haec obsoleta non amare, id quoque scio. GRAEV. Θετταλικὴν praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa. Ζευξ. c. 6: τὴν Σήλαιαν δὲ, ἵππου γὰρ τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἰσιν ἀδμήτες ἐτι καὶ ἀβατοί. In Amor. cap. 45, Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forsan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Z. τρ. cap. 21, ἵππων Θρακικῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Χρυσοφόρων) Dico alibi. BOURD. Χρυσοφόρων, com-
mode: hac enim per contumeliam velut iniusta mollietiei nota
Persas Medosque victores Graeci significabant. Epigr. apud
Lycurg. in Leocr. p. 163: Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι
Μαρθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστέρησαν δύναμιν. Simul hinc
patet, delendum esse καὶ, quod praecedat χρυσοφόρων. HEMST.

ead. l. 6. Μύριοι) Vide Xenophontis ea de re libros ab omni-
bus legi dignos. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐ διαστήσας) Idem codex pro οὐ διαστήσας αὐ-
τοὺς, scribit, οὐ διασπάσας αὐτοὺς, eos non divellens, sive didu-
cens: sed in vulgata sententia eadem est. GRAEV. In MS. suo
invenit Graevius διασπάσας pro διαστήσας, & ita legit quo-
que in suo codice Scholiastes. Sed recte iudicat vir cl. in vul-
gata eandem esse sententiam. Quin & in hoc usu διιστάναι est
frequentissimum pro διασπᾶν, χωρίζειν, διαχωρίζειν quemad-
modum passim hoc verbum interpretatur Hesychius. IENS.

ead. l. 11. Προδοσίας) Tangit patris cauponium, de quo De-
mosth. alii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διασχίσας) C. διαστιχίσας· λέγεται
γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod & in textum multarum edi-
tionum irrepsit. SOLAN. Videtur in hoc corrupto vocabulo
duplex lectio confusa διαστήσας & διασχίσας. HEMST.

Pag. 185. l. 2. Δορατίον) Venabulum, hastam, sarissam, lan-
ceam, αἰχμὴν vocant; quibus Luciani δοράτιον addidit Io.
Frejnsheim. ad Curt. VIII, 1, 52. HEMST.

ead. l. 3. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε)
Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum
tuis conferre auderet. Admodum lenta. Benedictus accuratior:
eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset.
Sed cur elegantiam Graecam obscurant & malunt circumire,
quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde
profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Cice-

ronem dixisse, *Isocrates maiore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lyſiae comparatur*; Iuſtinum, *Lydorum reges fuere variis caſibus memorabiles*; nullus tamen fortunae Candauli comparandus. Et ſic alii. GRON.

ead. l. 4. Μακεδονικὴν χλαμύδα) Conſule Spanhem. de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Perſarum veſtis, ut ſupra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis iam, ex eodem conſtat; Ἀλεξ. c. 27; *Πλουχίτων ἀνὴρ* pro Partho. SOLAN.

ead. l. 5. Κάδυν) *Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικόν*. Iege Suid. Heſych. dico ad Heliodor. lib. 7. de taenia dictum antea. BOURD.

ibid. Τίαν ὀρθήν) Vid. eundem Spanhem. p. 466. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπ' ἐλευθέρων) Admodum diſplicet illud ὑπ'. Ego delendum cenſeo. SOLAN.

ead. l. 9. Λέουσι) Temere vulgari fabulam, qua Lyſimachum leoni obiectum ab eo ſcribunt, ait Curt. VIII, 1. Iuſtinus tamen ei fidem facit XV, 3. SOLAN.

ead. l. 10. Γάμους τοιούτους) Seponere non poſſum levem vitii ſuſpicionem in vocabulo ſecundo: debuiſſe videtur Lucianus designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, *γάμους ἀθύτους*. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipſe verbis plane ſimilibus laudi ſibi ducit in illa elaboratiſſima oratione apud Arrian. VII, c. 10: *γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες ſυγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἡμῖς*. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a Luciano diſſentit Plutarchus Alexandri vel inprimis admirator *περὶ τῆς Ἀλ. Τ. ἢ Ἀ. Or. I, p. 329 E. 330 A.* HEMST.

ead. l. 16. Ἐν Ὀξυδράκαις) Communem hiſtoricorum opinionem ſecutus eſt Noſter, quam refutavit Arrian. VI, c. 11, Alexandrum in Mallis audaciſſimum facinus edidiſſe docens. Utroſque Mallos & Oxydracas in hac hiſtoria coniunxit Dio-
dor. Sic. XVII, p. 613 D. & 614 C. *καθῆλατο μετὰ τῶν ὀπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν*. Vide Io. Freinſhem. ad Curt. IX, 4, 26. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Λύσανδρον) Nota Calliſtheniſ hiſtoria: quamquam de eius poena & morte valde diſſentiant: vide Freinsh. ad Curt. VIII, 8; ſed quem Lyſandrum, caveae leonum itidem incluſum, indicet, non reperio. Suidas in *Καλλι-
σθένους* Nearchum Tragicum illi affociavit: an pro eo memo-
riola vacillans Schol. nobis Lyſandrum ſuggeſſit? HEMST.

ibid. l. 2. Ὁξυθράκαις) Hoc ed. A. vitium correxit Solanus. HEMST.

Pag. 186. l. 13. Ἐπικερτομοῦντας) Iam irrita fuerat, atque obiecta Alexandro vivo praesentique stirpis ementiendae superbia. Arrianus eodem hoc usus verbo VII, c. 8: Μακεδόνες οὕκουν σιγῇ ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλλάττειν τῆς στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι· τὸν Ἀμμόνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Λιβύῃ) Debuerat Λιβύσι: fed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox sequitur χρησ- μὸν δεησόμενος ἦλθε. HEMST.

Pag. 187. l. 3. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές) Mentem Luciani non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit, id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim, quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiae divinae omnibus humanis opibus maiori. Vertunt: *Nam etsi haec a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es.* Vides, quam male. GRAEV. Interpretes merito castigavit Io. Freinshemius ad Curt. IV, 7, 30, ubi, positis Luciani verbis, monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic: quidquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum censebatur. Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, eum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere id mirabitur, cum omnes sciant, nullas esse hominum adversus Deos vires, ut loquitur Iustin. II, 12, 10.* HEMST.

ead. l. 7. Ἀορνὸν) Ἀορνὶν Ms. non ἄορνον, sed utroque modo scriptum hoc vocabulum inveniri, & in usu esse, docuit Eustathius ad Dionysium Periegeten. GRAEV. Ἀορνὶν etiam P. & L. habent; sed aliter ceteri tum hic, tum Ἐρμ. c. 4, & Πητ. c. 7. SOLAN. Tzetz. ad Lycophr. v. 704. Vid. ad Πητ. Διδ. § 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt Raderus & Freinshem. ad Curt. VIII, 11, 2, ubi inter Aornon & Aornin Codices non minus, quam editi libri, fluctuant. Herculi autem

Liberoque saepe conferri Alexandrum, docēbit idem Freins-
hem. ad Curt. IX, 2, 29. HEMST.

ead. l. 12. Συνης) Fl. nullum subscripsit iota, quod omnes
reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum adden-
da fuerat litera per iniuriam vicinae similis extrita συνήση, ut
γνώση, ἀπομαθήση. HEMST.

ead. l. 26. Οἷα πρώην) Dialog. ex his versibus Odyss.

Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παράυδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἔων διττυέμεν ἄλλω

* Ἄνδρι παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη,

* Ἡ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cetera item ex variis locis Homeri. BOURD.

Pag. 188. l. 3. Ἐπάρουρος ὦν) Argumentum huius dialogi
ex Homero Lucianus derivavit Od. Λ, 488, utque erat in prin-
cipem poetarum paulo iniquior, abstinere non potuit, quin
animadversionis, testae quidem atque ingeniosae, maculam
ipsi adspiceret; secutus hac in parte Platonis, quem tamen
ipsum alibi non mollius tractat, iudicium: is enim initio lib.
III de Rep. hos versus inprimis aliosque similes, tanquam ad
frangendum animi robur idoneos, expungendos esse censuit.
Quod de Pelidae magistris modo Noster, a Platone quoque
sumtum p. 612 C. Ἀχιλλεὺς θεῶς ὦν παῖς καὶ Πηλέως σωφρο-
νεστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σφοδρῶτάτῳ Χείρωνι
τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam Homeri lectionem
ἐπάρουρος, cuius duplicem significatum, ut ex Eustathio & He-
sychio patet, veteres exposuerunt, ἐπίγειον scilicet, vel κη-
πουρὸν ἐπιμίσθιον sive τὸν γῆν ἐργαζόμενον cum aliis scriben-
dum videretur, Βουλοίμην καὶ παρουρὸς ἔων, id est, φύλαξ, εἰς
φυλακὴν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, testibus Etymol. pag.
353, & Eustath. p. 1695. Eundem Homeri locum, sed alia
ratione, Dion Chrys. adhibuit Or. IV, p. 67 B. Facete Luci-
lius apud Non. p. 519, *Nunc paucis malim ac sapientibus esse pro-*
batum, * Ἡ πᾶσιν νεκύεσσιν καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox δε-
λὸν non equidem improbo; quia hac tamen accessione indige-
re non videtur ἀγεννητὶνα Φρύγα, considerandum est, an prae-
ster δούλον. HEMST.

ead. l. 16. Ἐκείνη) Respicit ad vocem δόξα, quam in animo
habebat Lucianus, non ad δόξαριον, qua usus erat. CLER.

ibid. Ὅ, τι μάλιστα) Perperam in omnibus libris excusis,
quos vidi, scribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἀνὸρ ἀφ' ὧς οὖσιν,
cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, maxime,
celerrime: licet maximopere celebrarint homines. GRAEV. Sola Fl.

ὀτιμάλιστα, qui mos est scribendi vetustarum edd. exinde cunctae corruptius ὀ, τι μάλιστα. Quamquam dixerat τὸ δὴ στήνον ἐκείνη δόξαν, tamen hic, quasi δόξαν scripsisset, subiecit ἐκείνη μὲν ἀνωφελής· qualia multa veteres usurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita: vide Davif. ad Cicer. de N. D. II, p. 199. Duker. ad Thucyd. II, c. 47. HEMST.

Pag. 189. l. 6. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβής) Manium, apud quos *Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro*, ut venuste canit Propert. III, El. 3, ἰσηγορίαν & ἰσωνομίαν, salvo tamen προεδρίας cuiusdam iure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a Barthio ad similem Claudiani locum in Rufin. II, 474. Senec. de Ir. III, 43, *Venit ecce mors, quae nos pares facit*. Sil. Ital. XIII, 776 — *Croesi mox advolat umbra, Dives apud superos, sed mors aequarat egenis*. Verum propius ad Luciani iocos accedit Plaut. Trin. A. II, Sc. IV, 92. Ingentem huiusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperit. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλως τε, ὁρᾷς) Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμέν οἷδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inspexerit attentius, animadvertet, scribendum & distinguendum eum sic esse: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμέν ὧδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Vides alioquin, quanta turba sociorum tuorum simus hic. Non longe post autem huc veniet quoque Ulysses. Omnino solatium affert societas earundem rerum. Nam solamen miseris socios habuisse malorum. In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Mf. gaudemus; sic enim in illo legitur: σιωπᾶν γὰρ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. Fixum nobis est tacere, ferre, & tolerare, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optaremus talia. Nam δέδοται ἡμῖν, quod in editis est, respuit omnino sensus huius loci. Quis enim illis hoc dedit, & concessit? Immo dicit sibi deliberatum esse, & sibi firmam stare sententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis risum concitare. GRAEV.

ead. l. 17. Δέξαιντο) Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblata redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἰ τις αἵρεσιν προβαίη &c. δέξαιντ' ἂν ἀντὶ παντός. ... τῆς ἀμείνονος γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac si-

gnificatione usurpari, his etiam Luciani verbis prolatis, monet C. A. Duker. ad Thucydid. V, 94. HEMST.

Pag. 190. l. 1. Ἀκλήροις καὶ ἄβιοις) Philostr. de V. A. T. II, c. 6, ἄβιοί τε καὶ ἱππόται τῆς ἀγέλης ταύτης verti debuit, inopes, & elephantis equorum loco vecti: errorem interpretis in ἄβιοι emendavit L. Bos Anim. c. VII, haec quoque Luciani verba cum Homero conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἄβιους τούτους καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat Antiphonti ὁ πολὺν βίον κερτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant Harpocr. & Hesych. quod egregie Polluci restituit adiutus a membranarum Iungerm. ad VI, 196. Ibidem S. 197, quamvis omisum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἀκλήρος. Xenoph. K. A. III, p. 179, v. 40: ἐξ ἡν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὄραν. In fine dialogi quin pro δέδοται legendum sit δέδοκται, minime dubitandum viderur. HEMST.

ead. l. 4. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταῦτα χεῖρους ἐστὲ, καθ' ἥσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες) Eximia discordia interpretum, Ottomaro Luscinio vertente, *etiam si non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis*; Benedicto, *quod ni confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis*. Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscriptit pater: *eodem modo affectū, sed dissimulantes, vel, quod cum eodem modo affectū sitis, dissimuletis*. GRON.

ead. l. 7. Σιωπᾶν γὰρ) Sententia postulat, σιωπᾶν γοῦν, καὶ φέρειν' particulas istas γοῦν & γὰρ iam supra vidimus inter se permutari. HEMST.

ead. l. 8. Δέδοκται) G. & St. SOLAN.

ead. l. 22. Οὐχ Ἡρακλῆς οὕτως ἐστίν;) Hic dialogus, itidem ut superior atque aliquot sequentes, Homero exagitando impenditur; cuius, ut horum lepor recte capiat, omnino legendi sunt versus Od. Λ, 601. nam quo minus obscurum esset, quem petat, ne poëtae quidem verbis abstinuit. In eo autem Homeri loco, ne Lucianum aut primum aut solum putes, iam olim exstiterunt, qui valde offenderentur: διαβάλλουσι δὲ, inquit Eustathius p. 1702, καὶ τὸν τοιοῦτον τρόπον οἱ Ὀμηρομᾶστιγες' tum motas difficultates pro muneris suscepti ratione diligenter remove conatur: quamquam paulo post p. 1703, v. 18, facietis huius dialogi iocis delectatus scribat, οὐ καταπαίζει εὐνῶς ὁ Λουκιανός. Ut summi poëtae dignitati confulerent, nodum alii secare maluerunt, & violentius quidem ex-

pulsis versibus istis binis, Εἰδωλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέπτεται ἐν Σαλίν, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην quibus accedere se testatur Scholiastes parvus: ego bene sinceros existimo, qui & a veteribus agnoscantur, vid. Pausan. II, p. 140; nec magnopere causam Homeri laedant. Fallimur scilicet, qui duabus hominem partibus constare censemus: quatuor sunt, quas accurate discrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo sunt homines, manes, caro, spiritus, umbra:

Quatuor has partes tot loca suscipiunt.

Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;

Orcus habet manes; spiritus astra petit.

Vid. Barth. Adv. LII, 1. neque multum abijt Serv. ad Aen. IV, 654; nisi quod tres sufficere putat, animam, quae superne est, & originem suam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram, quae quoddam simulacrum ad nostri corporis effigiem factum inferos petit: porro monet usus hoc ipso Homeri loco, sciendum, si simulacra haec esse etiam eorum, qui per apotheosin Diū facti sunt: quam doctrinam repetit ad Aen. VI, 134, V, 722; nam sibi videtur quodammodo dissentire ad Aen. II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἰδωλον apud inferos versatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis Homeri versibus, ut arcanæ disciplinae mysterium ibi refidere non vulgare arbitrantur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς διὰ τελεστικῆς καθήκμενος καὶ τῶν ἀχράντων καρπῶν μετασχὼν τελέας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέπτεται ἐν Σαλίν, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην. longe secus atque Achilles, qui πρακτικὴν σχὼν ἀρετὴν ἐφίστο τῆς μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura Proclus ad Plat. p. 382. omitto Pindari εἰδωλον in Plutarch. Παραμυθ. p. 120 D. Lucianum advocavit Gisb. Cuper. in Apoth. Homer. p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. 7. HEMST.

Pag. 191. l. 1. Ὡ καλλίνικε) Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno Archilochi, qui decantabatur in ludis Olympicis, cuius initium Καλλίνικ' ἀναξ Ἡράκλεις. Sic in Piscat. BOURD.

ead. l. 4. Καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην) Ex Homero, hymno Herculis. BOURD. Ἐχειν, sicuti Latinis habere, vir eximius Io. Schultingius illustrat ex hoc loco ad Senec. Controv. p. 247, addens, ambiguum esse, recte ne ceperit interpret. Hesych. Ἐχεν, ἐγεγαμήκει quod ad Homerum pertinet Od. A, 269. ProPERT. I, El. XIII, 23: Nec sic coelestem flagrans amor Herculis He-

ben Senfit ab Oetaeis gaudia prima iugis. Ibi vide I. Broukhufium. HEMST.

ead. l. 10. Ἀνταδρον) Sic Catapl. § 10. mox dixit ὑποβολιμαίων. dico alibi. BOURD. Existimabant nimirum veteres, interdum posse cuiuspiam vitam redimi, si quis eius loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcefidis, suntque etiam eius rei recentiora exempla, de quibus consulendi If. Casaubon. ad Calig. Suetonii, & Cl. Salmasius ad Adrianum Spartiani. CLER.

Pag. 192. l. 2. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ) Thom. Mag. in Μή' εὐρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἅπαξ καὶ ἐπὶ ὁριστικῷ ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, cum Moschopulus in Ἄ. Ὁ. Ἑκλ. regulam condiderit, ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποτακτικῶ συντάσσεται. Quod fieri vetat, scriptores probatissimos non refugisse docet Budaeus C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν οἷ ὁ Ἡρακλῆς. HEMST.

ead. l. 7. Τὸ μὲν τόξον) Μf. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. Λ, v. 606: Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ὀίστρῳ Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas. Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli iniuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. GRAEV.

ib. Γυμνὸν) Id est, extra thecam est; promptum est. GUYET. Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, asservare. Vid. Od. Λ, 606, quo haud dubie respicit. SOLAN.

ead. l. 10. Παρὰ) O. Fl. I. & W. recte: in reliquis mendose περί. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρεσχελοῦντα) Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. BOURD.

Pag. 193. l. 2. Ὡς ἂν Ἀμφιτρύωνι) O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti. Homerica loquendi ratio: ὥς ἂν Ἀδμήτω τέκε, ὥς ἂν Ἀρχίσῃ Il. B, 714, 820. Ἡ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέφ κρατερόφρονε γαίνατο παῖδε Od. Λ, 298. Imitatur Eunap. Aedef. p. 65, παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. HEMST.

ead. l. 3. Ὡστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι) Verunius apud Basileenses & Bourdelotius, ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis. Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacri-

ficiis, de Iove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλε-
λήθει πάλαϊ τεθνεὺς, ubi Erasmus, & recte, ac ab eo Benedi-
ctus, *Et illud nos latuit, eum iam olim fuisse defunctum*: & de Salta-
tione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς
δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, Benedictus, *Nesciebam te unum quidem hoc
corpus, sed plures animas habere*. In Necyomantia: ἐλελήθει Μέ-
νιππος ἡμᾶς ἀποθαγὼν, & ἐλελήθειν δὲ ἑμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ
ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. GRON.

ead. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν) Cum hic dixisset, quid-
quid in se fuisset Amphitryonis, obiisse; quidquid Iovis, vive-
re, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero repo-
suisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos,
alterum Amphitryonis, alterum Iovis filium, respondit Her-
cules, οὐκ, ὦ μάταίε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi
& sententiae requirit, ut legas ἦμεν, & veritas, *nequaquam, fa-
tue, solus enim ambo eram*. Ego Hercules solus eram ambo, fi-
lius Iovis & Amphitryonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. Aristoph.
αὐτοὶ γὰρ ἔσμεν, *solī enim sumus*: & superius in dialogo Mer-
curii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἔσμεν, *solī enim nos sumus*. Αὐτὸς
ἦμεν ἄμφω est, ut apud Phaedrum, *Aesopus cum solus esset fa-
milia*. GRAEV.

Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) Miror, unde prodierit lectio quo-
rundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nectamen pror-
sus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mor-
tem vel igne vel putredine consumantur, satis est frequens,
nihilque vetat, quo minus cadaver Herculis in cineres reda-
ctum dici potuerit λυθῆναι: utram prae altera eligam, vix sanè
dispicio. Quid si coniungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ nam in
Hermotimo quoque § 7, τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέν-
τα δεδὼν γενέσθαι. Eustathius certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperisse
p. 1703: ὡς τοῦ μὲν σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν
Οἴτην, τῆς δὲ ψυχῆς ἀνω οὔσης, τοῦ δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ἄδην,
οὗ καταπαίξει εὐφυνῶς ὁ Λουκιανός. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία) Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς
δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νε-
κρῶν σύνοιμι, Ὀμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψευδαλογίας καταγε-
λῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hu-
ius loci perspicere satis non potest, nisi obversetur memoriae
locus Homeri, ad quem allusit. Is est Odyss. A. v. 600:

Τὸν δὲ μετ' εἰσένοησα βίην Ἡρακλεῖην

Εἰδὼλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι

Τέρπεται ἐν Σαλίνῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον ἥβην.

Post hunc vidit Herculem

Simulacrum: ipse vero cum immortalibus Diis

Oblectatur convivis, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro *ψευδολογίας* in Luciano Mf. habet *ψυχρολογίας* tam frigidae sententiae: optime fane: quae sit *ψυχρότης* & *ψυχρολογία* nemo potest ignorare, nisi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit. GRAEV.

ead. l. 10. Ψυχρολογίας) Sic praeter Mf. Gr. P. Ox. Coll. & ed. I. SOLAN. Quamquam *ψευδολογία* non abhorreat, & *Isocrates τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστούς* sub initium Panarh. ac Polyb. IV, p. 432, *τῆς τῶν πλοῖζομένων ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν* dixerint, *ψυχρολογία* tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem, quod appositum erat interpretandi causa, deiecit. Hefych. *Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμος (ἀγαθὸν Suid.) λέγων* Phot. de Damascio, *οὐκ εἰς ἀμουνσον ψυχρολογίαν* &c. idem saepius apud Galenum occurrit. Neque metuentum est, ne pro suo non agnoscat Lucianus: in Somn. p. 16, *ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἄλ. ἴστ. II, c. 20, καταγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὰν τὴν ψυχρολογίαν.* HEMST.

ead. l. 26. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστὼς) Respicit omnino locum Homeri Od. A, 582. Aristarchus tamen haec ut notha respuebat: vide Schol. Pindar. ad Olymp. Od. I, v. 97. SOLAN. Ad lacum constituit Noster, quem Homerus fecit *Ἐσταότ' ἐν λίμνῃ, ἣ δ' ἐπὶ προσέπλαζε γενεῖω* eum fere sequuntur omnes, & apud Ciceronem poeta Tragicus, *Mento summam aquam attingens, eneclius fuit Tantalus*. Ne autem, sibi rem esse cum Homero solo, non clare demonstrat, imminentis saxi, quo suspenso ad poenaeque ceteras addito posteriores Tantalum expavefecerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. Schol. Pindar. ad O. A, 97. *Ἐπικύψας* illustrat Pric. ad Apul. Mil. I, p. 50. HEMST.

Pag. 195. l. 11. Ἐν Λυδία (του) In Siplyo sepultus, quod eius monumentum *δέας ἀξίον* vidit Pausan. II, p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: Hefych. *Σίπυλον, ὅρος Λυδίας καὶ Φρυγίας*. Eversa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide Strabon. XII, p. 868 C. Ex Tragodumenis Aesclepiadae sunt deprompta, quae scripsit Schol. Homer. ad Od. A, 581, *Ἴοῦν ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τῆς ἐν οὐρανῷ διατῆς, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδμενόν τῶν*

χειρῶν, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκήδευτο, ἀνατρέψαι. Plures, quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad Hygin. F. LXXXII Th. Muncker. HEMST.

Pag. 196. l. 1. Δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ α.) Longe quidem ab hac opinandi infania Tantalus abest, si Dioni Chryf. credimus Or. VI, p. 97 A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumfessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸν ἐν ἄδου Τάνταλον, ὃν φασὶ κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτρον, πολὺ ῥάδιον διαγίνειν· οὐ γὰρ δὴ ἐτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνῃ. Euripidis expressit locum in Or. v. 6. Verum Lucianum tuetur, nihilque eum temere dixisse probat Xenophon ipso fine Oeconom. Ὡς περ ὁ Τάνταλος ἐν ἄδου λέγεται τὸν αἰὶ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος μὴ δις ἀποθάνῃ· unde non obscure colligas, ex veteris cuiusdam ingenio poetæ commentum illud emanasse, quod Tantalo secundæ mortis metum affinxit. Fieri vix potest, quin eodem Lucianus, etsi suo satis dives, nihilo minus antiquorum facerías expolire atque in lucro ponere solitus, mentem rerulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium εἰς mutatum in ἦ, quia venustatem dicti Lucianeī minime capiebant: post ἄλλον μετὰ τούτον ἔδην si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. Aeschin. Dial. III, § 4, ὥς περ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανοῦμενος. Agatharchidæ locus ioci similis aculeum habet apud Phot. p. 720, quem eo libentius torum repræsentō, quod & Homerum tangat, neque a Luciano non videatur fuisse cognitus: τῶν δὲ μεταπληαχότων τὸν βίον ἐπὶ σχολῆς πρὸς Ὀδυσσεᾶ διεξέρχασθαι παντοδαπὴν ἀδολεσχίαν, ἐκ τῆς ἀμόρφου σκιᾶς τὸ τῆς ὀφθαλμοῦ γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τῆς ἀμ. & sine dubio γινώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut consuevit, interpres Schottus) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis posterioribus vocolis foede corruptis esse reponendum αἵματος liquet ex inferna scena, quam Homerus apparavit Od. λ, 50, 95, 152, 225, 231.) οὐ κοιλίας, οὐ βρόγχους ἔχοντας· ἐτέρους δὲ φοβεῖσθαι τὸν σίδηρον οὐκέτι δυναμένους τρωθῆναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίνει τῶν σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἐτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος οὐδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔσχατον τῶν οὐκ ἐτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορθμίδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναυκληρὸν καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταστρα-

φέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέονται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum attinet, egregie sententiis inter se conspirare Agatharchides ac noster Lucianus? sane sic existimo: praesertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem merfi manes moriantur. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς ἕτερον τόπον) Illud eis agnoscunt omnes impressi: abest ab Ox. & P. uti & ab ed. I. in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet *eis*: sic enim Noster iterum Dial. XXVI, μεταβολὴν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐλλέβορον) Cogn. 50. SOLAN.

ead. l. 9. τὴν δίκη) Dixerat initio Dialogi ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίκου, ut Aristoph. Equ. v. 531, δίκη δ' ἀπολωλώς & τῷ δίκῃ κολάζεσθαι: nunc mutato genere δίκην non magis ergo Noster distinxit, quam Pollux VI, 31, utrumque ponens. Hoc Grammatici vetustius, quippe solum ab Homero usurpatum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in membranarum antiquis saepe commutentur, prout librarius vel doctior suum scriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in Dione Chryf. p. 133 B. pro δίκην vel δίκην alii codices δίκος praeferebant: eadem varietas apud Thucyd. VII, 87; ubi plura notavit erudit. Dukerus his etiam Luciani verbis usus. HEMST.

ead. l. 10. Τὸν ἐλλέβορον) Affert Thom. Mag. in Ἐλλέβορος, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὐ τὸ ἐλλέβορον verum est, quod observat: hoc vergentis & prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic Theophrastus & Dioscorides, ἐλλέβορος ὁ λευκός, ὁ μέλας. Meminit huius loci Erasmus in *Bibe elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo saepe ponitur apud Platonem, ut alterum in alterius vicem facile possit succedere. HEMST.

ead. l. 12. Θάρρει) Notandus hic huius voculae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* iubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum *ληρεῖς*. Certe iis, quae hic Menippus affert, nulla consolatio inest. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ καταδίκης δικάσει, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος) Doctiss. amittinus meus Abreschius in Animadv. ad Aeschyl. p. 63, deleta distinctione legit: δικάσει τοῦ ὕδατος, & sic τὸ ὕδωρ οὐχ ὑπομένον ait forte δεικτικῶς illam λίμνης aquam, quae initio dialogi φεύγον ὕδωρ. REITZ.

Pag. 197. l. 4. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ) Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem exstat in cunctis edd. ex-

cepta Fl. cūr repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 61, κατὰ τὸν ἑμὸν οὐτωςὶ δάκτυλον. HEMST.

ibid. Ἐκεῖνο αὐτὸ) Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Faceffat ego etiam auctor sim. SOLAN.

ead. l. 7. Τυρὰ) Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. A, 235 sqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. SOLAN.

ead. l. 12. Θανμάζουσι) Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. CLER.

Pag. 198. l. 2. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες) Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco Kusterus illustravit ad Aristoph. Plut. v. 79. Lucianus, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contempto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec spreuit pater epistolae ad Hebr. XII, 9, ut dudum monuit H. Stephan. Diff. de Styl. N. T. & post eum Raphelius ex Arriano, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in &, quod qui Graecae particulae loco posuerunt interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀνάστατοι γεγόνεσι, sic verbis iisdem Isocr. in Helen. Laud. pag. 216 A. ἀλλ' οἱ μὲν (Troiani) περιεώρων καὶ πόλεις ἀναστάτους γινομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προέσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνεμέσῃτον) Ex Homeri Iliad. 3, Οὐ νέμεσις. Aristae. alii. BOURD. Nobiles Homeri versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulchritudinis se velut igne novo concalcere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. cap. 16. Vide Maxim. Tyr. Δ. XV, p. 150. Eustath. de Hysm. Amor. III, p. 93. Aristae. I Ep. 1 sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet Callimach. H. in Dian. v. 64. Luciani ἀνεμέσῃτον Synes. Ep. 101, p. 240 C. ἀνεμέσῃτον δὲ ἐκπερινοστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Quintilian. l. O. VIII, cap. 4, p. 716: Non putant indignum Troiani principes Graios Troianosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quatenam igitur illa forma credenda est? HEMST.

in Schol. l. 3. Τοῖν δ' ἀμφὶ Τοῖν δ' ἀμφὶ γυναικί] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurrata in eius Codice verba Homeri fuerint. SOLAN.

Pag. 199. l. 1. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν) Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταβρίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut Livius ait, *se proiciunt*, vel *corpora humi prosterunt*, IX, cap. 6, idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutunt: Xenoph. Eph. II, p. 22, καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἐκλαιον· p. 50, αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἐκλασε· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopomenes apud Plutarch. p. 357 E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ στιβαδίῳ τοῦ τυχόντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianus Alcidas in Lapith. c. XIV, εἰς τοῦδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε· paulum aliter in Arriani Epiict. II, 20, p. 233, εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. Cicero de Orat. I, § 28, & quod ille (Socrates in Phaedro Platonis) durissimis pedibus fecit, ut se abiiceret in herbam: sequitur Crassi responsum, Immo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse. Haec si fuissent in promptu Vulteio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuissent in Aeliani loco V. H. VIII, 14, ubi Diogenes moribundus ἑαυτὸν φέρον μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γεφυρίου. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένοι Dioni Chrys. p. 659 D. pro mendicis egenisque hominibus, qui se in trivius prostraverunt stipis exorandae causa. Recte vero κεῖσο· hoc enim umbris Noster tribuit: supra pag. 189, κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι· idcirco non prorsus aspernanda est Cod. O. lectio in huius dialogi principio, ἐνθα Τάκινθος κεῖται &c. Dial. XX, § 2, χαμαι ἐρρίπται. HEMST.

ead. l. 10. Ἡμιτελῇ) Ex Iliad. 2. Philostr. Heroic. ex quibus hic Dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. 1, & in Catapl. c. 8, ubi quaedam. BOURD. Multa de ea voce ad Homer. II. B, 701, Eustathius, quae in pauca contraxit, quisquis is est, qui sub nomine Didymi prodir Scholiastes: ἡμιτελής, inquit, ἦτοι ἀτελής, ἢ ἀφρημένος τοῦ ἐτέρου τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελείωτος· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι δάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. LEED. Allusionem ad Homeri locum II. B, 701, notavit magneus Leopardus Em. IV, c. 9. Quem poeta dixerit δόμον ἡμιτελῇ, parum ipsis veteribus apertum est, ut parvus Scholiastes & Eustathius docent. Quid Valerius Flaccus voluerit, imperfectam domum vertens VI, 689, coniectare difficile est, etsi Turnebi sententiam Adv. XXI, 17, XXIX, 25, traditam, & Gaullini ad Eustath. p. 29, non ignorem: aliquanto liquidius Ga-

tullus ad Manl. *domum inceptam frustra*, ubi Scaligerum vide : nam If. Vossius pag. 293, dum Homeri verbis utitur ad stabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Possset ab innupto vivere coniugio*, quid praecipue spectaverit, haud fatis assequor: nisi certiores accesserint membranae, nescio equidem, an praefendum sit, quod ante vulgabatur, *Possset ut abrupto vivere coniugio*; quam scripturam versiculi sequentis sensus paene flagitat. Mihi haec illa δόμον ἡμιτελοῦς maxime placuit explicatio, quam Hesychius proponit in v. cui Strabo, vel potius Posidonius suffragatur, monens apud eum lib. VII, p. 454 C. τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab Homero, διότι χήρος· dissentire Lucianus non videtur, ut qui post ἡμιτελῆ δόμον velut interpretaturus adiungat χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα· nam haec si pro diversis habuisset, scripsisset potius χήραν δὲ τὴν v. illud autem τε omnium est editionum ac vetustorum Codicum. Tzetzes Ch. II, v. 760, historiam Protefilai narrans, cum Lucianum testem citat, hunc dialogum cogitabat. HEMST.

ead. l. 12. Γυναῖκα) Laodamiam, cuius epistola ad maritum apud Ovidium est XIII. LEED.

Pag. 200. l. 4. Δύσπαρι) Homericum est. Apud Euripidem αἰνόνπαρι eodem sensu. LEED. In hac Paridis appellatione maritus ab uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, Ovidio verba ministrante Ep. Her. XIII, 43, *Dyspari Priamide, damno formose tuorum*: ubi valde miror, doctos homines, & virtutis poëticae non expertes, anteposuisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide*; cum altera lectio, nihil habens molestum, & eruditione Nafonis sit digna, & expetatur ab adiunctis, *damno formose tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. Hesychius emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῇ παρακληθεῖς· lege, Πάρις κληθεῖς. HEMST.

Pag. 201. l. 6. Ἐπικεκλῶσθαι) Ridet Homeri fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congescit Gataker. ad Antonin. IV, § 26. HEMST.

ead. l. 14. ΜΕΝΙΠΠΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ) In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quae si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. GRON.

ead. l. 15. Περιήγησάι μοι) Eustath. in Epist. Commentariis ad Dionysium praemissa p. 110: Εἰληχε δὲ τὴν περιήγησιν

κλῆσιν παρὰ τὸ περιηγῆσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὼ καὶ τῶν ῥητόρων τινὲς ὁ μὲν, περιήγησαι μοι τὰ ἐν ἔδῳ, φησιν, ὃ ἐστίν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem ed. Twaites, quae ob oculos habuit Eustathius, Hermogenis & Luciani loca. Significat autem περιηγῆσθαι proprie officium, quod peregrinis praestari solet, per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi. In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον· quorum interpretationis pravae Benedictus Iac. Gronovio poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ. Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανάλθοιμι· Schol. λεπτομερῶς εἶπε· consentiens Eustathio: neutrum probō: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem huius verbi eleganter explanant: ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι ξυμπερινοστών, καὶ δεῖξεις ἕκαστα. Inde περιηγηταί, qui per urbes Graeciae, pleraeque priscaurum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: talegenus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud Plutarch. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἑμμ. νῦν τὴν Π. p. 395 A. 396 C. 397 D. 400 D. F. 401 E. eisdem, qui saepius ἐξηγηταί vocantur a Pausania, Lucianus intelligit in Philop. c. 4, & ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, tabulae pictae interpret & enarrator, περὶ τοῦ μὴ ῥαδ. πιατ. Διαβ. c. 5. Longo Poemen. I, p. 2, ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος· qualem catus ille Cebes non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac origine porro περιηγῆσθαι est, accurate singulas rei gestae partes narrando persequi: quod Aeliano frequens V. H. III, c. 18, de Anim. III, 6, XVI, 23. ideo ἐκφράσιν Theon Prog. p. 118 describit λόγον περιηγηματικόν. Salmasius ad Solin. p. 68 C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγῆν & περιηγῆσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in Herodoti φοίνικος περιηγήσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem Platonis locum, qui pictorum illud περιηγῆν egregie illuminat, de LL. VI, p. 867 D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσα γὰρ μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὲς περιγραφεῖν τοῦτο δὲ δέήσει συμπληροῦν τὸ περιηγηθέν. HEMST. ead. l. 18. Οὐτοί μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστίν, οἶσθα καὶ τὰν πορθ-

μέα τοῦτον) Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpretungendus, Οὗτος μὲν, ὅτι Κέρβερος ἐστίν, οἶσθα. καὶ τὸν πορθμέα &c. Omnia exponere, Menippe, haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc quidem esse Cerberum, novisti. Ex portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem iam tum, ubi ingrediebaris, vidisti. Distinctione hac nostra nihil planius, &c, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, sic omnino, & recte, habet Florentina editio. IENS. De distinctione mutanda recte monuit doctiss. Iensius: dubites tamen, an copulari conveniat, οὗτος μὲν ὅτι Κέρβερος ἐστίν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε. ut ad εἰράκας sola pertineant τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλεγέοντα. nam Charontem sane non vidisse tantum, sed propius etiam novisse debebat Menippus, cum quo familiarissime fuerat confabulatus, in eiusque, Mercurio commendante, gratia positus. HEMST.

Pag. 202. l. 2. Πυλωρεῖς) Passim hoc muneris Aeaco assignat Noster: supra Dialog. XIII, & sine huius. Philostratus etiam p. 311. Apollodorus claves inferorum ei tradit III, p. 94 C. SOLAN. Attigit hunc locum P. Wesseling. Obs. I, c. 3, p. 10, & Aeacum ex Apollodoro III, p. 229, τὰς κλεῖς τοῦ ᾧδου φυλάττοντα produxit: ideo sollicitus est in fine dial. μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ διαφυγόν. & plagas ab eo metuit Charon, si quem redire siverit in vitam D. XXII, § 3. περὶ Πάθ. § 4, Δίακός ἐστι τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus Ἄδου πυλωρός Euripidi in Herc. Fur. v. 1277, & immanis ianitor aulae Horatio. Primae dignitatis est Minos: proximum gradum tenent Aeacus & Rhadamanthus apud Plat. in Gorg. p. 397 A. Aeacus autem λέγεται παρὰ Πλούτωνα καὶ Κόρη τιμὰς μετρίστας ἔχων παρεδρᾶειν ἐκείνοις, teste Isocrate in Evag. p. 192 A. — immensis urnam quatit Aeacus umbris: Stat. II, 1, v. 219. Plurimum hi tres iunguntur, etiam in illa proverbiali Demosthenis sententia pro Cor. p. 494 B. εἰ γὰρ Δίακος ἢ Ραδάμανθος ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed iudicium infernorum numerum auxit, adiecto nominatim Triptolemo, Plato Apol. p. 31 A. ne scilicet vetustissimus Atheniensium legislator, haud minus atque illi, apud Orci incolas iuri dicundo non praeesset. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμειννὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα) Vere imbecillia capita, non caduca, ut interpretes. Ad Homeri locum respexit in Odyss. K, v. 251: Πολλὰ δὲ γυνᾶσθαι νεκρῶν ἀμειννὰ κάρηνα, Multum vero precare mortuorum imbecillia capita. GRAEV. Illud Homeri solemne perstringit — νεκρῶν ἀμειννὰ κάρηνα Od. K

& Λ. De ipsa voce, cuius potestatem ambiguum fecit Grammaticorum dissensus, alibi dicam. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Τρυφερός) Τρυφερώ... V. SOLAN. Τρυφερώ-
τατος igitur, quod reposui, supplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res est non protrita: eodem spectat, quod ab Hellenico vel Callisthene sine dubio sumtum tradit Schol. Aristoph. ad Av. v. 1022: Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφήλος, καὶ τῷ εἶ-
δει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. HEMST.

Pag. 203. l. 6. Προσπύττωμαι γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι) Vid. Καταπλ. c. 12, Ὀν. c. 56, & Συμπ. c. 33, & Not. cl. Hemsterh. SOLAN. Cunctarum membranarum atque edd. lectio nulli eruditorum suspicionem vitii praeiuit. Ostendam primum maculam in eo verbo manifestam: tum unius literae mutatione sinceram veteremque scripturam revocare conabor: haec enim nihil fuit oblatum, quod a pristina coniectura diffidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπύττωσαι vel προσπύττωσαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo coniungi: id Budaeo quidem & Stephano fuit persuasum, sed hoc solo Luciani loco deceptis: genuinam structurae rationem dabit Noster Dial. D. VII, § 3, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἐκλε-
ψε προσπύττωσάμενος αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· nunquam aliter Homerus, Euripides ceterique scriptores. Achill. Tat. V, p. 295, προσπύττωσάμενός με πολλὰ ἐφίλει. Non dissimilis est causa verbi περιπτύττωσαι. Idem p. 303, καὶ τὸν τε Κλεινίαν περιπτύτ-
τονται· nam quod lib. IV, p. 241, legitur, ἐγὼ περιπτύττωσάμενος αὐτῇ δεσμὸς εἶμαι, ita capiendum est: amplexus vinculi modo ipsi adhaerebo: attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, si forte repererit περιπτύττωσάμενον τῷ πεπονθότι, τῷ πεπληγό-
τι τόπῳ apud Dioscoridem; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐνὶ μάλιστα περι-
πτύττωσάμενος τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, Galeni de Us. Part. Corp. Hum. lib. I; σύκονταῖς τῶν βρωμάτων ἀδικίαις περιπτύτ-
τόμενον Iulian. Ep. XXIV, p. 391 C. similisque modi plura, recorderetur haec forma passiva proferri, multumque adeo distare ab usu verbi Medii. Ergo Lucianum ut liberemus indecivitate orationis structura, reficiendum est emendatione proclivi προσπύττωμαι, vel, si quis fastidiosior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσ-
πύττω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbissimique notam contemptus plerorumque popu-
lorum moribus προσπύττειν τινι, os alicui conspuere, qua de re copiose Barth. ad Claudian. Paneg. in IV Conf. Honor. v.

404, & Commentatores ad illa Petronii c. 75, p. 373, *Si quid perperam feci, in faciem meam inspue*. Sophocl. Ant. v. 1246, Πτύσας προσώπων ubi vide Schol. Ex Hyperide ponit Poll. VIII, 76, inter iniuriæ per ignominiam illatæ vocabula, præter τὸ κονδυλίζειν, cui finitimum est πατάξαι τατὰ κόρρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Iunxit Musonius apud Stob. p. 169, λοιδορηθῆναι, ἢ πληγῆναι, ἐμπτυσθῆναι ὧν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & iure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγῇ quorum ὕβριος γραφὴν γράφασθαι sapientem suum, plagarum etiam, si ita res tulerit, tolerantissimum vetat. Galenus in Protr. Diogenis Cynici, quem magistrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, historiam referens, qui ad coenam vocatus hospiti, quod turpiorem alium sordidioremve locum non inveniret, in faciem inspuebat, sic scribit: Ἐστιάμενος παρὰ τινὶ τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνοημένῳ, μόνῳ δ' ἑαυτοῦ πάντα πασὶν ἡμεληκότῃ, χρημψάμενος ὡς πτύσων, εἴτ' ἐν κύκλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν πέριξ ἔπτυσσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσσε τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας hoc Diogeni Laërt. dicitur εἰς τὴν ὕψιν πτύειν VI, 32, & προσπτύειν τῇ ὀφεί II, 75. Asini scriptor sub Luciani nomine latens cap. 56, mulier ista figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conspicata, προσπτύσασά μοι, non tu, inquit, in malam rem hinc a me faceffes &c. rariore structura Noster usurpavit in Sympos. c. 33, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, quamcumque rem abominari, despectam longe a se aspernari, & quod Latini dicunt, consputare. Aristænetus, si ve quicumque Epistolarum illarum sunt auctores, non enim omnium unum esse censeo, II Ep. 20, καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς & fastidiose aversamini summo nuper studio desideratas consputantes voluptates: quod tractum ab Epicuro: eius enim est apud Stob. p. 159, βρυάζω τῷ κατὰ τὸ σωματίον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἀρτῷ χρῶμενος, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς quæ, si vel nomen abfuisse, non sententia solum, verum ipsis etiam vocabulis philosophum eum designant: nam præter alias voces insolentius formatas huius scholæ sunt βρυάζειν & βρυασμοί, a doctis interpretibus parum intellectæ, ut ex Plutarcho liquet T. II, pag. 1098 B. 1107 A. & προσπτύειν τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod Epicuri dictum profert Athen. XII, p. 547 A. illudque Metrodori, πολλάκις προσέπτυσάμεν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, Plutarch. T. II, p. 1088 B. Similis usus in περιπτύειν τι, quo Srephani potest in posterum locupletari The-

faurus, apud Aristaen. I, 21, &, qui hoc verbo delectatur in primis, Simplic. ad Epict. p. 52, 66, 103, 135, 144, 229, 278. Iam si animum attendas ad Luciani sales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortali Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum capitis eius fragilitati metuit Aeacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae despectionis nota nulum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & κυνικώτερον fuisset amplexatus, omnem illam forte osseam larvam longo luxu permollitam contrivisset. In Catapl. c. 12, de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρῃς ἔπαιε· τέλος δὲ πλατὺ χρεμίσμενος, καὶ καταπτύσας μου . . . ὄχετο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur, quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab instituto Luciani longe aberret: ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis affirmandam. HEMST. ead. l. 11. Ω Εὐφορβέ) Lege Menag. ad Diogen. L. VIII, 5, 11, Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 26. uterque Luciani loci meminuit. HEMST.

ibid. Ἡ Ἀπολλων) Quia Apollinem eum esse crediderant discipuli. Diogen. L. p. 216 D. E. Porphyrius & Iamblichus. Sed Noster ipse adeundus Ἀλ. c. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Χρυσοῦς ὁ μὴρδς) Passim hoc. BOURD.

Pag. 204. l. 3. Οὐδὲν ἴσον κύαμοι) Diligentiam effugit hic locus eruditissimi Rittershusii ad Porphyr. Vit. Pythag. p. 66, 67, ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit: inde disces in animo fuisse Nostro, ut Clemens ait, τὸ ἐπύλλιον ἐκείνο, in quo τρώγειν & ἔσθαι pro τε φάγειν, vel φαγεῖν alii praeferunt. Eustathii locus a Casaubono ad ista Luciani declaranda productus exstat p. 948, v. 23. Eundem vide ad II. I, p. 757, v. 42, ubi quae scribit sumta sunt ab Athen. II, p. 65 E. Sexti. Empir. II. T. III, p. 184, ἐνίοι δὲ θάπτον ἀντὶ τὰς κερφαλὰς φαγεῖν (Aegyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασι τῶν πατέρων ἢ κυάμους observat Fabricius, qui a plerisque Empedocli tribuantur, Orpheo versus adscribi a Didymo Geopon. II, 35; quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert Origenes, quem vocant, Φιλοσ. c. II, p. 42.

portentosum opinionis mirificae documentum prodit: si quis fabam eiusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, postque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἶδος ἔχον τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰσχρὴν γυναικὸς, μετὰ δὲ ταῦτα κατασοῦμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν quae vel auditu sunt tremenda. Dicitur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege Ia. Windet. de Vita Funct. Staru Sect. V. HEMST. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κνᾶμψ disputationem in Miscell. Observ. A. 1735, p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quidquam amplius a nobis desideret. IDEM in Addendis.

ibid. Κνᾶμοι) Eustathius: Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἱερὸν τοιοῦτον·

ἰσὸν τοι κνᾶμους τε φάγειν κεφαλὰς τε τοκήων

διὰ τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἢδ' ἀνάβαθμον

Ἐξ αἰδέω ὅταν αὐγὰς εἰσανίσωσιν.

Empedoclis versus esse ait Rittershus. p. 30 ad Porphyrr. ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. Casaubon. ad Athen. 136, 25. Vide Nostrum B. Πρ. c. 6. Laudat etiam Clem. Alex. Στρ. III, p. 187. Vide & Plutarch. 1129, 1, & Porphyrr. n. 43 cum Not. A. Gell. IV, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Σόλων δ' Ἐξηκεστίδου) Ceteris de Solonis patre testem addunt Lucianum I. Meurs. in Sol. c. 2, Aeg. Menag. ad Diogen. L. I, 45. Κορρίδης, inquit Suidas, ὁ Σόλων ἐπέκλητο πατρωνυμικῶς alium hac de re apud reliquos scriptores silentium esse queritur Kusterus. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κορρίδης hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. Plutarch. de patre Execestide: ἦν γὰρ Κορρίδης ἀνέκαθεν. Vide Suid. in Πλάτων. HEMST.

ead. l. 9. Ἐγκρυφίας ἄρτος) Ὁ ἐν στοδῶ γενόμενος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. Hesych. de pane ῥυπαρῶ alii dixerunt. Lucian. Lexiph. sic post αὐτοπυρίτην. BOURD.

ead. l. 10. Ὁ ταῖς φλυκταῖναις δισ.) Φλυκταῖναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάραγοι, quam vocem ingeniosissime restituit Callimacho Ep. XLIX magnus Bentleius: plura diximus olim ad Poll. VII, 23. Venuste Noster tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo Gataker. in Posth. c. XXII, p. 675. Saltus Empedoclis Aetnaeus a Luciano saepe praeclis Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, Strabo, vir emunctae naris, ostendit VI, p. 423 B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέα ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν;

cuius ego sententiae libenter subscribo. Vide Salvagn. ad Ovid. Ib. v. 599, Menag. ad Diogen. L. VIII, 69. Iis, qui Ulpianum L. 6, § 7 D. de ini. rupt. & irr. test. ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adiecit P. Faber Sem. I, c. 10, pag. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines Luciani loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis *κενοδοξίαν* Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, Gregor. Nazianz. in Anecd. Muratorii Epigr. 84, 85, & Stelit. I, pag. 31. Longum foret ceteros eiusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. HEMST.

ead. l. 13. *Χαλκίπου*) *Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν.* inferius: GUYET.

in Schol. col. 1. l. 2. *Αἴς*) Ed. A. *οἷς*, quod mutandum erat. Tum satis inconcinne dixit *βουλὰς κατὰ σκεύαζον*, *fabarum foritione senatores creabant.* De *κνύμοις* lege, quae olim cum praefantiff. Kuftero communicavimus ad Iamblich. de V. P. § 260. HEMST.

Pag. 205. l. 2. *Ἀνάξιον*) Miror, inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum edd. quae hic *ἄξιον* legunt, suboluerit. Ed. I. *ἀνάξιον*, ut edi curavimus. P. etiam & L. & Iensius ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic Lucianus loqui amat: vid. *Συγγρ.* c. 26, & *Ἐτ. Δ.* XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide Strab. VI, p. 274, Diog. Laërt. p. 230, Kennet. & Cler. Ar. Crit. p. 221, Suid. v. *Ἀμύκλαι*. Vide *Περ.* c. 1, ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam eius aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet Dacérius ad Horat. Art. Poët. 461; quae etiam T. Fabri sententia est, quam in nota ad illum de Peregrini morte locum vide, & si ita videtur, ad examen revoca. SOLAN. Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel *ἄξιον*, vel *οὐκ ἀνάξιον ὄντα*. Nonn. *Συναγ.* *Ἰστ.* pag. 127, *κατεκρήθη δὲ εἰς τέλος* (Empedocles) *ἄξίως τῆς οἰκείας κενοδοξίας.* HEMST.

ead. l. 12. *Τὸν σιμὸν λέγω*) Sane ludit pervenuste Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem Aeacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aequè mortuis esse communes, iocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: Schol. Aristoph. ad Nub. v. 223, *ἐλέγετο*

δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σεληνῶ παρεμφαίνειν σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρός ἦν· nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat Pindarus cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in Plat. Symp. p. 1202, & p. 1203 A. τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο ὃν σεληνωδὲς σφόδρα γε· ibidemque Σάτυρος & Μάρσαυς audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat εἶρων ad unguem factus, defendit ipse Socrates in Xenoph. Symp. p. 519, 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515, v. 28, γῆ Δία, ἢ πάντων Σεληνῶν τῶν ἐν τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν) intelligo; longe aliter atque interpretes) αἰσχιστος ἂν εἴην· additque Xenophon, ὁ δὲ Σωκράτης καὶ ἐτύγχανε προσεμφερεῖς τοῦτοισι ὄν. Re tamen vera singulari vultus pulchritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur: quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine Platonis dialogo p. 107 C. οὐδὲ καὶ μή μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλός· προσέεικε δέ σοι τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἐξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant: vide Athen. V, pag. 219 A. Max. Tyr. Di. XXXVI, p. 375, οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγαστορες. Julian. Caes. p. 314 D. Synes. Calv. Enc. p. 69 B. Atque adeo non iam suspicor verba Varronis apud Nonium p. 25, ut olim ad Poll. IX, 148, de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini accommodentur: *Nonne enim unum (quod etsi retineri possit, malo tamen, Nonne enim vel eum senem) scribunt esse grandibus superciliis, silonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνωθὶ σεαυτὸν, unde haec sunt deprompta, Socratis Varro meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit Savaro ad Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, p. 586. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦθ' ὁμοιον) Viden' calvum illum? Men. Omnes calvi sunt; quare & omnium hoc insigne sit. Aeac. Simum illum dico. Men. Et illud simile: simi enim omnes. Lucianum scripsisse existimo ὁμοιοι, non ut vulgo, ὁμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo iudicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgarissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentibus c. 13: Πολλὰς ὁμοίας ὄρω τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum: & sic passim. IENS.

ead. l. 17. Πολλὰ τῶν νέων &c.) Legitur in editionibus: πολ-

λοι τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ δεῖσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Hunc locum foedatum esse, dudum vidi; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mf. repofueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur: πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ δεῖσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Ms. ἀλλ' ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρά σοι Ἀριστιππος καὶ Πλάτων. Multi iuniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi. Socr. Valde multos vidi. Men. Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato. De Platonis & Aristippi luxuria vide Theodoret. *θεραπευτ.* β. ex ipso Xenophonte; vide & Athen. XIII Deipnosoph. de amore Platonis in Archeanassa Colophonienfem. Inde & ab Antisthene Σάθων dicitur, quasi diceret Priapum. Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis interiectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues: Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἄνδρα γεγενησθαι, καὶ πάντα ἐγνοῦναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάληθες λέγειν, οὐδὲν εἰδῶτα. Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias. Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. GRAEV.

Pag. 206. l. 2. ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί) Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. Quomodo se res Athenis habent? Men. Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum & incessum, si quis eos conspiciat, summi philosophi sunt quamplurimi: ceterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus &c. Liber vero MS. quo usus est vir cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Ms. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui iam dudum esset mortuus, vidisse νέους illos, iactantes se esse philosophos? IENS.

ead. l. 3. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Ms. Ἀλλὰ) Ita hunc locum restituiamus ex ed. I. confirmaturque ea lectio auctoritate Mf. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλα· in P. vero ἑώρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non

probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripti, legitur tantum *μάλα πολλοί*. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis edd. Vide tamen Γυμν. c. 34. SOLAN. Quandoquidem membranarum quarundam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sincerae: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, *μάλα πολλοὺς εἶώρακα*. tum colorem Lucianum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro *τάγε σχήματα αὐτὰ* (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse iampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo eiusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode iungantur illa sequentia, *εἶώρακα σοίμαι, ὅτος ἦκε παρὰ σοί* (nisi, quod puto, praestiterit *παρὰ σέ*) Ἀριστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interiecto longius diiungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. HEMST.

ead. l. 5. Μύρου) Diogen. L. p. 51 F. *τίς ὁ μεμυρισμένος*; de eodem Aristippo. SOLAN.

ead. l. 6. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) Vid. Corn. Nepos in Dione. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐδαίμων, ὃ Σ. ἀνθ. εἴ τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν) Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τάγε τοιαῦτα. πάντες οὖν περὶ θαυμάσιον οἰονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέσθαι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι ἀληθῆς λέγειν, οὐδ' ἐν εἰδότα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo iam praeivisse videtur interpres. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἴ τάγε τοιαῦτα scilicet quantum ad illa vitia attinet, (quibus, ut praecepsit, laborabant Aristippus, Plato, alii) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum &c. In prioribus tamen his Graevius vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. IENS.

ibid. *τά γε τοιαῦτα*) Graevium aberrasse miror : eam adhibuit commode distinguendo medicinam Ienſius, quae cum uſu particulae οὖν ordine ſuo collocandae perpetuo congruit : nam quis ferat Graece ſciens eius ſtructuræ ſcabritiem? *τά γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται.* Poſtea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi poſitum videtur : in corrigendo Luciano Lucianum ſequi malui, quam ſcriptis editiſque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elifa, facile poteſt animadverti, obtemperare. Dial. XIX, § 1, & XXIX, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικάσταις. Necyom. § 4, καὶ ταῦτα εἰδὼτα ſαφῶς. § 14, alibique ſaepe. Alcīdam. p. 185, v. 3, ἄνδρα ſύμμαχον. . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκμηκόμενα. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα) Miſere antea ſine καὶ oratio claudicabat, & in ſenſum abſurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum : πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τέλειβες λέγειν οὐδὲν εἰδὼτα· quae vides nunc hac levi mutatione, quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perfectæ ſententia exiſtimo, ut plura dicere pigeat. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν εἰδὼτα) Unum ſcio, quod nihil ſcio. GUYET.

ead. l. 15. Χαμίδης) Glauconis filius dicitur a Xenoph. Ἀπομν. III, 429 & 434. V. Plat. in Theag. & Apol. & Aelian. V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur Diog. Laërt. pag. 40 D. Dion. Halic. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Μέτει τὴν ſαυτοῦ τέχνην) Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσκεῖς ſαυτοῦ τέχνην, dignumque quod obſervetur ad ſimile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum T tranſeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum eſt ex METEI THN ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, cum facile deprehendi poſſet orationem labare, niſi addito verbo fulciretur, adoptare conſultum duxerunt quam interpretationem τοῦ μέτει in margine poſitam inveniebant ἀσκεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδευαſτίαν five puerorum formoſorum amorem; quod crimen admirabili viro ſaepe quidem, ſed falſiſſime fuit obiectum : de Platone res iſta maiorem habet controverſiam : vide Daviſ. ad Cicer. T. D. IV, 34. Quod modo Socrates aiebat, καὶ αὐτὸς ἐφασκον &c. eius ſpecimen illuſtre reperire licet in Aefchin. D. III, c. 6, ſed cum ſolita tamē εἰρωνείᾳ coniunctum : vide Cicer. Acad. I, c. 5, pag. 18, quaeque ibi notat Daviſius. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν) Nondum Socratem ausus incesti arguere, modum in iocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obstertricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore Diog. Laërt. p. 38 F. & 40 F. apud Athenaeum Aspasia ipseque Athenaeus: quin & ipse Alcibiades apud Plat. Συμπ. Alibi Noster non tam caute de amoribus istis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. autem T. Fabri. SOLAN.

ead. l. 5. Μὰ Δι', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἀπ-
εμι) Benedictus: Non per Iovem: Croesum enim & Sardanapa-
lum adeo. Non secus ac, si voluisset negationem Lucianus, non
potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ
κενοδοξία, καὶ τύφος &c. & in Vitarum auetione, οὐ μὰ τὸν
μέγιστον ὄρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τῆς
Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων. Sed vides, aucto-
rem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, Σεραπεν-
τία τοιγαρουν ἦδη δέσποινά γε οὐσα. νῆ Δία εὐνοустέρα γὰρ
οὕτω γένοιτο. Sensus est, *Itane? immo ad Croesum &c.* GRON.
Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique scripto-
res Graeci. Vide initium lib. VI Cyrop. Xenophontis, quod
hisce scatet: neque unquam aliter Xenophon, nisi vitiatas for-
te codicibus. SOLAN.

ead. l. 24. Θέον ὄντα) Cerberus Luciano multum debet, a
quo tirulo tam honorifico, quem vix quisquam alius imperti-
verit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Πρ. c. XVI. Vid.
Barth. ad Stat. Th. II, 26, IV, 486. Canem hunc dirum intel-
lexit Callimachus in Fragm. Benth. n. CLXI, Ξείνος Ἐχιδναῖον
νέρθεν ἄγων δάκετον. Hercules est ille ξείνος: nec dubito, quin
ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromptus sit versus: vide Quint.
Calabr. VI, 260. HEMST.

Pag. 208. l. 4. Ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ) Tῷ in plerisque deerrat:
reperitur in MS. Ox. Coll. edd. Fl. & P. Sic Polyaen. Strat.
VIII, p. 556. SOLAN. Vultus Socratis semper idem admira-
tioni fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam
fuisse talem praedicant, quae cuiuscunque mariti alterius vul-
tum facile movere potuisset: vide Cicer. T. D. III, § 31, quae-
que notant Gataker. ad Antonin. I, § 8, Kuhn. ad Aelian. V.
H. IX, 7. Ἀτρέστῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ,
eiusmodi est, ut difficulter, utrum a Luciano fuerit profe-
ctum, statuere liceat: illud οὐ πάνυ δεδιέναι si spectes, palmam
forte dederis huic lectioni; praefertim accedente Platone, qui

Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86 E. καὶ ὅς λαβὼν καὶ μάλα ἤλεως, οὐδὲν ΤΡΕΣΑΣ, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἴωθει, ταυρηδὼν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in Iosepho de B. I. VII, 8, p. 430, pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύρους ἀτρεστον, duo non spernendi Codd. praeferunt ἀτρεπτον similibus variatio notatur ab eruditis viris apud Aelian. V. H. V. 6, XIV, 31. In Nostro tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἀτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis Platonis οὐδὲν διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου iterum in A. I. II, c. 23, Socrates τὸ πρόσωπον ἀτρεπτος: vide Lat. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει ... δοκῶν exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἐδόκει ἀτρεπτῶ τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμψῆλαι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐθέλειν. De priore video mecum sentire magnum I. Fr. Gronovium in Corrig. & Inser. ad Observ. p. 683; pro ἐθέλων vero substituit ἤθελεν: ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. HEMST.

ead. l. 7. Διαμέλλοντα) Traiectio vituperanda: quid enim Luciano causae fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassiss: mox idem in seq. Dial. iterum, καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον & alibi passim. SOLAN.

ead. l. 8. Δακὼν τῷ κωνεῖῳ) Δοκῶν forte. GUYET. De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non larratu solum umbras territat, sed & morfu perit: maiore audacia, sed quae facitissima ioci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. 6: Οὐκ εἶδ' ὅτα εἰ σε πλησίον ἦδη τοῦ αἰκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος: quamvis alioqui τὸ χρεὼν καταλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud Pausaniam atque alios, & rapaces facti manus memoret Seneca Hippol. v. 567. Illud autem κατασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab Antiphane Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus eius simillimus exstat apud Stobaeum p. 608: Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους Ἀκοντας ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θείον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si Luciano credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi,

sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam Luciani aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic iniuriae subscribunt, inanes argutiae, Xenophontis fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν βώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγω τοῦ ἐτι ζῆν το τεθνάναι αὐτῷ κρείσσον εἶναι, ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τάλλα τὰ γαβὰ προσάντης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἑμαλακίσατο, ἀλλ' ἠλαρώς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν καὶ ἐπτελέσατο· commemorataque Socratis σοφία & γενναϊότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensionis simul, & cumulum meritis eius laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφισμένῳ ὀφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκείνον ἐγὼ τὸν ἀνδρᾶ ἀξιομακαριστότατον νομίζω. Menander in Ὀργ. apud Athen. XII, p. 552: Ὁ λιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον δακῶν. HEMST.

in Schöb. col. 2. l. 2. Ὅντως) Credo legendum οὕτως· sic ipse contextus habet. HEMST.

Pag. 209. l. 5. Ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένους) *Ut dignum erat genere canino*: ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ εἰμὶ σοι. Diogeni tamen Cerberus apud Auson. Epitaph. XXXI non perinde benignus est; nam ad manes abire veruit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: *Quonam igitur? clari flagrat qua stella Leonis. Additus est iustae nunc canis Erigonae.* Quod imitatus est Ausonius, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14, Anth. III, c. 33, Cerbero blanditur Diogenes, eumque affinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύων σάϊοις Κέρβερε τὸν με κύνα. HEMST.

ead. l. 6. Διογένους) Quomodo sibi mortem consciverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. Πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud Grot. Flor. p. 397 & 399. Diog. Laërt. 162 B. ὅπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνδοὶ φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἀν' ἐκρέμασεν. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Ὁβολὸν μὴ ἔχων) Unum obolum ori mortuorum immittit Lucianus, cuius ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt: Lucill. Anth. II, c. 50, Ep. 7, κεῖτο δὲ γ' οὐδὲν ἔχων ὀβόλου πλέον. — Antiphan. apud Stob. p. 128, & Anth. II, c. 50, Ep. 3, τεθνήξῃ, πλουτούσαν ἀφ' αἰς μεγάλην διαθήκην· Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μόνον ἐνεγκάμενος· ubi vide Brodaeum. Diogenes etiam, ut erat amantissimus iustitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, porrexitque ipsi ναυτιλίας

ὄβολον, five τὸν φθιμένους ναυστολέοντα ὄβολον, teste Antipatro, vel alio forte quodam poeta Anth. III, c. 33, Ep. 15, 16. doctōris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum porteret, egestatem a contemtu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὄβολον τὸν συγκατευόμενον τοῖς τελευταῖσιν Suidas habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente Kustero, Photius scriptique Codices praebent, Καρκάδοντα. quam vocem etsi iuxta cum alijs ignorem, suspicor tamen ex Pherecratis Comici Crapatallis desumptam: Cuperus certe in Num. Ant. Expl. p. 235 labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὄβολον μισθὸν τῷ πορθμῇ idem Suidas in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex Aristoph. Schol. ad Lystr. v. 601, 603, neque aliter Diodor. Sic. I, p. 61 C. ubi quidquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum, ab Aegyptiis Orpheum transfulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ διακομίζον τὰ σώματα πλοῖον βάριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὄβολον τῷ πορθμῇ δίδοσθαι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον διάλεκτον Χάρωνι. ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὄβ. Ναῦλον proprie sic dictum Hesych. & Etymol. interpretantur, τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον. atque ita Schol. Iuven. ad Sat. III, 267, qui inopem Virgilii turbam Aen. VI, 325, longe secus ac Servius, exponit eam, cui, quod portitoris solvat, nummus vel naulum deest. Strab. VIII, p. 573 A. διόπερ οὐκ ἐνθάδε αἰνῶν ἐνταῦθα (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον. & Charon apud Aristophan. v. 372, ἔκβαίν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius est, quod Moeris Atticista protulit, Καττιτιέριον τὸν τοῦ νεκροῦ ὄβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης, a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex Hesychio, Etymologo & Suida in δανάκης, Ἀχερουσία iure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a Callimacho fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Perfici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecunque investigatum Natalis Comes scripsit, versus esse ex Hecale depromptos, certissimum arbitror; in quibus post limatissimam Casauboni curam ad Strabonem & Theocr. Lect. c. IV, nihil ultra tentare debuerat Salm. de Usur. p. 427. In eo solum a

Casaubono dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce δανάης usus sit poeta, sed ad confirmationem moris existimavit*, cum mihi satis apertum videatur, tribus, quos egregie refinxit, adiungi debere initium quarti versus Δανάην —. Dixerat Iuvenalis — *nec habet, quem porrigat ore tridentem*, nummulo designato: Propertius paulo laxius IV El. 11, 7, *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Obserat herbosos lurida porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. Passeratius *umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, unde *multae umbrae evolant iis exsistunt*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Obserat umbrosas lurida porta domos: quemadmodum alibi, Nigrantesque domos animarum intrasse silentium*: sensum nemo melius explanaverit, quam Theognis, Κτανίαις τε πύλαις παραμειψεται, αἶτε θανάτων Ψυχὰς εἰργουσιν, καί περ ἀναινομένας nec facile quidquam, quod prioribus aptius adiungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios iam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permanisse notat Scholiastes Iuvenalis, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Iam quod duum obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in Aristoph. Ran. v. 140, 272, ioci gratia numerum duplicari, ut τὸν δικάστικόν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141, idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἀμὰ διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret, iterumque traiiciendus Acheron; quemadmodum in Apul. Metam. VI, p. 180, turris illa loquax & consiliaria Psychae iussu Veneris ad Orci ferales penates defensionis praecipit *offas polentae mulso concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes*, quarum altera primam transvectionem, redditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam Apuleii verba ad Lucianum accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem satili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Dis pater* (suspicabar olim, *Dis portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat Th. Mun-

ckerus ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quidquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore.* Pauloque post: *ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque eius fluvio recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit Pricaeus, adhibito Luciano; cuius aliquot loca neque Meursii diligentiam fugerunt de Fun. c. V. HEMST.

ead. l. 3. Ἀγχοσε Concinnius ἀγχειν dici, quam πνέχειν, monet Thom. Mag. ubi L. Bos, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripunt, adque solvendum aes alienum acerbè cogunt. Sic & Basil. Hom. in Pl. XIV, p. 109 D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀγχει πνέχειν tamen eadem potestare a probatissimis scriptoribus usurpatur. HEMST.

ead. l. 5. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον Suavius est, & venustiore Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam Graevio probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil remove: ut Noster in Necyom. *μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας. Δ. Θ. VII, § 1, τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος. Lyf. pag. 93, v. 17, 20, πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσέει & ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσέει. Long. pag. 71, τούτων ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θύρας. Aristae. I, Ep. 9, διανίστησι πεπτακτίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς* ubi multum fallatur, si quis πεπτακτίας reponat. Plato initio Parmen. *μου λαβόμενος τῆς χειρὸς*: quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito iudice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, *Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τρίωνος τὴν φιλοδοξίαν.* Diogeni Cynico minitatur aliquis superstitiosus apud Diogen. L. VI, 48, *μὲν πλεονῇ τὴν κεφαλὴν σου διαρρήξω.* Quod sequitur *μάτην* ita ceperunt interpretes, quasi nihil differret a *προίκα*: neque diffiteor, si sententiam adspicias, optime convenire; sed quoniam renititur usus vocabuli certissimus, a Graevio iure castigatos existimo, eamque Luciano fuisse mentem: ergo *tu frustra susceperis tam longinquae navigationis inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli mercedem exprimeris, in vitam tibi erit redeundum*: confer D. XXIII, § 3. ideo mox Menippus, *ἐχρῆν διὰ τούτα μὴ ἀποθανεῖν* nec multum ab Apuleii iocus, *aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud *μάτην* in Episcoporum

contra Paulum Samosatensem epistola apud Euseb. H. E. VII, c. 30, p. 361, usu rariore ponitur: μάτην καρπούμενος τὴν τῶν ἐν πράγμασιν ὄντων ἐτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι &c. id est, nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: frustratus eorum spem, qui auxilium eius ad pericula depellenda pretio emerant. HEMST.

ead. l. 7. Μάτην οὖν &c.) Male vertunt haec verba: μάτην οὖν ἔση πεπλευκὸς τοσοῦτον πλοῦν, num ergo tam longo traiectu te gratis transvexero; cum illorum haec sit sententia: nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paulo ante melius Ms. καὶ γὰρ τῷ ἐύλω σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον· male in editis σου πατάξας. GRAEV.

ibid. (Ἔση) *Ἐσομαι forte. GUYET.

ead. l. 13. Τούτου γὰρ ἕνεκα νεωλήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε) Interpretantur omnes, auctore Erasmo, quin igitur vel huius gratia, perge, ut facis, navim trahere, quo nihil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito annotavit pater, nave subducta naulum vel portorium exspecta. GRON.

Pag. 211. l. 3. Μόνος... προῖκα) Etymol. Magn. v. Δανάκη docet immunes fuisse omnes Averni vicinos, Strabo autem Hermionaeos lib. VIII. SOLAN.

ead. l. 14. Θέρμους) Profert Thom. Mag. in Θέρμος. Quod Barthius ad Calpurn. Ecl. III, 82, subdubitanter & velut auctoris oblitus scribit, lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus, id iam confidentius ac temere pro vero venditat Keuchen. ad Seren. Samon. v. 736. nequidquam in hac causa Luciano testimonium denuntiatur: longe rectius ex iisdem locis Gonsal. de Salas observavit ad Petron. c. 14, p. 76, lupinos olim vilissimum fuisse pauperum cibarium; Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse lupinos contingeret. Cum autem addit, Inde Crates apud Aristotelem, vel errore vel memoria labitur: exstat enim ille locus in excerptis Teleris apud Stob. p. 524: Οὐκ ἀνδρῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶσθα, φησὶ, πῆρα δύναμιν ἡλικίην ἔχει, Θέρμων τε χοῖνιξ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλει· τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον μετὰ πῆρας καὶ Θέρμων, καὶ λαχάων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀνάπνευτον καὶ ἀκολάκνευτον. Duo iambi rotundissimi, quorum alterum habet etiam Diogen. L. VI, 86, quin ex ephemeride Cratetis sint decerpti, minime dubito. De δειπνῷ ἑκάτης dictum est p. 397 lqq. HEMST.

Pag. 212. l. 4. Κούδενος αὐτῷ μέλει) Verba illa vertunt, nec quidquam ipsi curae est. Mavelim ego, neminem curat. Illud οὐδέ-

ὅς non ad πρᾶγμα, sed ad personam referri debere videtur. Sic in Evang. Marci XII, 14, Pharisei & Herodiani dicunt Iesu: Διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός. Magister, novimus te veracem esse, & non curare quemquam. *L. BOS Animadv. c. XII, p. 55.* Οὐδενός pro mutato genere vel rem, vel personam indicat: posterius mihi non fecus atque clariss. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refrænabant. Cratetem sine dubio sic intellexit Teles, quem superiore nota testem citavimus, quando post μηδενός φροντίζειν subiicit ἀλλ' εἶναι ἀθώπτευτον καὶ ἀκολακτευτον, nullius hominis respectum habere, sed talem se gerere, qui nemini nec verborum lenociniis obrepat, nec assentetur: longe ab ista mente aberravit interpres Stobaei. Hoc sane multo magis in Christo verum Matth. XXII, 16, Marc. XII, 14; sed a calidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur, quia quaestionem erant insidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent, ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum, ut ne Caesaris quidem maiestate retineri possit, quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet, sed sententiam insuper alienam reddet. Diogen. *L. II, 34, εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει.* Saepius autem accidit, ut commode ponatur: ut apud Dion. Chrys. *Or. XXXII, p. 370 D. ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδενός αὐτοῖς μέλει.* Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει. Alexis apud Athen. *X, p. 421 D. — τῷ δ' οὐδὲν μέλει.* Plato *p. 19 D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν* Euthyd. *p. 211 A. τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει* atque adeo Xenophontem in *Symp. p. 516, v. 31, una litera locupletare mihi liceat, οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδέ.* HEMST.

ead. l. 14. ΠΛΟΥΤΩΝ) Dolendum est, adeo caeca ratione procurari editiones, cuius hoc sane quam perspicuum documentum est, non nisi ex editione Benedicti, in multis nugatoria, adoptatum, cum recte Basileensis non hanc appellationem praemiserit, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΑΔΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. GRON.

ibid. Ἡμέτερε Ζεῦ) Sic Homero *Il. I, Ζεὺς καταχθόνιος.* Eodem nomine appellat Virgil. *IV, 638, Iuppiter Stygius.* SOLAN.

Poëtarum usu *Zeûs* commune quasi trium fratrum nomen *Neptuno* etiam *Plutonique* tribuitur, ac velut imperii ac maiestatis habet significationem: *Pausan.* II, pag. 166, de *Neptuno*, quod insolentius est, testem laudat *Aeschylum*: atque ita *Doris Simmiae Rhodio κυμοκτύπων Ἥρα ἄλιων μυχῶν, praefes & domina*, apud *Hephaest.* pag. 43. Eidem eleganter in *Suppl. v.* 239, *Zeûs ἄλλος* *Pluto* dicitur, qui de manibus decretoriarum pronuntiat sententiam: *Tragici* mentem improba *Stanleii* versio obfuscauit. *Barthius* autem ad *Stat. Th.* II, 49, ubi *nigritum, Stygium, Tartareum Iovem* illustrat, istorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex *Pythagorae* disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit penes regem *Iovem*, & reginam *Iunonem*, inferioris penes *Ditem Iovem infernum*, & *Proserpinam Iunonem infernam*, annotavit *Lucret.* ad *Stat. IV*, 527; quae de plenis *Servii* commentariis ad *Aen. VI*, 138, esse promta suspicor: si contuleris, quae observavimus ad p. 88 l. 9, facile constet, unde *Socrates* hauserit *πόλον σφαιροειδῆ, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἑλάχων οἱ οὐράνιοι, τὸ δ' ἕτερον οἱ ὑπὲρ γῆν* apud *Aeschin.* *Dial. III*, p. 162. Verum *Lucianus*, cum *Protesilaum* hic dicentem facit *ἡμέτερε Zeû*, principem poëtarum tetigit, cuius est *Il. I*, 457, *Zeûs τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνεια*. HEMST.

ead. l. 19. *Φυλάκιος*) *A Φυλάκη, Φυλάκιος*. unde & *Φυλακίδης*. Vid *Stephan. GUYET.* *A Phylace* urbe *Phthiotidis* non procul a *Thebis*, quae tamen inter fines *Thessaliae*; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Theffalus* vocatur *Protesilaus*. *LEED. Mf. Ox. Φινάκιος*. Sed proba vulgata. *V. Il. B*, 695, 698. *Thessaliae* urbs *Phylace*: hinc inter *Thessalica* etiam, certe appendicis loco, in *Όρχ.* *Protesilaum* recenset *Noster c.* 52 & 53. *SOLAN.* Gentile *Φυλακῆσιος*, quemadmodum *Ἰθακῆσιος*, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni Catal. Argon.* in *Iphichus aliter.* *A Φυλάκιος*, vel potius *Φυλακαῖος*, aut *Φυλακεὺς* nascitur *Apollonii Φυλακῆς Argon. I*, 47. Antiquum *Phylaces* nomen abiisse in *Θήβας τὰς Ἀχαιῖδας* scribit *Dicaearchus*: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαιῖδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν καὶ Πρωτεσίλαος: verum utrasque situ tamen propinquas distinguit *Strabo IX*, p. 661 C. 664 C. Haec est, cuius *Stephanus* meminit, *Θάβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος*. *Protesilaum* autem cum poëtae vocant *Phylaciden*, non ab oppido ductam esse hanc appellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab *Homero* signata *Il. B*, 700 & 701, manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa da-

bit N. Heinſius ad Ovid. Ep. Her. XIII, 35, ubi *Phyllæides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intruſum puto, quam verius; nam nihil aequè opportunum, quam *Conveniunt matres Phylæides*, ab illa urbe, quam utique Loadamia incolēbat Homero notam, apud quem nulla uſquam Phyllus comparēt, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectiōnem teneri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. Tzetſ. Chil. II, c. 52, poſtquam Proteſilai hīſtoriam explicuit, *Λουκιάδος, αἰτ, Φιλόſτρατος γράφει τὴν ἱſτορίαν, καὶ τινες ἄλλοι μέμνηνται καὶ ποιηταὶ καὶ νέοι*, ſine dubio dialogum iſtum indicans: Philoſtratum vide p. 662, cum Oleario, & ſaepius in Heroïc. Ariſtid. T. III, pag. 374 C. *καθὰ περ τὸν Πρωτεſίλαον φαſὶ παραιτηſάμενον τοὺς κάτω γεγενῆſθαι μετὰ τῶν ζώντων*. Propert. I El. XIX, 7, & Broukh. Minuc. Fel. c. 11: *Quis unus ab inferis vel Proteſilai ſorte remeavit, horarum (trium) ſaltem permiſſo commeatu, vel ut exemplo crederemus*. Plane verum eſt, quod monet Tzetzes, multos decantatiſſimi caſus feciſſe mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos acceſſione nova cumulare. HEMST.

Pag. 213. l. 4. *Αὐτῶν*) Mallem, ſi codex aliquis addiceret, αὐτοῦ, ſcilicet ἑρῶτος. HEMST.

ead. l. 8. *Ἑκτορος*) Homerus Hectorē non nominat, ſed Dardanum tantum. Hyginus tamen CIII, & Ovid. Metam. XII, 67, cum Luciano ſentiunt. SOLAN.

ead. l. 13. *Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρπορον ἦν*) Id eſt, amor, deſiderium uxoris. GUYET. Reddiderunt Micyllus & Benediſtus; ſed haec res praevaluit pondere: quamquam obſcurius, voluiſſe tamen eos puto, ſed is in uxorem amor meus omni pondere, quomodo loquitur Cicero de Off. III, § 35, *gravior erat, quam ut hauſta Lethes aqua potuerit exſtingui*. Eiufmodi certe ſententiam nexus orationis inſtitutae requirit: ſed valde vereor, ut Graecae linguae conſuetudo poteſtatem illam in *ὑπέρπορος* ferat. Quare, niſi quid vitii maioris occultetur, potius flexu ſignificationis levi dederō, *meus amor omnem modum excedebat, molifque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui poſſet*. *ὑπέρπορος* ſane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata ſunt: ideo *ὑπέρπορον* Heſychius exponit non tantum *μέγα, ὑψηλόν*, ſed & *ὑπέρματρον* inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad ſe convertunt, eandem vocem poni, ſic tamen, ut in illa poteſtate ſemper aliquid viſioſi atque indecori haereat admixtum. Mox pro *εὐκούν* for-

te non deterius legeretur, σὺ γοῦν. HEMSTERHUSIUS.

Pag. 214. l. 5. Κάκεινν) Uxori eius nomen erat Laodamia, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem conficivisse. Vid. Hygin. CCXLIII, & CIII, & CIV. Eo itaque hic respicit Lucianus. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. SOLAN.

ead. l. 11. Τὴν ὁμογενή μου Ἀλκυστιν) Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protefilaus & Alcestis, en tibi stemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholiaste, Plutarcho, Pausania & aliis:

Aeolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus

Protefilaus. PALM.

ead. l. 15. Προσέσεται) MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσέεται. Vid. Xenoph. Cyrop. L. VII, pag. 103, 21. SOLAN. Ferri non poterat admissum in edd. vulgatas προσέεται, quippe quod nec cum οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη, nec cum φεύζεται satis accurate conveniret. Moschopul. Ὀν. Ἀττ. Ἑκλ. Προσίεμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσήκαμην &c. Ex Appiano Suidas: Ταρκύνιον προσήσεσθαι. Nost. Phal. I, § 14. HEMST.

Pag. 215. l. 3. Καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ) Mercurium iube, postquam ad lucem perveneris Protefilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum eum convertere. Sed quid sibi velit praepositio ἐν, in καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθιζέσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. Homerus II. Ξ, v. 104: ὦ Ὀδυσσεύ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέν, O Ulysses, valde meum penetraisti animum increpatione gravi. Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σὺν subaudiendum. An μὲν pro ἐν legendum? IENS. Miratur clar. Iensius, cur ἐν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperiās? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum Noster alibi Συγγρ. c. 12, ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα (cui similis exstat phrasis in Epigrammate, teste Constant. Lex. ἐν βέλει πληγῆς) quamquam ibi MS. G. & L. ἐν legunt. Euripid. autem El. v. 321, Καὶ σκήπτρ' ἐν οἷς Ἑλλησιν ἐστρατηλάται' &c. Iket. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam scriptores Graeci superstitēs agnoscant, nescio: haud temere utique a Luciano dictum crediderim. SOLAN. Quamvis in Symp. § 16 scripserit Lucia-

nus, τάχα δ' ἂν τις καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum scriptorum usu alienum fecit, cum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ira sunt locuti non tantum quando ablativus instrumenti, sed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omissumque reperiat. Aristot. Z. I. IV, p. 111, λαμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες. . . . τριόδοντι. . . εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν δοκεῖ τῶν τοιούτων ληθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. Tryphon I Anth. c. 37, Ep. 14, Οὐκ ἄορι πληγεῖς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐν σύκῳ Χεῖλεα —. Arriano 'A. A. III, c. 30, ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud Xenophontem & Nostrum περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 24, simpliciter est κλοιῷ δεθείς. Aelian. V. H. XIII, 1, ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὁρείῳ τῇ τροφῇ. ubi prius ἐν Mss. auctoribus est delendum. Philo Βελοπ. V, ἐν ὑπερώοις διαληγμένους ἐν ἀμβρύῳ. Polemo Physio. I, p. 170, πειθόμενος ἐν δώροις ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. Antiphon de Herod. Caed. p. 136, v. 18, σὺ δὲ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι. qualia notavit ex Herodoto Raphael. ad 1 Theff. IV, 18. Manetho I, 239, — ἐν κατοχῇ αἰσὶ θεῶν πεπεδημένοι αἰεῖ. Quint. Calab. VIII, 9, — νῆας τ' ἀμαθύνειν. Ἐν πυρὶ λευγαλέῳ —. Neque erat causa, cur Needhamus Hierocli demeret ad Aur. Carm. pag. 206, τὴν λυγρὰν ἔριν περικόπτων ἐν ἐκουσίῳ φυγῇ. Verum huius generis exempla numero carent: vide Th. Muncker. ad Hygin. F. XX, quem Luciani locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentissimae virtutis, ac paene magicae, qua, si vellet, admota formas alias inducebat: sic Cadmum suo caduceo tactum vertit in serpentem, teste Schol. Cruquiano ad Horat. A. P. v. 187. ideo θαυμασίαν τὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν) Thom. Mag. in Βούλομαι p. 31. HEMST.

ead. l. 6. Μίαν &c.) Satis erat: nam uxor viso marito statim prae gaudio in amplexibus eius moriebatur, ut Servius habet ad Aen. VI, 447. Hyginus aliter narrat historiam F. CIII & CIV. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Τῆς Περσεφ.) Haec videtur Scholiafles monuisse, quia omissa fuerat eius in exemplari Proserpinae persona. HEMST.

Pag. 216. l. 2. Καὶ καλὸς ἦν) Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mausoli efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, & τὸ βάρος τοῦ τάφου. eadem in his etiam verbis ut commoto distincta cognoscas, una vocula faciet apto loco interposita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia sunt liquida, & ordine

iusto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. . . καὶ ὅτι καλῶς ἦν .... τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ &c. nam ὑπηγαγόμεν & ἐπέβην a superioribus pendent, δς ἐβασίλευσα, ἡρξα &c. Verum de Mausoli rebus gestis & hoc ipso loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην quamquam ex Polyaeo constet VI, c. 8, Miletum Ionicarum urbium florentissimam a Mausolo fuisse proditione tentatam. Mausolei autem septem mirandis terrarum orbis spectaculis adscripti qui mentionem fecerint, ostendunt Leo Alati ad Philon. Byzant. Gisb. Cuper. Num. Ant. III. p. 236, qui Luciani quoque verba protulit, itidemque Davif. ad Cicer. T. D. III, c. 31. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1298, v. 52, Καὶ ὁ μὲν τοῦ Μανσώλου μάλα πολλὰς (πολυτελεῖς, περιβόητος, vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τέφρος ἄκρως περιεργασται, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἔστιν. Mox pro ἀνδρῶν nescio an melius scribatur ἀνδριάντων nam cur ἀνδρῶν, ubi statuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus iactat, de Rufino dixit Claudian. in Rufin. II, 448: *Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos exstruxit culmina manes.* HEMST.

ead. l. 3. Παμμέγεδες) Patebat, teste Plinio, ab Austro & Septemtrione sexagenos ternos pedes. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἔχω) Mirum, in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc proflare, cum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν quod si formae arbitrium deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo sit praeferendum: plane ut Dial. XXVIII, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν &c. HEMST.

ead. l. 17. Ἀποσεσιμώμεθα) Hinc Stephanus annotavit in Thes. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. Paulus Aegin. VI, p. 213: Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες ἐν οὐ κατὰ γυνται οὖν, ἀλλὰ πλάττεται καὶ σιμουται καὶ διαστρέφεται. Egrege Sulpicius Luperc. in Catal. Pith. p. 23, Simataeque iacent pando sinuamine nares. HEMST.

Pag. 217. l. 2. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι) Putaverit aliquis, abesse εἶεν ἱκανοί, vel οἷοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amant eam struaturam aliquando in verbo εἰμί paulo aliter Lyfias p. 153, v. 27, ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ αὐτοῦ πράττειν. De Mausoleo Gregor. Nazianz. in Anecd. Murator. Ep. 147, Μανσώλου τέφρος

ἔστι πηλώριος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος· οὐτίς ἐκεῖ τυμβολέτης πη-
λάμη. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ ἀδελφῆς) Sororem Gellius non dicit: sed apud
Suidam & Strab. XIV, pag. m. 452 B. soror etiam traditur.
SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ μὲν σώματος) Interpretes, quasi legissent, aut
legi voluissent περὶ τοῦ μὲν σώματος, contra Diogenes ne id qui-
dem suo de corpore novit: nimirum fraudi fuit optimis viris in-
terpunctio cunctis in edd. post σώματος posita; qua demta
partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ καὶ ἔχει
τινὰ τάφον τοῦ σώματος. Diogenes enim, ut talem philoso-
phum decebat, existimans mentem esse solam τὸν ὄντως ἀνθρά-
πον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid
fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc eius
sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen prae-
scripsit Ep. 25. Vid. Diog. L. VI, 77, 78, 79. Illud autem acu-
leatam Καρῶν ἀνδραποδωδέσταιτε· praeterquam enim quod
philosophὶ ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδωδεῖς eos homines,
qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addi-
cti, mancipia corporis, ut ait Seneca, voluptatumque, respici-
tur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finiti-
mis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur:
hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrium:
similis elegantia notata ad p. 134, l. 6. HEMST.

ibid. Τάφον ἔχει) Habuit sepulcrum prope Corinthum. Vi-
de Pausan. Corinth. p. 45, 37. SOLAN.

ead. l. 16. Ἄνδρὸς βίον βεβιωκὼς) Adscriptit pater, forte βε-
βιωκότος: fed & prius ferri potest. GRON.

Pag. 218. l. 8. Πότερος εὐμορφότερός ἐστι) Sic quidem scribi-
tur. Sed, ut iam plus semel in eodem mendo monuimus supra,
εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo qua-
ter, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte
ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19, πρὸς τὸ εὐμορ-
φότατον. Adde pro Imaginibus cap. 6 & 20. Eadem scripturae
macula infuscavit Achillem Tatium lib. VI initio, ὡς εὐμορφώ-
τερος, ἔφη, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. Similiter male apud
eundem ibidem p. 379 legas, ἵνα αὐτὸν ἰδοῖς στερρότεροις δεσ-
μοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφότερος & στερρότεροις. Apud Aelia-
num quoque IX Ποικιλ. cap. 4 perperam, Ἀνακρέων ἐπῆνεσε
Σμερδίνην θερμώτερον, pro θερμότερον· ut recte apud eundem
scriptorem II, c. 12, IX, c. 39, X, c. 2. In contrarium pecca-
tum in Isocratis Panathen. p. 243 B. Καὶ τοὶ τίνας ἀντίς κρι-

τὰς ἱκανωτέρους ποιήσαιτο καὶ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους' ut recte p. 260, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eundem ibid. p. 289 E. pro φιλοσοφωτέρους scribendum φιλοσοφωτέρους. IENS.

ead. l. 10. Τίνας δὲ καὶ ἐστὲ;) Vide, quam inepte distinguatur haec περικοπή· τίνας δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam distinctionem non poterat non inepta sequi versio. Sed sic interpungendum: τίνας δὲ καὶ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· Quinam vos estis? Prius enim, opinor, decet hoc scire. GRAEV.

ibid. Πρότερον) Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris est, πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ. SOLAN. Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ) Priorem illam, quae cunctas edd. obsederat, distinctionem, auctore Graevio, iamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνας δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γὰρ.... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam supposuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi absurditatem peperit. Nihil erat, cur ista particulae sede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perferent. Plato Charm. p. 464 F. Ἐγὼ οὖν ἁμώμοκα γὰρ αὐτῷ. Aristoph. Plut. v. 425, Ἄλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δάδας — v. 1190, Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε. Euphron apud Athen. IX, p. 377 D. — οὐδεὶς εἰχέ σοι Κωβίδος ὅλως γὰρ ἦπαρ — ita recte Calaubonus, qui simul annotat, coniunctionem γὰρ transpositam esse in alienum locum, ut saepe. Sophilus apud eundem XIV, p. 640 D.... κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρακὴν δεῖ γὰρ.... Xenoph. K. Π. VII, p. 113, v. 36, Ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἢ πῶς πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτὶ ibi mire H. Stephanus aestuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem assignare conarentur. Huc referre nolim Herodoti verba I, 24, Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἠδονήν, ob suspicionem vitii. Sufficere ferme poterat domesticum exemplum Δ. N. III, § 3, εἰ μὴ εἰς Λαβᾶδειαν γὰρ παρέλθω. Contra in proximis particulam οὖν opportuniore sede collocari libenter sum passus. HEMST.

ead. l. 13. Πότερος οὖν ὁ Ν. καὶ π. ὁ Θ.) Auctore Mf. Ox. sic restituiimus. Οὖν antehac loco suo motum ante ὁ Θεοσίτης deum legebatur. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Σκύμνης) Σύμνης esse reponendum ex Homero patet II. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo Diodor. Sic. V, p. 225 C. HEMST.

Pag. 219. l. 3. Ὡρα δέ σοι) Τὸ λέγειν hic desiderari videtur,

vel post τὸ ἡγή. GUYET. *Iam vero tempus est, ut pronunties, o Menippe, utro alterum formosiores putes: sic interpretes. Sed in Graecis non est, ut pronunties: haec interferunt, ut sententiam eliciant, quae nulla est; nec enim haec solent subaudiri, quae facere tempus praecipit. Rescribendum ex Mss. ὦρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅτινα καὶ εὐμορφώτερον ἡγή. Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas. GRAEV. ὦρα σὺ δ' G. P. & L. pro vulgato ὦρα δέ σοι & ita cl. Hemsterhusius edidit. SOLAN. Quod praebent scripti Codices, iam olim repudiandum non putavi. ὦρα δέ σοι iure locum tueri poterat, si infinitivus aliquis aptus praesenti sententiae sequeretur, ὦρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 65 & 67 fin. quo posteriore loco male membranae Graevii, ὦρα. Aelian. V. H. I, 21, ὦρα σοι τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾶν atque ita semper Graeci solent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum suppeditaret, deferam ipse non invitus lectionem restitutam. HEMST.*

ead. l. 5. Χάροπος) Non dubitat clariss. Dukerus ad Thucyd. II, c. 80, quin perperam edatur Χάροπος pro Χαρόπων nam pater ei erat Χάροπος, non Χάροψ. res certa est ex Homer. II. B, 672, Eustathio ad illum locum, & Hygin. F. XCVII. Hyginus quidem utramque formam usurpavit; nam F. CCLXX, Nireus Charopis filius: quamquam ibi merito Schefferum Charopi praeferre censeat Munckerus. Ego nihil, utrum praeferas, interesse puto: solet enim eiusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: sic μάρτυρ, μάρτυρος φύλαξ, φύλακος τριβαξ, τριβακος. ἰέραξ, ἰέρακος. ἀναξ, ἀνακος, unde Ἄνακες & Ἄνακοι Castores; quaeque huius generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυψ & Θάρυπος, Χάροψ & Χάροπος in Hesychio, quod rarius est, πάνδοξ invenitur pro πανδόκος simili modo recentioribus brax, calix, delphix, pro braca, caliga, delphica; non aliter atque στέροψ pro στεροπή Sophocli, notante Eustath. ad II. K, p. 786, v. 13. Nirei vero Therpsitaeque conditionem formae plane dissimilem eo colore depinxit Homerus, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide N. Heins. ad Ovid. A. A. II, 109, ubi huius quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit visa, in qua ingenium exercerent, ita par dissimillimum componendo, ut palmam sibi cedere postulet Therpsites: istiusmodi declamationis meminit Aeneas Soph. Ep. XV. Si tamen verum est, quod Er Pamphylius, fabulator haud absurdus, retulit apud Platon. de Rep. X, p. 765 C. vidisse se, cum animus eius reli-

ἐξ οὗ corpore peregrinatus miracula vitae alterius inspiceret; τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θεραΐτου ψυχὴν πύθηκον ἐνδυομένην, causa Nirei, vel invito Luciano, multum adiuvabitur: sed nos magnae litis iudices non sedemus. Platonem in oculis habuit Aeneas Gaz. in Theophr. pag. 15, cuius loci sententiam, alioqui satis expeditam, prava errantis Barthii versio obscuravit. Porro quam mox Menippus statuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἀδου, alii quoque Theritae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud Suidam veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — εἰν αἰδᾶ γὰρ Μένων Θεραΐτης οὐδ' ἐν ἀτιμότερος. Pro μένων olim huius dialogi argumento ductus rescribendum arbitrabar Νιρέως: in eandem fere coniecturam inciderat St. Berglerus Act. Erud. Lipf. MDCCXXII, p. 162; sed aliis quibusdam adiectis, quae probari non poterant. Quamquam verosimillimum videbatur, facile repudiavi, simul atque apud Salmasium Ep. de Com. p. 703 reperissem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent deprompta: accedebat Codex Suidae Lugduno-Batavus, in quo pro μένων quod exaratum est μίν δ, manifestum servat germanaelectionis vestigium. Sed nihil amplius suspitione vel coniectura fuit opus, postquam beneficio viri insignis I. P. D'Orvillii nactus sum ipsum Theaeteti epigramma, quod, quia Kusteri diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησισοφον.

Τὰν γνώμαν ἔδωκε Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλου

Εἰμεν ὃ δ' ἐφθονερὸς κλαίετω, ἕς κ' ἐθάρη.

Ἄλλ' ἐμπαῖς δόξας κενεὰ χάρις· εἰν αἰδᾶ γὰρ

Μείνω Θεραΐτας οὐδ' ἐν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poscit ἄλλω: tum extremo versu adscriptum Μίνω, & Θεραΐτης. Ceterum quae poëtae sit mens, & quomodo cum praescripto titulo conveniat, explanabit praestantissimus D'Orvillius, qui sibi tanto gratiore munere literarum amantes obstringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere desierit. HEMST.

Pag. 220. l. 8. Ἦκουσα, ᾧ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσας ἀποθανεῖν) Chiron est Deus mortuus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 2. GRAEV.

ibid. Θεὸς ὢν) Vid. Apollod. II, p. 46 & 53 C. SOLAN. Postquam obierat mortem Chiron veneno sagittae Herculeae contactus, pietas eius ac studium virtutis permovit Iovem, ut

astris haud indignum infereret. Hoc Eratosth. Catast. cap. XL, paene versus ab Hygino P. A. II, cap. 38, aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non potest Luciani *ἔδης ὄν*. A Pausania tamen memoratur *Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἡξιωμένος εἶναι σύνοικος θεοῖς* lib. V, pag. 426. quod sane, nisi ad Chironem sideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris infanabilis confectus obeundae mortis solatium impetrare non potuit, nisi dato, qui suam in immortalitatem succederet, vicario: repertus est, qui optato beneficio Chironem demeretur, Prometheus. Apollodor. II, pag. 113: *καὶ κεὶ τελευτήσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπεὶ περ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδούς τῷ Διὶ Προμηθεῖ τὸν ἀντ' αὐτοῦ γεννησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε*: ita legendus est hic locus; quamquam propius etiam Pal. Cod. vestigiis insistere licet, si structura non quidem prorsus inusitata, sed paulo tamen rariore ponas, *ἀντιδότης Διὶ Προμηθεῖ*. Idem p. 129: Hercules, exsoluto vinculis Prometheo, *παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ δέλοντα*: ubi nihil est, cur quidquam mutatum velis, nisi interponendum putes *ἀθάνατον ὄντα*. Ergo Lucianus forte melius *ἀθάνατος ὢν* scripsisset, quam *ἔδης ὄν*, ut mox *ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος*. HEMST.

ead. l. 12. Τίς δέ σε ἔρω? Hunc locum profert Thom. Mag. in *Ἀνέραστος*, verso duarum vocum ordine: *τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω?* ἔσχεν &c. Et si *τίς* non videatur plane repudiandum; maluero tamen, *τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω?* ἔσχεν; HEMST.

ead. l. 16. Ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς) Familiarem Euripidi sententiam totidem paene verbis expressit: Iphig. in Aul. v. 1218, — *ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν* — v. 1250, *τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἡδιστον βλέπειν* quod Stobaeus etiam descripsit c. 118. Alcest. v. 691, *Χαίρεις ὁρῶν φῶς*; HEMST.

Pag. 221. l. 1. Ἐγὼ δὲ (ὢν αἰ) Est in hac oratione ἀνακλόουθον dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν hanc feriem interrumpunt, quae post τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod saepe, munus habet, ut priorem structuram repeti patefaciat. Opportunum sane Menandri locum attulit Clericus, deinde repositum in eius Comici Fragm. pag. 185, ubi perbene fecit, quod omiserit σαπρώτερz, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam sententiam, sicut emendandam existimo vestigia fere viri summi securus, apponam: — *τούτοις εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρ-*

μένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὕδεν ἤλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἀστρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ ταῦτ' ἐπὶ τις καὶ ἑκατὸν βιάσεται, Ὅφει παρόντα, καὶ ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους. Σεμνότερα τούτων ἄτερ' οὐκ ὀφεί ποτέ. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, Ὅν φημι, τούτον, καὶ πιδημίαν ἀνα* Ὀχλος, ἀγορά, κλέπται, κυβέαι, διατρίβαι. quae sequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiores postulant. Ista vero sumit Menander ab Alexide, cuius simillima quaedam exhibentur ab Athen. XI, p. 463 D. Alexis a Pythagora: insignem philosophorum principis cum principe Phliasiorum Leonte sermonem habitum retulit ex Heraclide Cicero T. D. V, c. 3, ubi πανήγυρις illa mercatusque vitae humanae diversis longe studiis celebratus perquam scite depingitur: egregia notat Davisius, nisi quod Synesii παραγγεῖλαι εἰς τὸν κόσμον sollicitare non debuisset. Paulum alia ratione Gnostici vitam πανήγυριν ἀγίαν appellavit Clemens Str. VII, pag. 728 B. Nihil autem publico velut consensu frequentius est, quam ἐπιδημία vel παρεπιδημία imagine vitam humanam adumbrari: quare sententiam illam, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς πάντων σφυλλοῦμενον appellat Aeschin. Dial. III, c. 3, cum quo contulisse non pigebit Hipparchi locum in Stobaeo pag. 573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur, animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epietetus Arriani lib. II, p. 216, stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀρκεῖ σοι, ἂ βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττον τι ἔχεις ἢ μείζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἀστρον, τῆς γῆς ὅλης, τῆς θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima Praxillae Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcherrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Καλλιστον μὲν ἐγὼ λέγω φάος ἡελίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σεληναῖος τε πρόσωπον* nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἡδὲ καὶ ὠραῖους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄχρους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, ἡλθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδωνίδος. Docentur ista plenius in Montefalconii Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609, quam apud Zenob. C. IV, n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit Mich. Apostol. C. IX, n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in Menandro repo-

ita. Alias tamen & Epictetus & Marcus Antoninus Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές: vide Imperatorem lib. II τὸν εἰς ἑαυτὸν § 14. VI, § 37, 46, τὰ αὐτὰ ὁρῶμενα, καὶ τὸ ὁμοειδὲς προσκοῖν τὴν δέαν ποιεῖ & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie Lucret. III, 958. HEMST.

ead. l. 2. Ἀπολαύων τῶν ὁμοίων &c.) Crediderim Luciani animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum Menandri ex Hypobolimaeco, quem habet Stobaeus Tit. CXXII: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένον, τὰ σημανὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν ἀστέρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) καὶ ἑκάστην βιάσεται ὅψι παρόντα καὶ ἐνιαυτοὺς σφοδρ' ὀλέγους, Σαπρότερα (ita leg. non σερμνότερα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὕψι ποτὲ. Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter, Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem: eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit. CLER. ibid. Αἱ ὥραι) Καὶ ὥραι. mox, post αἱ αὐταί, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse viderur. GUYET.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μετασχεῖν) Ἀν μεταβάλλειν; GUYET. Ad sensum, qui satis expeditus interpretes non fugit, minime respondet hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro vices mutare, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta eius verbi scriptione μετασχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταστῆναι quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat Guyet. μεταβάλλειν fed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit Euripidae dictum in Orest. v. 234, — μεταβολὴ πάντων γλυκὺ quod, quamvis, ut monet Schol. a Comicis irrisum, Aristoteles etiam usurpat Ἡθ. εὐδ. VIII, p. 186. Fortasse gravius est huius loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adiumento possit sanari. Reti-cenda non est viri doctiss. Io. Iac. Westfennii coniectura, ἐν τῷ μετασχεῖν ἄλλων. HEMST.

ead. l. 8. Ἦκει) Confer cum sine Dial. XI. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.) Ἀν? ἢ γὰρ ἰστοιρίαι, πάνν δημοτικὴν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito,

quin corruptela quaedam faciem stili Luciani cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδ' ἐν — σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. HEMST.

ead. l. 12. Ἀνεπίδεῖς) Thomas Magister v. Ἀτέλεστον videtur in suo Codice legisse ἀτελεῖς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. SOLAN. Eius, quam Thomae Magistri liber praetulit, lectionis ἀτελεῖς nullum exstat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Cum autem interpretatur ἀτελής, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut satis est ad huius loci sententiam conveniens, sic magnopere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini, non dissimili structura scribi a Dionys. Hal. A. R. VIII, p. 506, v. 38, Εἰ δὲ διαμαρτὸν τῆς πείρας ἀτελής τοῦ ἔργου ἀναστρέψαιεν sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελεῖς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in Glossis alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus finiendi esuriendique sumus levati*. Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. HEMST.

ead. l. 13. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ) Non est, *ne tibi contradicas*, ut Benedictus; sed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. CLER. Budaeus C. L. G. p. 431, positis Luciani verbis addit, *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιστῆ. Modo in Gregorii Nazianz. loco, οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἐαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria*. Est autem περιπίπτειν ἐαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane eius est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla huius virtutis plura reperies in Budaeo p. 533. HEMST.

Pag. 222. l. 4. Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.) Subint. *δεήσει μεταβολὴν ζητεῖν*. GUYET. Non intelligenda cum Guyeto, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adiungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. HEMST.

ead. l. 6. Ὅπερ, εἰμαι, καὶ φασί) Gataker. ad M. Antonin.

IX, § 6, haec Lucianea protulit adiecta Benedicti versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiaris, ἀγαπᾶν, στέργειν δὲ τὰ παρόντα· εὐ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεισθαι, ἀρεσκῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ κατάστασει· sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide M. Antonin. X, 1. Ad illam normam versionem exegi. HEMST.

ibid. Συνετὸν) Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit Lucianus, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI, mortem consciverit. SOLAN.

ead. l. 21. Ἀπὸ μὲν εὐθὺ τῆς καθόδου) Haec iungenda, non περιπατήσοντας εὐθὺ τῆς καθόδου. Προῖεναι εὐθὺ τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, τελεῖν εὐθὺ Βαβυλῶνος & plura Noster habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθὺς, quod, monente Phrynicho p. 24, solius temporis significatione gaudet: quamquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperitur. Ex membranis emendavimus in Poll. IX, 12, εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν· sicuti Segm. 47, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus assentitur praestantiss. Dukerus ad Thucyd. VIII, c. 88. neque aliter est scribendum in Aelian. de Anim. I, c. 2, εὐθὺ τοῦ κύρτου ἄγειν. Hoc de genere Kuhnii ad Aelian. V. H. IX, 18, τὴν ἐτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ ἄδου, & in Ind. notavit accuratius Perizonio, qui non solum εὐθὺς & εὐθὺ prorsus eadem habuit, sed & εὐθὺ pro *ex adverso*, *e regione*, non distinxit: vide H. Vales. ad Evagr. H. E. III, cap. 28. Plato in primo Lyfide: Ἐπορευόμεν μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου· mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορευόμεναι εὐθὺ Λυκείου· alibique saepe. Haec cum sint factis nota, atque in aperto posita, iure mireris, Olearium in Philostr. V. A. T. VII, p. 280, v. 25, ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἦκον, verti voluisse, statim post pugnam Chaeroneam accedens, cum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto Chaeroneam pro Chaeroneasi negligentius scriptum. HEMST.

Pag. 223. l. 4. Ὅπως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπέρτιους ἀντερείδοντας, εὐδὲν δέον) Micyllus: *reluctari tamen & resupinos obniti nū-*

la necessitate aut commodo suo. Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendendum, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces absceidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resurpinos oknitentes*, cum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset. Ut de Saltatione: ἐπαίνας ἐπιβαῶντα ἀλέθρῃ τινι ἀνθρώπῳ εἰς οὐδ' ἐν δέον κατακλωμένῳ. Hermotimo: διεξιών αὐτὰ καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδ' ἐν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut Demosthenes Olynthiac. 3. πλέω ἢ χίλια καὶ πεντακόσια τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς οὐδ' ἐν δέον. GRON.

ead. l. 11. Ἰσμενόδωρος) Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρσάκης) Ficta an vera haec sint nescio. SOLAN. Nominum huius dialogi propriorum usus apud Graecos non infrequens; neque tamen certos homines, verasque res gestas a Luciano denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim deberi; cuius documentum aliquod paulo post asferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a Iustino matura senectute, ab Ammiano placida morte decessisse narretur, Syncellus tamen, ut ab H. Valesio observatum ad Marcellin. XXIII, c. 6, diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita descripsit Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόρατι πληγὴς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀποθνήσκει quae quidem undecunque deprompta, Suida saltem iudice, ad primum Arsacen spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας Ὑπαρχος hic Arsaces, non video: praeterea τῆς ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifices perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. HEMST.

in Schol. Ἀνεκαλείτο) Exhibui manum doctiss. Solani: apparet tamen explicare Schol. voluisse εαυτῷ ἐπεμύμετο τῆς τ. HEMST.

Pag. 224. l. 1. Κιθαῖρῶνα) De Cithaerone pauca tenigi ad Δ. Ev. VIII, § 1. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem At-

ticam superandus erat Cithaeron, qua parte demissior flexu-
que leni interruptus viam planiorem ostendebat. Herodoto
vocantur αἱ ἐκβολαὶ αἱ Κιθαίρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιῶν φέρουσι,
τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κε-
φαλὰς IX, c. 27. Apud Thucyd. III, c. 24, Plataeenses, qui
de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam,
quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πά-
λοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαίρῳνα καὶ Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀ-
θηνῶν φέρουσιν μετὰ λαμπάδων διώκοντας. Ad ipsum Cithae-
ronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutheræ,
campusque urbi subiectus, Oenoën Atticae pagum, ut ex Har-
pocrate constat in Οἰνὼν, contingens: qua de re diligenter,
ut solet, Pausan. I, p. 93. Ideo memorat Arrian. A. A. I, pag.
18, Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ
τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit Strabo IX,
p. 631 B. 582 C. Soli Aristophanis Scholiastæ ad Acharn. v.
242, quae ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literae discrimine
Ἐλευθραι, πόλις Βοιωτίας haud inepte, si quis attendat ad vul-
gatam nominis originem, quam fluxisse docet Stephanus ἀπὸ
Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος matrem, si quis scire desideret, Ae-
thufam Neptuni filiam indicabunt Pausan. IX, c. 20, & Schol.
Hesiodi ad Theog. v. 54, Μνημοσύνη γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος με-
δέουσα digna est, quam ex ed. Trincavelli Ven. proferamus
integriorem, annotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθῆρ ὄνομα πόλεως ἐστὶ τῆς
Βοιωτίας ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὠνομα-
σμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ
καὶ ὄρος, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι
ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bac-
chus Ἐλευθέριος, Hefychio teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεὺς,
& Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum
magno Atheniensium malo reiecta, deinde oraculi testimonio
commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo
Comici enarratore enucleatius exposita Pausaniae non parum
lucis afferunt I, p. 7, 93. Merito autem imprudentissimae te-
meritatis accusandus Himerodorus, qui Thebis Eleusinem pe-
tens periculofum iter nullo fere comitatu suscepit: erant
enim haec loca, quae Cithaeronem adiacebant, idque iam o-
lim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc eo ma-
gis, quia sub hoc ipsum tempus Attici Boeotique fines conti-
nuis bellis fuerant devastati. In Dicaearchi Excerptis praeci-
puam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tana-
gram παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλώπων (ita legendum,

non κλοπῶν) φόβου· quod scilicet rarum alias illo in tractu. Paulo post, qua Plataeasitur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἔρημος καὶ λιθώδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαίρων, οὐ λίαν δὲ ἐπι-σφαλής· si non alio, quam ad latrocinia possit referri, ut videbatur H. Stephano, scriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel οὐ λίαν δὲ ἀσφαλής· nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuisse periculofam. Apud Diogen. L. II, 136, Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος εὐλαβουμένην κλοπείας τε καὶ τὰς καθ' ὅδον ληστείας· hoc iter praeter adverfium Cithaeronis latus erat faciendum. HEMST.

ead. l. 2. Ἐλευθεράς) Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Perfaram nobilis, in via erat, qui locus, regnantium Philippo aut Alexandro, latronibus infestior erat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπήγετο) Mf. ὑπήγετο. BOURD.

ead. l. 4. Φιάλας — καὶ κυμβία) Iunxit Demosthen. in Mid. pag. 628 E. Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ κυμβία καὶ ρυτιά καὶ φιάλας ὀνομάζων· iterumque pag. 625 A. Midias ad iter secum portat χλανιδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. Athen. XI, p. 482 A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exscripsit, Macrob. Saturn. V, 21. HEMST.

ibid. Κυμβία) Εἶδος περιεφαλαίου, πλοίου, καὶ ποτηρίου. duas ultimas species habet Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδ' ἦν, καὶ τῇ Δ', οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο) Latinus interpres: *Arfaces autem (senior enim iam erat per Iovem pro barbarico illo ritu facie non inhonesta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhonesta facie est.* Aliter interpungendum est, si velis Lucianum emendate & humane locutum esse; sic autem distingue: οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut solent barbari: hoc est εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, barbarico ritu, sed male coniunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud Thucyd. lib. 6 est *pro societate inita.* Paulo ante κυμβία sunt pocula cymbae forma. Coniungit ea quoque cum phialis Demosth. Orat. in Mid. GRAEV. De Thucydidis illa phrasi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν iure merito dissentit eruditiss. Dukerus, quem vide ad VIII, 9. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ γὰρ ἀκτὴ περὶ τοὺς βαδίζων) Persis enim nobilioribus vel tantillum sine equis in via conspici infamiae dabatur.

V. Xenoph. Cyrop. L. IV, & VIII extremo: quod & apud Medos obtinuisse a vero non abhorret: immo ab iis mutatus erat Cyrus. V. L. I. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Ἀρσάκου κοντὸν) Eleganter describit congressum Parthi equitis & Thracis peltastae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave scribitur ἀκοντοφόροι apud Dion. Cass. XL, p. 127 C. ut manifesto liquet ex p. 130 E. eorundem meminere in describendo infelici cum Parthis Craffi proelio Plutarch. in Craffi. p. 558, 559, & Appian. de B. Parth. pag. 240, 241, ubi reperies ista Lucianeae phrasi proxima, πῶδας διαμπαῖξ προσεληλαμένους πρὸς τοῦδαφος: quemadmodum in Philopoem. p. 359 B. διαλαύνεται διαμπαρὲς ὁμοῦ τοὺς μῆρους ἐκατέρους ἐν μισαγκύλῳ confer Suidam in Ἐξέσχ. s. *Pondera conti Sarmatici* Silius habet XV, 687, ubi plura suppeditabit eruditiss. Drakenborch. Talem equitum ornatum pugnandique morem usu docti adsciverunt postea Romani, ut constat ex Arriani Tacticis. HEMST.

ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν) Cogitabam olim οὕτως δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν αὐτὸν τε διαπείρει καὶ τὸν ἵππον, sic vero subiecta sarissa ipsum & equum perfodit: sed nunc coniecturae praefero lectionem Mf. αὐτὸς δὲ ὑποθεῖς. GRAEV.

ibid. Σάρισσαν) Sarissam vocat etiam Latine Liv. XXXVII, 42, 2, & Sarissophoros. SOLAN.

Pag. 225. l. 2. Εἰκοσάπηχυν — κοντὸν) Longioribus equites usos esse hastis non ignoro, quod & nummi Castoris & Pollicis ostendunt, & locus a Suida v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam mensuram haec excedit. Apud Polyænum Strat. II, p. 146 C. tamen memorantur sarissae XVI cubitos longae. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ γὰρ Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης) Angl. Ἡρώδης. BOURD. De Oroete satrapa, qui Polycratem cruci affixit, Noster in Ἐπισκ. cap. 14, de quo Herodotum consule III, 130. — Sed quis hic sit privatus, haud facile explicabere. Post necem enim Polycratis, cum aliquamdiu Oroetes satis prospera usus esset fortuna sub magis, Dario iam imperante, per proprios satellites occisus est. De alio itaque hic Lucianus. Sed quo pacto ἰδιώτης, qui supra Armenius dictus est, hoc est, Armeniae rex aut satrapa? Corruptum locum censeo; nisi forsitan privatus aliquis Oroetes exstiterit mollitie insignis, de quo mihi non constat. SOLAN. Fateor structuram esse verborum talem, quae mendae suspicionem facile commoveat. Parvula muta-

nione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γὰρ Ὀροίτης ἂν ιδιώτης, καὶ πάνν ἀπαλὸς τὸ πῶδε οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο: quamquam ne sic quidem illud ιδιώτης satis placet; videtur enim huiusmodi quiddam sententia postulare: ὁ δὲ γὰρ Ὀροίτης ἱππεύειν εἰσῶς καὶ πάνν ἀπαλὸς &c. alioquin ιδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arface, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ἱρώδης, a Polyaeo VII, 41, & Plutarcho in Anton. p. 930 F. 932 D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, iam Brissfonius annotavit de R. P. lib. III ex Xenophonte: eo parasitus Libanii spectavit Decl. VII, pag. 317 C. ὅτε καὶ ῥὸς ἐπὶ δειπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζοντας, ὁ πάντα περιττὸς, καὶ ἐφ' ἵππου στειλάμενος εὐτρέπῳς οὕτως ἐπείγεσθαι παρὰ τὸν κεκληκῶτα. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, Iustin. XLI, 3: *Equis omni tempore vestantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cuius vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit Hippocrat. περὶ Α. Γ. Τ. pag. 292, 293: Ὅτι τῆς ἱππασίης, inquit, αὐτέους κέδματα λαμβάνει, ἅτε ἀεὶ κρεμαμμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν' ἔπειτα ἀποχωλοῦνται, καὶ ἐλκονται τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat Zosimus IV, p. 224, εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷους τε εἶναι ἐδραίως, plura docent ad Amm. Marcellin. XXXI, c. 2, H. Valesius, & Sirmond. ad Apollin. Sidon. Carm. II, v. 226. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. HEMST.

.. Pag. 226. l. 7. Ἐτερπόμεν ἑν αὐτοῖς) Scribi potuisset ἐτερπόμεν ἑπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. pag. 33 l. 3. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἑν αὐτοῖς: illa enim particula nonnunquam eiusmodi verbis adstruitur. Lucian. de Gymn. in fine: οὐ πάνν ἀρσκόμενος ἑν τούτοις. Iulian. Misop. pag. 338 A. εὐφραινομένους ἑν ταῖς μέλεσι. Micyllus & Benedictus intellexerunt, inter illos sedens, omnino perperam. HEMST.

ead. l. 9. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις) Aut obscuri, aut ficti homines. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκ Πειραιῶς) Angl. Πίσης. BOURD.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Λάμπις δὲ ἔρωτα Μυρτίου &c.) Scortum nobile huius nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat Athen. lib. XIII. Sed puto, non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco Lucianus; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa, & invenies, non potuisse Myrrium illam Lampidis minorem fuisse annis 50 regnante Philadelpho. PALM.

ead. l. 14. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀποσκεκληνῆναι) Ὁ ἄθλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἄθλιος alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμὼ ἀποσκεκληνῆναι nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo fame miserum in modum emori. De formula loquendi, ipsoque hoc loco, tractat H. Stephan. Th. G. L. T. III, p. 816. Alciphronis quae ponit verba, suppeditaverat Eustathius ad II. V, p. 1295, v. 39. nunc Bergleri curae debemus, ut propius inspicendi sit copia: exstant scilicet lib. III, Ep. IV, sed paulum aliter, quam fecerat Eustathius, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκελῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος· sequitur inferius, ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖτος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epistola priore, quod magis ad Lucianum accedat, legitur, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκελῆναι ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. Hesych. Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν· Ἀποσκληαίν (leviter vitiatum in Suida, Ἀποσκληαίσι) ἀποξηραίνω, ἀποθάνω· ubi reponendum ἀποξηραίνω, ne Stephanum audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκελῆναι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute Comicus Vesp. v. 160: mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκελῆναι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀναθῆναι, ἀφανανθῆναι. Aristoph. Ecclesiaz. v. 146, Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφανανθήσομαι· & ἐφανανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. Athen. VII, p. 290 E. τοὺς ἀκρωμένους ἐποιοῦν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφανανθῆναι lib. IX, p. 401 F. ἴν' οὖν μὴ καὶ σὺ ζῇ·

τῶν τὸν σύαρον ἀφανανθῆς poterat scripsisse, ἀποσκαλῆς. Taceo consignatam a Scholiaste variam lectionem in Sophoclis Philoct. v. 951, Ἄλλ' ἀνανοῦμαι pro ἄλλ' αὐθ' ἀνοῦμαι. HEMST. in Schol. col. 2. l. 3. Κατεξήρᾳσθαι) Virium ed. A. κατεξύρασθαι correxerat etiam Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνειν) Ita recte L. In reliquis ἀποθάνον sed omnes interrogari ab eo praestat. Ne dicam incertum, ad quem referas, si unum tantum interrogantem facias. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁμοῦ) Versionem purgavimus interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τέλαστα χίλια fuit, talenta mille habere coactervata. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adiunctum, & significans circiter, admodum: ut in illo Demosthenis loco in Aristog. pag. 836 B. quem annotavit Harpocr. in Ὁμοῦ· Εἰς τὸ ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι ubi Wolfius a Valesio representius, quod omnino reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit Schol. Aristoph. ad Equit. v. 245, λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἑγγύς· quod autem addit, ὥς καὶ ἐν Εἰρήνῃ, καὶ μὴν ὁμοῦ ὅστιν ἦδ'ε, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512, καὶ μὴν ὁμοῦ ὅστιν, ἦδ' ἑγγύς· eiecio Scholio vel rescribendum est, quod antiquus enarrator praebet, vel cum Mf. Vatic. ὁμοῦ ὅστιν ἦδ'η. Vide L. Bos Obs. Crit. c. IV, p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo If. Cafaubon. ad Strab. VI, p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti Lucianum iam ante nos observavit L. Bos Anim. c. VII, p. 34. HEMST.

ead. l. 5. Ὀκτωκαίδεκάετει) Inveni illi octodecim annos nato. BOURD.

ead. l. 10. Ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου) Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in Menandri Μισομένην, ut, quin Lucianus fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus Arriano in Epiict. III, pag. 351: Παιδισκάριον με καταδεδούλωκ' εὐτελές, Ὅν οὐδαὶς πώποτε τῶν πολεμίων —. Pro ἀτελές oportere legi εὐτελές, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δούλος εἶ, καὶ παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt Wolfius & Berglerus ad Alciph. II, p. 271, non coniectura est, verum certa fide constat ex Clem. Alex. Strom. II, p. 463, τὸν γὰρ καμμένον ἐκείνον Θρασιωνίδην ἄλλῃ σκηνῇ, Παιδισκάριον με, φησὶν, εὐτελές κατὰ δεδούλωκεν. Est etiam παιδισκάριον εὐτελές in Alciph. III, Ep. 27, pro quo Noster τὸ τυχὸν παιδισκάριον. Ut

αὐτὴν ἐπίπλαστα δάκρυα, sic in eodem Menandri Μισομένη, Ἀπαμφιδί γὰρ τὸ κατὰπλαστον τοῦτο μοῦ (ἀν σοῦ;) Καὶ λαθάνειν βουλομένην ἢ μέθῃ πότε; quae a Suida conservata v. Ἀπαμφιδάσσαντες, in Comici Reliquiis Clericum fugerunt. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ μὲν Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγορεῖ φθάσας, πολλὰν τὴν ἀνοίαν) Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: prior ipse se accusavit multae demetiae. GRAEV.

ead. l. 15. Παρέσχοντό τε στένοντες) Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a Luciano, qui scripsit, τερπώλην παρέσχον τότε στένοντες, attulerunt mihi voluptatem tunc gementes. GRAEV. Παρέσχον τότε W. ed. uti & Graevius vidit esse legendum, & secutus est deinceps cl. Hemsterh. SOLAN.

Pag. 228. l. 4. Ἀρα τὸ φίλτρον) Quamvis edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἄρα τί φίλτρον. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπέργνηρον) Vid. Dial. VI, § 2, ubi omnes edd. recte ὑπέργνηρον, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. SOLAN.

ead. l. 15. Βίον ἀπορον ἀπὸ κ. καὶ δ.) Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἀλίω βίος: ea de re quaedam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585, hunc etiam Luciani locum attulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἀλίς ἀπ' ἀγκίστρων καὶ ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπύγγων τὸν βίον ἔχοντες. HEMST.

Pag. 229. l. 4. Ἡδὺ) Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250 & 1218, & Hec. M. v. 281, & Fragm. Grot. p. 47. SOLAN.

ead. l. 6. Μειρακίῳ πρὸς τὸ χρ.) Budaeus C. L. G. p. 934 interpretatur, Ita mortem horres, ut adolescens. Non credo eiusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακίῳσθαι πρὸς τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibi dem aberravit vir magnus in istis Plutarchi, ὥσπερ Ἰσοκράτης καὶ Ἀναξίμαντι τοῖς σοφισταῖς διαμειρακνεύμενος: quod non est, quasi apud Sophistas glorians, & sese iactans adolescentis licentia; sed, cum Isocrate atque Anaximene Sophistis juvenilibus ac iactabunde contendens concertansque. Illa vis in compositis ex δια verbis saepe viros egregie doctos fefellit. HEMST.

ead. l. 7. Τί οὖν ἂν τις λέγει) Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί οὖν ἂν τις ἔτι λέγει. Ceterum quis aures Graecae phrafi assuetas habens, non illico offen-

datur audiens, *Τί οὖν ἂν τις λέγει*, nec soloecum deprehendat? Non puto ira scripsisse tersissimum scriptorem, qui haud dubie dedit *λέγει*. Id genius huius linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de iuvenibus dicat, ubi id aetatis homines vitae amantes sunt?* Adiecta particula *ἂν*, praecipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Praesens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties *τί γὰρ ἂν πάθοιμι* in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, *Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπέω ἔχοις*, Ceterum non iam amplius dicere possis. & sub finem Dial. XXX, *οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν*. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. cap. 4, *Ἦ τίνος γὰρ ἐνεκα ποθοὶ ἄνδρες ἐψείδοντο ἂν*; Aoristum in Nescyomantia cap. 17, *εὐ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν*. paulo post, *πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας*. Vide, quae supra notavimus. IENS. *Λέγει* cl. lensius & B. 2. In reliquis prave *λέγει*. SOLAN. Gataker. ad Antonin. IV, § 50, Luciani verba proferens posuit *λέγει*. certe *λέγει* vel *λέγη* scribendum est. HEMST.

Pag. 230. l. 1. *Ὅμοια*) Melius Mf. *ἅπασιν γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὅμματα κενά*. Vulgo, *ὅμοια τὰ ὅμματα κενά*. GRAEV. *Ὅμοιως* omnino scribendum cum ed. I. & Mff. Gr. P. & L. pro vulgato *ὅμοια* minus concinno; quod & Vorstium acute coniecisse video. SOLAN. *Ὅμοια τὰ ὅμματα κενά*) Credi poterat excidisse καὶ propter similitudinem pronuntiandi, καὶ κενά sed praefertur non aegre fero *ὁμοίως* a Codd. adiutum. Apoll. Rh. II, 254, Phinei vocat *κενὰς γλήνας*, id est, interprete Scholiasta, *τοὺς κενούς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμούς*, ut Oedipi *vacuos oculos* Stat. Theb. I, 53, & *vacua ora leonum* VII, 276. HEMST.

ead. l. 2. *Μόνον δ' ἐσὶ*) Mf. *κεναὶ μόναι χῶραι*. BOURD.

ead. l. 3. *Τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς*) Phineus fuit vates oculis captus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus *ὄξυδερκέστατος*. Eurip. Med. GRAEV.

ead. l. 7. *Ὅποτε ἀνὴρ &c.*) Uno ductu in Fl. ed. & Mf. Ox. ἢ *ὁ γυν. ἀμείνων ἦν*, quod non probo. Scrupulus tamen restat, quod haec duo non eodem modo effert; nam post *ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα* quis non putet dicturum ἢ *ὅταν γυνή*, quo ferme modo 'Al. c. 19. Verum Lucianeus stilus est. Vide Προμ. c. 4: *εἰς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, οἷος εἰ συ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις* & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque lectorem monitum semel non latebunt. SOLAN.

ibid. *Ἦ ὁ γυναικεῖος*;) Malim, ἢ *ὅποτε γυνή τὸ ὁ γυναικεῖος*

ex sequentibus istuc repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναι-
κῆος. GUYET.

ead. l. 9. Καὶ δεσπόζουσι) Dixi alibi. BOURD.

ead. l. 14. Μηδίας) Legendi omnino verius, quos tangit,
apud Euripidem ipsum in Med. a v. 230 ad 251, quorum hic
finis: — ὡς τρίς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι Δέλοισι' ἂν μᾶλλον, ἢ
τεκεῖν ἅπαξ. SOLAN.

Pag. 231. l. 4. Οὐδ' ἐν γαλεπὸν, ὃ Τειρεσία.) Interpres: nihil
acerbi, Tiresia: immo, non grave est quod quaeso, seu, difficile
explicatu. Sic in Βίῳι πράσσει, χαλεπὸν μὲν οὐδ' ἐν, nil grave est.
GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν) Potest ferri. Censeo
tamen Lucianum scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, μα-
σται μαρcuevunt, mammae factae sunt pannosae, ut Martialis lo-
quitur. GRAEV. Pro ἀπετάθησαν censet cl. Graevius scriben-
dum ἀπετάκησαν, μαρcuevunt, cui sententiae subscribo. Con-
trarium enim τῷ ἀποτείνειν hic innuitur. Nam si Tiresias ex
femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum
tubera fieri contractiora; cum mammae potius in feminis sint
ἀποταθεῖσαι, distentae, extensae. Statim D. XXX, ἀποταθεῖς di-
citur is, qui porrectus iacet: Ὁ δὲ τύραννος παρὰ τὸν Τιτυδὸν
ἀποταθεῖς &c. IENS. Ἀπετάκησαν Graevio obsecuti pro ἀπε-
τάθησαν scripsimus, quod in omnibus impr. & Ox. Cod. est.
SOLAN. Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest.
Graevius quin felici coniectura ipsam Luciani vocem fuerit
affsecutus non dubito*: quam ob rem, etsi pro corrupto stent
libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potio-
rem esse rationem habendam censui. Corn. Cels. II, c. 8: *Mu-*
lieri gravidæ si subito mammae emarcuerunt. HEMST.

Pag. 232. l. 5. Ὅπως ἀκούσης ὄρεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τι-

* Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata
lectione scripsit ad me politissimus Gesnerus: eummet ipsum audi
causam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit ἀπετάκησαν, quod*
ipse eius restituendi auctor Graevius vertit, emarcuerunt, pannosae factae
sunt. Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotæ. Quin
retinendam puto scriptiorem constantem omnium, qui usquam sunt, libro-
rum ἀπετάθησαν, extensae sunt, non in longitudinem dependentem, sed
crati pectoris intentae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita
collis ἀποτίσεται, sive extenditur, cum solo aequatur: unaquaeque enim
linea curva, sive arcus circumscribens collem illum extenditur, & sit recta;
certe ad rectam magis accedit. Haec ille: quibus si vetusti scriptoris
ad usum eum verbi ἀποτίσεται firmandum auctoritas accederet, iam
sublata foret omnis dubitandi causa, HEMST. in Add.

ves;) Perspicuum est, hic intercidisse ὥς vel ὅτι requiritur enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσης ὥς (vel ὅτι) ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντο τινες; Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves? Similiter vocola, vel ὥς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII capite 1 de Aspasia; de qua, invirissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, fumente, ita legitur, Ῥαπισθεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδν, καὶ εἶχε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, οὐ παρθενικά, ἀλλ' ἑταιρικά πράττειν ἐβιάζετο. Verba haud dubie luxata, quaeque vulgatus interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum Aeliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὥς οὐ παρθενικά, ἀλλ' ἑταιρικά πράττειν ἐβιάζετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam huius vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὅτι passim scriptores, & Aelianus aliquoties; ut lib. VIII, c. 2, ὥς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδὲς ἀντιφύσει & alibi. Lucianus quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24, *Ελεγε ὥς ἑυμπαυτες ξένοι εἶεν adde c. 16, 27, 37, 38, 46, 79. Hunc particulam ὥς usum notavit quoque Thomas Magister, ac post eum H. Stephanus. IENS.

ibid. Ὅρνεα) Ante ὄρνεα τὸ ὥς forte hic desideratur. GUYET. Mihi, quod Guyeto, placuerat, ὥς similitudine forte praecedentium literarum oppressum: Halc. p. 130, ὥς ἐξ ὀρνίθων γυναικὲς ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀνδρῶν, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse Luciani, nisi succederet Menippi responsum, ἢ πὺ καὶ κείναις ἐντύχω, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statuenda, cuius ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσης τὴν Ἀ. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Σ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὥς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. HEMST.

ibid. Ὅτι) Coll. & P. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 6. Τὴν Ἀνδρῶν) Ad τὸ πιστεύεις referendum. GUYET.

ead. l. 13. Ἐπὶ) Vid. Ovid. Met. III, 316. SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν ψευσμάτων) Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 1. Βλάκα) Totidem verbis apud Etymol. & Suidam exstant. HEMST.

Pag. 233: l. 1. Μὴδὲν ὑγιὲς λέγειν) Non ita penitus veterum

animos obsederat superstitione, quin vatibus mendacii crimen saepe fuerit obiectum, praesertim a poetis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiae castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui se scire, quae prorsus ignorarent, luctri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat Aristot. Ἠθ. Νικ. IV, c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in Hephaest. Ench. p. 25, Τίς ἀλαζονείαν πλείστην παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντις. Illum imitatus fuit Epicharmus; vide Poll. IX, 82; Epicharmum Ennius apud Cicer. in fine lib. I de Divin. De Luciano non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem, mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν. Dinarch. p. 96, v. 18, Οὐτῶ Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἐτοιμῶς χρῆται. HEMST.

ead. l. 7. Ἐμέλησας) Ἐμέλισας. GUYET. Pro ἐμέλησας, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe ἐμέλισας. Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? μελίζειν est membratim concidere. Ajax furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obruncare duces. Res nota. Vide Sophoclis Aiaceum flagelliferum v. 297 & seq. In Mss. tamen legitur ἐμέλλησας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem φονεύειν, nos etiam occisurus eras. Statim cum Agamemnon dicit, Aiaceum noluisse apud inferos alloqui Ulysssem, respicit ad Homerum, quem vide Odyss. A. v. 543 & 526; sicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Troianis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, novi, quae me damnarit, intelligenda sunt ex versu sequente Homeri: Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata fabula. GRAEV. Pro ἐμέλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, coniecit δὲ πᾶν Graevius scribendum ἐμέλισας, hoc sensu: Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? Ajax enim furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat, se Graecorum obruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mstos habere testatur vir cl. modo laudatus, sc. ἐμέλλησας, ut subaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. interfeciturus eras. Simili plane modo locuti sunt alii. Dio Chrysost. Or. LXIV de Alexandro:

Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφόν, . . . καὶ διδάσκαλον Καλλεσθένην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, καὶ Ἀρτίπατρον ἐβουλεύσατο. Iulian. Or. I, p. 33, ὃν τοὺς μὲν ἀνῆρκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν. & pag. 44, καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχάρισω, τὰς δὲ ἥδ' ἐμέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod praecessit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀποκτεῖναι ἐμέλλησε & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐμέλλησε. L. Bos Animadv. c. XII, p. 56. Ἐμέλλισας P. Ald. I. H. Fr. IV. St. edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλλισας, vitiōse. Aiakis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam defaevit. SOLAN. Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non secus ac Graevius, addubitalavi: μελίζειν enim cum sit membratim discerpere vel concidere apud Dionys. Halic. A. R. VII, p. 461, Apollodor. Bibl. I, p. 156, Schol. Apoll. Rh. IV, 223, Aiaki non absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio Minervae faeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine controversia verum arbitror ἐμέλλισας, cui calculum adiecit eruditiss. Kuhniius ad Diog. L. I, 98, elegantem esse Graecismum observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν, ut praecedentis verbi repetitus infinitivus illi annexi debeat, etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri solet, fuerit mutata. Aristoph. Pl. v. 1103, Μὰ Δί', inquit Mercurius, ἀλλ' ἐμελλον, scilicet κόπτειν τὴν Ζῆραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud Platonem formula, τί δ' οὐ μέλλουσι; nimirum μισεῖν τε καὶ φεύγειν, Πολ. VIII, pag. 726 B. Dinarch. in Demosth. p. 96, v. 26, οὐτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, οὐτ' ἐμέλλησεν. Liban. de Vit. sua p. 41 A. βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. Isocr. Paneg. p. 68 D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213 B. Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ' ἐμελλον, ταῖς δ' ἠπείλουν τῶν πύλων. Panath. p. 254 A. Λακεδαιμόνιοι δὲ οὔτε πάσχοντες καλὸν οὐδὲν, οὔτε μέλλοντες, οὔτε δεδιότες. Aeschyl. Pers. v. 816, Τοὶ γὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι —. Thucyd. III, 55, οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε. Demosth. Ep. IV, p. 202 D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μηδέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempli vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverſe Libanium intellexerit verteritque Olearius de Ulc. Iul. Nec. § 12, Οὐδένος τῶν ἐγγυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδὲν, ἀλλ' οὐδ' ἐμελλή-

σαντος quod pro **μελήσαντος** merito probavit, allatis etiam Luciani nostri verbis, doctiss. Steinheilii, errante, dum bonum ducem deserit, Waechtlero: vide Act. Erud. Lips. A. 1721, p. 266. Sic Aristoph. in Pl. v. 551, 'ἄλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· οὐ μὰ Δι', οὐδέ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit Thucydidis locus I, c. 134, Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Καϊάδαν, οὐ περ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed & Scholiastes, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἔταμον. **HEMST.**

ead. l. 9. Προσιπεῖν ἡζιώσας) Vide Homeri Od. XII. **CLER.**

ead. l. 1. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις) Benedict. pro armis. Verte, propter arma. **GUYET.**

ead. l. 15. Ἀνανταγώνιστος) In Thucydide IV, 92, pro ἀναναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀνανταγώνιστοι legunt: Waffio probatum, & Dukero monenti ἀνανταγώνιστος esse etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo frequens, cuius unum alterumque locum notavit Suicerus. **HEMST.**

Pag. 234. l. 10. Τὸν Ὀδυσσεῖα, δὲ ἀντεποιήθη μόνος) Ut qui solus sese mihi opposuerit. Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel expresserint. Sane optime pater notavit subintelligi τὸν ὅπλον, & verti debere, solus vindicabat. Sic in Reviviscitibus Philosophia minatur, se contrituram κακοὺς κακῶς, ὡς μὲ ἀντιπαισῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ἄντες. **GRON.**

ead. l. 14. Ὑπομένει, ἐπεὶ) Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. **SOLAN.**

ead. l. 15. Παρὰ Τρωσὶ δικ.) Homer. Od. Λ, 544, Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim iudicii invidiam subire nolens a captivis Troianis petiit, uter plus eis nocuisset, Ajax, an Ulysses: qui cum continuo, Ulysses, responderent, arma statim ei adiudicata sunt. V. Schol. Homer. l. c. **SOLAN.**

ead. l. 16. Οἶδα) Lege versum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una iudicaret, non docent aut poeta, aut enarrator ille. **SOLAN.**

ibid. Ἄλλ' οὐ θέμις &c.) Ergo iam experimentis sapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyssē in Ai. Flag. v. 128, — ὑπέρεπον Μηδὲν ποτ' εἰπῆς αὐτός. εἰς θεοὺς ἔπος, tra-

etum est ab Aiace impia in Deos superbia, cuius in ea fabula paulo ante v. 112 exemplum ediderat roganti Minervae negans. Observat Scholiastes, tradi τὸν Αἴαντα τρίτον ἡσεβήκῃαι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν ἐχθαλεῖν τοῦ δῖου τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλειψαί τὴν γλαυκὰ τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὄπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἔθους πατρῶος· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπείσθη τῷ πατρὶ συμβουλευόντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egre-
gie vero Lucianus ingenii morem denotat: postquam enim dicentem fecisset, οὐδέ μιν λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyssem se non posse non odisse profiteretur, ne si Minerva quidem ipsa vetet: quo dicto simul ostendit, quem armorum Achillis sibi abiudicatorum auctorem statuat. HEMST.

Pag. 235. l. 2. Οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι) Illa minus recte vertuntur ab interpretibus: *et si ipsa Minerva hoc nolit. Tu verte: non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter post negationem ponitur οὐδ' εἰ Homer. II. E, 644: Οὐδέ τί σε Τρώεσσι διομαι ἄλλα παῖς ἔσθαι· Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίας, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἔσσι. Sic Lat. *non si sequeretur negationem*; Liv. VII, cap. 10: *In iussu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII, c. 57. L. Bos Anim. c. XII, p. 57.

ead. l. 8. Σωφρατικός) Vide in Ἀλεξ. c. 4, ubi iterum inter latrones famulos recensetur. Softrati cuiusdam Boeotii vitam scripserat Lucianus, ut in Διμῶν. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Softratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a latronibus sublati, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut sit, utriusque fama, ni per Lucianum foret, prorsus ex hominum memoria intercidisset: nam quae de eo Philostratus in Herodis Vita habet p. 552, quis absque hoc intelligat? Recte vidit cl. Hemsterhusius ad Pollucem Praef. p. 29, Herodis Herculem esse Softratum illum, de quo ad initium Demonactis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia maiorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. SOLAN.

Pag. 236. l. 12. Ἐκείνη ὑπηρετοῦντες) Synef. Ep. LVII, p. 193 A. τὸ γὰρ ἢ οὐ γινώσκει ὑπηρετῆσαι τῷ χρεὼν, οὐκ ἀστειῆς ἀπολογία ἐστὶ. Frustra quoque ad hanc criminis commissi defensionem apud filium Oresten confagit Clytaemnestra in Aeschyli Choeph. v. 910, dicendo: Ἡ μοῖρα τούτων, ὃ τέκνον, παραίτια. HEMST.

Pag. 237. l. 4. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτῷ) Lepide Noster videtur his σκεπτικῶς tangere ritum Atheniensium in festo Βουφοροῖς: cum nempe is, cuius manu eo in festo caesus esset bos, fugeret; securis autem, qua caedes facta esset, quasi rea in iudicium traheretur atque damneretur. Rem hanc enarratam apud Meursium & Castellanium de festis Graecorum videre licet. IENS.

ead. l. 5. Ξίφος) V. Ienf. & Pott. 102 & 166. SOLAN.

ead. l. 6. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθῆναι) Haec verba in solo P. inveniuntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτῳ, quod forsitan etiam rectius. SOLAN.

ibid. Τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Tanti non sunt apud me Exc. Cod. Reg. Poli, ut eorum auctoritate sola munitus augere Lucianum sustineam; praesertim si suspicio non levis subsit male fidae manus & nimium de suo liberalis. Sane istis, quae suggerit, omisiss sen-

tentia loci satis apte procedit; tamen non invitum largiar, orationem ambitu paulo latiore potuisse plenius explicari: sed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode respondeat. Locutionem ipsam paulo aliter usurpavit Maxim. Tyr. Λογ. λθ. Σωκράτην δὲ τὸν μὲν τῶ Ἀπίλλωνι παρασχόντα ἀμαθίας αἰτίαν. HEMST.

ibid. Παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Ut Συγγρ. c. 1, & Τυραννοκτ. c. 11, 13. Argumentum hoc latius exsequitur in Z. Ἑλισχ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιδαφίλειον) Interpr. Bene est, Minos, quod haec etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Qui praecedentia legit, videbit, Sostratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc: Cum carnifex iussu iudicis, aut fatelles iussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus esset. Ad quae respondet Minos, reum agendum esse iudicem, aut tyrannum, & addit, siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic tanquam instrumentum explendo animo eius, qui primus causam praebuit. Ad ea iam Sostratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium, sive auctarium addis: i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de iudice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda sunt verba, & ea vis est phraeos, ἐπιδαφίλειον εἶναι τι πρᾶγματι, superaddere quippiam rei alicui, auctarium rei addere. Vide Budaeum in Comment. L. Gr. pag. 854, ubi exemplum e Synesio habet: Δίδωκε, καὶ εὐλόφωμεν, καὶ ἐπιδαφίλειον τοῖς ὑποβίβουσι τῆς ἀποκηρύξεως. Ipse dedit (documentum) posque cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, ob quae abdicatus fuerat. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 40. Budaci explicationem istius verbi, Synesii loco nixam, huc contulit vir doctiss. L. Bos, neque iniuria castigavit interpretem, qui, quamvis & ipse Budaeum secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a Luciano fuisset, ἐπιδαφίλειον παράδειγμα τι: haec enim locutio valere potest, alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illustrare. Verum quoniam Lexicis, quae perpauca suppeditant, haud sane multa Suicerus adstruxit, agetum rationem & usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαφίλης, δαφίλειον, δαφίλειον copiam & abundantiam significant, at talem praecipue, quae proluxa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαφίλης τῶν δασεῶν δόσις, Eratosthen. apud Schol. Euripid. ad Hecub. v. 574. Σπικνία δαφίλης μυστος; δαφίλης proventus fatigata vitis, Columellae. Δαφίλειον τῇ ἐνδοίᾳ, quemadmodum τῇ πνία πλούτος, saepius est contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit Agathem. II, c. 7, tum pluribus bonis, tum πρὸς φουρμίνων ποικίλῃ δαφίλειαν: trita sunt δαφίλειον τρεφῆς, τῶν ἐπιτηδεύων ἀπάντων πολλὴν ἔχειν δαφίλειαν Diodor. II, p. 80 D. Δαφίλειον non tantum adfluere, abundare, ut Philosi Byzantio de Pyram. Aegypti, ἀγέλαις ἐλεφάντων ὁ Λιβύη δαφίλειται, pro quo peius editur δαφίλεισται: sed & passive, ut in Comment. ad Aristot. Eth. VI, ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἰσχυρὸς δεδαφίλειται πρὸς τὸ πῦρ εὐλόφῃται τὰν καθ' ἕκαστα πράξεων: nam quod scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ. Resp. ad Quaeft. 96 agendi vim addidit, τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνώμην καλοῖς τὸν ἵπαιον δαφίλειομένου, est illud, modo vitio vacet, inusitatus, neque alibi fere, quam in composito ἐπιδαφίλειον εἶναι, solet reperiri. Pecora solent, si in uber-

tate pabuli largissima versentur, ἰνδαφιλεύσασθαι. Hesiodor. VIII, p. 398, κίλπον πολλὴν πόναν καὶ χίλον ἄφρονος ἰνδαφιλεύσασθαι κτήνισι τομὴν ἀπαντοματίζοντα. sed apud Suid. in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiscium ex eo dicitur appellatum, ἡπαίρει αὐτῷ ἰνδαφιλεύτο, quoniam illo genere perlibenter Philiscus Coreyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce nostrum ἰνδαφιλεύειν potestatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subiecta: Ister, Athenaeo teste XIV, pag. 650 B. Peloponnesum scripsit Apiae nomen olim habuisse διὰ τὸ ἰνδαφιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτὸν παρὶque modo apud Hesych. in Συβαριτικοὶ λόγοι Aesopus refertur, cum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, ὥς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἰνδαφιλεύσαι καὶ Συβαριτικὴν προσαγορευθῆναι. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo Cyrillus Hierosoli. Catech. VI, p. 51 B. ἰνδαφιλεύσατο ἡ πορνεία τῆς εἰδωλολατρίας: itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro *passive largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide Suid. in Ἐπίκλυσαν & Ἐπικλύσσα. Hesych. Ἐπιδαφιλεύσει, μεγαλόφυχσει ubi *μεγαλόφυχι*, perinde atque in Ἐπιδαφιλεύμενος & Δαφιλίστατος, valet *splendidum ac liberale* esse: nam *μεγαλόφυχος* aliquando, ut *magnum* Latinis, nihil aliud quam *μεγαλοπρεπής*, Achill. Tat. VI, p. 387, χρηστός τε καὶ μεγαλόφυχός τοῖς θεομίνοις: & *μεγαλόφυχία*, quam, interprete Thom. Mag. ἢ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἵτοιμος δαφίλειαι: sicut in Aristide T. III, p. 513 D. Liban. T. I, pag. 242 A. & in Inscript. antiquis, ἀρετὴς ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλόφυχίας. Deinde forma verbi ἰνδαφιλεύσασθαι media virtute sibi propria gaudet, *luculentum ac copiosum sive liberaliter largiendo, sive quodlibet aliud faciendo se praeberē*. Ita Pollux III, 119, vim eius adiecto similium verborum numero satis declarans. Dionys. Halic. Art. Rhet. pag. 72, v. 27, ἐπὶ μὴν οὖν τῶν ἐν πολέμοις πεινόντων καὶ ἰνδαφιλεύσασαί τοις ἐν τοῦτοις oratione copiosa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, Sylburgius. Tum porro solemniori more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, structurae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam, suis ex copiis & facultatibus largitur aliquid erogare, atque aliis eribere. Χρήματα ἰνδαφιλεύομαι, Philostorg. apud Suid. in Λεόντιος. Εἰ σοὶ δεῖ . . . ὁ παῖς, κλήρου μείζωνος, ὁ πατὴρ ὅγῳ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδαφιλεύσομαι Liban. T. I, p. 788 D. Philo Iud. p. 775 C. Εἰ μὲν ὁ εὐξάμενος (οἰκίαν γενέσθαι ἀνάθεμα) ἀναχομίζεσθαι προέλετο, ἰνδαφιλεύσασθαι τὸ πέμπτον, ἢ super adiicias & perfolvas quintam partem. Sed minime praetereundus, quem & Suidas posuit, egregius Herodoti locus V, c. 20, ubi Alexander Amyntae filius ad Persas legatos iam iam dolis eius perituros, Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruamini: καὶ δὲ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τὰς τε ἐαυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφάς ἰνδαφιλεύόμεθα ὑμῖν in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc alio transiit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, Philo Iud. confirmabit p. 712 C. ἰνδαφιλεύόμενος δὲ τὸ ἐπισκεπῆς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατὰ νόμον χρῆται: iisdem paene verbis Hebraei legislatoris aequitate lau-

daverat p. 701 D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est Aegyptius, qui fratrum sororumque naturae adversa connubia concedens εὐφύρῃσιν εἰς ἀσίλγειαν ἐπιδάφιλεύμενος δυσδιεράπτειτο κακὸν σώμασι καὶ ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779 E. & p. 18 D. τὴν ἐκ τῶν ὄντων φόρον αὐτὴν τέχνης γεωργικῆς ἐπιδάφιλεύσασθαι. Simili modo Themistius pag. 223 D. ἐπιδάφιλεύσεται μοι ὁ μουσηγέτης (Theodosius) καὶ ἀμείνωνος καὶρὸν μελωδίας: quod a Petavio versum, *in super occasionem sit praebiturus*: malim, *sed opportunam mihi melioris concentus copiam est largiturus*. Synes. Ep. LXVII, p. 214 A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξῶμεν ἐπιδάφιλεύμενος αὐτῷ πόρου: ubi veram sententiae vim idem Petavius non perspexit. Euseb. de V. C. III, p. 608, Ὁ Σωτὴρ . . . τὴν ἰαντοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραάμ ἐπιδάφιλεύσατο: quae vertentem Valefium scripsisse credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abraham fecit*, non, quod in editis fertur, *praestantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adiunxit Xenophon K. II. II. p. 29, ἡμῖν δὲ πάντας, ἴση, ἐν τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἄξιον γίλωτος ἐπιδάφιλεύσῃ: ubi pro liberaliter & copiose fundes purissimum scriptorem usurpasse bene notat Budaeus, atque adeo tantundem esse, ac si diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari structura non infrequens Xenophontis imitator Basilus Hom. X, p. 35 E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum infaniam exercendae tuae virtutis occasionem duces, ὥστε, ἂν ἰμοὶ πείθῃ, καὶ ἐπιδάφιλεύσῃ τῶν ὕβρων: quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet, quam ex subiectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφανὴ οἱ εἶπεν καὶ ἄδοξον καὶ μηδὲνα μηδαμόθεν, οὐ δὲ γῆν εἰπὶ καὶ σποδὸν σεαυτὸν, sic ut obiectum opprobrium non tantum fatearis, sed maius etiam cumulatusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cuius tamen intellectus sit facilis, adhibuit Origen. in Cels. IV, p. 229: non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπιδάφιλευσάμενης τῆς θείας προνοίας καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζῶων παραστήσαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ πικύλιον τῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diversi generis accusativus adiungitur a Iosepho A. I. XIX, 7, § 5. Agrippa ἐπιδάφιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθύπερθεν μεγαλοπρεπῆ: profusa liberalitate instruxit ornatisque eorum dedicationem: nisi forte malis locutionem in hanc partem accipere, *magnifica liberalitate sumtus dedicationis de suo suppeditavit*. Solet aliquando casu diffimulato poni; quemadmodum apud Nostrum ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV: tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promptus, nunc οὐκ εἶδ' ὅπως ἀθρόαν πεποιῖσαι τὴν μεταβολὴν ἐπιδάφιλεύμενος: nisi sede mutata, tametsi res eodem redeat, paulo post ἀναπίφνης subsequi iubeas καὶ ἐπιδάφιλεύμενος: quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum veniet. Plutarch. de Mus. pag. 1146 E. Soterichus ὅσα καὶ πρὸς θεωρίαν . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδάφιλεύσατο. Philo lud. pag. 711 C. Moses προδιατάξάμενος (non προσδίατ.) ἐπιδάφιλεύεται φάσκων: Interpres, *in super addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, iam satis superque constat: verum rarius occurrit, quem Noster usurpat, additus huic verbo casus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditissimo Synesii locum Ep. LXXII. Eum ab ecclesia segregaverat Synesius flagitiis iusignem: mox deinde, vincti se passus aliorum precibus, hac conditione iterum admisit, ut datam melioris fru-

gis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitae sanctiore aboleret: ὅσοι ταῦτα, inquit, καὶ πείραν αὐτὸς τε ἴδη δύσκειν καὶ ἡμᾶς λήψονται· δέδοκε καὶ εἰλήφαμεν· ἐπειδὴ φιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκρυφείας. Haec postrema cum Suidas tacito scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto sensu dissidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, κατὰ κράτος ἐχρήσατο, quam isti verbo supra iunxisse vidimus Philonem; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen verior est Budaei explicatio, *corollarium etiam & auxilium addidit his sceleribus, ob quae cicdus fuerat ecclesia*: a qua ratione nec Petavius discedit: eam quidem Synesio fuisse mentem, exinde clare conficitur, quod scelera mox enumeret graviora, quibus cum ante vacasset Andronicus nunc semet intelligaverat: atque adeo paene par est illud Firmi de propudiosa muliercula Ep. XL1, οὐδενίαν ἑλλείπον μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσδεῖναι ἀμαρτίας ἐφ' ἀμαρτίας. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud Euseb. H. E. III, c. 23: Menander Simonis magi successor εἰς ἀκρον τῆς γωνίας οὐκ ἔλαττεν τοῦ διδασκάλου προσέθετο μείζονιν ἐπιδαφιεύεται τερατολογίας: magnus Valesius eum in modum Latine convertit, ut, vim huic verbo non mediam se tribui velle, sed passivam, ostendat: *pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam si recte dici putasset ἐπιδαφιεύεσθαι πλούτῳ, τιμαῖς, abundare divitiis, honoribus, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *supra magistrum se profudit in opiniones portentosiores*: diversa nonnihil ratio foret, si legeretur, μείζονας ἐπιδαφιεύεται τερατολογίαις, *magis auget cumulatque impij doctoris absurda portenta*. Gregor. Nyssen. T. II, pag. 35 B. ἀφ' αὐτοῦ γὰρ ὁ ἐπαγγελλόμενος, ὑπὲρ τὴν αἰτησὶν ἐπιδαφιεύόμενος (multum enim abest, ut ex ἐπιδαφιεύόμενος, quod depravatam editur, eum Suicero verbum plane inusitatum constituam ἐπιδαφιεύεσθαι) τῇ μεγάλῃ· εἰς τὸν χάρισμάτων· qui promisit Deus mentiri nescit, & supra quam petas largius exaggerat donorum gratiose tributorum ubertatem. Ex his intelligi satis potest, siue sententiam Luciani, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, utrum accipias, Bene vero factum, Minus, quod exemplo producto largius aliquid accumules atque admetiaris; an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impenfius etiam, atque ipse fecerim, verseris. Utrovis modo ingenio Graeci sermonis aequae fuerit satisfactum. HEMST.

ead. l. 13. Ποιῖς χαλάζων) Longe aliter Mf. qui sic habet: ποιῶν φανῇ εἰ χαλάσεις μὲν ἡμᾶς ὑπερέτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, τιμήσεις δὲ τοῦτους. Cur potius hanc Parcam, quam aliam, nominet, ratio est, quia Μείρας alio nomine Κλωθὴ. BOURD.

Pag. 238. l. 5. Δοκίς) Hoc si retineas, ut tempora melius inter se congruant, scribendum erit ἀπ' αὐαῖς· sin ἀπ' αὐαῖς placuerit, δοκίς itidem migrare iusserim in futurum δέξεις. HEMST.